Judith Mcnaught

Paradise 2

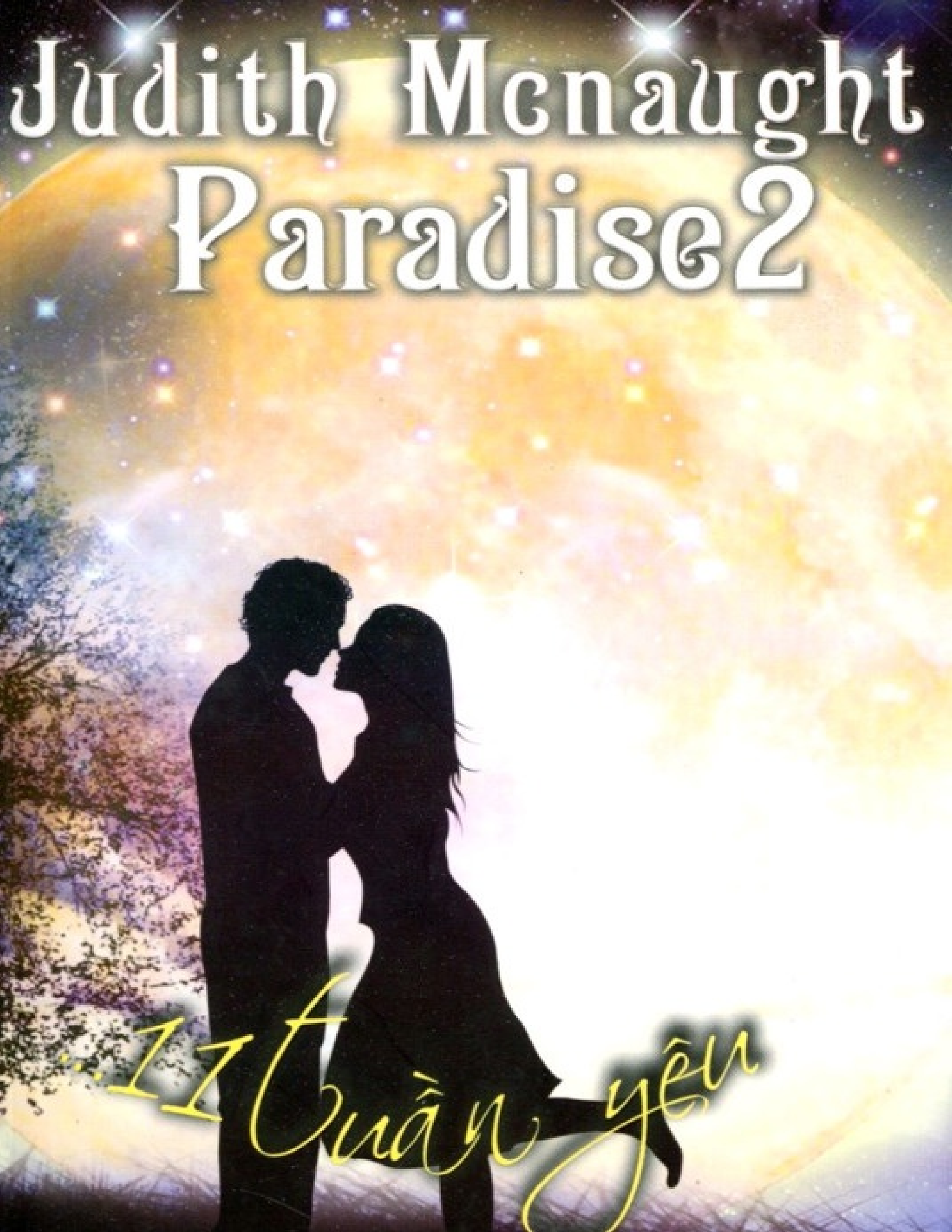

Ít chuẩn yêu

11 Tuần Yêu

Judith Mcnaught

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach

Table of Contents

Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52

Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Phần kết

Chương 25

"Buổi sáng tốt lành, Meredith," Phyllis vui vẻ đi theo Meredith vào văn phòng.

"Tôi có thể gọi buổi sáng nay bằng rất nhiều cái tên," Meredith trả lời khi cô bước đến tủ treo áo choàng của cô lên, "nhưng 'tốt lành' không phải là một trong số đó." Cố trì hoãn gọi điện cho Matt, cô hỏi, "Tôi có tin nhắn nào không?"

Phyllis gật đầu. "Sanborn tại bộ phận nhân sự có gọi điện đến vì cô đã không gửi lại hồ sơ đăng ký bảo hiểm mới nhất của cô. Anh ta nói anh ta cần nó ngay." Cô trao nó cho Meredith và đứng chờ.

Thở dài, Meredith ngồi vào bàn làm việc, cầm bút lên điền tên và địa chỉ, sau đó cô nhìn chòng chọc lúng túng một cách chán ghét vào mục tiếp theo: "Tình trạng hôn nhân" – nó ghi "Hãy khoanh tròn: Độc thân, đã kết hôn, quả phụ". Một cơn cười cuồng loạn dâng trào trong cô khi cô nhìn sự lựa chọn ở giữa. Cô đã kết hôn. Trong mười một năm cô đã kết hôn với Matt Farrell!

"Cô ổn chứ?" Phyllis hỏi một cách lo lắng khi Meredith đặt tay lên trán và nhìn chằm chằm vào tờ đơn, toàn thân cứng đờ.

Nhướng mắt nhìn Phyllis, cô hỏi, "Họ có thể làm gì được cô nếu cô khai man trong đơn bảo hiểm?"

"Tôi nghĩ họ có thể phản đối không trả tiền cho người thừa kế hợp pháp của cô nếu cô chết."

"Rất công bằng," Meredith trả lời với vẻ hài hước chua chát, và với sự tức giận dâng trào, cô khoanh tròn chữ độc thân. Lờ cái cau mày lo lắng của Phyllis, cô đưa cho cô ta tờ đơn đã hoàn tất và nói, "Cô có thể đóng cửa văn phòng của tôi khi cô rời khỏi, và giữ các cuộc gọi của tôi trong một vài phút được không?"

Khi Phyllis đi khỏi, Meredith lấy danh bạ điện thoại ra khỏi tủ ngay sau lưng, tìm số điện thoại của Điện Tử Haskell và ghi nhanh nó. Sau đó cô cất quyển danh bạ và ngồi đó, nhìn chằm chằm vào cái điện thoại như thể nó có nanh, biết khoảnh khắc cô đã sợ hãi suốt đêm qua sắp đến. Nhắm mắt lại một lát, cô cố làm cho đầu óc mình tỉnh táo khi nhẩm lại kế hoạch trong đầu: nếu Matt giận dữ về những gì cô nói ở buổi opera... mà chắc chắn là anh sẽ giận... cô sẽ đường hoàng xin lỗi. Một lời xin lỗi, không biện hộ, tiếp theo một cách lịch sự, bằng quơ yêu cầu được gặp anh vì một vấn đề khẩn cấp. Đó là kế hoạch của cô. Di chuyển một cách chậm chạp, cô với bàn tay run rẩy đến chiếc điện thoại.

Lần thứ ba trong một tiếng đồng hồ, hệ thống điện đàm của Matt kêu lên trên bàn làm việc của anh, làm gián đoạn một cuộc tranh luận ầm ĩ và sôi nổi giữa những người điều hành của anh. Giận dữ vì cứ bị phá rối, anh nhìn những người đàn ông như xin lỗi và với tay đến nút hệ thống liên lạc điện thoại khi anh giải thích, "Em của bà Stern bị bệnh, và bà ấy đã đến Coast. Cứ tiếp tục cầu chuyện của các vị đi." Anh nói thêm khi anh ấn nút và quát cô thư ký đang thế chỗ bà Stern, "Tôi đã bảo cô giữ các cuộc gọi của tôi rồi mà!"

"Vâng, thưa ông, tôi... tôi biết..." giọng nói của Joanna Simon vang lên qua hệ thống phát thanh của điện thoại, "nhưng cô Bancroft đã nói là nó vô cùng quan trọng, và cô ta nhấn mạnh tôi phải cắt ngang ông."

"Lấy tin nhắn đi," Matt độp lại. Anh bắt đầu định thả nút ra, sau đó chợt dừng lại. "Cô vừa nói ai đang gọi?"

"Meredith Bancroft," cô thư ký nhấn mạnh một cách có ý nghĩa, giọng nói của cô ta như nói với anh rằng cô ta cũng đã đọc được bài báo của Sally Mansfield. Rõ ràng, cả những người đàn ông

đang ngồi thành nửa vòng tròn quanh bàn anh cũng vậy, sự thông báo tên của Meredith gây ra một sự im lặng đột ngột, tiếp theo sau là một cuộc thảo luận dè chừng, càng làm nổi rõ ý định che đậy sự im lặng lúc nãy.

"Tôi đang họp," Matt nói dứt khoát. "Bảo cô ta hãy gọi lại cho tôi sau mười lăm phút nữa." Anh đặt điện thoại xuống, biết là theo phép lịch sự xã giao thì lẽ ra anh nên chủ động gọi lại cho Meredith. Nhưng anh thật sự không quan tâm; họ không còn gì để nói với nhau. Buộc bản thân phải tập trung vào công việc, anh nhìn Tom Anderson, và tiếp tục cuộc thảo luận bị gián đoạn. "Sẽ không có vấn đề gì về chuyện quy hoạch ở Southville. Chúng ta có một người liên lạc trong Hội đồng Ủy ban quy hoạch đã đảm bảo với chúng ta là địa phương và thành phố Southville đều muốn chúng ta xây dựng nhà máy ở đó. Chúng ta sẽ có được sự chấp thuận của họ vào ngày thứ Tư, khi họ họp để bỏ phiếu..."

Mười phút sau đó anh tiễn những người đàn ông ra khỏi văn phòng, đóng cửa lại, và ngồi vào phía sau bàn làm việc. Khi ba mươi phút sau Meredith vẫn không gọi, anh ngả người ra chiếc ghế da và trừng mắt nhìn cái điện thoại đang im lặng, sự thù địch của anh tăng lên với mỗi phút trôi qua. Thật đúng là Meredith, anh nghĩ, gọi cho anh lần đầu tiên sau hơn một thập niên, sau đó ép cô thư ký của anh ngắt ngang anh giữa cuộc họp, và khi anh không nhận cuộc gọi thì bắt anh ngồi chờ. Cô ta luôn cư xử như thể mình là người hoàng tộc. Cô ta đã được sinh ra với sự cường điệu giá trị của cô ta, và được nuôi dạy để tin rằng cô ta tốt hơn tất cả những người khác.

Gõ những ngón tay trên bàn làm việc, Meredith ngả người ra ghế, giận dữ canh chừng đồng hồ, cố tình chờ đến bốn mươi lăm phút rồi mới gọi lại cho anh. Làm sao cái gã kiêu ngạo, vênh váo khoác lác đó lại bắt cô gọi lại cho anh ta cơ chứ! – Cô nghĩ một cách tức giận. Rõ ràng anh ta đã không tiếp thu được bất cứ phép lịch sự nào cùng với sự giàu có của anh ta, hoặc anh ta phải biết là cô đã lịch sự đi bước đầu tiên liên lạc với anh ta, bổn phận của anh ta là đi bước kế tiếp. Tất nhiên, thái độ lịch thiệp sẽ không bao giờ có bất cứ ý nghĩa gì đối với Matthew Farrell. Bên dưới cái vỏ ngoài lịch sự mới có, anh ta vẫn chẳng vẫn là gì ngoài một kẻ nhẫn tâm, tham vọng... Meredith đột ngột kiểm tra lại ý nghĩ cay đắng của cô; vị đắng sẽ chỉ làm cho những gì đang chờ đợi cô càng khó khăn hơn. Hơn nữa, cô nhắc nhở mình một lần nữa, thật là bất công khi trách Matt về những chuyện đã xảy ra nhiều năm trước đây. Cô đã sẵn lòng tham gia vào cuộc làm tình giữa họ vào cái đêm họ gặp nhau, và cô đã xem nhẹ trách nhiệm tự bảo vệ mình để khỏi mang thai. Khi cô có thai, Matt đã đối đãi tử tế, tình nguyện kết hôn với cô. Sau đó, cô đã tự thuyết phục mình là anh yêu cô, nhưng anh chưa bao giờ nói vậy. Anh chưa bao giờ thực sự lừa dối cô, và thật ngu ngốc và trẻ con khi đổ lỗi cho anh vì đã không đáp ứng sự mong đợi ngây thơ của cô. Cái cách cô đã nói với anh ở buổi diễn opera cũng thật vô nghĩa và dại dột. Bây giờ khi đã bình tĩnh và biết lý lẽ hơn, Meredith dẹp qua một bên niềm kiêu hãnh thương đau của cô và tự hứa với lòng là sẽ duy trì sự bình tĩnh này. Cây kim trên đồng hồ nhích vào vị trí 10 giờ 45 phút và cô với tay đến cái điện thoại.

Matt giật mình bởi tiếng ù ù của hệ thống liên lạc. "Cô Bancroft đang trên đường dây," Joanna nói.

Anh nhấc điện thoại lên. "Meredith?" Anh nói, giọng dè chừng và không nhẫn nại, "chuyện này thật là một bất ngờ ngạc nhiên đấy!"

Điên cuồng, Meredith nhận ra anh đã không nói là "niềm vui bất ngờ" như cách xã giao thông thường, và giọng nói của anh trầm hơn, vang hơn là cô đã nhớ.

"Meredith!" Sự bực bội của anh truyền qua khoảng cách giữa họ và làm cho cô thoát ra khỏi trạng thái căng thẳng. "Nếu em gọi tôi chỉ để thở vào tai tôi, thì tôi rất hãnh diện nhưng hơi bối rối đấy. Bây giờ em trông mong tôi sẽ làm gì?"

"Tôi thấy là anh vẫn còn tự cao tự đại và xấu tính như..."

“À... em gọi tôi để chỉ trích cách cư xử của tôi,” Matt kết luận.

Meredith nghiêm nghị nhắc nhở bản thân mục tiêu của cô là làm dịu anh, không phải chọc cho anh giận hơn. Cẩn thận kìm chế tính khí của mình, cô nói với vẻ chân thành, “Thực ra, tôi gọi cho anh bởi vì tôi muốn... muốn giảng hoà.”

“Tại phần nào của cơ thể tôi?”

Nó gần như làm cho cô nở một nụ cười bất lực, và khi Matt nghe thấy nụ cười đó, anh đột ngột nhớ lại anh đã từng bị mê hoặc bởi tiếng cười lan tỏa và khiếu hài hước của cô. Quai hàm anh siết chặt và giọng nói của anh rắn lại. “Em muốn gì, Meredith?”

“Tôi muốn, đó là, tôi cần nói chuyện với anh... trực tiếp.”

“Tuần trước em đã quay lưng lại với tôi ngay trước mặt năm trăm người,” anh lạnh lùng nhắc nhở cô. “Tại sao lại thay đổi đột ngột vậy?”

“Có chuyện xảy ra, và chúng ta phải thảo luận một cách chín chắn và bình tĩnh,” cô nói, cố gắng một cách tuyệt vọng tránh nói cụ thể cho đến khi cô có thể giải quyết trực tiếp với anh. “Nó là chuyện… của chúng ta...”

“Chẳng có ‘chúng ta’ nào ở đây cả,” anh nói một cách kiên quyết, “và rõ ràng từ những gì đã xảy ra ở buổi diễn opera, sự chín chắn bình tĩnh đó nằm ngoài khả năng của em.”

Một tiếng hét giận dữ sắp sửa thốt ra khỏi môi của Meredith, nhưng cô kiềm lại. Cô không muốn một trận chiến, cô muốn một hiệp ước. Cô là một nữ doanh nhân và cô đã học được cách đối phó với những gã đàn ông cứng đầu... Matt nhất định làm khó; do đó cô cần phải làm cho anh ta hiểu lý lẽ. Tranh cãi với anh sẽ không đạt được mục đích của cô. “Tôi không biết là Sally Mansfield ở gần đó khi tôi cư xử với anh như vậy,” cô giải thích khéo léo. “Tôi xin lỗi về những gì tôi nói, và đặc biệt là nói nó ở trước mặt của cô ta.”

“Tôi thật có ấn tượng đấy,” anh nói với giọng điệu nhạo báng. “Em rõ ràng là đã học được cách ngoại giao.”

Meredith nhăn nhó trên điện thoại, nhưng cô vẫn giữ giọng mềm dịu, “Matt, tôi đang cố kêu gọi một thoả thuận ngừng bắn, anh không thể hợp tác với tôi một chút sao?”

Âm điệu của cô khi gọi tên anh làm cho Matt điếng người, và anh do dự trong năm giây, sau đó anh đột ngột nói, “Tôi sắp sửa đi New York trong một giờ nữa. Tới khuya ngày thứ Hai tôi mới về.”

Meredith mỉm cười với vẻ chiến thắng. “Thứ Năm là ngày Lễ Tạ ơn. Vậy thì chúng ta có thể gặp nhau trước ngày đó, vào thứ Ba được không? Hay là anh quá bận rộn vào hôm đó?”

Tờ lịch bàn trên bàn làm việc của Matt đã kín những cuộc họp và cuộc hẹn trong tuần lễ có ngày Lễ tạ ơn. Anh quá bận. “Thứ Ba được thôi. Em hãy đến văn phòng của tôi lúc mười một giờ bốn mươi lăm, được chứ?”

“Quá tuyệt,” Meredith đồng ý ngay, yên lòng hơn là thất vọng bởi trì hoãn việc này được năm ngày.

“À này,” anh nói, “cha em có biết là chúng ta sẽ gặp nhau không?”

Giọng nói chua cay của anh cho cô biết là việc anh ghét cha cô không hề giảm chút nào. “Ông biết.”

“Vậy thì tôi thấy ngạc nhiên là ông ta đã không khóa và nhốt em lại để ngăn chuyện đó. Ông ta

chắc đã trở nên mềm mỏng hơn."

"Ông không mềm mỏng, nhưng bây giờ ông đã già và rất ốm yếu." Cố giảm bớt sự thù địch không thể tránh được của Matt khi anh khám phá ra cha cô vô tình thuê một luật sư dỏm và khiến họ vẫn còn kết hôn trên mặt pháp lý, cô nói thêm, "ông ấy có thể chết bất kỳ lúc nào."

"Khi ông ấy chết," Matt đập lại một cách chế nhạo, "tôi sẽ cầu Chúa cho một ai đó có đủ khả năng để đóng cái cọc gỗ vào trái tim ông ta."

Meredith nén một tiếng cười khúc khích với lời nói dí dỏm của anh và lịch sự nói lời tạm biệt. Nhưng khi cô gác máy, tiếng cười đó biến mất khỏi khuôn mặt cô và cô ngả người trên ghế. Matt đã ám chỉ cha cô là một con quỷ hút máu, và có lúc cô cảm giác như thể ông thật sự đã hút hết cuộc đời cô. Ít ra là, ông đã đánh cắp phần lớn niềm vui thời thiếu nữ của cô.

Chương 26

Ngày thứ Ba, khi đứng trước gương, Meredith đã cố thuyết phục bản thân là chắc chắn cô có thể gặp gỡ và nói chuyện với Matt một cách lịch sự, không cảm xúc, cũng như thuyết phục anh đồng ý một vụ ly hôn không phức tạp và nhanh chóng.

Cô tô thêm son, chải mái tóc ngang vai theo một kiểu thổi phồng trông rất nghệ thuật, rồi bước lùi lại ngắm hiệu quả sự kết hợp giữa cái áo len jersey màu đen mềm mại với cổ áo cao, hai tay áo dài và cái váy xà rông. Cái kiềng đeo cổ toả sáng rực rỡ tương phản với nền áo đen, và ở cổ tay cô là một chiếc vòng đeo tay phù hợp. Sự kiêu hãnh và lý trí bảo cô rằng cô phải thật đẹp; Matt đã từng cặp bồ với những ngôi sao điện ảnh hấp dẫn và các cô người mẫu quyến rũ, và cô biết cô có thể đối phó anh tốt hơn nếu cô cảm thấy tự tin chứ không chỉ đúng mốt. Cảm thấy hài lòng, cô bỏ tất cả mỹ phẩm vào ví, nhặt găng tay và áo choàng, và quyết định đi taxi đến văn phòng anh để không phải chiến đấu với giao thông hay tìm kiếm chỗ đậu xe dưới mưa.

Trong xe taxi cô nhìn ra cửa sổ, xem người đi bộ chớp nhoáng qua đại lộ Michigan, tay giữ những cái dù và tờ báo trên đầu. Mưa rơi lộp độp như những tiếng búa nhỏ trên nóc taxi, và cô rúc người sâu hơn vào cái áo khoác lông thú sang trọng mà cha đã tặng cô vào sinh nhật thứ hai mươi lăm. Trong suốt năm ngày đêm cô đã lập kế hoạch cho chiến lược của cô, tập dượt những gì cô sẽ nói và nói chúng như thế nào. Bình tĩnh, tế nhị, thực tế... đó là cách cô sẽ hành động. Cô sẽ không hạ mình phê phán những hành động trong quá khứ của anh. Thứ nhất là vì anh vốn không có lương tâm; mặt khác, cô nhất quyết không muốn lại cho anh được thoả mãn khi biết sự phản bội của anh đã làm cho cô đau đớn như thế nào. Không được buộc tội lẫn nhau, cô nhắc nhở mình – bình tĩnh, thực tế, và tế nhị. Giọng nói của cô sẽ tương ứng với cách cư xử đó, và hy vọng đó sẽ là mẫu để anh làm theo. Bên cạnh đó, cô sẽ không đột ngột đề cập ngay vấn đề của họ... mà sẽ từ từ đi vào chuyện đó.

Bàn tay cô đang bắt đầu run rẩy, và cô nhét chúng vào sâu trong túi áo choàng, những ngón tay cô nắm chặt lại đầy căng thẳng. Mưa trút xuống kính chắn gió xe taxi như thác đổ, làm mờ đi tín hiệu giao thông ở phía trước, chuyển nó thành những đốm sáng xanh vàng đỏ – những đốm sáng gợi cho cô nhớ lại màn bắn pháo hoa vào đêm mùng bốn tháng Bảy đó, cái đêm đã thay đổi toàn bộ cuộc đời cô.

Giọng của tài xế taxi vang lên kéo cô ra khỏi sự mơ màng. “Chúng ta đến nơi rồi.”

Meredith mò mẫm trong ví tiền của cô, trả tiền cho anh ta, rồi chạy băng qua làn mưa để vào toà nhà cao chót vót bằng kính và thép mà Matt mới mua.

Khi bước ra khỏi thang máy trên tầng sáu mươi, cô thấy mình ở trong một khu vực tiếp tân rộng lớn trải thảm bạc. Cô đi đến gần nhân viên tiếp tân, một cô gái với mái tóc nâu sậm ngồi ở cái bàn tròn, nhìn Meredith bước lại gần với vẻ thích thú không che giấu. “Ông Farrell đang đợi cô, cô Bancroft,” cô ta nói, rõ ràng đã nhận ra Meredith từ những tấm ảnh của cô. “Bây giờ ông ấy đang họp, nhưng cuộc họp sẽ kết thúc trong vài phút nữa. Xin mời ngồi.”

Bực tức vì Matt cố ý để cô chờ như một kẻ thường dân đang cố xin gặp được vua, Meredith đăm đăm nhìn cái đồng hồ trên tường. Cô đến sớm mười phút.

Sự tức giận của cô đột ngột tan biến nhanh như khi nó đến, và cô ngồi xuống ghế. Khi cô vừa nhặt lên cuốn tạp chí và mở nó ra, một người đàn ông vội vã rời khỏi căn phòng trong góc, để cánh cửa hé mở. Qua cuốn tạp chí, Meredith nhìn về phía ấy, và cô có thể thấy rõ một người đàn ông – chồng cô, và cô quan sát anh với vẻ thích thú miễn cưỡng.

Matt ngồi ở phía sau bàn anh, cặp lông mày đen nhíu lại cau mày suy nghĩ khi anh ngả người trên ghế, lắng nghe những người đàn ông đang nói chuyện với mình. Mặc dù với tư thế thả

lỏng, quai hàm của anh vẫn toát lên vẻ uy quyền, chiếc cằm đầy tự tin, và ngay cả cánh tay áo sơ mi của anh dường như cũng mang vẻ quyền lực làm Meredith thấy hơi bất ngờ và bối rối một cách kỳ lạ. Đêm đó, tại buổi opera, cô đã quá căng thẳng đến nỗi không nhìn rõ anh, nói gì đến việc nhìn kỹ anh. Nhưng bây giờ, khi có thời gian và cơ hội, cô nhận ra nét mặt anh vẫn giống như những gì mà cô đã nhớ cách đây mười một năm... nhưng hơi khác. Ở tuổi ba mươi bảy, anh đã mất nét hiếu thắng của tuổi trẻ, thay vào đó là khuôn mặt cứng cỏi già dặn làm cho anh trông còn hấp dẫn hơn... và quyết đoán hơn. Tóc anh sẫm hơn là cô nhớ, mắt anh nhạt màu hơn, nhưng cái miệng vẫn đẹp như tạc và đầy khêu gợi. Một trong những người đàn ông đã nói cái gì đó buồn cười, và sự hấp dẫn của nụ cười với hàm răng trắng bóng đột ngột của Matt làm cho trái tim cô lỗi nhịp. Cứng rắn lờ đi phản ứng không thể giải thích đó, cô tập trung vào cuộc thảo luận đang diễn ra trong văn phòng anh. Rõ ràng Matt đang dự định sáp nhập hai bộ phận của Intercorp vào một, và mục đích của cuộc họp đang diễn ra là để thảo luận cách xử lý nó tốt nhất.

Với vẻ thích thú của người lãnh đạo, Meredith nhận thấy phương thức tiến hành cuộc họp với những người điều hành của anh rất khác cha cô. Cha cô họp là để ra lệnh, và ông sẽ phẫn nộ nếu bất kỳ ai dám cãi lại ông. Matt, mặt khác, rõ ràng thích một sự trao đổi sôi nổi, tự do về những quan điểm khác nhau và những đề xuất đối lập. Anh lắng nghe, lặng lẽ đo lường giá trị của mỗi ý tưởng, mỗi sự phản đối khi nó được trình bày. Thay vì bắt nạt, làm bẽ mặt nhân viên với những ý kiến của họ – như cha cô – Matt đang sử dụng tài năng của mỗi người đàn ông, thu lợi từ chuyên môn đặc biệt của mỗi người. Theo Meredith, cách của Matt có vẻ hợp lý và hiệu quả hơn.

Bây giờ thì cô công khai nghe lén, trong khi một hạt mầm nhỏ xíu của sự thán phục đã bén rễ và bắt đầu phát triển. Cô đặt cuốn tạp chí nằm bên cạnh, và như thể cử động đó thu hút sự chú ý của anh, Matt đột ngột quay đầu lại và nhìn thẳng vào cô.

Meredith cứng đơ người, cuốn tạp chí vẫn còn trong tay cô khi đôi mắt xám dán chặt vào cô. Đột ngột anh chuyển ánh mắt sang những người đàn ông đang ngồi quanh bàn. “Đã trễ hơn tôi nghĩ,” anh nói. “Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc thảo luận này sau bữa ăn trưa.”

Trong khoảnh khắc những người đàn ông bước ra, cổ họng của Meredith trở nên khô khốc khi Matt đi xăm xăm về phía của cô. Bình tĩnh, tế nhị, thực tế, cô lẩm bẩm như một câu kinh trong đầu khi cô buộc mình nhìn lên, qua khỏi cái quần xám ôm đôi chân và bờ hông săn chắc của anh, rồi nhìn vào đôi mắt sáng rực. Không buộc tội lẫn nhau... từ từ đi vào vấn đề, không buột miệng thốt ra.

Matt nhìn cô đứng lên, và khi anh nói, giọng anh hoàn toàn lạnh lùng như tình cảm của anh đối với cô. “Đã rất lâu rồi,” anh nói, cố tình quên đi cuộc gặp gỡ ngắn ngủi khó chịu của họ ở buổi opera. Cô đã xin lỗi về chuyện đó trên điện thoại; cô đã chứng minh thành ý của cô về thoả thuận ngừng bắn bằng cách đến đây, và anh muốn gặp cô để thoả hiệp. Suy cho cùng, anh cũng đã chia tay cô cách đây nhiều năm, và thật dại dột khi nung nấu sự hận thù về một chuyện... và một người... đã không còn quan trọng với anh chút nào.

Được khuyến khích bởi thái độ ít thù địch của anh, Meredith đưa bàn tay đang đeo găng đen ra và cố gắng giữ sự căng thẳng của mình không toát ra trong giọng nói. “Chào Matt,” cô cố nói với vẻ bình tĩnh mà cô không có.

Cái siết tay của anh rất nhanh, như một thương nhân. “Vào văn phòng của tôi một lát; tôi phải gọi một cuộc điện thoại trước khi chúng ta rời khỏi đây.”

“Rời khỏi à?” Cô nói khi sánh bước cùng anh vào một văn phòng rộng trải thảm bạc trông ra toàn cảnh chân trời Chicago. “Anh có ý gì khi nói rời khỏi đây?”

Matt nhấc điện thoại trên bàn làm việc của anh lên. “Có vài tác phẩm nghệ thuật vừa mới đến văn phòng của tôi, và họ sẽ treo chúng lên trong vài phút nữa. Hơn nữa, tôi nghĩ chúng ta có

thể nói chuyện tốt hơn trong bữa ăn trưa."

"Ăn trưa ư?" Meredith lặp lại, điên cuồng suy nghĩ cách từ chối.

"Đừng có nói với tôi là em đã ăn rồi nhé, vì tôi sẽ không tin em," anh nói, nhấn nút trên điện thoại. "Em vẫn nghĩ ăn trưa trước hai giờ chiều là không văn minh mà."

Meredith nhớ là cô đã từng nói như thế với anh trong những ngày cô ở trang trại. Hồi đó cô đúng là một đứa trẻ ngốc khó gần. Trong những ngày này, cô thường ăn trưa tại bàn làm việc của mình – nếu cô có thời gian để ăn. Thật ra, cô cũng thấy ăn trưa ở nhà hàng không phải là một ý kiến tồi, vì anh không thể bỏ đi hay to tiếng hoặc gây náo loạn khi cô nói với anh chuyện của họ. Thay vì đứng ở đó trong khi anh chờ người trả lời điện thoại, Meredith thơ thẩn đi xem qua bộ sưu tập những bức họa theo trường phái hiện đại của anh. Ở đầu kia của căn phòng, có một bức mà cô nghĩ nó là bức duy nhất cô thích – một thiết bị di động Calder... Trên bức tường bên cạnh là một bức vẽ khổng lồ với đốm vàng, xanh, và đỏ sẫm, và cô đứng lùi lại, cố gắng hình dung vì sao có người lại thích những thứ này. Đối với cô, nó trông chẳng khác nào đôi mắt của một con cá bơi trong mứt nho. Bên cạnh đó là một bức tranh khác có vẻ như phác họa một con hẻm ở New York... cô nghiêng đầu qua một bên, quan sát nó một cách chăm chú. Không phải là con hẻm... có lẽ là một tu viện... hoặc một dãy núi nhấp nhô với một ngôi làng và con suối chảy ngang qua những túp lều và những sọt rác.

Đứng phía sau bàn, Matt nhìn cô trong khi chờ cuộc gọi của anh được thông. Với sự thích thú khách quan của một người sành sỏi, anh quan sát người phụ nữ đang đứng trong văn phòng anh. Quấn trong cái áo choàng lông chồn, kiềng đeo cổ vàng lấp lánh, cô trông có vẻ sang trọng, giàu có, và được nuông chiều... một ấn tượng nổi bật tương phản với nét mặt nhìn nghiêng trong trắng như bức tranh Thánh mẫu khi cô nhìn chằm chằm vào bức tranh, tóc cô lấp lánh như vàng đúc dưới những ngọn đèn. Gần tuổi ba mươi, Meredith vẫn toả ra vẻ ngây thơ tinh tế và sức quyến rũ tình dục một cách vô thức. Hiển nhiên, đó từng là những nét đã quyến rũ anh, anh nghĩ một cách chua chát.... sắc đẹp ngạt thở của cô đi cùng với vẻ cách biệt vương giả rất rõ ràng, và cái bề ngoài ngọt ngào tử tế của cô chỉ là giả tạo. Ngay cả trong lúc này, sau một thập niên già dặn và khôn ngoan hơn, anh vẫn thấy cô thanh nhã hấp dẫn nếu anh không biết cô thật sự vô tâm và ích kỷ đến mức nào.

Khi gác máy điện thoại, anh đi đến nơi cô đang ngắm bức tranh và im lặng đợi những lời nhận xét của cô.

"Tôi... tôi nghĩ nó rất tuyệt," Meredith nói dối.

"Thật sao?" Matt trả lời. "Em thích điểm gì ở nó?"

"Ồ, mọi thứ. Màu sắc... sự phấn khích mà nó thể hiện... hình tượng."

"Hình tượng?" Anh lặp lại, giọng hoài nghi. "Khi em nhìn nó thì em thấy điều gì?"

"Ờ, có thể đó là những ngọn núi... hoặc lối kiến trúc Gothic với những mái nhọn... hoặc..." giọng nói của cô nhỏ lại trong vẻ khó chịu. "Thế còn anh? Anh nhìn thấy những gì?" Cô hỏi với vẻ nhiệt tình giả tạo.

"Tôi thấy một sự đầu tư đáng giá một phần tư triệu đô-la," anh trả lời bằng giọng chua chát, "mà bây giờ trị giá nửa triệu."

Cô thất kinh, và nó lộ rõ trước khi cô có thể giấu nó. "Cho bức tranh này à?"

"Cho bức tranh này," anh trả lời, và hình như cô nhìn thấy ánh mắt hài hước với câu trả lời trong mắt anh.

“Tôi không có ý đó như cái cách tôi nói,” cô nói một cách hối lỗi, nhắc nhở mình nhớ lại kế hoạch: bình tĩnh, tế nhị... “thật ra tôi biết rất ít về nghệ thuật hiện đại.”

Anh bỏ qua chủ đề này với cái nhún vai nhẹ. “Chúng ta đi chứ?”

Khi anh đi đến lấy áo choàng từ tủ áo, Meredith nhìn thấy trên bàn làm việc của anh tấm hình một cô gái trẻ đẹp ngồi trên một khúc cây gãy với đầu gối co lại gần ngực, tóc tung bay trong gió và nụ cười rạng rỡ. Hoặc cô ấy là một người mẫu chuyên nghiệp, Meredith phán đoán từ nụ cười đó, hoặc cô ấy yêu người chụp ảnh.

“Ai chụp tấm hình này thế?” Cô hỏi khi Matt quay về phía cô.

“Là tôi, sao thế?”

“Không có gì.” Cô gái trẻ không phải là một trong những ngôi sao hay người nổi tiếng mà Matt từng chụp ảnh chung. Có cái gì đó tươi tắn, ngây thơ toát ra từ cô gái. “Tôi không nhận ra cô ấy.”

“Cô ấy không vận động trong quỹ đạo của em,” anh nói một cách chua chát, rồi khoác áo vest và áo choàng vào. “Cô ấy chỉ là một nhà nghiên cứu dược ở Indiana thôi.”

“Và cô ấy yêu anh,” Meredith kết luận, chợt ngạc nhiên với sự chế nhạo trong giọng nói của anh.

Matt nhìn lướt qua tấm ảnh của em gái anh. “Cô ấy yêu tôi.”

Theo bản năng, Meredith cảm thấy cô gái này rất quan trọng đối với anh, và nếu chuyện đó là đúng... nếu anh có nghĩ đến chuyện kết hôn với cô ấy... thì anh cũng sẽ thiết tha như cô muốn có một cuộc ly hôn nhanh chóng và đơn giản. Điều này sẽ làm cho nhiệm vụ của cô trưa nay dễ dàng hơn nhiều.

Khi họ bước ngang qua văn phòng thư ký của anh, Matt dừng lại để nói với một người phụ nữ có mái tóc xám. “Tom Anderson đang ở Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville,” anh nói với bà ta. “Nếu ông ấy quay về trong khi tôi đang ăn trưa, đưa cho ông ấy số điện thoại ở nhà hàng và yêu cầu ông ấy gọi cho tôi ở đó.”

Chương 27

Một chiếc xe hơi màu bạc đang chờ họ ở ngay lề đường. Đứng bên cạnh nó là người tài xế vạm vỡ với cái mũi gãy và cơ thể của một con trâu – anh ta đang giữ cửa sau mở cho cô. Thông thường, Meredith thấy ngồi trong xe limo yên tĩnh và sang trọng, nhưng khi họ rời khỏi lề đường, cô nắm chặt thành ghế trong sự khó chịu bất ngờ. Cô ngăn vội sự hoảng hốt khi người tài xế đụng mạnh vào góc đường, và khi anh ta vượt đèn đỏ rồi phóng qua một chiếc xe buýt CTA, cô chiếu ánh mắt lo lắng đến Matt.

Anh đáp lại ẩn ý của cô với cái nhún vai nhẹ. "Joe không chịu từ bỏ ước mơ lái xe ở Indy."

"Đây không phải là Indy," Meredith chỉ ra, bóp chặt thành ghế hơn khi họ quặt ở một góc đường khác.

"Và anh ta không phải là tài xế."

Quyết tâm bắt chước vẻ lãnh đạm của anh, Meredith gỡ những ngón tay cô ra khỏi thành ghế. "Thật sao. Vậy anh ta là ai?"

"Một vệ sĩ."

Dạ dày của cô thắt lại khi nhận ra rõ ràng Matt đã làm những việc khiến cho mọi người ghét anh đến nỗi đe doạ đến tính mạng của anh. Sự nguy hiểm chưa bao giờ thu hút cô, cô thích hoà bình và những điều có thể đoán trước, và cô thấy ý tưởng có một vệ sĩ hơi đáng sợ.

Không ai nói nữa cho đến khi chiếc xe tròng trành dừng lại ở lối vào có mái che của Landry, một nhà hàng độc quyền và sang trọng nhất Chicago.

Người quản lý đội ngũ hầu bàn, cũng là người đồng sở hữu của nhà hàng, đang đứng ngay chỗ đứng thường ngày của anh ta ở cửa trước, mặc một bộ tuxedo. Meredith đã biết John kể từ ngày cô học nội trú, khi bố cô thường dắt cô đến đây để ăn trưa và John mang nước giải khát đến bàn cô, được pha như những thức uống có cồn đẹp mắt, với lời thăm hỏi của anh ta.

"Chào ông Farrell," anh ta nói một cách kính trọng, nhưng khi hướng về Meredith, anh ta mỉm cười và nháy mắt: "Thật là vui khi gặp cô, cô Bancroft." Meredith liếc nhanh khuôn mặt bí ẩn của Matt, thắc mắc không biết anh cảm thấy như thế nào khi thấy cô được biết đến nhiều hơn tại nhà hàng do chính anh chọn. Cô quên mất chuyện đó khi họ được dẫn đến bàn, và cô nhận ra có nhiều người mà cô biết đang ăn ở đây. Qua thái độ sửng sốt của họ, có lẽ họ đã nhận ra Matt và chắc chắn là đang thắc mắc tại sao cô lại ăn trưa với một người mà cô đã công khai tránh né. Sherry Withers, một trong những kẻ nhiều chuyện trong giới thượng lưu của Meredith, đưa tay lên vẫy chào, ánh mắt cô ta nhắm vào Matt, cặp lông mày nhướng cao trong sự suy đoán thú vị.

Một người bồi bàn đưa họ đi qua một dãy hoa tươi và giàn mắt cáo trắng thơ mộng để đến một cái bàn cách cây đàn piano gỗ mun giữa phòng không xa lắm, để vừa có thể thưởng thức nhạc, vừa có thể chuyện trò mà không bị cản trở. Nếu không phải là một khách hàng thường xuyên của Landry thì hầu như không thể đặt một cái bàn trong vòng hai tuần lễ; mà đặt một cái bàn có vị trí đẹp như thế này nữa thì gần như là bất khả, và Meredith tự hỏi làm thế nào mà Matt làm được điều đó.

"'Em muốn uống gì?" Anh hỏi cô sau khi họ đã ngồi xuống.

Tâm trí cô đột ngột chuyển từ sự phỏng đoán vu vơ về việc làm sao anh đã đặt được cái bàn này đến cuộc đối đầu kinh khủng nằm ngay trước mắt cô. "Không, cảm ơn anh, chỉ nước lạnh..." Meredith bắt đầu, sau đó cô chợt quyết định một ly rượu có thể giúp cô trấn tĩnh lại. "Có," cô

nói lại. “Tôi sẽ uống.”

“Em uống gì?”

“Tôi muốn một ly Brazil,” cô lầm bầm với tiếng thở dài đứt quãng.

“Em nói lại được không?”

“Cái gì đó thật mạnh,” Meredith nói, cố gắng quyết định nên uống gì. “Một ly Manhattan.” Rồi cô lại lắc đầu, bỏ qua thức uống đó. Muốn bình tĩnh là một chuyện, nhưng cô cũng không được nói hoặc làm điều gì đó mà cô không nên. Tâm trí cô quá lo lắng, và cô muốn cái gì đó để xoa dịu sự căng thẳng này. Cái gì đó mà cô có thể nhấm nháp từ từ cho đến khi nó có tác dụng. Cái gì đó mà cô không thích. “Rượu martini,” cô quyết định với cái gật đầu nhấn mạnh.

“Tất cả các thứ đó à?” Anh hỏi, vẻ mặt tỉnh bơ. “Một ly nước, một ly Manhattan, và một ly martini?”

“Không... chỉ một ly martini thôi,” cô nói với nụ cười run rẩy, nhưng mắt cô tràn đầy sự hoang mang thất vọng và một cách vô thức thỉnh cầu sự kiên nhẫn của anh.

Matt nhất thời bị hấp dẫn bởi sự kết hợp tương phản tuyệt vời mà cô đang thể hiện. Mặc một cái áo đen tinh tế kín từ cổ đến tay, cô trông sang trọng và quyến rũ. Chỉ điều đó thì không thể tước đi vũ khí của anh, nhưng cộng với màu hồng yếu ớt đang hiện lên trên gò má trơn mịn, sự hấp dẫn của chúng, đôi mắt mê hồn của cô, và sự bối rối như một nữ sinh, cô gần như quyến rũ không cưỡng lại được. Dịu xuống bởi việc cô đã đề nghị cuộc gặp mặt này để giảng hoà, anh đột ngột quyết định làm theo cách mà anh đã thử làm ở buổi diễn opera hôm trước là hãy để cho quá khứ trôi vào dĩ vãng. “Tôi có làm cho em bị nhầm lẫn thêm một lần nữa không nếu tôi hỏi em thích loại rượu martini nào?”

“Gin,” Meredith nói, “vodka,” cô đổi lại, “không, gin... một ly gin martini.”

Mặt của cô càng đỏ hơn và cô quá căng thẳng đến nỗi không thể nhận thấy cái nhìn thích thú trong mắt anh khi anh long trọng hỏi, “Pha hay không pha?”

“Không pha.”

“Loại Beefeater, Tanqueray hay Bombay?”

“Beefeeter.”

“Ô liu hay hành?”

“Ô liu.”

“Một hay hai?”

“Hai.”

“Thuốc an thần hay aspirin?” Anh hỏi cũng cùng cái giọng tỉnh bơ đó, nhưng một nụ cười hiện ra ngay khoé miệng của anh, và cô nhận ra anh đã trêu cô nãy giờ. Cảm giác biết ơn và nhẹ nhõm trào lên trong cô, và cô nhìn anh, đáp trả lại nụ cười của anh. “Tôi xin lỗi. Tôi… ờ… hơi căng thẳng.”

Khi người phục vụ rời khỏi với danh sách thức uống họ yêu cầu, Matt nghĩ đến chuyện cô thú nhận bị căng thẳng. Anh nhìn quanh cái nhà hàng xinh đẹp nơi một bữa ăn có giá bằng một ngày làm việc vất vả ở nhà máy xưa kia của anh. Thực sự không có chủ ý, anh thú nhận: “Tôi thường hay mơ là một ngày nào đó sẽ đưa em đến ăn trưa ở một nơi như thế này.”

Phân tâm bởi đang suy nghĩ cách nào tốt nhất để mở đầu câu chuyện của cô, ánh mắt Meredith lướt qua những bông hồng lộng lẫy cắm trong những bình bạc lớn và những chai rượu bọc trong bộ tuxedo tí xíu nằm trên mặt bàn trải khăn phản chiếu ánh sáng lấp lánh của đồ sứ và pha lê. "Một nơi như thế nào?"

Matt cười ngay, "Em không hề thay đổi, Meredith; sự xa xỉ ngông cuồng nhất vẫn là bình thường đối với em."

Quyết tâm duy trì thiện chí mong manh đã bắt đầu trong khi cô tranh luận về chuyện nên uống gì, Meredith nói một cách lý lẽ, "Anh đâu có biết được tôi có thay đổi hay không... chúng ta chỉ ở với nhau sáu ngày thôi."

"Và sáu đêm nữa chứ," anh nhấn mạnh một cách có ý nghĩa, cố tình làm cho má cô ửng hồng lại, cố tình lay động sự bình tĩnh của cô, để lại được thấy cô gái ngập ngừng không thể quyết định nên uống gì.

Cố tình lờ đi sự ám chỉ đến tình dục của anh, cô nói, "Thật khó tin nổi là chúng ta đã từng kết hôn."

"Không có gì là bất ngờ vì em chưa bao giờ sử dụng họ của tôi."

"Tôi chắc chắn," cô đáp trả, cố làm cho giọng nói của mình thờ ơ bình thản, "là có cả hàng tá phụ nữ xứng đáng với cái họ đó hơn tôi."

"Em có vẻ ghen đấy."

"Nếu giọng tôi nghe có vẻ ghen," Meredith phản kích, cố gắng giữ bình tĩnh, và chồm người gần hơn đến cái bàn, "vậy thì thính giác của anh có vấn đề rồi!"

Một nụ cười miễn cưỡng hiện lên trên nét mặt của anh. "Tôi đã quên trường nội trú trang nghiêm dạy cho em cách diễn đạt ý kiến của mình khi em giận dữ."

"Tại sao," cô rít lên, "anh cứ cố tình chọc cho tôi giận dữ thế?"

"Thực ra thì," anh nói tỉnh bơ, "câu nói sau cùng là một lời khen ngợi."

"Ồ," Meredith nói. Bị bất ngờ và hơi bối rối, cô chuyển ánh mắt qua người phục vụ đang đặt thức uống của họ trên bàn. Họ gọi thức ăn trưa, và cô quyết định chờ cho đến khi Matt uống một ít rượu, cho đến khi rượu vào trong người xoa dịu anh một chút, rồi cô sẽ báo cho anh về vụ ly hôn không hiện hữu của họ. Cô để cho anh chọn đề tài tiếp theo.

Matt cầm lên ly của anh, bực tức với chính bản thân mình vì đã châm chích cô, rồi nói chuyện một cách thực sự nhã nhặn và hứng thú, "Theo những trang báo xã hội, em rất tích cực trong nửa tá vai trò từ thiện, những buổi giao hưởng, opera và ballet. Thời gian còn lại em làm gì nhỉ?"

"Tôi làm việc mỗi tuần năm mươi giờ ở Bancroft,"

Meredith trả lời, hơi thất vọng là anh không bao giờ đọc về thành công của cô ở bất cứ nơi đâu.

Matt biết tất cả về những thành công của cô ở Bancroft, nhưng anh tò mò về việc cô thật sự là một người điều hành giỏi đến mức nào, và anh biết anh có thể đơn giản đánh giá bằng cách lắng nghe những gì cô nói. Anh bắt đầu chất vấn về công việc của cô. Meredith trả lời... lúc đầu hơi ngập ngừng, rồi sau cũng thoải mái hơn, bởi vì cô sợ phải nói cho anh nghe lý do cuộc gặp gỡ này và vì công việc là đề tài ưa thích của cô. Câu hỏi của anh quá sắc sảo, và anh có vẻ thực sự quan tâm đến câu trả lời của cô, điều đó khiến cô kể hết cho anh nghe về những thành tựu và mục tiêu của cô, những thành công và thất bại của cô. Anh có cách nghe để khuyến khích sự

tự tin... anh đặc biệt tập trung vào những gì người đối diện đang nói với mình, như thể mỗi từ đều rất thú vị, quan trọng và có ý nghĩa. Trước khi nhận biết được điều đó, Meredith thậm chí còn tâm sự với anh những vấn đề mà cô phải đối mặt – những lời buộc tội về việc dung túng người nhà tại cửa hàng và những khó khăn khi giải quyết chuyện đó, cũng như chủ nghĩa sô-vanh của cha cô cổ vũ các nhân viên của ông cũng cư xử với thái độ giống như ông.

Đến lúc phục vụ dọn sạch bát đĩa ăn trưa của họ, Meredith đã trả lời tất cả các câu hỏi của anh và uống gần một nửa chai Bordeaux mà anh gọi. Cô chợt nghĩ ra lý do cô đã nói quá nhiều là vì cô muốn trì hoãn việc thông báo với anh cái tin khó chịu của mình. Nhưng mặc dù thế, khi không thể trì hoãn nữa, cô vẫn thấy thoải mái hơn nhiều so với lúc bắt đầu bữa ăn.

Họ nhìn nhau trong sự im lặng thân thiện qua bàn. “Cha em thật may mắn khi có em là nhân viên,” Matt nói, và anh nói một cách chân thành. Anh không hề nghi ngờ việc cô là một người điều hành giỏi... thậm chí là có tài điều hành. Trong khi cô nói chuyện, anh đã hiểu rõ cách quản lý của cô; vì vậy anh nhận ra sự tận tâm và trí thông minh của cô, sự nhiệt tình của cô, và quan trọng nhất trong tất cả, sự can đảm và trí tuệ của cô.

“Tôi mới là người may mắn kìa,” Meredith nói, mỉm cười với anh. “Bancroft là tất cả mọi thứ có ý nghĩa đối với tôi. Đó là điều quan trọng nhất trong đời tôi.”

Matt ngả người trên ghế, say sưa với việc khám phá ra khía cạnh mới mẻ này của cô. Anh cau mày với ly rượu đang cầm, tự hỏi tại sao cô nói về những cửa hiệu bách hoá chết tiệt đó như thể chúng là những người cô yêu? Vì sao sự nghiệp là điều quan trọng nhất trong đời cô? Tại sao không phải là Parker Reynolds... hoặc một người nổi bật phù hợp khác trong xã hội… quan trọng hơn đối với cô? Nhưng ngay cả khi anh tự đặt câu hỏi đó cho mình, Matt nghĩ là anh biết câu trả lời. Cha cô rốt cuộc đã thành công; ông ta đã chi phối cô một cách tàn nhẫn và quá hiệu quả, để cuối cùng ông ta đã làm cho cô gần như hoàn toàn không quan tâm đến đàn ông. Cho dù vì bất cứ lý do gì mà cô kết hôn với Reynolds, hình như cô không yêu anh ta. Dựa trên những điều cô nói, và cái cách cô nhắc đến Bancroft, cô hoàn toàn gắn chặt và yêu cái cửa hiệu bách hoá đó.

Một sự thương hại lướt qua khi anh nhìn cô. Nhạy cảm và thương hại... anh đã trải nghiệm cảm xúc đó vào cái đêm anh gặp cô, cùng với ham muốn có cô mãnh liệt đã phá huỷ toàn bộ lý trí thông thường của anh. Anh đã đi vào câu lạc bộ đó, nhìn nụ cười vui vẻ và đôi mắt rực sáng của cô, rồi đánh mất lý trí của anh. Trái tim anh lại mềm xuống khi anh nhớ cái cách cô vui vẻ giới thiệu anh như thể anh là một trùm thép từ Indiana. Lúc trước cô tràn đầy tiếng cười và sức sống, quá ngây thơ trong đôi tay anh. Chúa ơi, anh đã muốn cô! Anh đã muốn đưa cô thoát khỏi cha cô, để trân trọng, nuông chiều và bảo vệ cô suốt đời.

Nếu cô còn kết hôn với anh, anh sẽ rất tự hào về cô bây giờ. Một cách khách quan, anh cũng tự hào về người phụ nữ mà cô đã trở thành.

Chiều chuộng và bảo vệ cô ư? Matt nhận ra hướng suy nghĩ của anh và nghiến chặt răng kinh tởm với bản thân. Meredith không cần bất kỳ ai bảo vệ, cô ta cô độc như một con nhện quả phụ đen sì. Người duy nhất quan trọng đối với cô ta là ông bố, và để làm ông ta hài lòng, cô ta đã giết chết đứa con chưa chào đời của mình. Cô ta thật hư hỏng, nhu nhược và tàn nhẫn - một thứ mannequin xinh đẹp nhưng rỗng tuếch chỉ để phủ lên những bộ quần áo thời trang và để ở cuối bàn trong phòng ăn. Đó là tất cả những gì cô ta xứng đáng, là giá trị duy nhất trong cuộc sống của cô. Vẻ bề ngoài của cô đã làm anh quên chuyện đó vài phút trước đây... khuôn mặt lộng lẫy đó với đôi mắt xanh thăm thẳm quyến rũ viền hàng mi cong; vẻ kiêu hãnh mà cô đang thể hiện; cái miệng mềm mại đó; giọng nói du dương như những nốt nhạc đó; nụ cười do dự dễ lây đó. Chúa ơi, anh thấy mình luôn là một kẻ ngốc mỗi khi dính líu đến cô, nhưng sự thù địch của anh bất ngờ bị dập tắt bởi anh nhận ra cơn giận bộc phát này thật ngu ngốc và vô nghĩa. Bất kể những gì cô đã làm, cô đã rất trẻ, quá sợ hãi, và nó xảy ra cách đây quá lâu. Nó đã kết thúc rồi. Chậm rãi xoay xoay ly rượu trong tay, anh nhìn cô và trả lời cô với một lời nhận xét

tình cờ, vô tư: “Em đã trở thành một người điều hành đáng nể. Nếu chúng ta vẫn còn kết hôn, có lẽ tôi sẽ cố lôi kéo em về công ty của tôi.”

Anh đã vô tình mở đầu cho cái cô cần, và Meredith tóm lấy nó. Cố tăng thêm phần lưu ý hài hước vào khoảnh khắc quan trọng, cô nói với tiếng cười căng thẳng và nghẹn lại, “Vậy thì hãy bắt đầu cố lôi kéo tôi qua công ty anh đi.”

Mắt anh nheo lại. “Điều đó có nghĩa là gì?”

Không thể duy trì mãi nụ cười ngập ngừng, Meredith cúi xuống, khoanh tay chống lên bàn, và hít một hơi dài, “Tôi... tôi có chuyện cần nói cho anh biết, Matt. Cố gắng đừng nổi giận nhé?”

Với cái nhún vai vô tư, anh nâng ly rượu lên miệng. “Chúng ta không còn cảm giác gì với nhau nữa, Meredith. Do đó, không gì em nói có thể làm cho tôi thấy bực bội.”

“Chúng ta vẫn còn kết hôn!” Cô tuyên bố.

Lông mày của anh chau lại. “Không phải chuyện đó chứ!”

“Vụ ly hôn của chúng ta không hợp pháp,” cô nói liều, co rúm người lại với ánh mắt đáng ngại của anh. “Người... người luật sư xử lý vụ ly hôn không phải là một luật sư, hắn ta là một kẻ lừa đảo, và bây giờ hắn đang bị điều tra. Không có thẩm phán nào ký vào quyết định ly hôn của chúng ta... thậm chí không có một thẩm phán nào từng thấy qua nó.”

Với sự cảnh giác thận trọng, anh đặt ly xuống và chồm người tới, giọng anh rít lên giận dữ, “Hoặc em đang nói dối nếu không thì em không có đủ lý trí để tự mặc đồ cho mình! Cách đây mười một năm, em mời tôi ngủ với em mà không có chút ý nghĩ nào bảo vệ mình khỏi mang thai. Khi có thai em chạy đến bên tôi và đổ mọi vấn đề vào người tôi. Bây giờ em sắp nói cho tôi nghe em đã không có đủ trí khôn để thuê một luật sư thực sự giải quyết vụ ly hôn, và chúng ta vẫn còn kết hôn! Em làm thế nào mà điều hành được toàn bộ cửa hàng bách hoá trong khi vẫn còn ngu ngốc như vậy chứ?”

Mỗi một lời khinh bỉ anh nói quất vào niềm kiêu hãnh của cô như một ngọn roi, nhưng phản ứng của anh không tệ hơn những gì cô mong đợi, và cô chấp nhận những quở trách gay gắt vì cô đáng bị vậy. Sự giận dữ và bị sốc nhất thời làm cho anh không thể nói tiếp, và cô nói bằng một giọng xoa dịu, nhỏ nhẹ, “Matt, tôi có thể hiểu anh cảm thấy như thế nào....”

Matt muốn tin là cô đang nói dối về toàn bộ chuyện lộn xộn này, rằng đây là một sự xếp đặt điên rồ để cố gắng moi tiền từ anh, nhưng mọi giác quan của anh đều nói với anh là cô đang nói cho anh nghe sự thật.

“Nếu quan điểm của chúng ta vẫn như trước,” cô tiếp tục, cố nói bằng giọng điệu bình tĩnh và có lý lẽ, “Tôi sẽ cảm thấy như anh...”

“Em biết được chuyện này khi nào?” Anh cắt ngang.

“Một đêm trước cái hôm tôi gọi anh để sắp xếp cuộc gặp này.”

“Giả sử những gì em nói với tôi là sự thật... là chúng ta vẫn còn kết hôn... vậy chính xác là em muốn tôi phải làm gì?”

“Ly hôn. Một cuộc ly hôn tốt đẹp, thầm lặng, không hề phức tạp, ngay lập tức.”

“Không tiền cấp dưỡng ư?” Anh chế giễu, nhìn sự giận dữ đỏ bừng lên hai má cô. “Không giải quyết vấn đề tài sản, không có những chuyện đó sao?”

“Không!”

“Tốt, bởi vì chắc chắn là em sẽ không có được thứ gì đâu!”

Nổi giận về lời nhắc nhở cố tình và thô lỗ của anh về sự giàu sang hơn cô bây giờ của anh, Meredith nhìn anh với vẻ khinh bỉ có giáo dục. “Tiền là tất cả những gì anh luôn nghĩ đến, chỉ có những thứ đó mới quan trọng đối với anh. Tôi không bao giờ muốn kết hôn với anh, và tôi không muốn tiền của anh! Tôi thà chết đói còn hơn là để cho bất kỳ ai biết chúng ta từng kết hôn!”

Người quản lý chọn ngay thời điểm không đúng lúc xuất hiện tại bàn của họ để hỏi họ có vừa ý với bữa ăn không và có muốn bất cứ thứ gì khác không.

“Có,” Matt nói cộc cằn, “tôi cần hai phần rượu scotch với đá, và ‘vợ’ của tôi,” anh nhấn mạnh, một cách thoả mãn độc ác, đúng những gì cô vừa mới nói là cô không bao giờ muốn làm, “sẽ có một ly rượu martini.”

Meredith, người không bao giờ, chưa bao giờ gây ra một cảnh náo loạn nơi công cộng, trừng mắt nhìn vào người bạn cũ của cô và nói, “Tôi sẽ trả cho anh một ngàn đô-la để bỏ thuốc độc vào thức uống của anh ta!”

Hơi cúi đầu, John mỉm cười và nói với vẻ xã giao trang trọng, “Chắc chắn rồi, thưa bà Farrell,” sau đó anh ta hướng về một Matt đang giận dữ, và nói thêm một cách khôi hài, “Thạch tín hay là ông thích cái gì đó mạnh hơn, thưa ông Farrell?”

“Anh đừng bao giờ gọi tôi bằng cái tên đó nữa!”
Meredith cảnh báo John. “Đó không phải là tên tôi!”

Sự hài hước biến mất khỏi khuôn mặt của John, và anh ta lại cúi đầu. “Tôi xin gửi lời xin lỗi chân thành đã lợi dụng đặc quyền thái quá, cô Bancroft. Thức uống sẽ được phục vụ cho cô là miễn phí.”

Meredith cảm thấy mình như một mụ phù thuỷ khi trút giận lên đầu anh ta. Buồn bực, cô nhìn lướt qua vẻ cứng nhắc của John rồi quay sang nhìn Matt. Cô đợi một lát để cho mọi người dịu xuống, sau đó cô thở một hơi dài, bình tĩnh. “Matt, chẳng có ích gì khi chúng ta cứ sỉ nhục nhau. Ít nhất chúng ta không thể cố gắng cư xử vui vẻ với nhau theo phép lịch sự xã giao sao? Nếu chúng ta có thể, chúng ta sẽ dễ dàng giải quyết tất cả những chuyện này hơn nhiều.”

Anh biết cô nói đúng, và sau một khoảnh khắc do dự anh nói ngay, “Tôi nghĩ chúng ta có thể thử. Em nghĩ chúng ta nên xử lý như thế nào?”

“Kín đáo!” Cô nói, mỉm cười nhẹ nhõm với anh. “Và nhanh chóng. Việc giữ bí mật và nhanh chóng còn cần thiết hơn những gì anh có thể nhận biết.”

Matt gật đầu, suy nghĩ của anh cuối cùng cũng rõ ràng hơn. “Hôn phu của em,” anh suy đoán. “Theo báo chí, em muốn kết hôn với anh ta vào tháng Hai.”

“Đúng,” cô đồng ý. “Parker đã biết những gì xảy ra. Anh ấy là người đã phát hiện ra người mà bố tôi thuê không phải là một luật sư, và do đó việc ly hôn của chúng ta không tồn tại. Nhưng còn có một chuyện khác... một chuyện vô cùng quan trọng đối với tôi đến nỗi tôi có thể đánh mất nó nếu chuyện này đồn ra ngoài.”

“Là chuyện gì?”

“Tôi cần một cuộc ly hôn kín đáo... tốt nhất là bí mật... để không có bất kỳ lời bàn tán hoặc tin đồn nào về chúng ta. Anh thấy đó, cha tôi sắp nghỉ phép vì sức khỏe của ông, và tôi khao khát muốn có cơ hội thay thế ông tạm thời. Tôi cần chứng minh với Hội đồng quản trị là khi ông nghỉ hưu luôn, tôi có khả năng ngồi vào chiếc ghế Tổng giám đốc đó. Ban quản trị còn do dự

trong việc chỉ định tôi... như tôi đã kể cho anh nghe, họ rất bảo thủ và không tin tưởng tôi vì tôi còn hơi trẻ cho vị trí đó, và vì tôi là một phụ nữ. Đã có hai người chống lại tôi, và báo chí lại còn bơm vào bằng cách miêu tả tôi như một con bướm phù phiếm trong xã hội – họ vốn thích làm thế mà. Nếu báo chí biết được chuyện của chúng ta, họ sẽ đưa nó lên trang nhất ngay. Tôi đã công bố hôn ước của tôi một cách rõ ràng, với một chủ ngân hàng quan trọng, còn anh lẽ ra phải kết hôn với nửa tá ngôi sao, nhưng ở đây chúng ta... vẫn còn kết hôn. Khả năng song hôn sẽ làm cho mọi người không bổ nhiệm tôi vào chức vụ Tổng giám đốc Bancroft nữa. Tôi cam đoan với anh, nếu chuyện này lộ ra, nó sẽ chấm dứt mọi cơ hội của tôi."

"Tôi không nghi ngờ là em tin chuyện đó," Matt nói, "nhưng tôi không nghĩ nó sẽ có hại đến cơ hội của em như vậy."

"Lại còn không à?" Cô nói chua chát. "Hãy nghĩ lại anh đã phản ứng như thế nào khi tôi kể cho anh nghe gã luật sư ấy là một kẻ gian lận. Anh nhảy ngay vào kết luận tôi là một kẻ ngu ngốc ngớ ngẩn không thể sắp xếp cuộc sống của mình, nói chi đến bất cứ thứ gì khác, như là cửa hàng bách hoá. Đó chính là những gì ban quản trị sẽ phản ứng, bởi vì họ cũng chẳng tin tưởng tôi hơn chút nào đâu."

"Cha em chỉ cần nói rõ là ông muốn họ chỉ định em, thế không được sao?"

"Vâng, nhưng theo quy định của công ty, Hội đồng quản trị phải hoàn toàn nhất trí về chuyện bầu Tổng giám đốc. Dù là cha tôi đã kiểm soát họ, tôi không chắc là ông sẽ can thiệp giúp tôi."

Matt không phải đáp lại chuyện đó vì người phục vụ đang đưa thức uống của họ đến và một người khác đang đến gần bàn, tay cầm điện thoại. "Ông có một cuộc gọi, ông Farrell," anh ta nói. "Người gọi nói là ông dặn ông ấy gọi ông ở đây."

Biết rõ cuộc gọi đó từ Tom Anderson, Matt cáo lỗi với Meredith, sau đó anh nhấc ống nghe lên và nói luôn, "Chuyện trên Ủy ban quy hoạch Southville ra sao?"

"Không tốt, Matt ạ," Tom nói. "Họ đã từ chối chúng ta."

"Tại sao họ lại từ chối yêu cầu quy hoạch có thể đem đến nhiều lợi ích cho cộng đồng của họ?" Matt nói, choáng váng hơn là giận ngay lúc đó.

"Theo thông tin liên lạc của tôi trên Hội đồng Ủy ban, người nào đó với nhiều ảnh hưởng đã bảo họ từ chối chúng ta."

"Có biết là ai không?"

"Biết. Một gã tên là Paulson đứng đầu Ủy ban. Anh ta nói với nhiều thành viên ở đó, bao gồm người liên lạc của tôi, là Thượng nghị sĩ Davies đã bảo anh ta xem như là một sự giúp đỡ cá nhân nếu đề nghị quy hoạch của chúng ta bị từ chối."

"Kỳ lạ quá," Matt nói, cau mày, cố nhớ lại anh đã quyên góp tiền vào cuộc vận động tranh cử của Davies hay đối thủ của ông ta, nhưng trước khi anh có thể nhớ, Anderson đã bổ sung thêm với giọng điệu nhạo báng, "Anh đã nghe cái tin một bữa tiệc sinh nhật nhỏ tổ chức cho viên Thượng nghị sĩ tốt bụng trên báo hôm trước chưa?"

"Chưa, thì sao?"

"Nó được tổ chức bởi ông Philip A. Bancroft. Có mối liên hệ gì giữa ông ta và cô Meredith mà chúng ta đã nói vào tuần trước không?"

Một cơn giận dữ điên cuồng bùng nổ trong ngực Matt. Ánh mắt của anh hướng vào Meredith, ghi nhận vẻ xanh xao đột ngột chỉ xuất hiện trên gương mặt cô khi nghe anh nhắc đến Ủy ban quy hoạch Southville. Với Anderson anh nói khẽ, lạnh lùng, "Có. Anh đang ở văn phòng hả?"

Anderson nói là đúng và Matt bảo ông, "Ở lại ở đó. Tôi sẽ trở lại vào lúc ba giờ và chúng ta sẽ thảo luận bước kế tiếp."

Từ từ, cố tình, Matt đặt ống nghe lại trên giá đỡ, sau đó anh nhìn Meredith, người đột ngột liên tục vuốt thẳng những nếp gấp không tồn tại của tấm khăn trải bàn bằng những móng tay. Tội lỗi và biết việc gì đang xảy ra được viết lên khuôn mặt của cô, và anh ghét cô ngay lúc đó, căm thù cô với tính hiểm ác gần như không thể kìm chế. Cô đã đề nghị cuộc gặp gỡ này không phải là để "làm hoà", như cô đã khẳng định, mà bởi vì cô muốn cái gì đó... vài thứ: cô muốn kết hôn với gã chủ ngân hàng yêu quý của cô, cô muốn cái ghế Tổng giám đốc của Bancroft, và cô muốn một cuộc ly hôn nhanh, kín đáo. Anh vui mừng là cô rất muốn những thứ đó, vì cô sẽ không có được chúng. Những gì cô và cha cô sắp được là một cuộc chiến, một cuộc chiến mà họ sắp sửa thua anh... cùng với mọi thứ mà họ có. Anh ra dấu cho người phục vụ tính tiền. Meredith nhận biết những gì anh đang làm, và sự lo ngại khiến cho cô run rẩy khi anh đề cập đến Ủy ban quy hoạch Southville tăng lên thành nỗi hoảng sợ. Họ còn chưa đồng ý bất cứ chuyện gì, và đột ngột anh chấm dứt cuộc thảo luận chưa đến hồi kết thúc. Người phục vụ xuất hiện với phiếu tính tiền trong một cuốn sổ da. Matt giật mạnh tờ một trăm đô-la từ ví, ném nó lên trên phiếu tính tiền mà không nhìn, rồi đứng lên. "Đi nào," anh vừa thét vừa đi đến chỗ cô và kéo cô ra khỏi ghế.

"Nhưng chúng ta chưa đồng ý về bất cứ chuyện gì mà," Meredith nói một cách tuyệt vọng khi anh nắm chặt lấy khuỷu tay cô và bắt đầu đẩy cô ra phía cửa.

"Chúng ta sẽ kết thúc cuộc thảo luận này trong xe."

Mưa đang rơi sầm sập trên mái vòm đỏ khi họ bước ra, và người gác cửa mặc đồng phục đã đứng sẵn tại lề đường mở dù che mưa cho họ khi họ leo vào xe.

Matt dặn tài xế của anh lái đến cửa hiệu
Bancroft, và sau đó anh dành cho cô toàn bộ sự chú ý của mình. "Bây giờ," anh nói khẽ, "em muốn làm gì?"

Giọng nói của anh nghe có vẻ là anh sắp hợp tác, và cô có cảm giác vừa xấu hổ vừa nhẹ nhõm... xấu hổ vì cô biết tại sao Hội đồng Ủy ban quy hoạch đã từ chối anh, cũng như tại sao anh không được gia nhập vào câu lạc bộ quốc gia Glenmoor. Trong đầu thề là sẽ ít nhiều buộc cha cô chuộc lại thiệt hại mà ông đã làm đối với Matt trong hai chuyện đó, cô nói lặng lẽ, "Tôi muốn chúng ta hãy ly dị nhanh và kín đáo... tốt nhất là ra khỏi tiểu bang hoặc ra nước ngoài... và tôi muốn chuyện chúng ta từng kết hôn tiếp tục được giữ bí mật."

Anh gật đầu như thể chấp thuận, nhưng những lời tiếp theo của anh làm cho cô giật mình. "Và nếu tôi từ chối, em sẽ trả đũa như thế nào? Tôi nghĩ," anh phỏng đoán với giọng điệu thích thú một cách lạnh lùng, "em có thể tiếp tục làm cho tôi chết đứng tại các buổi tiệc xã hội chán ngắt, và cha em có thể tẩy chay tôi ở bất cứ câu lạc bộ quốc gia nào tại Chicago, đúng không?"

Anh đã biết về chuyện cha cô tẩy chay anh ở Glenmoor! "Tôi xin lỗi về những gì ông ấy đã làm ở Glenmoor. Tôi thực sự xin lỗi."

Anh cười nhạo sự thành khẩn của cô. "Tôi không quan tâm đến cái câu lạc bộ quốc gia quý báu của em. Có người đã đề cử tôi sau khi tôi bảo ông ta đừng bận tâm."

Bất chấp những lời nói của anh, Meredith không tin là anh không quan tâm. Anh không phải là một con người nếu anh không cảm thấy xấu hổ khi bị khước từ làm một thành viên. Cảm thấy tội lỗi và ngại ngùng vì những điều mà cha cô làm, cô né tránh ánh mắt anh. Cô thích đi ăn trưa với anh, và anh có vẻ cũng thích đi chung với cô. Thật là hay khi được nói chuyện với anh như thể quá khứ đáng sợ không còn tồn tại. Cô không muốn là kẻ thù của anh; những chuyện đã xảy ra cách đây nhiều năm không hoàn toàn là do lỗi của anh. Bây giờ họ đều có cuộc sống mới... cuộc sống mà chính họ lựa chọn. Cô tự hào về những thành công của cô; anh có quyền tự hào

về anh. Cánh tay anh đang tựa vào lưng ghế, và Meredith nhìn chằm chằm vào cái đồng hồ sang trọng bằng vàng cực mỏng toả sáng ở cổ tay anh, rồi nhìn vào bàn tay anh. Anh có một bàn tay tuyệt vời, to lớn, cô nghĩ. Cách đây đã lâu, đôi bàn tay đó sần sùi, bây giờ chúng đã được làm móng...

Cô cảm thấy một thôi thúc đột ngột và ngớ ngẩn muốn nắm chặt lấy tay anh rồi nói, "Em xin lỗi. Em xin lỗi vì những chuyện chúng ta đã làm tổn thương nhau; em xin lỗi vì chúng ta đã cư xử với nhau thật tệ."

"Em đang định nhìn xem dưới móng tay tôi có dầu mỡ không hả?"

"Không!" Meredith há hốc miệng, ánh mắt cô vụt nhìn vào đôi mắt xám bí hiểm của anh. Một cách chững chạc đàng hoàng cô thừa nhận, "Tôi đang ước gì mọi chuyện đã có thể chấm dứt khác đi... chấm dứt sao cho bây giờ ít nhất chúng ta có thể là bạn bè."

"Bạn bè à?" Anh lặp lại với vẻ mỉa mai chua chát. "Lần cuối cùng khi tôi thân thiện với em, tôi đã phải trả giá bằng danh tiếng của tôi, sự độc thân của tôi, và còn nhiều thứ khác nữa."

Anh đã phải trả giá nhiều hơn anh biết, Meredith nghĩ với vẻ khổ sở. Anh phải trả giá bằng nhà máy anh muốn xây dựng ở Southville, nhưng dù sao em sẽ sửa lại chuyện đó. Em sẽ buộc cha em sửa chữa những thiệt hại mà ông ấy đã gây ra và bắt ông ấy phải đồng ý không bao giờ uy hiếp anh nữa. "Matt, nghe này," cô nói, đột ngột muốn hòa giải mọi chuyện giữa họ. "Tôi sẽ quên quá khứ và..."

"Em thật là tốt bụng," anh chế giễu.

Meredith cứng đờ người, hết sức muốn chỉ cho anh thấy cô cũng là một người bị hại, một người vợ bị bỏ rơi, nhưng sau đó cô đè bẹp thôi thúc và tiếp tục một cách nhẫn nại. "Tôi đã nói là tôi muốn quên quá khứ, và tôi nói thật lòng. Nếu anh đồng ý một cuộc ly hôn thầm lặng không rắc rối, tôi sẽ làm mọi thứ tôi có thể để mọi chuyện dễ dàng hơn với anh ở Chicago."

"Em nghĩ em làm thế nào để có thể khiến cho mọi thứ dễ dàng hơn với tôi ở Chicago vậy công chúa?" Anh hỏi, giọng anh đầy vẻ thích thú nhạo báng.

"Đừng gọi tôi là công chúa! Tôi không phải là một kẻ hợm hĩnh, tôi đang cố tỏ ra công bằng!"

Matt ngả người ra và nhìn cô bằng đôi mắt sáng của anh.

"Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ, Meredith. Em định làm gì cho tôi?"

Nhẹ nhõm bởi anh rõ ràng đã thay đổi thái độ, cô nói nhanh, "Để bắt đầu, tôi có thể chắc chắn là anh không bị đối xử như một người bị xã hội ruồng bỏ. Tôi biết bố tôi cản trở chuyện anh gia nhập vào câu lạc bộ của chúng tôi, nhưng tôi sẽ cố gắng buộc ông thay đổi chuyện đó."

"Hãy quên những chuyện của tôi đi," anh đề nghị nhẹ nhàng, chán ghét bởi sự ngọt ngào và đạo đức giả của cô. Anh thích cô hơn khi cô đứng ở buổi diễn opera và một cách ngạo mạn sỉ nhục anh. Nhưng bây giờ cô cần một điều từ anh, và Matt vui mừng là nó rất quan trọng đối với cô. Bởi vì cô sẽ không có được nó. "Em muốn một cuộc ly hôn tốt đẹp, âm thầm vì em muốn kết hôn với tên chủ ngân hàng của em và muốn được làm Tổng giám đốc của Bancroft, phải không?" Khi cô gật đầu, Matt tiếp tục. "Và vị trí Tổng giám đốc của Bancroft rất, rất quan trọng đối với em phải không?"

"Tôi muốn nó hơn từng muốn bất cứ thứ gì trong đời," Meredith nhanh nhảu xác nhận. "Anh... anh sẽ hợp tác chứ?" Cô nói, tìm kiếm trên khuôn mặt khó đoán của anh khi chiếc xe dừng lại trước cửa Bancroft.

"Không." Anh nói với vẻ dứt khoát lịch sự làm cho đầu óc Meredith trống rỗng trong phút chốc.

“Không à?” Cô lặp lại trong hoài nghi tức giận. “Nhưng ly hôn là...”

“Quên nó đi!” Anh hét lên.

“Quên nó ư? Mọi thứ tôi muốn đều xoay quanh nó!”

“Vậy thì tệ quá.”

“Vậy tôi sẽ làm mà không có sự chấp thuận của anh!” Cô đáp trả.

“Thử đi và tôi sẽ làm hỏng mọi chuyện và em sẽ không bao giờ được yên ổn đâu. Để bắt đầu, tôi sẽ kiện tên chủ ngân hàng nhu nhược của em vì đã có quan hệ tình cảm với em.”

“Quan hệ...” Quá choáng váng để thận trọng, Meredith thốt ra một tiếng cười cay đắng. “Anh điên rồi à? Nếu anh làm chuyện đó, anh sẽ giống như một gã chồng bị phụ tình không có trái tim!”

“Còn em sẽ trông giống như một kẻ ngoại tình,” anh phản kích lại.

Sự giận dữ bùng nổ tràn qua toàn bộ cơ thể của Meredith. “Anh đúng là đồ khốn!” Cô nổi cơn thịnh nộ, mặt đỏ bừng lên. “Nếu anh dám công khai làm xấu hổ Parker, tôi sẽ giết anh bằng chính hai bàn tay tôi đấy! Anh không xứng đáng chạm vào giày của anh ấy! Anh ấy tốt hơn anh gấp mười lần! Anh ấy không cần cố gắng lên giường với mỗi phụ nữ mà anh ấy gặp. Anh ấy có nguyên tắc, anh ấy là một quý ông. Nhưng anh sẽ không hiểu chuyện đó đâu, vì bên dưới bộ đồ đắt tiền mà anh đang mặc kia, anh vẫn chẳng là gì ngoài một gã công nhân ngành thép bẩn thỉu đến từ một thị trấn bẩn thỉu với một ông bố bẩn thỉu và say xỉn!”

“Và em,” anh nói một cách gay gắt, “vẫn là một con chó cái đồi bại, kiêu ngạo!”

Meredith đưa tay lên, lòng bàn tay mở ta, sau đó nuốt một tiếng la đau đớn khi Matt chụp lấy cổ tay cô khi nó chỉ cách khuôn mặt anh hai centimet, bóp chặt nó, và cảnh báo với giọng mượt mà: “Nếu Ủy ban quy hoạch Southville không đảo ngược quyết định của họ, sẽ không có thêm cuộc thảo luận nào về chuyện ly hôn. Nếu tôi quyết định cho em ly hôn, thì tôi sẽ quyết định điều kiện, em và cha em sẽ phải đồng ý!” Siết chặt thêm cổ tay cô, anh kéo mạnh cô tới phía trước cho đến khi khuôn mặt họ chỉ cách nhau vài phân. “Em hiểu tôi chưa, Meredith? Em và cha em không có quyền hạn gì đối với tôi. Dám đụng vào tôi một lần nữa, thì em sẽ ước gì mẹ em không sinh em ra ở trên đời!”

Meredith giật mạnh cánh tay cô từ gọng kìm của anh. “Đồ quái vật!” cô rít lên. Mưa rơi lộp độp trên má, cô giật ví tiền và găng tay rồi ném một cái nhìn đàn áp vào gã tài xế – vệ sĩ đã mở cửa xe cho cô, và đang theo dõi cuộc đấu khẩu của họ với vẻ hết sức nhiệt tình của một khán giả tại trận đấu quần vợt.

Khi cô leo ra khỏi xe, Ernest vội vã chạy tới. Nhận ra là Meredith, ông bèn sẵn sàng bảo vệ cô khỏi bất cứ nguy hiểm gì mà cô có thể đang gặp phải. “Ông có thấy người đàn ông trong xe hơi đó không?” Cô hỏi người gác cửa của Bancroft. Khi ông trả lời rằng có, cô nói, “Tốt. Nếu anh ta có bao giờ đi đến gần cửa hiệu này, ông hãy gọi cảnh sát ngay!”

Chương 28

Joe O' Hara dừng xe ở trước thềm toà nhà Intercorp, và trước khi nó dừng lại hẳn, Matt đã mở cửa và bước xuống.

"Bảo Tom Anderson đến đây ngay," anh ra lệnh với bà Stern khi anh hầm hầm đi ngang qua bà trên đường vào văn phòng. "Rồi cố gắng tìm cho tôi vài viên aspirin."

Hai phút sau, bà xuất hiện tại bàn làm việc của anh với ly nước lạnh và hai viên aspirin. "Ông Anderson đang trên đường đến đây," bà nói, thận trọng dò đoán khuôn mặt anh khi anh uống những viên thuốc. "Lịch làm việc của anh rất bận. Tôi hy vọng anh không bị cảm cúm. Ông Hursh nghỉ bệnh vì nó, và hai giám đốc điều hành cùng một nửa bộ phận văn phòng cũng vậy. Nó bắt đầu từ chứng nhức đầu đấy."

Bởi vì bà không bao giờ thể hiện bất cứ sự quan tâm công khai nào về chuyện sức khoẻ của anh, Matt tự nhiên cho rằng bà chỉ lo lắng là anh không theo kịp lịch làm việc. "Tôi không bị cảm cúm," anh nói ngay. "Tôi chưa bao giờ bị ốm cả." Anh đưa hai tay ra sau gáy, lơ đãng xoa bóp cơ bắp đau nhức. Chứng nhức đầu chỉ là chuyện nhỏ, phiền hà khó chịu sáng nay đang bắt đầu nện dồn dập.

"Nếu đó là cảm cúm, nó có thể kéo dài cả mấy tuần và thậm chí chuyển qua viêm phổi, đó là điều đã xảy ra với bà Morris tại bộ phận quảng cáo và ông Lathrup tại bộ phận nhân sự, và cả hai người đều đã phải nằm viện. Có lẽ anh nên có kế hoạch nghỉ ngơi thay vì sẽ đi Indiana vào tuần tới, không thì kế hoạch của anh..."

"Tôi không bị cảm cúm," giọng của Matt sít lại. "Tôi chỉ bị chứng nhức đầu thông thường thôi."

Bà cứng đờ bởi giọng nói của anh, rồi quay gót và đi xăm xăm ra cửa, đâm sầm vào Tom Anderson.

"Có chuyện gì với bà Stern thế?" Tom hỏi, nhìn qua vai ông.

"Bà ấy sợ sẽ phải sắp xếp lại các cuộc hẹn của tôi," Matt nói sốt ruột. "Chúng ta hãy nói về chuyện Hội đồng Ủy ban quy hoạch đi."

"Được, anh muốn tôi làm gì?"

"Hiện tại, xin hoãn lại bất cứ quyết định nào."

"Rồi sau đó thì sao?"

Để trả lời, Matt nhấc máy điện thoại và gọi Vanderwild. "Bancroft đang bán giá bao nhiêu?" Anh hỏi Peter, và khi anh ta trả lời, anh nói, "Bắt đầu mua nó. Sử dụng cùng kỹ thuật mà chúng ta đã dùng khi quyết định thu mua Haskell. Giữ kín việc này." Anh gác máy và nhìn Tom. "Tôi muốn anh kiểm tra từng thành viên trong ban quản trị Bancroft. Có thể mua được một vài người. Tìm hiểu xem anh ta là ai và cái giá của anh ta là bao nhiêu."

Trong suốt những năm họ làm việc cùng nhau, trong toàn bộ cuộc chiến với những công ty mà họ đã chiến đấu và chiến thắng, Matt chưa bao giờ để lộ ra kẽ hở nào như hối lộ. "Matt, anh đang nói đến chuyện hối lộ..."

"Tôi đang nói đến việc đánh bại Bancroft trong chính cuộc chơi của ông ta. Ông ta đang sử dụng ảnh hưởng và tiền của ông ta để mua phiếu bầu trên Hội đồng Ủy ban quy hoạch. Sự khác biệt duy nhất giữa những gì ông ta đang làm và những gì tôi đang làm là phương tiện trao đổi. Khi tôi giải quyết xong đồ con hoang thù hằn đó, ông ta sẽ phải nghe theo lệnh của tôi trong

phòng họp của chính ông ta!"

"Được rồi," Tom nói sau một lúc ngập ngừng do dự. "Nhưng chuyện này sẽ phải được thực hiện một cách kín đáo."

"Còn nữa," Matt dặn, đi vào phòng họp nối tiếp với văn phòng của anh. Anh ấn nút trên tường và tấm gương che khuất cái quầy rượu trượt qua nhẹ nhàng. Matt đi đến bên tủ rượu, rót một ít vào ly, và uống một ngụm dài. "Tôi muốn biết tất cả mọi thứ về cách thức hoạt động của Bancroft. Hợp tác với Vanderwild trong chuyện này. Trong hai ngày tôi muốn biết mọi thứ liên quan đến tài chính và những người điều hành của họ. Nhưng trên hết, tôi muốn biết chính xác nơi họ dễ bị tấn công nhất."

"Tôi cho là anh dự định thu mua họ?"

Matt rót thêm rượu vào ly của anh. "Tôi sẽ quyết định chuyện đó sau. Những gì tôi muốn ngay bây giờ là có đủ cổ phiếu để kiểm soát họ."

"Thế còn vụ Southville thì sao? Chúng ta đã đầu tư cả một gia tài vào miếng đất đó."

Một nụ cười rầu rĩ hiện lên trên môi của Matt. "Tôi đã gọi điện thoại cho Pearson và Levinson từ trong xe," anh nói, ám chỉ hãng luật Chicago anh đã thuê, "và nói họ nghe những gì tôi muốn làm. Chúng ta sẽ có được quyền quy hoạch, và chúng ta cũng sẽ có một lợi nhuận khả quan từ Bancroft."

"Làm thế nào?"

"Có liên quan đến miếng đất Houston mà họ rất muốn có."

"Và?"

"Và chúng ta bây giờ đã sở hữu nó."

Anderson gật đầu, bước hai bước ra phía cửa, dừng lại, rồi quay trở lại. Lưỡng lự, ông nói, "Vì tôi sắp sửa trở thành người tiên phong sát cánh với anh trong trận chiến với Bancroft, tối thiểu tôi cũng phải biết là trận chiến này đã bắt đầu từ đâu chứ?"

Nếu bất cứ người điều hành khác nào của anh mà hỏi câu hỏi đó, Matt cũng sẽ lột da anh ta bằng lời. Tin tưởng là một sự xa xỉ mà những người đàn ông trong giới tài chính của Matt không thể trả nổi. Anh đã học được, cũng như những người đã lên đến đỉnh từng học được, đó là thật liều lĩnh, thậm chí nguy hiểm khi quá tin cậy một người nào đó. Luôn luôn, họ sử dụng thông tin thu thập được vào những nơi khác có lợi cho họ hơn; đôi khi họ sử dụng nó chỉ để chứng minh họ thực sự là một người bạn thân thiết của một người đàn ông thành công và nổi tiếng. Trong tất cả những người anh biết, chỉ có bốn người làm Matt tin tưởng hoàn toàn: bố anh, em gái anh, Tom Anderson, và Joe O' Hara. Tom đã cùng sát cánh bên anh từ những ngày đầu, khi anh đang bước lên với sự gan dạ và quyết tâm, xây dựng một đế quốc dựa trên sự táo bạo và linh cảm... và rất ít vốn liếng thực sự. Anh tin tưởng O' Hara và Anderson vì họ đã qua cuộc thử nghiệm lòng trung thành của họ. Và, trong chừng mực nào đó, anh tin họ vì giống như anh, họ không xuất thân từ một tầng lớp có đặc quyền đặc lợi và những trường nổi tiếng. "Cách đây mười năm," Matt trả lời sau khi ngập ngừng miễn cưỡng, "tôi đã làm vài chuyện mà Bancroft không thích."

"Chúa ơi, nó chắc chắn là rất kinh khủng cho nên ông ta mới giữ sự thù địch trong ngần ấy thời gian. Anh đã làm gì?"

"Tôi dám vượt quá giới hạn của chính tôi và tự xâm nhập vào thế giới ưu tú của ông ta."

"Như thế nào?"

Matt uống một ngụm khác từ ly rượu của anh để cuốn trôi vị đắng của từng lời và ký ức. “Tôi đã kết hôn với con gái của ông ta.”

“Anh đã kết hôn với... Meredith Bancroft? Cô gái đó sao?”

“Cùng một người,” Matt xác nhận.

Khi Anderson nhìn anh trong sự im lặng sửng sốt, Matt bổ sung, “Có một chuyện khác nữa mà anh nên biết rõ. Hôm nay cô ta nói với tôi là vụ ly hôn mà cô ta nghĩ cô ta đã có cách đây mười một năm không hợp pháp. Gã luật sư là một kẻ gian lận chưa bao giờ nộp đơn xin ly hôn lên toà án. Tôi đã bảo Levinson kiểm tra chuyện đó, nhưng tôi có linh cảm nó là sự thật.” Sau một khoảnh khắc khác của sự im lặng sửng sốt, đầu óc nhạy bén của Anderson bắt đầu hoạt động. “Và bây giờ cô ta muốn một gia tài để giải quyết, phải không?”

“Cô ta muốn ly hôn,” Matt sửa lại, “và hai cha con cô ta muốn huỷ hoại tôi, nhưng còn quá hơn nữa, cô ta khẳng định là cô ta không muốn bất cứ thứ gì.”

Tom phản ứng với sự tức giận trung thành và nụ cười cay đắng, “Khi chúng ta giải quyết xong với họ, họ sẽ phải cầu Chúa là họ đã không bắt đầu cuộc chiến này,” ông hứa, đi ra cửa.

Sau khi Tom đi khỏi, Matt đi đến cửa sổ rồi đứng nhìn một ngày ảm đạm và u ám như tâm hồn của anh. Tom có lẽ nói đúng về kết quả của tất cả những chuyện này, nhưng ý nghĩ của Matt về chiến thắng đã thật sự tan biến. Anh chỉ thấy... trống rỗng. Khi anh nhìn đăm đăm ra ngoài trời mưa, những lời nói lúc chia tay của Meredith xoay tròn trong tâm trí anh: “Anh không xứng đáng chạm vào giày của Parker! Anh ấy hơn anh gấp chục lần! Bên dưới bộ đồ đắt tiền anh đang mặc kia, anh vẫn chẳng là gì ngoài một gã công nhân ngành thép bẩn thỉu, đến từ một thị trấn bẩn thỉu, với một ông bố bẩn thỉu và say xỉn!”

Anh cố đẩy ba câu đó ra khỏi tâm trí, nhưng chúng cứ ở lại, chế nhạo sự ngớ ngẩn của anh, mạnh mẽ nhắc nhở anh một lần nữa về việc anh là một kẻ ngu ngốc khi dính líu tới cô. Trong nhiều năm sau khi anh nghĩ họ đã ly dị, anh đã không thể đẩy cô hoàn toàn ra khỏi trái tim mình. Anh đã làm việc gần chết để xây dựng một đế quốc, bị thúc đẩy bởi dự định ngu ngốc là sẽ có ngày quay trở lại và gây ấn tượng với Meredith về tất cả những gì anh đạt được và trở thành.

Miệng anh mím lại với vẻ cay đắng giễu cợt bản thân. Hôm nay anh đã có cơ hội để gây ấn tượng với cô: anh giàu có; bộ đồ anh đang mặc đắt hơn chiếc xe tải anh từng sở hữu khi họ gặp nhau; anh đã đưa cô đến một nhà hàng sang trọng trong một chiếc xe limo có tài xế riêng... và rốt cuộc sau đó, anh vẫn “không là gì ngoài một gã công nhân ngành thép bẩn thỉu” đối với cô. Thông thường, anh tự hào về nguồn gốc của mình, nhưng những lời của Meredith làm anh cảm thấy mình như một con quái vật nhầy nhụa được vét từ đáy của một cái đầm lầy ứ đọng, một con quái vật đã đổi vảy lấy da người.

Gần bảy giờ tối, anh rời khỏi toà nhà. Joe mở cửa xe, và Matt ngồi vào bên trong. Quá mệt mỏi, anh dựa cái cổ đau vào sau ghế, cố lờ đi mùi nước hoa dịu nhẹ của Meredith còn vương lại trong xe. Suy nghĩ của anh trôi về bữa ăn trưa của họ, và anh nghĩ về cách cô đã mỉm cười với anh trong khi cô nói cho anh nghe về cửa hiệu. Với vẻ kiêu ngạo điển hình Bancroft, cô đã mỉm cười với anh và xin anh giúp đỡ... một vụ ly hôn kín đáo, thân thiện... cùng một lúc cô công khai làm cho anh nhục nhã và âm thầm hợp tác với cha cô để hủy diệt anh. Matt đã hoàn toàn sẵn lòng để ly dị với cô, nhưng bây giờ thì chắc chắn là không.

Chiếc xe đột ngột lao qua một bên, và những tiếng còi xe rống lên bên cạnh và phía sau. Mắt của Matt mở ra, và anh bắt gặp Joe nhìn anh qua kính chiếu hậu. “Đã bao giờ anh nghĩ đến chuyện,” Matt nói xẵng, “thỉnh thoảng cũng nên nhìn vào đường đi chưa? Nó có thể làm cho chuyến đi ít mạo hiểm, nhưng yên ả hơn đấy.”

“Không. Tôi sẽ bị thôi miên nếu tôi cứ nhìn chằm chằm vào đường xá quá nhiều. Mà,” anh ta bắt đầu đi vào đề tài hiển nhiên làm cho anh ta bận tâm sau khi chứng kiến cuộc cãi cọ giữa Matt và Meredith trong xe, “hôm nay đó là vợ anh hở Matt?” Anh ta nhìn lướt qua con đường, sau đó nhìn trở lại kính chiếu hậu. “Ý tôi là, anh đang tranh cãi về chuyện ly hôn, vì vậy chắc cô ta phải là vợ của anh, phải không?”

“Phải,” Matt đáp lại.

“Cô ta chắc chắn là một người nóng tính,” Joe cười khúc khích, lờ đi cái nhìn nheo lại của Matt. “Cô ta không thích anh lắm, phải không?”

“Ừ.”

“Cô ta chống lại công nhân ngành thép là vì cái gì thế?”

Những lời nói lúc chia tay của cô bắn qua não Matt. Anh không là gìngoài một công nhân luyện thép bẩn thỉu. “Bụi bẩn,” Matt nói cụt lủn. “Cô ta không thích bụi bẩn.”

Khi rõ ràng là ông chủ của anh sẽ không đưa thêm thông tin gì, Joe miễn cưỡng thay đổi đề tài. “Anh có cần tôi khi anh ở trang trại tại Indiana vào tuần tới không? Nếu không, bố anh và tôi có thể nghĩ đến chuyện phung phí hai ngày với bàn cờ.”

“Không. Ở lại với ông ấy đi.” Mặc dù bố Matt đã tỉnh táo trong suốt một thập niên qua, ông vẫn rất xúc động về việc bán trang trại cho dù thật ra cuối cùng ông là người quyết định bán nó. Vì vậy, Matt cảm thấy hơi day dứt về việc bỏ lại ông một mình trong khi anh sắp về đó, thu xếp đồ cá nhân của họ.

“Thế còn tối nay thì sao? Anh có ra ngoài không?”

Matt có hẹn với Alicia. “Tôi sẽ sử dụng chiếc Rolls,” anh nói. “Tối nay nghỉ đi.”

“Nếu anh cần tôi...”

“Mẹ kiếp! Tôi đã nói là tôi sẽ sử dụng chiếc Rolls!”

“Matt à?”

“Chuyện gì!”

“Vợ của anh chắc chắn là cú nốc ao,” Joe nói với nụ cười khúc khích. “Thật tệ là cô ta đã làm anh trở nên nhăn nhó khó chịu thế này.”

Matt chồm ra phía trước và đóng xoẹt cánh cửa thông giữa hai người lại.

* * *

Với cánh tay của Parker ôm qua vai cô âm thầm an ủi, Meredith nhìn chằm chằm vào ngọn lửa liếm tanh tách trong lò sưởi, tâm trí cô xoắn quanh cơn giận bất lực về cuộc gặp mặt xui xẻo với Matt. Lúc mới bắt đầu anh đã quá “dễ thương”, anh còn trêu chọc cô vì cô vẫn chưa thể quyết định nên uống gì... rồi lắng nghe cô nói về công việc của cô.

Cuộc gọi anh nhận được từ Ủy ban quy hoạch ở
Southville đã thay đổi mọi thứ; bây giờ Meredith đã nhận ra điều đó khi cô có thời gian để suy nghĩ. Nhưng có vài điều cô không hiểu, những điều làm cô cảm thấy bứt rứt vì chúng thật vô lý: Trước khi Matt nhận được cuộc điện thoại, cô cảm thấy như thể anh đang đè nén một sự tức giận bên dưới – không, là coi thường – đối với cô. Và mặc cho những gì anh đã làm mười một năm trước, hôm nay anh đã không biện hộ một lời nào. Ngược lại là đằng khác – anh làm như

thể cô mới là người nên làm chuyện đó! Anh đã muốn ly hôn, cô là bên bị hại, nhưng hôm nay Matt lại công kích cô là một con chó cái đồi bại, kiêu ngạo.

Với cái nhún vai bực bội, Meredith gác những suy nghĩ không đâu đó qua một bên. Cô đang tìm ra những lý do thanh minh cho hành động của anh – cô nhận ra với vẻ kinh tởm – cố tìm những lý do biện hộ cho anh. Từ cái đêm gặp Matt, cô đã quá choáng váng bởi sức mạnh cứng cỏi và vẻ ngoài rắn rỏi của anh, và ngay lúc này đây cũng vậy, mặc dù mức độ ít hơn... Tất cả bởi vì, hôm nay, anh gần như đã có tác động như thôi miên đối với các giác quan của cô như cách đây nhiều năm.

Một khúc củi đỏ rơi xuống từ giá đỡ tạo ra một đốm sáng màu cam tỏa sáng, và Parker nhìn lướt qua đồng hồ của anh. "Bảy giờ rồi," anh nói. "Anh nghĩ anh nên về." Thở dài, Meredith đứng lên và đi theo anh ra đến cửa, rất vui vì anh về. Cả buổi chiều hôm nay cha cô có những cuộc kiểm tra ở bệnh viện và khăng khăng đòi đến đây để nghe mọi chi tiết về cuộc gặp gỡ giữa Meredith và Matt. Những gì cô phải kể cho ông nghe chắc chắn sẽ làm cho ông giận, và cho dù Meredith đã quen với tính khí giận dữ của ông, nó vẫn làm cho cô cảm thấy xấu hổ khi ông thể hiện nó trước mặt Parker. "Dù sao," cô nói, "em cũng phải khiến cho bố em đồng ý đảo ngược quan điểm của ông về Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville. Nếu ông không làm chuyện đó, em không có lời thỉnh cầu nào để khiến Matt đồng ý một cuộc ly hôn lặng lẽ."

"Em sẽ thành công," Parker dự đoán, cánh tay anh choàng lấy cô khi anh kéo cô lại gần hôn cô trấn an. "Vì cha em có rất ít lựa chọn. Ông sẽ nhận ra điều đó."

Cô đang đóng cửa thì nghe tiếng Parker chào bố cô ở hành lang, và Meredith hít một hơi dài tự trấn an mình với cuộc đối đầu trước mắt.

"Sao?" Philip hỏi cô khi ông bước vào căn hộ của cô. "Chuyện với Farrell thế nào rồi?"

Meredith tạm thời lờ chuyện đó. "Bác sĩ của bố nói gì với kết quả kiểm tra? Ông ấy nói gì về tim của bố?"

"Ông ta nói nó vẫn còn trong lồng ngực của bố," Philip trả lời một cách chế nhạo, cởi cái áo choàng của ông và quăng nó xuống ghế. Ông ghét tất cả các bác sĩ nói chung và đặc biệt là bác sỹ của ông, vì bác sĩ Shaeffer không thể bị bắt nạt, đe doạ hay dụ dỗ lôi kéo để đưa cho Philip những gì ông muốn – một quả tim mạnh khoẻ và giấy chứng nhận sức khoẻ tốt. "Đừng để ý đến những chuyện đó. Bố muốn biết chính xác những gì Farrell đã nói," ông nói, đi tới và rót cho mình một cốc rượu sherry.

"Đừng uống thứ đó!" Cô cảnh báo, rồi miệng cô há hốc khi ông lấy một điếu xì gà ra khỏi túi áo khoác của ông. "Bố đang định tự tử à? Đặt điếu xì gà đó xuống!"

"Meredith," ông lạnh lùng nói, "so với ly rượu mạnh và điếu xì gà này thì con đang làm tim của bố căng thẳng hơn bằng cách không trả lời câu hỏi của bố đấy. Bố là cha mẹ, không phải là một đứa trẻ, nên nhớ điều đó."

Sau một ngày bực bội, sự tấn công bất công đó làm cho mắt cô lóe lên giận dữ. Ông trông có vẻ khỏe hơn cả tuần qua, thế nghĩa là kết quả có lẽ đã và đang khả quan, đặc biệt là khi ông quyết định liều uống sherry và hút xì gà. "Được thôi!" cô trả lời, mừng vì ông cảm thấy khoẻ khoắn, bởi vì cô đột ngột cảm thấy không thể tránh việc kể lại cuộc gặp gỡ được nữa. Ông muốn nghe toàn bộ chi tiết, và Meredith kể cho ông toàn bộ. Thật kỳ lạ, khi cô kết thúc, ông trông gần như là nhẹ nhõm.

"Vậy thôi hả? Đó là mọi thứ Farrell đã nói? Hắn ta không nói điều gì nghe..." ông nhìn điếu xì gà như thể ông đang cố nghĩ ra lời chính xác để nói, "...nghe có vẻ 'kỳ lạ' sao?" Ông nhấn mạnh.

"Con đã nói với bố mọi chuyện," Meredith trả lời. "Bây giờ con muốn nghe vài câu trả lời."

Nhìn thẳng vào mặt ông, cô nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết, “Tại sao bố lại cản trở chuyện gia nhập làm thành viên của Matt tại Glenmoor? Tại sao bố lại yêu cầu chuyện quy hoạch của anh ta bị từ chối? Tại sao, sau bao năm, bố vẫn mang trong mình chuyện thù hằn điên rồ này? Tại sao?”

Mặc dù giọng cha cô nghe giận dữ, ông trông có vẻ không yên tâm. “Bố không cho hắn vào câu lạc bộ để giữ cho con khỏi phải gặp hắn ở đó. Bố yêu cầu chuyện quy hoạch của hắn ta bị phủ nhận vì bố muốn hắn ta rời khỏi Chicago để chúng ta không phải gặp hắn tại mọi nơi chúng ta tới. Đó là chuyện ngoài lề, những gì cần làm thì vẫn phải làm.”

“Nó sẽ không được giải quyết đâu,” Meredith thông báo thẳng cho ông biết.

Philip lờ điều đó. “Bố không muốn con nói chuyện lại với hắn ta nữa. Bố tán đồng chuyện hôm nay chỉ vì bố để cho Parker thuyết phục bố là không còn cách khác. Nó lẽ ra nên đi với con. Thực ra, bố đang bắt đầu nghĩ Parker hèn yếu, và bố không thích một người đàn ông hèn yếu.”

Meredith nghẹn lại vì cười. “Trước hết, Parker chẳng hề hèn yếu, anh ấy thừa thông minh để biết sự hiện diện của anh ấy chỉ làm phức tạp một tình huống khó khăn. Thứ nhì, nếu bố đã từng gặp bất kỳ ai mạnh như bố, thì bố luôn ghét anh ta!”

Ông bắt đầu lấy áo choàng của ông ở lưng ghế và trừng mắt nhìn vào cô qua vai ông. “Tại sao con lại nói như thế?”

“Bởi vì,” Meredith nói, “người đàn ông duy nhất mà con từng biết ngang ngửa với bố, có sức mạnh chẳng sợ gì cả là Matthew Farrell! Đúng vậy, bố biết điều đó,” cô nói nhẹ nhàng, “trên một phương diện nào đó anh ta rất giống bố... sự sắc sảo, không bao giờ để mình bị tổn thương, và sẵn sàng gạt bỏ mọi chuyện để giành được thứ mà anh ta muốn. Lúc đầu bố ghét anh ta vì anh ta là một người không ra gì, và vì anh ta dám ngủ với con. Nhưng bố ghét anh ta hơn nữa vì bố không thể hăm doạ anh ta... ngay từ cái đêm đầu tiên tại câu lạc bộ quốc gia khi bố sai người đuổi anh ta đi, rồi đến cả sau này, sau khi tụi con kết hôn và con đưa anh ta về nhà.” Cô mỉm cười, nụ cười buồn không tức giận, khi cô kết thúc một cách bình tĩnh, “bố căm thù anh ta vì anh ta là người đàn ông duy nhất bố từng gặp bất khuất giống như bố.”

Như thể câu trả lời của cô không làm khác biệt điều gì, ông nói một cách lạnh lùng, “Con không thích bố phải không Meredith?”

Meredith coi đó là một sự pha trộn giữa thận trọng và trìu mến. Ông đã mang lại cho cô cuộc sống và rồi cố điều khiển từng hơi thở của cô – mỗi ngày của cuộc sống đó. Không ai có thể buộc tội ông đã không quan tâm đến cô, hoặc bỏ bê cô, ông đã lượn sát người cô như một con diều hâu từ khi cô còn bé. Ông đã quá nuông chiều cô, nhưng cách ông thể hiện tình thương yêu... giống như một sự sở hữu, một tình yêu siết chặt. “Con yêu bố,” cô trả lời với nụ cười tình cảm để xua đi giọng điệu chỉ trích trong lời nói của cô, “nhưng con không thích những chuyện bố làm. Bố làm mọi người đau khổ mà không hề hối hận, cũng giống như Matt.”

“Bố chỉ làm điều mà bố nghĩ cần phải làm,” ông trả lời rồi mặc áo choàng vào.

“Chuyện cần phải làm vào lúc này,” Meredith nhắc nhở ông, đứng lên để cô có thể đưa ông ra đến cửa, “là bố, lập tức hãy xóa bỏ những thiệt hại mà bố đã làm với anh ta ở Glenmoor và Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville. Một khi bố làm xong chuyện đó, con sẽ liên lạc với anh ta lại và mọi chuyện sẽ suôn sẻ hơn.”

“Và con nghĩ hắn sẽ chấp nhận chuyện đó và đồng ý một cuộc ly hôn như con muốn sao?” Ông trả lời với sự hoài nghi chế nhạo.

“Vâng, con tin là vậy. Bố thấy đó, con có một lợi thế ở đây: Matthew Farrell không muốn kết hôn với con hơn con muốn. Ngay bây giờ anh ta muốn trả thù, nhưng anh ta không điên đến

nỗi gây rắc rối cho cuộc sống riêng của anh ta bằng việc trả đũa chống lại con và bố. Con hy vọng thế. Bây giờ," cô kết thúc, "bố hứa với con là ngày mai bố sẽ gọi điện bảo Hội đồng Ủy ban quy hoạch làm theo yêu cầu của anh ta chứ?"

Ông nhìn cô, ý muốn của ông đang xung đột với nhu cầu của cô. "Bố sẽ xem sao."

"Chuyện đó chưa đủ..."

"Nó hơn những gì bố muốn làm rồi đấy."

Bố đang phỉnh cô, Meredith quyết định sau khi nhìn vẻ mặt hiện có của ông, và cô đặt một nụ hôn nhẹ trên má ông. Sau khi ông rời khỏi, cô thơ thẩn quay lại ghế sofa và ngồi xuống. Cô ngây người nhìn đăm đăm vào những cục than nhuộm lửa cả mười lăm phút trước khi nhớ ra Parker vừa bảo cô là ban quản trị của Bancroft sẽ họp vào ngày mai để cố gắng quyết định chọn Tổng giám đốc lâm thời. Anh sẽ không được biểu quyết về vấn đề này vì có dính líu với Meredith. Tuy nhiên, đêm nay cô đã quá mệt mỏi để cảm thấy hứng thú hay hồi hộp với cuộc họp có thể là chưa đưa ra được quyết định cuối cùng.

Cái điều khiển tivi nằm trên bàn cà phê, và khi với tay lấy nó, cô đột nhiên nhớ lại cuộc phỏng vấn của
Barbara Walters với Matt. Họ đã nói về sự thành công của những người phụ nữ nổi tiếng từng cặp với anh, và
Meredith tự hỏi làm sao cô có thể từng tin là cô và Matt sẽ hạnh phúc bên nhau. Cô và Parker hiểu nhau, họ đến từ cùng một tầng lớp, một giai cấp – giai cấp của những người ban tặng cho bệnh viện những khu nhà mới và dành thời gian của họ cho công việc từ thiện hoặc cống hiến như một công dân. Họ không thảo luận về của cải của mình trên truyền hình công cộng... hoặc nói về chuyện tình cảm của mình ở đó!

Bất kể Matthew Farrell làm được bao nhiêu tiền đi nữa, cô nghĩ một cách chua chát, hoặc có bao nhiêu đàn bà xinh đẹp, nổi tiếng ngủ chung với anh đi nữa, anh vẫn luôn là một kẻ... nhẫn tâm, kiêu ngạo, và xấu xa. Một kẻ tham lam, vô liêm sỉ và... Cô cau mày nhìn màn hình ti vi với sự trống rỗng... anh có tất cả những điều đó, tuy nhiên, hôm nay, cô có cảm giác như anh cũng xem cô rất thấp kém! Khi cô nghĩ về cách cô công kích gia đình anh và gọi anh là một công nhân ngành thép bẩn thỉu, cô không có ý đánh giá bản thân cô cao hơn. Đó là một sự tấn công xấu xa, và sự thật là cô luôn ngầm thán phục những người có đủ sức mạnh của cơ thể và tâm hồn để lao động khổ nhọc, phải rất can đảm, ngày này qua ngày khác, để thực hiện ý tưởng đầy thách thức... chỉ bằng tiền lương. Cô đã tấn công vào xuất thân của Matt vì nó là điểm yếu duy nhất của anh.

Chuông điện thoại kéo cô ra khỏi sự trầm tư, và Meredith trả lời. Giọng nói lo lắng của Lisa đột ngột tấn công cô. "Mer, đã xảy ra chuyện gì với Farrell hôm nay vậy? Cậu đã nói là sẽ gọi tớ sau khi cậu gặp anh ta mà?"

"Tớ biết, và tớ đã nhắn tin cho cậu sau khi tớ quay về văn phòng, nhưng cậu không trả lời."

"Tớ rời khỏi toà nhà trong vài phút. Rốt cuộc là có chuyện gì vậy?"

Meredith đã kể toàn bộ câu chuyện hai lần rồi, và cô quá mệt mỏi đến mức không thể kể lại nữa. "Đó không phải là một cuộc gặp gỡ thành công. Tớ sẽ nói cho cậu biết chi tiết vào ngày mai nhé?"

"Tớ hiểu. Vào bữa ăn tối được không?"

"Được. Nhưng đến lượt tớ nấu nhé."

"Ồ, không!" Lisa trêu chọc. "Tớ vẫn còn chưa tiêu được cái lần cuối cùng cậu nấu ăn. Tại sao tớ

không mua thức ăn Trung Hoa trên đường đến đó nhỉ?"

"Được rồi, nhưng tớ sẽ trả tiền đấy."

"Cũng công bằng đấy. Tớ có nên mang theo bất cứ thứ gì khác không?"

"Nếu cậu muốn nghe về chuyện gặp gỡ của tớ với Matt," Meredith trả lời với vẻ hài hước ảm đạm, "cậu nên mang theo một hộp khăn giấy đầy."

"Tệ thế hả?"

"Ừ."

"Thế thì có lẽ tớ sẽ mang theo súng," cô nói đùa, "và sau khi ăn xong chúng ta có thể ra ngoài săn lùng anh ta."

"Đừng chọc tớ!" Meredith trả lời, và cô bật cười với lời nói dí dỏm của Lisa.

Chương 29

Lúc 1 giờ 30 phút chiều ngày hôm sau, Meredith rời khỏi bộ phận quảng cáo và đi về văn phòng mình. Suốt cả ngày, dù cô đi đâu, mọi người cũng nhìn chằm chằm vào cô, và cô hiểu vì sao. Cô ấn nút thang máy, nghĩ về bài báo của Sally Mansfield trong tờ *Tribune* sáng nay làm cho cô giận điên lên:

"Bạn bè của Meredith Bancroft đã choáng váng khi nhìn thấy cô làm mất mặt quý ông độc thân sáng giá nhất ở Chicago, Matthew Farrell, tại buổi diễn opera từ thiện cách đây hai tuần, và giờ họ bị thêm một cú sốc nữa: Hai người họ ăn trưa cùng nhau tại một cái bàn ấm cúng ở phía sau Landry! Quý ông độc thân mới nhất của chúng ta chắc chắn là một người bận rộn – cũng đêm đó anh đưa Avery Alicia lộng lẫy đến tham dự buổi mở màn của vở *Taming of the Shrew* tại nhà hát Little."

Trong văn phòng, Meredith giật mạnh hộc bàn của cô một cách giận dữ, kinh ngạc trước sự trả thù nhỏ nhen của người phụ trách chuyên mục là bạn thân của cô vợ cũ của Parker. Việc cô ta nhắc đến bữa ăn trưa của cô với Matt không là gì ngoài thủ đoạn để khiến Parker trông giống như một kẻ ngốc đang có nguy cơ bị phụ tình.

"Meredith," Phyllis nói, giọng cô căng thẳng. "Thư ký của ông Bancroft vừa mới gọi đến. Cô ta nói là ông ấy muốn gặp cô ở văn phòng ông ấy ngay lập tức."

Không hẹn trước, lời triệu tập đột ngột từ cha Meredith rất ít khi xảy ra; ông thích xem xét hoạt động của những người điều hành của ông tại những cuộc họp hàng tuần lên kế hoạch sẵn và giải quyết những việc khác qua điện thoại. Meredith và thư ký của cô im lặng nhìn nhau, họ đều giả định có thể là nó liên quan đến việc thông báo ai là Tổng giám đốc lâm thời. Kết luận đó đã được xác minh khi Meredith đi đến khu vực tiếp tân bên ngoài văn phòng của cha cô và thấy tất cả các giám đốc điều hành khác cũng đã được gọi đến, bao gồm Allen Stanley, người đã nghỉ phép tuần rồi.

"Cô Bancroft," thư ký của cha cô ra dấu cho cô bước lại gần. "Ông Bancroft muốn cô đi vào ngay." Tim Meredith đập thình thịch khi cô bước lại phía cửa phòng ông – vì cô là người đầu tiên được thông báo quyết định của ban quản trị, lôgic hợp lý duy nhất là họ đã chọn cô. Giống như cha cô, ông cô, và tất cả những người Bancroft trước họ, Meredith Bancroft sắp có được quyền chính đáng thuộc về cô. Nói chính xác hơn, cô sắp có được sự cho phép để chứng minh giá trị của cô vào sáu tháng tiếp theo.

Gần như rơi những giọt nước mắt ủy mị ngớ ngẩn, Meredith gõ cửa và đi vào văn phòng của ông. Không có ai ngoài một người Bancroft từng sử dụng văn phòng này hoặc ngồi ở phía sau cái bàn đó; làm thế nào mà bố cô có thể phớt lờ một truyền thống vĩ đại như vậy chứ!

Bố cô đang đứng ở cửa sổ, tay ông bắt chéo sau lưng. "Chào bố," cô nói vui vẻ sau lưng ông.

"Chào, Meredith," ông nói rồi quay lại, giọng ông thân thiện một cách khác thường. Ông ngồi phía sau bàn của ông, nhìn cô đi đến phía trước. Mặc dù có một bàn cà phê và ghế sofa ở đầu kia của văn phòng, ông không bao giờ ngồi ở đó hoặc đề nghị bất cứ một người nào khác ngồi ở đó. Thói quen của ông là ngồi trên cái ghế xoay có lưng tựa cao ở phía sau bàn và nói chuyện với mọi người một cách trang trọng qua cái bàn nam tước cổ to lớn. Meredith không chắc liệu ông làm điều đó vì vô thức, hay do ông cố tình trấn át mọi người. Dù sao đi nữa, nó cũng làm cho mọi người mất bình tĩnh, đôi lúc có cả Meredith, khi phải đi băng qua một khu trải thảm rộng mênh mông mới đến bàn của ông, trong khi ông ngồi ở đó, quan sát và chờ đợi.

Bây giờ, Meredith nhận thấy ông đợi với mức độ kiên nhẫn khác thường, mặc dù ông không đứng lên. Trong khi sự giáo dục và tập tục buộc ông phải đứng lên bất cứ khi nào có một phụ

nữ đến gần ở bất kỳ nơi đâu, nếu người đó làm việc cho Bancroft ở vị trí quản lý cao cấp hoặc cao hơn, ông vẫn cứ ngồi, thậm chí khi tất cả những người đàn ông khác đều đứng lên. Meredith biết, đó là cách ông phê phán âm thầm sự hiện diện của phụ nữ trong hàng ngũ điều hành. Tuy nhiên, khi cô đi cùng ông tới những nơi khác không phải trong cửa hiệu, ông làm theo tất cả nghi thức. Những năm cô làm việc ở cửa hiệu, Meredith đã học được cách chấp nhận hai bộ mặt và những bản tính khác nhau của ông, mặc dù có những lúc cô vẫn thấy bối rối khi tối hôm trước cô vừa hôn chúc ông ngủ ngon và sáng hôm sau ông đi ngang qua cô ở công ty với cái gật đầu cộc lốc.

“Bố thích chiếc váy con đang mặc,” ông nói, nhìn bộ váy cashmere màu be của cô.

“Cảm ơn bố,” Meredith chân thành trả lời với sự bất ngờ.

“Bố ghét nhìn thấy con trong những bộ đồ công sở mà lúc nào con cũng mặc. Phụ nữ nên mặc váy đầm.” Không cho cô cơ hội để trả lời, ông nghiêng đầu về một trong những chiếc ghế phía trước bàn của ông, và Meredith ngồi xuống, cố gắng một cách tuyệt vọng che giấu sự hồi hộp của mình.

“Bố đã triệu tập toàn bộ các nhân viên điều hành đến vì bố có một thông báo, nhưng bố muốn nói chuyện với con trước. Hội đồng quản trị đã quyết định Tổng giám đốc lâm thời.” Ông ngừng lại, và Meredith ngả người trên ghế, căng thẳng với sự chờ đợi. “Họ đã chọn Allen Stanley.”

“Sao ạ?” Cô nói trong hơi thở hổn hển, choáng váng vì sốc, giận dữ, và không thể tin.

“Bố nói, họ đã chọn Allen Stanley. Bố không muốn nói dối con... họ đã làm điều đó theo lời khuyên của bố.”

“Allen Stanley,” Meredith cắt ngang, đứng lên và nói bằng một giọng giận dữ, choáng váng, “đang bị suy nhược thần kinh từ khi vợ ông ấy chết! Hơn nữa, ông ấy không có chuyên môn hay kinh nghiệm điều hành hoạt động bán lẻ!”

“Ông ta đã làm người quản lý tài chính của Bancroft trong hai mươi năm nay!” Cha cô hét, nhưng Meredith không bị dọa nạt và cô vẫn còn chưa nói xong. Phẫn nộ, không phải chỉ vì cô đã bị tước đi cơ hội mà lẽ ra cô nên được, mà còn vì sự ngu dốt của sự lựa chọn người kế vị, cô chống hai tay trên bàn làm việc của ông. “Allen Stanley là một người kế toán đáng ca ngợi! Bố không thể có sự lựa chọn nào tệ hơn, và bố biết điều đó! Bất cứ một người nào khác, bất cứ người nào, cũng là một lựa chọn tốt hơn!” Lúc này cô chợt nhận ra một điều gần như làm cho cô quỵ gối. “Đó là lý do tại sao bố đã đề nghị Stanley, phải không? Bởi vì ông ta không thể điều hành Bancroft tốt hoặc tốt hơn bố làm. Bố cố tình làm cho công ty này gặp nguy hiểm vì cái tôi của bố!”

“Bố sẽ không dung thứ cho cách nói đó của con!”

“Đừng có dùng thẩm quyền làm cha mẹ ra với con lúc này!” Meredith giận dữ cảnh báo. “Bố đã bảo con cả ngàn lần là ở cửa hiệu này quan hệ của chúng ta không tồn tại. Con không phải là con nít, và con không phải đang nói chuyện với tư cách là con gái của bố. Con là một giám đốc cao cấp và là một cổ đông lớn của công ty này!”

“Nếu bất cứ giám đốc cao cấp nào dám nói chuyện với bố như con bây giờ thì bố sẽ đuổi họ ngay lập tức...”

“Vậy thì hãy đuổi con đi!” Cô đáp lại. “Không, con sẽ không để cho bố được thoả mãn đâu! Con từ chức. Ngay lập tức. Bố sẽ có đơn xin thôi việc trên bàn bố trong vòng mười lăm phút nữa!”

Trước khi cô bước bước chân đầu tiên để rời khỏi, Philip gieo mình xuống ghế của ông. “Ngồi

xuống!" Ông ra lệnh cho cô. "Vì con nhất quyết nói chuyện đó vào lúc không thích hợp này, chúng ta hãy lật ngửa các con bài của chúng ta đi."

"Được thôi!" Meredith đốp lại và ngồi xuống.

"Bây giờ," ông nói với vẻ nhạo báng chua cay, "thật ra con không tức giận về việc lựa chọn Allen Stanley của bố, con giận dữ vì bố không chọn con."

"Con giận dữ về cả hai chuyện đó."

"Dù sao đi nữa, bố cũng có lý do vững chắc không chọn con, Meredith. Lý do thứ nhất là con chưa đủ già dặn hoặc có đủ kinh nghiệm để nắm quyền điều hành công ty này."

"Thật à?" Meredith bắn trở lại. "Làm sao bố lại đi đến kết luận đó? Bố nhỏ hơn con một tuổi khi ông nội đặt bố vào vị trí này đấy!"

"Chuyện đó thì khác."

"Chắc chắn là," cô đồng ý, giọng cô run lên vì tức giận, "kỷ lục của bố ở cửa hàng này khi bố được đặt vào vị trí phụ trách ít ấn tượng hơn con! Điều duy nhất bố thật sự hoàn thành là đi làm đúng giờ!" Cô nhìn ông đặt tay lên ngực, như thể ông đang có một cơn đau, và chuyện đó chỉ làm cho cô giận dữ hơn. "Đừng giả vờ có một cơn đau tim nữa, vì nó sẽ không ngăn cản con nói những gì mà lẽ ra con nên nói cách đây nhiều năm." Bàn tay của ông rơi xuống áo khoác, và ông nhìn chằm chằm vào gương mặt trắng bệch của cô khi cô phát âm, "Bố là một người bảo thủ. Và lý do thực sự bố đã không cho con cơ hội đó là vì con là phụ nữ."

"Con nói gần đúng," ông rít lên với sự tức giận ráng kìm chế gần như ngang ngửa với cô. "Có năm người đàn ông ở khu vực tiếp tân ngoài kia đã đầu tư mấy chục năm cuộc đời họ tại cửa hàng này. Không phải là một vài năm, mà là vài chục năm đấy!"

"Thật à?" Cô công kích một cách chế nhạo. "Có bao nhiêu người trong số họ đã đầu tư bốn triệu đô-la của riêng mình vào đó? Hơn nữa, bố đang nói dối. Hai trong số những người đàn ông đó đến làm việc ở đây cùng một năm với con, và với mức lương cao hơn, con có thể nói thêm."

Bàn tay của Philip nắm chặt lại trên bàn làm việc. "Cuộc thảo luận này rất vô nghĩa."

"Vâng, đúng vậy," cô đồng ý một cách chua chát và đứng lên. "Con vẫn từ chức."

"Con nghĩ con sẽ đi được đến đâu từ nơi này?" Ông nói với hàm ý là cô sẽ không bao giờ tìm được một công việc tốt hơn.

"Bất cứ nhà bán lẻ nào trong nước!" Meredith đáp lại, quá tức giận để cân nhắc đến sự đau khổ của một hành động phản bội như thế sẽ tác động tới cô như thế nào. Bancroft là lịch sử của cô, là cuộc sống của cô. "Marshall Field sẽ thuê con trong vòng năm phút, và cả May Company hay Neimans cũng..."

"Con đang nói dối!" Ông nói.

"Hãy cứ xem con làm đi!" Cô cảnh báo, nhưng cô thật sự cảm thấy kinh tởm khi nghĩ đến chuyện làm việc cho các đối thủ của Bancroft và thấy kiệt sức bởi sự huỷ diệt của những cảm xúc trong lòng. Một cách mệt mỏi, cô nói, "Chỉ lần này thôi, bố có thể hoàn toàn thật lòng với con không..."

Khi ông im lặng sắt đá chờ đợi câu hỏi của cô, cô hỏi, "Bố chưa từng có ý định giao cửa hàng cho con, phải không? Không phải bây giờ, không phải trong tương lai, bất kể bao lâu nay con có làm việc chăm chỉ đến thế nào đi nữa, phải không?"

“Đúng.”

Từ tận đáy lòng cô luôn biết là vậy, nhưng dẫu vậy, cô vẫn choáng váng khi nghe ông thừa nhận. “Bởi vì con là một phụ nữ,” cô nói rõ.

“Đó là một lý do. Những người đàn ông ở ngoài kia sẽ không làm việc cho một phụ nữ.”

“Thật vô lý,” Meredith trả lời một cách chết lặng, “và không hợp pháp. Nó cũng không đúng, bố biết điều đó. Có hàng tá người đàn ông làm việc dưới quyền con, trực tiếp hay gián tiếp, trong các bộ phận dưới sự kiểm soát của con. Chính cái tính không dung thứ ích kỷ cá nhân của bố làm bố tin là con không nên điều hành công ty này!

“Có lẽ một phần là vì vậy,” ông bắn trở lại. “Một phần còn vì bố không muốn giúp và khuyến khích sự quyết tâm mù quáng của con nhằm xây dựng toàn bộ cuộc sống của con xoay quanh công ty này! Thực ra, bố sẽ làm bất cứ điều gì trong quyền lực của bố để không cho con xây dựng cuộc sống của con xung quanh bất cứ sự nghiệp nào với bất cứ cửa hiệu nào! Đó là động cơ của bố để không cho con thừa kế văn phòng này, Meredith. Và dù con có thích động cơ của bố hay không, ít ra bố biết chúng là gì. Còn con, thậm chí con còn không biết tại sao mình lại quyết tâm trở thành Tổng giám đốc sắp tới của Bancroft nữa!”

“Gì!” Cô thốt ra trong sự hỗn loạn trống rỗng và giận dữ. “Tại sao bố lại nghĩ vậy?”

“Được thôi, bố sẽ nói. Cách đây mười một năm con kết hôn với một thằng con hoang đã muốn tiền của con và đã làm con mang thai; con mất đi đứa con của hắn ta và con khám phá ra là mình không bao giờ có thể có con được nữa. Và đột ngột,” ông kết thúc với vẻ chiến thắng cay đắng, “con phát triển một tình yêu vĩnh cửu với Bancroft & Company và tham vọng làm mẹ nó!”

Meredith nhìn chằm chằm vào ông trong khi tất cả những lý lẽ sai lầm của ông đi qua bộ não của cô và một luồng cảm xúc đau đớn dâng lên trong họng cô. Đấu tranh để giữ giọng đều đều, cô nói, “Con đã yêu thương nơi này từ khi con còn bé; con yêu nó trước khi con gặp Matthew Farrell và cũng yêu nó sau khi anh ấy rời khỏi cuộc sống của con. Thật ra, con có thể nói với bố chính xác khi nào con đã quyết định làm việc ở đây và một ngày nào đó sẽ làm Tổng giám đốc. Lúc con sáu tuổi, bố đã đưa con đến đây để chờ bố trong khi bố gặp ban quản trị. Và bố đã nói với con,” cô tiếp tục một cách rời rạc “là con có thể ngồi ở đó, trong ghế của bố, trong khi con đợi bố. Và con đã làm vậy. Con ngồi ở đó, chạm vào cây bút máy của bố, rồi nhấn chuông gọi thư ký của bố qua hệ thống liên lạc nội bộ. Cô ta đến và con đọc cho cô ta chép một lá thư. Một lá thư viết cho bố,” cô nói – và từ vẻ mặt tái mét của ông, cô biết ông đột ngột nhớ lại lá thư đó. “Lá thư đó nói…”cô ngừng lại để hít một hơi run rẩy khác, không chịu để cho ông nhìn thấy cô khóc... “Thưa bố, con sẽ cố gắng học tập và làm việc thật chăm chỉ, để có một ngày bố sẽ vô cùng tự hào về con, và bố sẽ cho con làm việc ở đây như bố và ông nội. Và nếu con làm được, bố sẽ cho con ngồi vào ghế của bố nữa chứ?’

“Bố đã đọc lá thư vào ngày hôm đó, và bố đã nói ‘Dĩ nhiên,’” Meredith kết thúc, nhìn ông với vẻ khinh thị tự hào. “Con đã giữ lời hứa của con; nhưng bố thì chưa bao giờ có ý định giữ lời của bố. Những cô bé khác được chơi trò chơi nhà trẻ, nhưng con thì không,” cô bổ sung trong tiếng cười tắc nghẹn. “Con thì chơi với các cửa hiệu bách hoá!”

Hất cao cằm lên, cô nói thêm, “Con thường hay nghĩ là bố yêu con. Con biết bố ước gì con là một đứa con trai, nhưng con không bao giờ nghĩ rằng bố không xem trọng con chỉ vì con chẳng qua là một đứa con gái. Trong suốt cuộc đời con, bố đã làm con coi thường mẹ con vì bà đã bỏ rơi chúng ta, nhưng bây giờ con tự hỏi liệu bà muốn rời khỏi hay là bố đã đẩy bà ra đi, chính xác như bố vừa mới đẩy con đi. Lá thư từ chức của con sẽ ở trên bàn làm việc của bố vào ngày mai.” Nhìn thấy vẻ thoả mãn trên khuôn mặt của ông vì việc trì hoãn này, cô bèn hất cằm lên cao hơn. “Con có các cuộc họp đã lên lịch, và con phải giải quyết chúng.”

“Nếu con không có mặt ở đây khi bố thông báo với những người khác,” ông cảnh báo khi cô bắt đầu đi về phía cửa văn phòng, “tất cả bọn họ sẽ chắc chắn là con vừa chạy ra khỏi đây vừa khóc nức nở vì không được chọn.”

Meredith ngừng lại đủ lâu để nhìn ông với vẻ coi thường. “Đừng tự làm cho mình ngớ ngẩn, thưa bố. Mặc dù bố xem con như là một cái cối đá không mong muốn, không có người nào trong bọn họ có thể tin là bố vô tâm và hờ hững với con như bố thực sự đã làm. Họ sẽ nghĩ là bố đã nói với con mấy ngày trước về việc ai sẽ người được lựa chọn.”

“Họ sẽ hiểu khác khi con từ chức,” ông cảnh báo, và trong một tích tắc có cái gì đó như lo sợ trong giọng của ông.

“Họ sẽ quá bận rộn giúp đỡ Allen Stanley tội nghiệp điều hành chỗ này và không có thời gian nghĩ đến chuyện đó đâu.”

“Bố sẽ điều hành Allen Stanley.”

Meredith ngừng lại, bàn tay đặt trên nắm cửa. Cô nhìn ông qua vai cô, quá tê liệt đến nỗi cô thốt ra tiếng cười, “Con biết điều đó. Bố đã nghĩ là con đủ ngông cuồng để tin là con có thể tự mình điều hành Bancroft mà không cần sự hướng dẫn từ bố trong khi bố nghỉ phép, đúng không? Hay là bố đã sợ rằng con sẽ cố gắng thử?” Không chờ nghe câu trả lời của ông, Meredith mở cửa đi vào phòng họp và để lại ông đứng đó.

Sự thất vọng của cô vì không có cơ hội để chứng minh bản thân tại vị trí Tổng giám đốc lâm thời của Bancroft đã hoàn toàn bị che khuất bởi sự đau đớn khi cô vừa nhận thức được sự thật là cô có rất ít ý nghĩa đối với ông. Trong nhiều năm, cô đã tự nhủ là ông yêu cô, chỉ là ông không biết cách thể hiện nó. Bây giờ, khi đứng chờ thang máy, Meredith cảm thấy như thể ai đó đã đảo lộn thế giới của mình. Cánh cửa bật mở và cô bước vào bên trong, sau đó cô nhìn chằm chằm vào tấm bảng có những con số sáng đèn, chẳng biết nên ấn nút nào bởi vì cô không biết mình đang đi đâu. Hay cô thực ra là ai. Suốt đời cô đã xem mình là con gái của Philip Bancroft. Đó là quá khứ của cô. Tương lai của cô luôn là ở đây, tại cửa hiệu. Bây giờ quá khứ của cô là một sự dối gạt, còn tương lai của cô... là một sự trống rỗng. Giọng nói trầm trầm của những người đàn ông vang đến từ hành lang và cô vươn tay ra ấn nút đi đến gác lửng, cầu nguyện cánh cửa sẽ đóng lại trước khi có bất kỳ ai nhìn thấy mình.

Gác lửng thật ra là một ban công nhìn xuống lầu một của cửa hiệu, và cho đến khi Meredith đi đến lan can bằng đồng bóng loáng rồi nhìn xuống, cô mới nhận thức là cô đã tự động đến đây, đến nơi yêu thích của cô. Bàn tay nắm chặt lan can mát lạnh, trơn tru, cô đứng đó nhìn xuống sự hối hả ồn ào ở các quầy hàng bên dưới, nhận thấy mình hoàn toàn cô đơn trong cửa hiệu bách hoá đông đúc người đi mua sắm cho lễ Giáng Sinh trong khi bản nhạc “White Christmas” đang phát ra qua hệ thống phát thanh. Bên tay phải cô, tại quầy tính tiền quần áo lót, những người phụ nữ đang sờ vào đồ lót và đồ ngủ, trong khi bà Hollings, quản lý của bộ phận đồ lót và là cựu quản lý của Meredith, điều khiển quầy tính tiền chính với sự bình tĩnh nghiêm nghị mà bà luôn thể hiện trong suốt hai mươi lăm năm ở Bancroft. Bà tặng cho Meredith một nụ cười, nhưng Meredith quay đi, giả vờ như không nhìn thấy lời chào ngầm ngầm ấy. Cô quay đi vì cô thậm chí không thể giả vờ cười đáp lại.

Đằng sau lưng cô, người đi mua sắm đang lục tìm tại các dãy hàng áo choàng tắm lụa. Trên ban công đối diện từ nơi cô đứng, là bộ phận áo quần nam đang kinh doanh phát đạt với mặt hàng áo choàng tắm. Cô nghe nhiều giọng nói, những tiếng nhạc, và tiếng reo không ngớt của máy tính tiền nhả ra những tờ phiếu bán hàng, nhưng cô chẳng cảm thấy gì cả. Trên cao, hệ thống nhắn tin của cửa hàng bắt đầu reo – hai chuông ngắn, dừng lại, rồi thêm một cái nữa; đó là mã số nhắn tin của cô, nhưng cô không có phản ứng gì. Cho đến khi có ai đó thật sự nói chuyện trực tiếp với cô làm cho cô cố di chuyển. “Cô làm việc ở đây phải không?” Một người đi mua hàng nôn nóng hỏi.

Cô có làm việc ở đây không? Với một nỗ lực Meredith kéo tâm trí của cô tập trung lại. "Ý tôi là," người phụ nữ tiếp tục khi cô ta giơ cái áo choàng tắm ra cho Meredith, "vì cô không mặc áo choàng, tôi cho là cô làm việc ở đây."

"Vâng, đúng vậy," Meredith trả lời. Ngày hôm nay, cô làm việc ở đây.

"Vậy thì tôi sẽ tìm thấy cái choàng tắm giảm giá như trong quảng cáo ở đâu? Cái này thì tới 425 đô-la, mà quảng cáo trên tờ *Tribune* Chủ nhật đã nói các cô bán chúng với giá 89,95 đô-la."

"Cái đó là ở trên tầng năm," Meredith giải thích.

Mã số nhắn tin của cô lại reo, mà cô vẫn đứng ở đó – không chắc liệu cô đang nói lời tạm biệt với cửa hiệu, với giấc mơ của cô, hay đơn thuần là tự làm cho mình khổ sở.

Lần thứ ba tin nhắn lại reo, Meredith miễn cưỡng đi đến quầy tính tiền áo choàng tắm và quay số cho người điều hành chính của cửa hàng. "Đây là Meredith Bancroft," cô nói. "Cô đã nhắn tin cho tôi?"

"Vâng, cô Bancroft. Thư ký của cô nói có chuyện gấp và nhắn cô gọi điện đến văn phòng của cô."

Khi gác máy, Meredith nhìn lướt qua đồng hồ của cô. Cô có thêm hai cuộc họp nữa đã lên lịch vào buổi chiều đó – giả sử cô có thể vượt qua chúng như thể mọi thứ đều bình thường. Và dù là cô có thể, thì cũng có ý nghĩa gì chứ? Meredith miễn cưỡng gọi số của Phyllis. "Là tôi," cô nói. "Cô nhắn tin cho tôi?"

"Vâng, tôi xin lỗi đã quấy rầy cô, Meredith," Phyllis bắt đầu, và từ giọng nói day dứt lúng túng của cô ta, Meredith cho rằng cuộc họp thông báo người kế vị tạm thời của cha cô đã kết thúc, và tin tức này đã lan truyền. "Là Reynolds," Phyllis tiếp tục. "Anh ấy đã gọi hai lần trong nửa giờ qua. Anh ấy nói cần nói chuyện với cô gấp. Anh ấy có vẻ rất bực bội."

Meredith nhận thức rõ ràng là Parker cũng đã nghe tin này. "Nếu anh ấy gọi lại, vui lòng nói với anh ấy tôi sẽ gọi lại cho anh ấy sau." Cô không chịu nổi sự cảm thông của anh ngay bây giờ mà không sụp đổ. Và nếu anh cố gắng nói với cô rằng mọi chuyện nên như thế... cô cũng không chịu được chuyện đó.

"Được rồi," Phyllis nói. "Cô có một cuộc họp với giám đốc quảng cáo trong nửa giờ nữa. Cô có muốn tôi hủy cuộc hẹn đó không?"

Một lần nữa Meredith do dự, ánh mắt cô lang thang hầu như một cách mê mẩn tới tất cả những hoạt động điên cuồng ở quanh cô. Cô không thể chịu đựng nổi khi chỉ bỏ đi – khi vụ giao dịch Houston vẫn còn dang dở và nhiều dự án khác vẫn cần sự quan tâm của cô. Nếu cô làm việc chăm chỉ trong hai tuần tới đây, cô có thể hoàn thành phần lớn công việc của mình và sẵn sàng chuyển giao các phần còn lại cho người thay thế. Rời khỏi khi mọi thứ còn hỗn độn – rời khỏi mà không lưu tâm đến những dự án còn dang dở của cô – điều đó không tốt cho cửa hiệu của cô. Cửa hiệu của cô. Làm đau Bancroft giống như làm khổ chính mình. Bất kể cô đi đâu hay làm gì, thì nơi này vẫn luôn là một phần của cô và cô là một phần của nó. "Không, đừng hủy bất cứ cuộc hẹn nào. Tôi sẽ lên đó ngay."

"Meredith?" Phyllis nói lưỡng lự. "Nếu cô cần một lời an ủi, thì theo như hầu hết chúng tôi, đáng lẽ cô phải được cái ghế Tổng giám đốc đó."

Nụ cười của Meredith ngắn ngủi và nghẹn lại. "Cám ơn," cô nói, và gác máy. Những lời an ủi của Phyllis thật đáng yêu, nhưng chỉ là bây giờ chúng cũng không giúp được gì cho tâm trạng nặng nề của cô.

Chương 30

Parker nhìn vào chiếc điện thoại đang reo trong phòng khách của Meredith, rồi nhìn cô. Cô đang đứng ở cửa sổ, nhìn nhợt nhạt và thu mình lại. “Chắc lại là cha em đấy.”

“Để cho máy tự động trả lời,” Meredith trả lời với cái nhún vai. Cô đã rời khỏi văn phòng vào lúc năm giờ, và từ lúc đó cô đã không chịu nghe hai cuộc gọi từ cha cô và nhiều cuộc gọi khác từ các phóng viên muốn hỏi cô có cảm giác như thế nào về chuyện bị gạt ra khỏi chức Tổng giám đốc hôm nay.

Giọng của cha cô vang lên giận dữ khi máy thu âm của cô kết thúc: “Meredith, bố biết con ở đó, mẹ kiếp. Trả lời điện thoại ngay! Bố muốn nói chuyện với con!”

Choàng cánh tay qua eo lưng cô từ phía sau,
Parker kéo cô sát vào người anh. “Anh biết em không muốn nói chuyện với ông ấy,” anh nói với vẻ cảm thông, “nhưng ông ấy đã gọi bốn lần trong một giờ qua. Tại sao em không nói chuyện với ông ấy và giải quyết nó cho xong?”

Parker đã khăng khăng đòi gặp Meredith để cho cô có chỗ dựa tinh thần, nhưng tất cả những gì cô muốn là được ở một mình. “Em không muốn nói chuyện với bất kỳ ai ngay lúc này, nhất là ông ấy. Hãy cố gắng hiểu cho em. Em thật sự thích được... ở một mình.”

“Anh biết,” Parker thở dài, nhưng anh vẫn đứng yên ở đó, cho cô sự thông cảm im lặng trong khi Meredith lơ đãng nhìn chòng chọc ra cửa sổ vào trong bóng tối. “Đến ghế sofa đi,” anh thì thầm, môi anh hôn phớt lên thái dương cô. “Anh sẽ làm đồ uống cho em.” Cô lắc đầu, từ chối đồ uống, nhưng cô đi đến ghế sofa và ngồi trong lòng anh. “Em chắc là em sẽ ổn nếu anh rời khỏi chứ?” Anh hỏi một giờ sau. “Anh có vài việc phải làm vì ngày mai anh sắp đi, nhưng anh ghét phải đi khi em ở trong tâm trạng như thế này. Ngày mai là Lễ Tạ ơn và em sẽ không muốn ở chung với bố em như em đã định. Này,” anh nói đột ngột, đi đến quyết định, “anh sẽ hủy bỏ chuyến bay đến Sans-serif của anh. Người nào khác có thể đọc diễn văn trước Hội nghị Nghiệp vụ Ngân hàng. Mẹ kiếp, họ sẽ không nhận ra...”

“Không!” Meredith thốt lên, buộc chính mình phải biểu lộ một nghị lực mà cô không cảm thấy khi cô đứng lên. Trong lúc buồn bã, cô quên mất là ngày mai Parker phải đi trong ba tuần để tham dự cuộc họp với các đối tác ở châu Âu và đọc bài diễn văn chủ đạo tại Hội nghị Ngân hàng Quốc tế. “Em sẽ không nhảy qua cửa sổ đâu,” cô hứa với nụ cười gượng gạo, choàng tay qua cổ anh và hôn anh nụ hôn tạm biệt dịu dàng. “Em sẽ ăn bữa tối Lễ Tạ ơn với gia đình Lisa. Đến khi anh trở về, em sẽ lên kế hoạch cho sự nghiệp mới, và sẽ sắp xếp lại cuộc sống của em. Em sẽ hoàn tất việc chuẩn bị cho đám cưới của chúng ta.”

“Em định làm gì với Farrell?”

Nhắm mắt lại, Meredith tự hỏi trong khoảnh khắc làm thế nào mà con người phải xử lý quá nhiều chuyện phức tạp và thất vọng đến vậy. Trước những phát hiện quá đau đớn ngày hôm nay, cô thực sự quên rằng cô vẫn còn kết hôn với kẻ đáng ghét đó, không thể nào... “Cha em sẽ phải đồng ý ngừng cản trở yêu cầu quy hoạch của Matt. Ông ấy nợ em chuyện đó,” cô chua chát nói thêm. “Khi ông ấy làm rồi, thì luật sư của em sẽ liên lạc với Matt và nói với anh ta điều đó như một món quà tạ lỗi.”

“Em có nghĩ là em có thể chuẩn bị đám cưới với cảm giác như thế này không?” Anh dịu dàng hỏi.

“Em có thể và em sẽ làm được,” cô hứa, ép sự sốt sắng vào giọng nói của mình. “Chúng ta sẽ kết hôn vào tháng Hai – đúng như kế hoạch!”

“Hứa với anh là em sẽ không chấp nhận một công việc mới cho đến khi anh quay về nhé.”

“Tại sao lại không?”

Hít một hơi dài, anh nói rất cẩn thận, “Anh luôn hiểu tại sao em đã khăng khăng đòi làm việc ở Bancroft, nhưng vì em không thể làm nữa, anh mong ít ra em cũng cân nhắc chuyện tạo dựng một sự nghiệp ngoài việc là vợ của anh. Em sẽ có rất nhiều việc để làm. Ngoài chuyện quán xuyến chuyện nhà và tổ chức tiệc tùng, còn có các công việc từ thiện...”

Quá thất vọng, Meredith bắt đầu phản kháng, và rồi lại thôi. “Chúc anh thượng lộ bình an,” cô thì thầm khi hôn lên má anh.

Họ ra gần đến cửa thì ai đó bắt đầu kiên quyết nhấn chuông từ hành lang trong nhịp điệu nhẹ nhàng quen thuộc. “Là Lisa,” Meredith nói, thấy có lỗi vì đã quên cái hẹn ăn tối chung của họ và thất vọng vì bạn cô sẽ không chấp nhận sự cô đơn mà cô đang tuyệt vọng cần đến. Cô ấn nút mở khoá cửa tầng dưới, và vài phút sau Lisa đi vào căn hộ với nụ cười vui vẻ kiên quyết, tay cầm những hộp thức ăn Trung Hoa. “Tớ đã nghe chuyện xảy ra vào hôm nay,” cô tuyên bố, ôm Meredith chặt cứng. “Tớ nghĩ cậu sẽ quên kế hoạch về bữa ăn tối của chúng ta, và tớ nghĩ cậu sẽ không đói,” cô nói thêm, đặt những hộp các tông lên mặt bàn ăn bóng loáng rồi cởi áo choàng ra, “nhưng tớ không thể đứng yên khi nghĩ đến việc cậu sẽ trải qua buổi tối một mình, vì thế tớ có mặt ở đây – dù cậu có muốn tớ hay không.” Ngừng lại để nhìn qua vai cô, cô nói thêm, “Xin lỗi, Parker, tôi không biết là anh ở đây. Chắc thức ăn sẽ phải chia bớt ra vậy.”

“Parker sắp sửa đi rồi,” Meredith nói với Lisa, hy vọng hai người sẽ từ bỏ chuyện đấu khẩu mà họ luôn làm. “Ngày mai anh ấy phải đi tham dự Hội nghị Ngân hàng Quốc tế.”

“Vui quá!” Lisa nói rất kịch, chiếu nụ cười tươi rói lên người Parker. “Anh có thể so sánh kỹ thuật tịch thu đối với các quả phụ với các chủ ngân hàng từ khắp nơi trên thế giới.”

Meredith thấy khuôn mặt Parker đanh lại, mắt anh nheo lại giận dữ, và cô mơ hồ thấy bất ngờ với những lời châm chọc quá gay gắt của Lisa, nhưng ngay lúc này vấn đề của cô nặng nề hơn mọi thứ khác. “Làm ơn đi, hai người!” Cô cảnh báo, nhìn hai người cô yêu và luôn nảy lửa với nhau. “Đừng cãi vặt nữa. Không phải là đêm nay. Lisa, tớ không thể ăn một miếng…”

“Cậu phải ăn để giữ sức.”

“Và,” Meredith tiếp tục kiên quyết, “tớ thích ở một mình... thật đấy.”

“Không có cơ hội đó đâu. Bố cậu đang băng qua đường khi tớ lên đến đây rồi.” Như thể để xác nhận chuyện đó, chuông cửa bắt đầu reo.

“Ông ấy có ở đó suốt đêm tôi cũng không quan tâm,” Meredith nói, mở cửa cho Parker.

Parker quay người lại. “Vì Chúa, anh không thể rời khỏi nếu ông ấy còn ở đó. Ông ấy sẽ muốn anh để cho ông ấy lên đây.”

“Đừng làm chuyện đó,” cô nói với anh, nỗ lực kiềm chế cảm xúc của mình.

“Vậy anh phải nói gì khi ông ấy yêu cầu anh giữ cửa mở cho ông ấy đây?”

“Cho phép tôi góp ý nhé, Parker,” Lisa trả lời một cách ngọt ngào, đặt bàn tay cô lên cánh tay anh và kéo anh ra phía cánh cửa đang mở. “Sao anh không đối xử với ông ấy giống như một kẻ đáng thương phải nuôi nấng một tá con cần vay tiền từ ngân hàng của anh – và nói với ông ấy ‘không’?”

“Lisa!” Anh rít giữa kẽ răng, giật mạnh bàn tay cô ra khỏi cánh tay anh, “Tôi có thể thực sự học cách ghét cô đấy!” Với Meredith, anh nói thêm, “Có lý lẽ chút đi em, người đàn ông dưới đó

không chỉ là bố em, ông ấy còn liên quan đến việc làm ăn với anh đấy."

Chống tay vào hông, Lisa tặng anh một nụ cười sáng rỡ và thách thức. "Parker, gai góc của anh, cá tính của anh, can đảm của anh đâu rồi?"

"Hãy lo những chuyện chết tiệt của cô đi. Nếu cô có đầu óc, thì nên biết đây là chuyện riêng tư và hãy vào trong nhà bếp mà đợi!"

Sự khiển trách có ảnh hưởng bất ngờ đối với Lisa; Parker bình thường có thể chịu được nhiều thứ cô nói, nhưng hôm nay lời tuyên bố của anh làm cho cô đỏ mặt xấu hổ. "Đồ con hoang," cô lầm bầm rồi quay gót đi về phía bếp. Khi đi ngang qua Meredith, cô nói, "Tớ đến đây là để an ủi cậu, không phải làm cho cậu khó chịu, Mer. Tớ sẽ đợi trong bếp." Trong bếp, Lisa giận dữ nuốt những giọt nước mắt đang làm cho mắt cô cay xè khi cô nhấn nút radio. "Cứ tiếp tục huênh hoang đi, Parker," cô nói vọng ra, và mở volume hết cỡ, "tôi sẽ không nghe một lời nào đâu." Từ radio, âm thanh của một giọng nữ hét om sòm khi hát bản đơn ca của Madame Butterfly.

Trong phòng khách, một tiếng chuông dài khác vang lên từ dưới lầu hoà cùng tiếng than vãn buồn thảm của cô ca sĩ, và Parker hít một hơi thở khó khăn, giằng xé giữa thôi thúc đập nát cái radio và siết cổ Lisa Pontini. Anh nhìn hôn thê của anh đang đứng cách đó vài thước, chìm ngập trong đau khổ để nhận ra thủ đoạn làm cho điếc tai, và trái tim anh lại mềm xuống. "Meredith," anh nói nhẹ nhàng khi tiếng chuông im lặng, "đó thật sự là những gì em muốn anh làm – không chịu để cho ông ấy lên đây hả?"

Cô nhìn lướt qua anh, nuốt một cái, và gật đầu.

"Vậy thì đó là điều mà anh sẽ làm."

"Cảm ơn anh," cô thì thầm. Bỗng giọng giận dữ của cha cô khi ông đi hầm hầm vào phòng làm cho cả hai đều quay lại bất ngờ. "Mẹ kiếp! Đúng là địa ngục khi bố phải lén đi theo sau một người thuê khác để vào đây! Gì thế này, một buổi tiệc à?" Ông quát to để Meredith có thể nghe thấy trong tiếng rống phát ra rừ radio. "Bố đã để lại hai lời nhắn với thư ký của con chiều nay, Meredith, và bốn cái nữa trong máy trả lời tự động của con đấy!"

Nỗi tức giận về sự xâm nhập của ông làm cho cô kiệt sức. "Chúng ta không có gì để nói với nhau cả."

Philip vứt mũ của ông lên ghế sofa rồi rút mạnh điếu xì gà ra khỏi túi. Meredith nhìn ông đốt cháy nó và nhẫn nại không chịu bình luận. Ông nhét điếu xì gà giữa hai hàm răng và trừng mắt nhìn vào cô, "Stanley đã từ chối chức Tổng giám đốc. Ông ta nói là ông ta không nghĩ mình có thể đảm nhiệm."

Quá đau đớn để cảm thấy bất cứ thứ gì khác đối với tin tức này, Meredith nói một cách thực tế, "Vì thế bố mới quyết định giao nó cho con chứ gì?"

"Không, bố đã không làm chuyện đó! Bố giao cho người lựa chọn thứ hai của bố... của ban quản trị, Gordon Mitchell."

Tin tức đau đớn đó không làm cho cô đau khổ. Cô nhún vai. "Vậy thì tại sao bố lại ở đây?"

"Mitchell cũng khước từ vị trí đó."

Parker có cùng phản ứng bất ngờ với Meredith. "Mitchell là một kẻ đầy tham vọng. Con nghĩ anh ta đã trông mong cơ hội này lâu lắm rồi chứ?"

"Bố cũng nghĩ vậy. Tuy nhiên, anh ta cảm thấy là anh ta có thể đóng góp nhiều hơn cho cửa hàng bằng cách tiếp tục làm ở bộ phận thu mua. Lợi nhuận của Bancroft hiển nhiên là quan trọng hơn đối với anh ta so với vinh dự cá nhân," ông nói thêm với cái nhìn châm chích vào

Meredith như ngầm buộc tội cô tự đề cao mình. Một cách sống sượng, ông kết thúc, “Con là sự lựa chọn thứ ba. Đó là lý do tại sao bố ở đây.”

“Và bố mong đợi con nắm ngay lấy cơ hội đó hả?” Cô phản kích, vẫn quá đau đớn vì những gì ông đã nói lúc chiều.

“Bố mong đợi con,” ông nói, khuôn mặt ông trở nên giận dữ, cảnh báo, “cư xử như một người điều hành, cũng có nghĩa là bỏ qua sự khác biệt cá nhân của chúng ta qua một bên trong thời gian hiện tại để có thể tận dụng cơ hội mà con đang được đề xuất!”

“Còn có các cơ hội khác ở nơi khác.”

“Đừng là một kẻ ngu ngốc! Con sẽ không bao giờ có cơ hội tốt hơn để chứng tỏ cho ban quản trị thấy những gì con có thể làm.”

“Đó là những gì bố đang mang lại cho con – một cơ hội để chứng minh khả năng của con hả?”

“Đúng!” Ông thốt ra.

“Và nếu con chứng minh được khả năng của mình, rồi thì sao?”

“Ai mà biết chứ?”

“Nếu vậy thì con không có hứng thú. Kiếm người nào khác đi.”

“Mẹ kiếp! Không có ai đủ tiêu chuẩn làm chuyện đó hơn con, và con biết rõ điều đó!”

Những lời nói thoát ra từ ông như sự bùng nổ của oán giận, bực tức, và đường cùng. Đối với Meredith, sự tiếp nhận miễn cưỡng của ông còn tốt hơn gấp bội những lời ca ngợi thông thường. Niềm hân hoan mà cô đã từ chối không chịu chấp nhận ngay trước đó bắt đầu dâng lên, nhưng cô cố gắng nói một cách hờ hững. “Trong trường hợp đó, con chấp nhận.”

“Tốt, chúng ta sẽ thảo luận chuyện kinh doanh vào bữa ăn tối mai. Chúng ta có năm ngày để thảo luận những dự án còn dang dở trước khi bố khởi hành chuyến đi biển của bố.” Ông bắt đầu với tay lấy mũ, định đi về.

“Không phải nhanh như thế,” cô nói, tâm trí cô tập trung đột ngột. “Trước nhất, nhưng không phải là quan trọng nhất, là vấn đề tăng lương.”

“Một trăm năm mươi ngàn đô-la mỗi năm, có hiệu lực một tháng sau khi con chuyển vào văn phòng của bố.”

“Một trăm bảy mươi lăm ngàn đô-la mỗi năm, hiệu lực ngay lập tức,” cô tranh cãi.

“Với điều kiện,” ông giận dữ đồng ý, “là mức lương của con sẽ trở lại như bây giờ nếu – khi – bố trở lại sau khi nghỉ phép.”

“Đồng ý.”

“Và,” ông bổ sung thêm, “con không được – bố cô lặp lại, không được – có những thay đổi lớn trong chính sách mà không tham khảo ý kiến của bố trước.”

“Đồng ý,” cô lại nói.

“Vậy thì xong chuyện.”

“Không hẳn – còn một chuyện nữa con muốn ở bố. Con dự định dành toàn tâm toàn ý cho công việc của mình, nhưng con có hai vấn đề cá nhân phải giải quyết.”

“Chúng là gì?”

“Ly hôn và kết hôn. Con không thể có cái sau nếu không có cái trước.” Khi ông tiếp tục cứng đờ và im lặng, cô bước tới phía trước. “Con tin là Matt sẽ đồng ý ly hôn nếu con giơ ra cho anh ta một nhánh ô liu – sự phê chuẩn về yêu cầu quy hoạch của anh ta – và hơn nữa là sự bảo đảm chúng ta sẽ không can thiệp vào đời tư của anh ta. Con hầu như chắc chắn là anh ta sẽ chịu.”

Bố cô nhìn cô với nụ cười dữ tợn. “Con thật sự nghĩ vậy à?”

“Vâng, nhưng bố rõ ràng là không. Tại sao vậy?”

“Tại sao à?” Ông nói, nghe có vẻ thích thú. “Bố sẽ nói cho con biết tại sao. Con đã nói hắn gợi cho con nhớ đến bố, và bố sẽ không chấp nhận một sự đề nghị như vậy. Không phải bây giờ. Không còn nữa. Bố sẽ làm cho hắn hối tiếc ngày mà hắn đã cố cản trở bố, và khi bố hoàn thành chuyện đó, bố sẽ ký kết một giao kèo dựa theo điều khoản của bố – một thoả thuận sẽ làm hắn mắc nghẹn!”

Những lời đó làm cho xương sống cô lạnh toát. “Dù thế,” cô kiên trì tiếp tục, “trước khi con đồng ý tiếp quản, con muốn bố hứa là anh ta sẽ có được yêu cầu quy hoạch của anh ta, được chấp thuận ngay khi anh ta nộp đơn lại.”

Ông do dự, sau đó gật đầu. “Bố chấp thuận.”

“Và bác cũng hứa không xen vào bất cứ thứ gì khác mà Matt làm nếu anh ta đồng ý một cuộc ly hôn nhanh gọn và âm thầm chứ?”

“Cậu có lời hứa của tôi, Parker,” ông nói, cúi xuống để lượm mũ của ông từ ghế sofa, “Chúc cậu một chuyến đi tốt đẹp.”

Khi ông rời khỏi, Meredith nhìn Parker. Anh toét miệng cười với cô khi cô nói khẽ, “Bố em không thể nói là ông ấy xin lỗi hay ông ấy sai, nhưng chịu nhượng bộ mọi thứ em đòi là cách ông ấy đền bù. Anh có đồng ý không?”

“Có lẽ là vậy,” Parker nói mà không hoàn toàn tin.

Meredith không chú ý đến điều đó; cô đột ngột ôm choàng anh một cách hân hoan. “Em sẽ giải quyết mọi thứ – nhiệm kỳ Tổng giám đốc, ly hôn, và kế hoạch đám cưới của chúng ta,” cô hứa vui vẻ. “Anh sẽ thấy!”

“Anh biết là em sẽ làm được,” anh nói, mỉm cười và choàng tay ra sau lưng cô, kéo cô lại gần.

Ngồi ở cái bàn trong bếp với chân kê trên ghế, Lisa quyết định opera của Puccini không chỉ chán ngắt mà còn không thể chịu đựng nổi, và khi cô nhìn lên đã thấy Meredith đứng ở ngưỡng cửa. “Parker và cha của cậu đi rồi hả?” Cô hỏi, tắt radio. “Chúa ơi, đúng là một tối tuyệt làm sao!” Cô nói thêm khi Meredith gật đầu.

“Nó thật là tuyệt vời, tuyệt diệu, một đêm tuyệt vời!” Meredith tuyên bố với nụ cười rạng rỡ.

“Có ai từng nói với cậu rằng cậu thay đổi tâm trạng nhanh một cách đáng ngại không?” Lisa thắc mắc, quan sát bạn cô một cách kinh ngạc. Cô vừa mới nghe giọng nói lớn tiếng của Philip trong phòng khách vài phút trước đây.

“Làm ơn xưng hô với tớ tôn trọng hơn nhé.”

“Cậu muốn được xưng hô như thế nào?” Lisa hỏi, quan sát khuôn mặt của Meredith.

“Cô Tổng giám đốc thì sao?”

“Cậu đang nói đùa à!” Lisa kêu lên một cách thích thú.

“Chỉ là chuyện cậu nên tán dương tớ một chút thôi mà. Chúng ta hãy khui một chai sâm banh. Tớ cảm thấy muốn ăn mừng!”

“Sâm banh thì sâm banh,” Lisa đồng ý sau khi ôm
Meredith một cái. “Và sau đó hãy kể cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Farrell hôm qua nhé!”

“Thật là khủng khiếp!” Meredith vui vẻ thông báo, lấy chai sâm banh từ tủ lạnh và gỡ bỏ miếng giấy bạc.

Chương 31

Trong tuần lễ tiếp theo, Meredith tiến hành các công việc của Tổng giám đốc lâm thời; cô thực hiện các quyết định một cách thận trọng và khéo léo, cô họp với ủy ban điều hành, lắng nghe những ý kiến của họ, đề xuất những ý tưởng mới, và trong vài ngày họ bắt đầu đáp lại cô với niềm tin mãnh liệt và nhiệt tình. Cùng một lúc, cô giải quyết phần lớn công việc mà cô đã làm trước đây với vai trò giám đốc điều hành – một điều rất dễ thực hiện với năng lực của Phyllis, sự trung thành tuyệt đối của cô ta, và sự tự nguyện làm việc nhiều giờ bên cạnh Meredith.

Sau mấy ngày thành công làm tròn cả hai vai trò,
Meredith học được cách làm việc có chừng mực, và sự kiệt sức ban đầu của cô nhường chỗ cho sự phấn khích. Cô thậm chí còn dành ra một ít thời gian để lo cho đám cưới; cô đặt thiệp mời từ bộ phận văn phòng phẩm của Bancroft, và khi cửa hiệu áo cưới thông báo có vài kiểu áo mới, cô đến xem chúng. Chiếc váy đính ngọc trai trên nền vải lụa màu nước đá xanh với cổ sâu rộng hình chữ V khoét sâu ra tận phía sau lưng chính xác là những gì cô đang tìm kiếm lâu nay. "Nó quá hoàn hảo!" Cô kêu lên, cười rạng rỡ và ôm lấy chiếc váy khi nhân viên trong tiệm nhìn thấy sự thích thú dễ lây của cô, cười với cô.

Với bản thiết kế trong một tay và mẫu in thiệp cưới trong tay kia, cô ngồi ở cái bàn thuộc về cha và ông nội cô. Doanh thu các cửa hiệu của Bancroft đang đạt kỷ lục cao, cô đang giải quyết tốt mỗi vấn đề cô cần làm, dù cho nó phức tạp đến mức nào, và cô sắp sửa cưới một người đàn ông tốt, người đàn ông tốt nhất trong những người đàn ông mà cô từng yêu kể từ khi còn bé.

Tựa lưng vào thành ghế, cô cười thật tươi với chân dung của người sáng lập Bancroft treo trong cái khung to lớn, chạm trổ cầu kỳ trên bức tường đối diện. Đột nhiên tràn đầy tình cảm và hạnh phúc, cô nhìn người đàn ông có đôi mắt xanh lấp lánh, và trìu mến thì thầm, "Ông nghĩ gì về cháu, ông cố? Cháu đang làm tốt chứ?"

Khi tuần đó trôi qua, cô tiếp tục cảm thấy sự thách thức, hạnh phúc và say mê. Sự thành công mỉm cười với mỗi nhiệm vụ mà cô nhận... ngoại trừ một việc: trước khi cha cô lên đường tận hưởng chuyến du lịch đường biển của ông, ông đã giữ lời về yêu cầu quy hoạch của Matt, nhưng cô không thể gặp được Matt để nói với anh chuyện đó.

Bất cứ khi nào cô gọi điện đến văn phòng anh, thư ký của anh cũng dứt khoát thông báo cho cô hoặc anh không có mặt trong văn phòng hoặc đã đi khỏi thành phố. Vào chiều thứ Năm, khi anh vẫn chưa trả lời các cuộc gọi, Meredith thử gọi lại. Lần này thư ký của anh chuyển cho cô lời nhắn của Matt: "Ông Farrell," bà ta tuyên bố bằng giọng lạnh lùng ngắn gọn, "ra lệnh cho tôi nói với cô rằng cô sẽ phải nói chuyện với luật sư của ông ấy, Levinson & Pearson, chứ không phải với ông ấy. Ông ấy sẽ không nghe cuộc gọi nào của cô bây giờ hay trong tương lai, cô Bancroft. Ông ấy cũng bảo tôi nói rằng nếu cô cứ khăng khăng gọi cho ông ấy ở đây, ông ấy sẽ kiện cô tội quấy nhiễu." Và rồi người phụ nữ gác máy!

Meredith giữ điện thoại ra xa tai cô, nhìn trừng trừng vào nó. Cô nghĩ đến chuyện đi đến văn phòng Matt và khăng khăng đòi gặp anh, nhưng rất có khả năng trong tâm trạng hiện thời, anh sẽ yêu cầu những người bảo vệ tống cô ra khỏi toà nhà. Nhận ra rằng mình bắt buộc phải tiếp tục tỏ ra lãnh đạm và khách quan, cô bình tĩnh cân nhắc các giải pháp khác – chính xác như khi cô gặp phải vấn đề khó khăn trong kinh doanh. Cô biết sẽ vô ích khi gọi cho luật sư của Matt. Họ đại diện cho phe đối lập, và họ sẽ cố gắng doạ nạt cô chỉ cho vui thôi. Hơn nữa, cô biết ngay từ đầu là cô sẽ cần có một luật sư để phác thảo giấy tờ một khi Matt đồng ý tiến hành vụ ly hôn thân tình. Rõ ràng, cô cần một luật sư sớm hơn cô đã tiên liệu – một người sẽ thực hiện những thủ tục khó chịu khi chuyển lời tạ lỗi của cô qua cho Pearson & Levinson để họ có thể chuyển nó đến thân chủ của họ.

Nhưng cô không thể chọn bất cứ luật sư có khả năng nào, nhất là khi Matt đã được đại diện bởi

một công ty uy tín và lớn mạnh như Pearson & Levinson. Bất cứ người nào mà cô chọn phải có nhiều ảnh hưởng chính trị và nhiều kỹ năng như các luật sư nổi tiếng của Matt; nếu không họ sẽ doạ nạt cô đầu hàng với kiểu pháp lý mềm mỏng và trò chơi ra vào toà án mà các luật sư có vẻ đặc biệt thích thú. Thứ hai, và cũng quan trọng không kém, người cô chọn còn phải là người sẽ bảo vệ bí mật của cô cũng như bảo vệ cô về mặt luật pháp; một người sẽ không thảo luận trường hợp của cô với bạn bè của anh ta qua ly rượu tại Câu lạc bộ Luật sư... ai đó mà cô có thể tin tưởng một cách tuyệt đối.

Parker đã đề nghị bạn anh, nhưng Meredith muốn người nào đó mà cô biết và thích. Cô không muốn nhập nhằng các vấn đề kinh doanh với những chuyện cá nhân, vì vậy Sam Green là không thể được. Một cách vu vơ, cô cầm bút và viết tên những luật sư mà cô biết, sau đó từ từ gạch tên từng người. Tất cả bọn họ đều rất thành công, tất cả bọn họ đều thuộc về câu lạc bộ quốc gia của cô; họ chơi gôn với nhau; và có lẽ họ cũng ngồi lê đôi mách với nhau.

Chỉ có một người hội đủ tiêu chuẩn của cô, mặc dù cô ghét phải kể cho anh ta nghe về tất cả những chuyện này. "Stuart," cô nói với một tiếng thở dài vừa miễn cưỡng vừa trìu mến. Stuart Whitmore từng là cậu bé duy nhất thích cô khi cô còn là một cô bé xấu xí mười ba tuổi, cậu bé duy nhất tự nguyện mời cô nhảy ở bữa tiệc của cô Eppingham. Ở tuổi ba mươi ba, vẻ ngoài của anh không gây ấn tượng như trước đây, với đôi vai hẹp và tóc nâu. Anh cũng là một luật sư xuất sắc trong hàng loạt các luật sư xuất sắc khác, một người lôi cuốn, và – trên hết – là bạn cô. Cách đây hai năm anh đã làm một nỗ lực cuối cùng – và kiên quyết nhất – để cô lên giường với anh; anh đã làm điều đó theo cách điển hình của Stuart: như thể anh đang nói ra những lý lẽ đã được chuẩn bị cẩn thận trước bồi thẩm đoàn, anh liệt kê tất cả các lý do cô nên lên giường với anh, kết thúc là "bao gồm, nhưng không phải giới hạn, khả năng làm vợ chồng trong tương lai".

Bất ngờ và cảm động khi anh đã cân nhắc đến chuyện kết hôn với cô, Meredith đã nhẹ nhàng từ chối anh trong khi cố gắng làm cho anh hiểu rằng tình bạn của anh rất có ý nghĩa với cô. Anh đã nghe một cách chăm chú lời từ chối của cô, và trả lời bằng giọng chua chát, "Em để cho tôi đại diện cho em trong các vụ thưa kiện được không? Làm vậy tôi có thể đảm bảo với chính bản thân các nguyên tắc làm việc, không có tình cảm xen vào để ngăn cấm mối quan hệ của chúng ta." Meredith vẫn còn cố giải mã câu nói đó khi cô nghe thấy sự hài hước gượng gạo của anh, và câu trả lời với nụ cười của cô tràn đầy tình cảm và lòng biết ơn. "Em sẽ làm vậy! Em sẽ ăn cắp một chai aspirin từ hiệu thuốc vào sáng mai, và anh có thể bảo lãnh cho em ra khỏi tù."

Stuart đã toét miệng cười với cô rồi đứng lên, nhưng lời tạm biệt của anh thì ấm áp và trìu mến. Anh trao cho cô tấm danh thiếp của anh, và nói, "Nhớ yêu cầu đạo luật thứ năm (đạo luật được quyền giữ im lặng) cho đến khi tôi đến nhé!"

Sáng hôm sau, Meredith đã buộc Mark Braden gọi điện cho bạn anh – một trung úy cảnh sát địa phương – nhờ anh ta gọi cho Stuart và bảo với Stuart rằng cô bị bắt về tội ăn cắp ở hiệu thuốc. Nghi ngờ là trò đùa, Stuart đã gác máy, gọi lại, và tìm ra đúng là có một trung úy tên Reicher, và Meredith đang bị anh ta giam giữ.

Nấp bên ngoài đồn cảnh sát, Meredith nghe tiếng bánh xe của chiếc Mercedes rít lên khi Stuart dừng lại ngay khu vực bị kéo xe ở phía trước. Cho đến khi cô nhìn thấy anh nhảy ra khi động cơ vẫn còn đang nổ, cô mới nhận thức được anh thật sự quan tâm cô đến mức nào.

"Stuart!" Cô gọi khi anh chạy lên những nấc thang ngang qua mặt cô. Anh dừng chạy và quay người lại, nhận ra ngay mình là nạn nhân của một trò đùa. "Em thật lòng xin lỗi," cô thì thầm. "Em chỉ muốn chứng tỏ cho anh thấy là em sẽ làm tất cả những gì để bảo vệ tình bạn rất có ý nghĩa đối với em."

Sự giận dữ biến mất khỏi mặt Stuart, anh hít sâu một hơi, điều hòa hơi thở, sau đó cười toe toét. "Tôi đã bỏ lại hai kẻ đối đầu trong một vụ ly hôn cay đắng trong phòng họp, chờ một luật sư khác. Giờ đây họ hoặc đã giết nhau, hoặc tệ hơn, làm hòa, và như vậy là đi tong khoản lệ phí cắt cổ của tôi rồi."

Vẫn còn mỉm cười với ký ức đó, Meredith nhấc điện thoại và ấn nút hệ thống liên lạc nội bộ. “Phyllis, cô làm ơn gọi điện cho Stuart Whitmore ở Whitmore & Northridge giùm tôi được không?”

Ngay khi cô gác máy, sự căng thẳng bắt đầu dâng lên trong cô, và bàn tay cô run lên khi cô đưa tay với lấy chồng bản in từ máy tính trên bàn làm việc. Cô đã không gặp mặt Stuart quá hai lần trong năm qua. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không gọi lại cho cô... chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh không muốn dính líu đến những vấn đề cá nhân của cô... chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh đã ra ngoài thành phố? Tiếng reo đột ngột của hệ thống liên lạc nội bộ làm cô giật mình.

“Ông Whitmore trên đường dây số một, Meredith.”

Meredith hít một hơi thật sâu và nhấc điện thoại. “Stuart, cảm ơn anh rất nhiều vì đã gọi lại cho em ngay.”

“Tôi chuẩn bị đi thu thập chứng cứ thì thư ký của tôi nhận cuộc gọi của em,” anh trả lời, giọng nói của anh có vẻ mang tính chất công việc nhưng lịch sự.

“Em có một vấn đề pháp lý nhỏ,” cô giải thích. “Thực ra thì nó không phải là một vấn đề nhỏ, mà hơi phức tạp. Không, rất phức tạp.”

“Tôi đang nghe đây,” anh nói khi cô do dự.

“Anh có muốn em nói cho anh biết những chuyện đó ngay bây giờ không? Trên điện thoại, khi anh đang vội?”

“Không nhất thiết. Em có thể cho tôi một chút gợi ý – để kích thích sự ham muốn về mặt luật pháp của tôi.”

Bây giờ thì cô nghe được sự hài hước tỉnh khô trong giọng nói của anh, và cô thở phào nhẹ nhõm. “Nói một cách ngắn gọn, em cần cố vấn về… về việc ly hôn của em.”

“Trong trường hợp đó,” anh lập tức trả lời một cách nghiêm trang, “lời khuyên của tôi là kết hôn với Parker trước đã. Chúng ta có thể dàn xếp mọi chuyện tốt hơn theo cách đó.”

“Đây không phải là một lời đùa như lần trước đâu, Stuart,” cô cảnh báo, nhưng có cái gì đó về anh khiến cô cảm thấy quá tự tin đến nỗi cô mỉm cười. “Em đang ở trong một vụ lộn xộn về pháp lý mà anh từng gặp. Em cần phải giải quyết nó ngay.”

“Tôi thường thích kéo dài mọi chuyện... để tăng thêm lệ phí,” anh trả lời. “Tuy nhiên, với một người bạn cũ, tôi nghĩ tôi có thể một lần hy sinh tính tham lam cho lòng trắc ẩn. Em có rảnh đi ăn tối nay không?”

“Anh đúng là một thiên thần!”

“Thật sao? Hôm qua đối thủ của tôi đã nói với thẩm phán tôi là đồ khốn kiếp đấy.”

“Không phải thế đâu!” Meredith phản đối một cách trung thành.

Anh cười nhẹ. “Không, người đẹp của tôi, đúng thế đấy!”

Chương 32

Không hề chỉ trích hay kinh hoàng với hành vi của một cô gái mười tám tuổi như cô, Stuart lắng nghe toàn bộ câu chuyện của cô mà không thể hiện chút cảm xúc nào – thậm chí cũng không bất ngờ khi cô nói cho anh biết ai là cha của con cô. Quá bối rối với nét mặt ôn hòa và sự im lặng từ đầu đến cuối của anh, khi kết thúc điều cần nói, Meredith ngập ngừng, "Stuart, em đã nói rõ mọi chuyện với anh chưa?"

"Rất rõ ràng," anh nói, và như thể để chứng minh với cô là anh hiểu, anh nói thêm, "em vừa mới kể cho tôi nghe là bố em bây giờ sẵn sàng sử dụng ảnh hưởng của ông ấy để yêu cầu quy hoạch của Farrell được chấp thuận, với cùng cách thức tác động không hợp pháp mà ông đã dùng khi ông nhờ Thượng nghị sĩ Davies cản trở. Phải không?"

"Em… em nghĩ vậy," cô trả lời, day dứt về những lời kết tội nặng nề của anh về hành động của cha cô.

"Pearson & Levinson là người đại diện cho Farrell hả?"

"Vâng."

"Thế là xong," anh tuyên bố, ra hiệu cho người phục vụ tính tiền. "Sáng mai tôi sẽ gọi Bill Pearson và bảo với anh ta rằng thân chủ của anh ta đã không công bằng khi đem đến cho vị thân chủ được yêu mến của tôi thêm nhiều nỗi đau khổ về tinh thần không cần thiết ."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi sẽ yêu cầu anh ta đề nghị thân chủ của mình ký vào vài giấy tờ thú vị mà tôi sẽ phác thảo và gửi qua cho anh ta."

Meredith mỉm cười với sự pha trộn giữa cảm giác hy vọng và hoang mang. "Chỉ vậy thôi sao?"

"Có thể là như vậy."

Chiều ngày hôm sau, Stuart cuối cùng cũng gọi cho cô.

"Anh nói chuyện với Pearson chưa?" Meredith hỏi, bụng cô thắt lại với sự đề phòng và sợ sệt.

"Tôi vừa mới gác máy cách đây một phút."

"Sao?" Cô háo hức khi anh không nói tiếp. "Anh có nói cho anh ta nghe về sự giúp đỡ của cha tôi không? Anh ta nói gì?"

"Anh ta nói," Stuart trả lời một cách nhạo báng, "rằng toàn bộ vấn đề giữa em và Farrell là một chuyện rất cá nhân, mà thân chủ của anh ta muốn giải quyết khía cạnh đó trước đã, và sau đó – khi thân chủ anh ta đã sẵn sàng – thì thân chủ của anh ta sẽ đưa ra các điều kiện cho việc ly hôn."

"Chúa ơi," cô thở hổn hển. "Thế nghĩa là gì? Em không hiểu!"

"Trong trường hợp đó, tôi sẽ cố gắng quăng hết đi những biệt ngữ pháp lý lịch sự và sẽ phiên dịch lại cho em,"
Stuart đề xuất. "Cái gã Pearson đó bảo tôi đi chết đi."

Lời phỉ báng, hoàn toàn không phải là tính cách của
Stuart, nói cho Meredith biết là anh còn bực mình hơn những gì anh đang thể hiện, và điều đó – cũng như thái độ khó hiểu của luật sư của Matt – làm cho cô cảm thấy lo ngại. "Em vẫn không

hiểu!" cô nói, lảo đảo tiến lại ghế. "Matt đã rất hợp tác tại bữa ăn trưa ngày hôm đó – cho đến khi anh ta nhận được cuộc điện thoại về vụ quy hoạch Southville. Bây giờ em đã đồng ý về vụ yêu cầu quy hoạch đó, và anh ta thậm chí cũng không nghe."

"Meredith," Stuart hỏi một cách kiên quyết. "Em có giấu bất cứ chuyện gì khác khi mô tả quan hệ giữa em và Farrell với tôi không?"

"Không, không có gì cả. Tại sao anh lại hỏi vậy?"

"Bởi vì," anh trả lời, "từ những gì tôi đã đọc và nghe về anh ta, Farrell là một người đàn ông có lôgic, lôgic đến tàn nhẫn lạnh lùng theo nhận xét của một vài người. Người đàn ông lôgic, bận rộn không đi quá xa để trả thù những chuyện lặt vặt. Đó là một sự lãng phí thời gian của họ, và trong trường hợp Farrell, thời gian của anh ta đáng giá rất nhiều tiền. Nhưng mỗi người đàn ông có một giới hạn cho những gì anh ta muốn có. Có lẽ Farrell đã bị đẩy qua giới hạn đó, và anh ta muốn một cuộc chiến, anh ta đang vô cùng hậm hực muốn làm điều đó! Và nó làm tôi rất, rất lo ngại."

Nó còn làm cho Meredith lo sợ hơn. "Tại sao anh ấy lại muốn một cuộc chiến?"

"Tôi phải giả định là anh ta muốn thoả mãn sự trả thù."

"Trả thù cho cái gì?" Meredith rên lên trong tiếng khóc hoảng sợ. "Tại sao anh lại nói như vậy?"

"Là một điều mà Pearson đã nói – anh ta cảnh báo tôi là nếu có bất cứ sự cố gắng nào từ phía em để xúc tiến vụ ly hôn này thông qua toà án mà hoàn toàn không có sự đồng ý từ thân chủ của anh ta, thì thân chủ của anh ta sẽ làm cho mọi chuyện càng trở nên khó chịu hơn đối với em."

"Càng khó chịu hơn à?" Cô lặp lại, sửng sốt. "Tại sao anh ta lại muốn chuyện đó vào lúc này? Khi em ăn trưa với anh ta tuần trước, anh ta đã rất dễ thương. Và còn thành thật nữa. Anh ta còn đùa với em mặc dù anh ta thật sự khinh thường em."

"Tại sao?" Stuart cắt ngang và chú ý đến điểm này. "Tại sao anh ta lại coi thường em? Điều gì làm cho em nghĩ là anh ta coi thường em?"

"Em không biết. Chỉ là cảm giác của em thôi." Lờ đi câu hỏi không thể trả lời đó, cô tiếp tục. "Anh ta giận dữ về chuyện Southville thì cũng dễ hiểu thôi, và anh ta chắc chắn là khó chịu với những gì em đã nói với anh ta trong xe sau bữa ăn trưa. Có thể đó là điều làm cho anh ta nổi điên và 'đẩy anh ta vượt qua giới hạn' không?"

"Có thể," Stuart trả lời, nhưng anh có vẻ không bị thuyết phục.

"Bây giờ chúng ta sẽ làm gì?"

"Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện đó vào cuối tuần. Tôi sắp sửa đi Palm Beach trong một giờ nữa để nghỉ cuối tuần với Liz Jenkins và Teddy trên du thuyền của họ. Chúng ta sẽ thảo ra chiến lược khi tôi quay về. Em đừng lo lắng quá nhiều."

"Em sẽ cố," Meredith hứa, và khi cô gác máy, cô nỗ lực hết sức để đẩy Matthew Farrell ra khỏi tâm trí bằng cách vùi đầu vào công việc. Rõ ràng là cô đã thành công trong hai tiếng đồng hồ trước khi Sam Green yêu cầu được gặp cô ngay. Như đã hứa, Sam đã thúc ép nhân viên của anh hoàn thành dự án đang ngăn không cho anh đi Houston và thương lượng với Thorp việc mua miếng đất Houston. Cách đây ba ngày, Sam đã gọi cho họ, hy vọng là có thể sắp xếp một cuộc gặp mặt vào tuần này, chỉ để nghe Ivan Thorp nói với anh là chẳng có ích gì khi xuống đó cho đến tuần tới.

Mỉm cười, Meredith nhìn anh bước lại gần bàn cô. "Anh sẵn sàng cho chuyến đi Houston rồi

chứ?"

"Thorp vừa gọi tôi và hủy bỏ cuộc hẹn," anh nói, rồi ngồi xuống cái ghế đối diện với cô, trông có vẻ giận dữ và bứt rứt. "Họ đã chấp nhận một bản hợp đồng hai mươi triệu đô-la cho miếng đất đó. Người mua miếng đất đó muốn vụ làm ăn được giữ bí mật, điều đó khiến Thorp trì hoãn chuyện gặp tôi. Bất động sản đó bây giờ thuộc về một chi nhánh bất động sản của một tập đoàn lớn."

Chán ngán vì thất vọng và quyết tâm không muốn chấp nhận bị thua cuộc, Meredith nói, "Liên lạc với người sở hữu mới, và tìm hiểu xem họ có muốn bán nó không."

"Tôi đã làm rồi và họ sẵn sàng bán," Sam nói, giọng của anh tỏ vẻ nhạo báng.

Bị bất ngờ bởi giọng điệu của anh, Meredith giục, "Vậy thì đừng phí thời gian, chúng ta hãy bắt đầu thương lượng với họ ngay."

"Tôi đã thử rồi. Họ muốn ba mươi triệu và con số đó không thể trả giá được."

"Ba mươi triệu! Đúng là ngớ ngẩn!" Meredith kêu lên, gần như nhỏm dậy khỏi ghế của cô. "Đúng là điên! Miếng đất đó đáng giá hai mươi bảy triệu, không hơn, với tình hình kinh tế hiện nay và họ chỉ trả có hai mươi triệu cho miếng đất đó!"

"Tôi đã chỉ ra điều đó cho giám đốc phụ trách bộ phận bất động sản của họ, nhưng thái độ của anh là mua nó hay không mua."

Meredith đứng dậy và đi đến cửa sổ, cố quyết định phải làm gì tiếp theo. Miếng đất Houston, với địa thế gần The Galleria, là nơi tốt nhất cho chi nhánh Bancroft mà cô chưa từng nhìn thấy ở bất cứ nơi nào khác. Cô muốn cửa hiệu xây dựng ở đó, và cô sẽ không bỏ cuộc. "Họ định tự mình đầu tư tại miếng đất đó à?" Cô hỏi, quay lại tựa vào cạnh bàn, tay khoanh trước ngực, chìm đắm trong suy nghĩ.

"Không."

"Anh đã nói là một tập đoàn sở hữu nó. Là tập đoàn nào?"

Sam Green, như hầu hết tất cả những người khác ở Bancroft, hiển nhiên biết rõ tên của Meredith luôn gắn liền với Matthew Farrell trong các mẩu tin xã hội gần đây, và anh do dự vài giây trước khi trả lời: "Intercorp".

Không thể tin, cô đứng bật dậy giận dữ và nhìn anh trừng trừng. "Anh đang nói đùa à!" Cô bùng nổ.

Sự nóng nảy của anh chuyển sang mỉa mai. "Bộ tôi trông giống một người đang đùa lắm sao?"

Ý thức được sự miễn cưỡng của Sam khi đề cập đến Intercorp, Meredith hiểu không cần phải giả vờ đây chỉ là một trận chiến kinh doanh đơn thuần nữa, cô nói một cách giận dữ, "Tôi sẽ giết Matthew Farrell vì chuyện này!"

"Tôi xem đó là một lời đe dọa chỉ dành riêng cho việc cung cấp thông tin giữa luật sư – thân chủ, để tôi không phải làm chứng chống lại cô nếu cô giết Farrell."

Cảm xúc dâng từng đợt qua toàn bộ cơ thể cô; cô nhìn chằm chằm vào Sam trong nỗi tức giận và hoài nghi khi những lời tiên đoán của Stuart rằng Matt đang cố trả thù xóa đi mọi nghi ngờ trong việc mua miếng đất ở Houston của Intercorp là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Rõ ràng đây là chuyện khó chịu đầu tiên mà Pearson đã cảnh báo Stuart hôm nay.

"Cô muốn làm gì tiếp theo?"

Đôi mắt xanh giận dữ của cô gắn chặt vào Sam. “Tiếp theo, sau khi tôi giết anh ta hả? Sau đó tôi muốn đem anh ta cho cá ăn! Đồ đồi bại, thủ đoạn!...” Cô sững lại, cố giữ nét mặt bình tĩnh rồi đi đến sau bàn. “Tôi sẽ phải suy nghĩ về chuyện này, Sam. Chúng ta hãy thảo luận nó vào thứ Hai.”

Khi Sam rời khỏi, Meredith bắt đầu đi tới đi lui. Cô cố kìm chế cơn giận để có thể trở nên khách quan và nghĩ ra giải pháp. Matt biến cuộc sống của cô thành ác mộng là một chuyện; cô có thể xử lý chuyện đó thông qua Stuart bằng cách nào đó. Nhưng bây giờ anh ta đang tấn công Bancroft & Company, nó làm cho cô hoảng sợ và tức điên hơn bất cứ điều gì anh ta đã làm đối với cá nhân cô. Anh ta phải bị chặn lại – ngay bây giờ. Chúa mới biết anh ta định làm gì khác, hay tệ hơn nữa, Chúa mới biết những mưu đồ mà anh ta đã triển khai thực hiện.

Giận dữ, cô cào những ngón tay sau gáy, và tiếp tục đi tới đi lui cho đến khi cô từ từ dịu xuống và bắt đầu suy nghĩ. “Tại sao anh lại làm việc này?” Cô nói to với căn phòng trống. Câu trả lời rõ ràng – đó là cách anh ta trả đũa cho yêu cầu quy hoạch bị từ chối. Sự can thiệp của cha cô với yêu cầu quy hoạch của Matt hiển nhiên là nguyên nhân của trận chiến này.

Nhưng bây giờ chuyện đó không còn cần thiết nữa! Bằng cách nào đó cô phải làm cho anh ta lắng nghe cô nói, phải làm cho anh ta hiểu rằng anh ta đã thắng trận chiến của mình, và cha cô là người thua cuộc. Tất cả những gì Matt cần phải làm là nộp lại đơn yêu cầu quy hoạch đến Hội đồng Ủy ban và sẽ được chấp thuận! Vì Stuart không có mặt ở đây để khuyên cô không nên làm vậy, Meredith thấy chỉ có một cách duy nhất: cô hầm hầm đi đến bàn và quay số văn phòng của Matt.

Khi thư ký của anh trả lời điện thoại, Meredith cố tình trầm giọng xuống, “Tôi là… Phyllis Tilsher,” cô nói dối, sử dụng tên của thư ký cô. “Ông Farrell có ở văn phòng không?”

“Ông Farrell đã đi về nhà. Ông ấy sẽ không tới văn phòng cho đến chiều thứ Hai.”

Meredith nhìn lướt qua đồng hồ của cô, ngạc nhiên khi thấy đã quá năm giờ. “Tôi không nhận ra là muộn đến vậy. Tôi không có số điện thoại nhà anh ấy. Bà có thể cho tôi không?”

“Tôi không được phép đưa số điện thoại nhà ông Farrell cho bất kỳ ai,” bà nói. “Đó là chỉ thị của ông Farrell.”

Meredith gác máy. Cô không thể đợi cho đến thứ Hai, hơn nữa gọi anh ở văn phòng cũng chỉ mất thì giờ mà thôi. Dù cô có xưng tên giả, thư ký của anh chắc chắn sẽ khăng khăng đòi biết là cô muốn gì trước khi chuyển máy cho cô. Cô có thể đi đến văn phòng của anh vào thứ Hai, nhưng với tâm trạng của anh hiện giờ, có lẽ anh sẽ sai bảo vệ quẳng cô ra khỏi toà nhà mất. Nếu cô không thể khiến anh lắng nghe cô ở văn phòng của anh, và cô không dám đợi cho đến thứ Hai để thử, cô phải tìm anh ở... “Nhà!” cô nói to. Tìm anh ở nhà là một kế sách hay hơn nhiều; anh sẽ không có một bà thư ký ở nhà để dặn bà ta không cho cô nói chuyện với anh. Có thể số điện thoại nhà anh có trong danh bạ, cô nhấc máy và gọi dịch vụ cung cấp số điện thoại.

Người điều hành thông báo cho cô biết là số của anh không được công bố.

Thất vọng nhưng không bị đánh bại, Meredith gác máy. Bây giờ khi cô đã quyết định nói chuyện với Matt tại nhà của anh, cô sẽ không chịu thua. Cố nghĩ ra người có thể biết số điện thoại cá nhân của anh và sẽ đưa nó cho cô, cô nhắm mắt lại và tập trung. Matt đã đưa Alicia Avery đến buổi diễn opera, và Stanton Avery là người bảo trợ cho Matt làm thành viên ở Câu lạc bộ Glenmoor. Mỉm cười hài lòng, cô nhìn lên số của Stanton Avery trong danh bạ của cô và quay nó.

Theo lời người quản gia của Avery, ông Avery và con gái đang ở tại nhà của họ ở St. Croix và sẽ không quay lại trong một tuần nữa. Meredith cân nhắc chuyện xin người quản gia số điện thoại của họ ở St. Croix, nhưng cô chợt nhớ lại và cô biết Stanton sẽ không cho cô số của Matt. Ông ấy sẽ bảo vệ sự riêng tư của Matt với người phụ nữ đã sỉ nhục anh ở buổi diễn opera, và có

người cha đã tẩy chay đề nghị làm thành viên của anh ở Glenmoor. Meredith gác máy, rồi gọi đến Glenmoor, dự định yêu cầu quản lý của câu lạc bộ lấy số điện thoại của Matt từ đơn xin gia nhập thành viên của anh.

Nhưng Timmy Mattin đã đi về. Và văn phòng đã đóng cửa.

Cắn môi, cô chấp nhận sự thật là bây giờ cô buộc lòng phải đi đến căn hộ của Matt. Viễn cảnh phải đương đầu với một Matthew Farrell đang tức điên, nhất là ngay trên lãnh địa của anh, làm cô lạnh toát cả người. Cơn rùng mình chạy dọc sống lưng cô khi cô nhớ lại vẻ hung dữ trên khuôn mặt anh lúc cô sỉ nhục bố anh là một kẻ say xỉn bẩn thỉu. Ngả nhẹ đầu ra, cô nhắm mắt lại, cảm thấy hối tiếc lẫn sợ hãi và giận dữ. Giá như bố cô đã không cản trở yêu cầu quy hoạch của Matt... hoặc làm nhục anh bằng cách tẩy chay anh ở Glenmoor. Giá như cô đã không nổi nóng trong xe... thì bữa ăn trưa của họ sẽ kết thúc thật êm đềm như khi nó bắt đầu, và chuyện như thế này sẽ không xảy ra.

Tuy nhiên, hối hận sẽ không giải quyết được vấn đề rắc rối của cô, và cô mở mắt ra, tự khích lệ bản thân với những gì mình phải làm. Cô không biết số điện thoại của Matt, nhưng cô biết chính xác nơi anh sống, như tất cả những người đọc tờ *Chicago Tribune* đều biết. Phần phụ lục của tờ *Chicago Tribune* phát hành vào Chủ nhật tháng trước đã có bốn trang in màu căn hộ ở tầng trên cùng lộng lẫy mà nhà doanh nghiệp giàu có mới đến Chicago đã mua tại cao ốc Berkeley trên đường Lake Shore Drive.

Chương 33

Giao thông ở Lake Shore Drive chậm như rùa bò, và Meredith thấy mình lo lắng, hy vọng là thời tiết đang chuyển sang u ám này không phải là điềm báo trước cho những chuyện sắp xảy ra. Mưa cùng mưa tuyết bắt đầu rơi khi cô lái xe ra khỏi ga-ra, và gió đang gào rít như nữ thần báo tử khi nó đánh vật với xe của cô. Trước mắt cô là một biển mênh mông những ánh đèn đỏ đuôi xe; về phía Đông, hồ Michigan hẳn là đang nổi sóng dữ dội như một nồi nước sôi.

Bên trong chiếc xe ấm áp, Meredith cố gắng tập trung vào những lời đầu tiên cô sẽ nói khi nhìn thấy anh – một điều gì đó sẽ xoa dịu cơn phẫn nộ của anh và thuyết phục anh cho cô ở lại. Chuyện gì đó chung chung. Thật khôn khéo. Khiếu hài hước của cô, đã không có nhiều dịp để thể hiện gần đây, đột ngột hiển lộ với viễn cảnh cô gõ cửa căn hộ của anh, và khi anh mở nó, cô vẫy khăn trắng ngay trước mặt anh yêu cầu một thoả thuận ngừng bắn.

Hình ảnh quá ngớ ngẩn đó làm cho cô mỉm cười, nhưng suy nghĩ kế tiếp làm cô rên rỉ trong sự hoang mang: trước khi cô đi được đến cửa nhà anh, cô chắc chắn sẽ phải đi qua được nhân viên bảo vệ luôn có mặt tại tất cả các toà nhà sang trọng để bảo vệ người thuê của họ. Nếu tên cô không có trong danh sách khách được mời, họ sẽ không bao giờ để cho cô đến gần thang máy.

Bàn tay cô siết chặt theo phản xạ trên vô lăng; sự hoảng sợ và bực bội bắt đầu tràn ngập trong cô, và cô hít một hơi dài, bình tĩnh lại. Hàng dài xe hơi bắt đầu dịch chuyển, và cô đạp ga. Bằng cách nào đó, phải có cách, cô chỉ còn cách lừa phỉnh để có thể qua mặt được nhân viên bảo vệ.

Nếu hệ thống an ninh của tòa cao ốc Berkeley cũng giống như những dinh thự sang trọng khác, thì chuyện đó sẽ không dễ dàng. Người gác cửa có lẽ sẽ cho cô đi vào đại sảnh, rồi người bảo vệ sẽ hỏi tên cô. Anh ta sẽ nhìn vào danh sách tên của những vị khách được mời của nhiều người thuê khác nhau, và khi không tìm thấy tên cô trên đó, anh ta sẽ đề nghị cô gọi điện thoại cho Matt. Và đó là một vấn đề. Cô không biết số điện thoại của Matt, cho dù là cô có, chắc chắn anh cũng sẽ không chịu gặp cô. Bằng cách nào đó, cô phải lừa được người bảo vệ và đi lên căn hộ trên tầng trên cùng mà không đánh động Matt trước khi cô đến được đó.

Hai mươi phút sau, khi Meredith thắng xe dừng lại ngay phía trước toà nhà của Matt, cô vẫn không chắc cô sẽ làm chuyện đó như thế nào, nhưng cô phải bắt đầu bằng một kế hoạch nào đó.

Người gác cửa chạy ra đón cô với cái dù để che mưa, và cô đưa cho anh ta chùm chìa khoá xe, sau đó lấy từ trong cặp táp ra một phong bì to đựng thư từ của cha cô.

Khi cô bước vào bên trong đại sảnh sang trọng và đi đến bàn tiếp tân, mọi việc diễn ra chính xác như cô đã lo sợ và lường trước. Nhân viên bảo vệ mặc đồng phục hỏi tên cô, sau đó anh ta kiểm tra danh sách trên bàn làm việc. Và khi không tìm thấy tên cô, anh ta chỉ cái điện thoại màu vàng ngà trên bàn. “Tên cô dường như không có trong danh sách đêm nay, cô Bancroft. Cô có thể sử dụng điện thoại này để gọi cho ông Farrell. Tôi cần được ông ấy cho phép mới có thể cho cô lên đó. Tôi xin lỗi vì sự phiền toái này.”

Anh ta chỉ tầm hai ba hai tư tuổi, cô nhận ra với sự nhẹ nhõm; do đó anh ta có thể sẽ dễ bị cô lừa hơn những người lớn tuổi – những nhân viên bảo vệ rất nguyên tắc. Meredith tặng cho anh ta một nụ cười có thể làm tan chảy cả gạch. “Không cần phải xin lỗi đâu.” Cô nhìn lướt qua bảng tên trên ngực áo đồng phục của anh ta. “Tôi hoàn toàn hiểu mà, Craig. Tôi có số điện thoại của anh ấy trong sổ địa chỉ của tôi rồi.”

Nhận thức được cái nhìn ngưỡng mộ của anh ta, Meredith lục trong túi xách Hermes của cô, tìm kiếm, chỉ tỏ vẻ tìm kiếm, cuốn sổ địa chỉ nhỏ của cô. Với một nụ cười bối rối khác, cô lục qua túi xách của cô, sau đó vỗ nhẹ cái túi áo choàng của cô, rồi sau cùng nhìn vào phong bì. “Ồ,

không chứ!" Cô thốt ra, vẻ sầu não. "Sổ địa chỉ của tôi. Tôi không mang theo! Craig, ông Farrell đang đợi các giấy tờ này." Cô giơ cái phong bì lớn lên. "Anh phải để cho tôi đi lên đó."

"Tôi biết," Craig thì thầm, ánh mắt anh ta soi vào khuôn mặt xinh đẹp, thảm não của cô, sau đó anh ta kìm lại. "Nhưng tôi không thể. Nó sai với quy định."

"Tôi thật sự phải đi lên đó," cô khẩn khoản, và rồi, vì quá tuyệt vọng, cô đã làm một điều mà cô không bao giờ thường làm. Meredith Bancroft, người quý giá sự riêng tư và rất ghét lợi dụng tên tuổi của mình, nhìn thẳng vào mặt chàng trai trẻ rồi nói với một nụ cười đột ngột, "Tôi đã gặp anh ở đâu rồi nhỉ?Tôi biết là tôi có. Đúng rồi – trong cửa hiệu!"

"Cửa hiệu nào?"

"Bancroft & Company! Tôi là Meredith Bancroft," cô tuyên bố, co rúm ở bên trong vì giọng điệu hăng hái của mình. Vênh váo. Quá vênh váo, cô nghĩ.

Craig búng ngón tay của anh ta. "Tôi biết mà! Tôi biết là tôi đã nhận ra cô. Tôi đã từng nhìn thấy cô trong các bản tin và trong các bài báo. Tôi là một fan hâm mộ nhiệt tình của cô đấy, cô Bancroft."

Môi cô mím lại trước sự ngưỡng mộ hồ hởi và ngây thơ của chàng trai khi anh ta phản ứng như thể cô là một ngôi sao điện ảnh. "Tốt, bây giờ thì anh biết chắc tôi không phải là một tội phạm hình sự rồi, anh không thể cho tôi một ngoại lệ, chỉ một lần này thôi sao?"

"Không." Khi cô mở miệng định tranh cãi, anh ta giải thích. "Vì dù sao thì nó cũng không giúp ích gì được cho cô. Cô không thể rời khỏi thang máy ở tầng trên cùng vì cánh cửa thang máy sẽ không mở trừ phi cô có chìa khóa hoặc trừ phi có người ở đó nhấn nút mở cho cô."

"Tôi hiểu rồi." Meredith thấy thất bại và chán nản, nhưng lời đề nghị kế tiếp của anh ta gần như làm cho cô ngất đi trong hoảng sợ.

"Thế này nhé," anh ta nói, cầm lấy chiếc điện thoại và nhấn một nút. "Ông Farrell dặn chúng tôi không được gọi cho ông ấy về chuyện khách không có trong danh sách, nhưng tôi sẽ đích thân gọi lên trên đó và nói cho ông ấy biết cô đang ở đây."

"Không!" Cô thốt ra, biết Matt sẽ nói gì với anh ta. "Tôi… ý tôi là, luật là luật và anh có lẽ không nên phạm luật."

"Vì cô tôi sẽ phạm luật," anh ta nói với nụ cười rộng đến tận mang tai, sau đó nói vào điện thoại. "Tôi là nhân viên bảo vệ dưới lầu, ông Farrell. Cô Meredith Bancroft đến đây để gặp ông. Đúng, thưa ông, là cô Meredith Bancroft... Không, thưa ông, không phải là Banker. Bancroft. Ông biết đấy – cửa hiệu bách hoá Bancroft."

Không thể chịu đựng được khi nhìn thấy khuôn mặt của anh ta lúc Matt bảo anh ta ném cô ra ngoài, cô đóng ví lại, dự định rút lui trước khi bị làm cho bẽ mặt.

"Vâng, thưa ông," Craig nói. "Vâng, thưa ông, tôi sẽ làm. Cô Bancroft," anh ta nói khi cô bắt đầu quay người lại, "ông Farrell bảo tôi nói với cô..."

Cô nuốt nước bọt. "Tôi có thể tưởng tượng được những điều anh ta bảo anh nói với tôi."

Craig rút chìa khoá thang máy ra khỏi túi của anh ta và gật đầu. "Ông ấy bảo cô đi lên trên đó."

Tài xế – vệ sĩ của Matt trả lời tiếng gõ cửa của Meredith, anh ta mặc cái quần đen nhàu nhĩ và cái áo trắng với tay áo xắn lên trên cánh tay cuồn cuộn. "Hướng này, thưa cô," anh ta nói với giọng điệu mang âm hưởng vùng Bronx như giọng nói trong phim gangster vào những năm 1930. Run lên vì căng thẳng và quyết tâm, cô theo anh ta băng qua đại sảnh, qua đôi cột bằng

đá trắng thanh nhã, xuống hai nấc thang, rồi băng qua nửa phòng khách rộng lớn với sàn cẩm thạch trắng, để đến ba cái ghế sofa màu xanh nhạt sắp xếp theo hình chữ U xung quanh cái bàn cocktail bằng kính khổng lồ.

Ánh mắt của Meredith bối rối tại bàn cờ và những con cờ đang nằm phía người đàn ông tóc trắng đang ngồi trên một trong những cái ghế sofa, sau đó trở về người tài xế mà cô đoán là đang chơi cờ với người đàn ông kia khi cô đến. Giả thuyết đó được củng cố khi người tài xế đi vòng qua bàn cocktail, ngồi xuống một cái ghế sofa còn lại, gác cánh tay của anh ta ra phía sau ghế, và quan sát cô với vẻ thích thú. Lúng túng, Meredith nhìn lướt qua người tài xế và rồi tới người đàn ông tóc trắng đang nhìn cô trong sự im lặng lạnh nhạt. "Tôi… tôi đến để gặp ông Farrell," cô giải thích.

"Vậy thì hãy mở mắt ra, cô gái!" Ông ta cáu kỉnh, đứng lên. "Tôi đang ở ngay trước mặt cô đây."

Meredith nhìn chằm chằm vào ông, hoàn toàn lúng túng. Ông gầy nhưng rắn rỏi, mái tóc dày gợn sóng bạc màu, bộ râu được tỉa gọn gàng, và đôi mắt xanh nhạt nhìn xuyên qua người khác. "Chắc có lầm lẫn. Tôi đến để gặp ông Farrell..."

"Cô chắc chắn là có vấn đề với tên gọi, cô gái," cha Matt cắt ngang với vẻ coi thường cay đắng. "Tên tôi là Farrell, và dù cô không phải là Bancroft, nó vẫn còn là Farrell, từ những gì tôi nghe được."

Meredith đột nhiên nhận ra ông là ai, và trái tim cô đập dồn với vẻ thù địch toát ra từ ông. "Cháu... cháu đã không nhận ra bác, bác Farrell," cô lắp bắp."Cháu đến để gặp Matt."

"Tại sao?" Ông yêu cầu. "Cô muốn cái quái gì vậy?"

"Cháu... Cháu muốn gặp Matt," Meredith tiếp tục dai dẳng, gần như không thể tin người đàn ông tráng kiện, giận dữ đó chính là người đàn ông mà cô từng gặp ở trang trại.

"Matt không có ở đây."

Chiều nay Meredith đã trải qua rất nhiều chuyện, và cô không có ý định bị cản trở hoặc bị bắt nạt bởi bất cứ một người nào khác. "Vậy thì," cô trả lời, "cháu sẽ ở lại cho đến khi anh ấy về."

"Cô sẽ phải chờ khá lâu đấy," Patrick mỉa mai. "Nó đang ở trang trại ở Indiana."

Cô biết đó là lời nói dối. "Thư ký của anh ấy nói là anh ấy ở nhà."

"Đó là nhà của nó!" Ông nói, tiến lại gần cô. "Cô nhớ chỗ đó phải không cô gái? Cô nên nhớ. Cô đã đi dạo xung quanh, và nhìn xuống nó bằng nửa con mắt!"

Meredith đột ngột thật sự sợ hãi bởi sự tức giận đang dồn lại đằng sau sắc mặt cứng nhắc của ông. Cô lùi lại khi ông bắt đầu đi về phía cô. "Cháu đã thay đổi ý kiến. Cháu… cháu sẽ đến nói chuyện với Matt vào một dịp khác." Định rời khỏi, cô quay gót, bỗng cô há hốc mồm hoảng hốt khi Patrick Farrell kẹp chặt tay cô và xoay cô lại, khuôn mặt giận dữ của ông chỉ cách mặt cô vài centimet. "Cô nên tránh xa Matt ra, cô có nghe tôi nói không? Trước đây cô đã gần như giết chết nó, bây giờ cô không được bước vào cuộc đời của nó và xé nát nó ra thành từng mảnh nữa!"

Meredith cố giật tay cô ra, và khi cô không thể, sự giận dữ lấn át nỗi sợ hãi trong cô. "Cháu không muốn con trai của bác," cô thông báo cho ông biết một cách nhạo báng, "cháu muốn ly hôn, nhưng anh ấy không chịu hợp tác."

"Ngay từ đầu tôi đã không hiểu tại sao nó lại muốn kết hôn với cô, và chết tiệt là bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao nó vẫn muốn duy trì cuộc hôn nhân đó với cô!" Patrick Farrell hét lên rồi thả cánh tay cô ra. "Cô thà giết chết đứa con của nó còn hơn là có một tên Farrell tầm

thường thật lòng thật dạ tôn sùng cô!"

Đau đớn và tức giận dâng khắp người Meredith, nó xuyên thấu người cô như ngàn mũi dao. "Sao bác dám nói như thế với cháu? Cháu bị sẩy thai!"

"Cô đã phá thai!" Ông la to. "Cô đã phá thai khi cái thai được sáu tháng, rồi cô gửi cho Matt bức điện đó. Bức điện chết tiệt, sau khi tất cả mọi chuyện đã xong!"

Răng Meredith cắn chặt chống lại sự đau đớn mà cô đã khóa chặt trong lòng suốt mười một năm qua, nhưng nó không thể nén lại lâu hơn nữa. Nó bùng nổ, nhắm vào cha của người đàn ông đã gây ra tất cả nỗi đau khổ của cô: "Đúng là cháu đã gửi cho anh ấy bức điện – bức điện bảo với anh ấy rằng cháu bị sẩy thai, và con trai quý báu của bác thậm chí còn chưa bao giờ tỏ ra lo lắng và gọi cho cháu!" Trong sự giận dữ điên cuồng, cô có cảm giác nước mắt chực trào ra từ mắt mình.

"Tôi đang cảnh cáo cô, cô gái," Patrick bắt đầu với giọng điệu thật khủng khiếp, "đừng giở trò với tôi. Tôi biết Matt đã bay trở về để gặp cô, và tôi biết bức điện đó nói những gì, vì tôi đã gặp nó và tôi đã nhìn thấy bức điện đó!"

Meredith không hiểu ngay tức thì những điều ông nói. "Anh ấy… anh ấy đã quay về gặp cháu ư?" Cái gì đó rất lạ và ngọt ngào nở rộ trong tim cô, nhưng nó đột ngột tắt nhanh như khi nó đến. "Đó là lời nói dối," cô nói thẳng thừng. "Cháu không hiểu tại sao anh ấy đã quay về, nhưng không phải để đến gặp cháu, vì anh ấy đã không làm chuyện đó."

"Đúng, nó đã không gặp cô," ông chế giễu một cách giận dữ. "Và cô biết rõ tại sao nó lại không gặp cô! Cô đã ở khu Bancroft tại bệnh viện, và cô đã ngăn không cho nó vào!" Như thể đã trút hết sự tức giận của mình, vai ông rũ xuống, rồi ông nhìn cô với vẻ bất lực và tuyệt vọng. "Tôi thề với Chúa, tôi không hiểu sao cô lại có thể làm được những việc như thế! Khi cô giết chết đứa con của cô, Matt buồn đến phát điên lên, nhưng khi cô không để cho nó gặp cô, thì gần như cô đã giết chết nó. Nó quay về trang trại và ở lại đó. Nó đã nói là nó sẽ không quay lại Nam Mỹ. Trong nhiều tuần tôi nhìn nó dìm mình trong rượu. Tôi thấy những gì nó đang làm – giống như những gì tôi đã và đang làm với chính bản thân tôi hàng mấy năm trời. Vì vậy tôi đã làm cho nó tỉnh ra. Sau đó tôi bắt nó quay lại Nam Mỹ để quên cô!"

Meredith không nghe những lời cuối cùng đó; những tiếng chuông báo động đang bùng nổ trong não cô và vang rền trong tai cô. Khu Bancroft được đặt theo tên của cha cô vì ông đã góp tiền xây dựng. Y tá riêng của cô được cha cô thuê; bác sĩ của cô là bạn chí thân của cha cô. Mọi người cô đã thấy hay nói chuyện trong bệnh viện đều chịu trách nhiệm trước cha cô, và cha cô căm ghét Matt. Vì vậy có thể là ông... có thể là ông... Một tia hạnh phúc xuyên qua người cô, làm vỡ tan lớp vỏ lạnh giá đã đóng băng trái tim cô trong mười một năm dài. Cô nhướng đôi mắt cay xè nước mắt lên nhìn khuôn mặt sắt đá của ông. "Bác Farrell," cô thì thầm run rẩy. "Matt đã quay về nhà để gặp cháu thật ư?"

"Cô biết rõ là nó đã làm!" Patrick nói, nhưng khi ông nhìn chằm chằm vào khuôn mặt hoảng sợ của cô, những gì ông thấy là sự bối rối, thành thật, và ông có một linh cảm đau đớn rằng ông đã sai; rằng Meredith đã không hề liên quan đến chuyện này.

"Và bác đã nhìn thấy nó – bức điện mà cháu đã gửi cho anh ấy – về chuyện cháu phá thai? Chính xác là nó đã viết gì?"

"Nó…" Patrick do dự, tìm kiếm trong mắt cô, ông bị giằng xé giữa nghi ngờ và hối lỗi. "Nó viết cô sẽ phá thai và cô đang chuẩn bị ly hôn."

Khuôn mặt Meredith tái nhợt, căn phòng bắt đầu quay cuồng, và cô nắm lấy lưng ghế sofa, những ngón tay cô bấm chặt vào đó khi cô cố giữ thăng bằng. Sự giận dữ điên cuồng với cha cô đánh vào lý trí cô, cơn sốc chấn động cả người cô, và sự hối tiếc gần như làm cho cô quỵ gối –

hối tiếc về những tháng ngày đau khổ, cô đơn sau khi bị sảy thai và những năm ròng tuyệt vọng chịu đựng sự ruồng bỏ của Matt. Nhưng tất cả những gì cô cảm thấy là nỗi đau; sâu thẳm, mới mẻ, một nỗi đau đớn khổ sở cho đứa con đã mất và cho những nạn nhân của những hành động của cha cô. Nó xé nát cô, tàn phá trái tim cô và làm những giọt nước mắt nóng bỏng tuôn lã chã xuống má cô. "Cháu đã không phá thai, và cháu đã không gửi bức điện đó..." Giọng nói của cô vỡ òa ra khi cô nhìn chằm chằm vào Patrick qua làn nước mắt. "Cháu thề là cháu không có!"

"Vậy thì ai đã gửi nó?"

"Là cha cháu," cô khóc. "Chắc chắn là cha cháu!" Đầu cô gục xuống phía trước, và vai cô bắt đầu run rẩy với những tiếng nức nở thầm lặng. "Phải là cha cháu!"

Patrick nhìn chằm chằm vào cô gái đang khóc mà con trai ông đã một thời yêu thương. Nỗi thống khổ hằn sâu lên từng bộ phận trên người cô ấy, sự thống khổ, tức giận và đau đớn. Ông do dự, đầu hàng bởi những gì ông đang nhìn thấy, rồi với một tiếng chửi thề, ông vươn người ra phía trước và kéo cô con dâu vào trong cánh tay mình. "Ta có thể là kẻ ngu ngốc khi tin con," lời ông thì thầm nhưng dữ dội. "Nhưng ta tin."

Thay vì từ chối một cách ngạo mạn sự an ủi của ông, như ông đã nghĩ là cô sẽ làm, Meredith choàng tay quanh cổ ông và bám chặt vào ông, những tiếng khóc nức nở khiến thân thể mảnh mai của cô rung lên từng đợt.

"Này, này," Patrick liên tục thì thầm, ôm chặt cô, vỗ nhẹ lưng cô một cách bất lực. Qua đôi mắt rơm rớm nước mắt của mình, ông thấy Joe O' Hara đứng dậy và đi vào bếp, và ông ôm chặt lấy cô. "Cứ tiếp tục khóc đi," ông thì thầm với cô, cố kìm chế sự giận dữ đối với người cha của cô. "Cứ khóc cho hết đi." Ôm cô gái đang khóc nức nở trong cánh tay, Patrick nhìn chòng chọc vào một điểm bất định qua đầu cô, cố gắng suy nghĩ. Đến khi cô dịu xuống, thì ông biết những gì ông muốn làm. Ông chỉ không dám chắc làm sao để hoàn thành. "Bây giờ con cảm thấy khá hơn chưa?" Ông hỏi, cúi nhẹ xuống nhìn cô. Khi cô gật đầu với vẻ hơi ngượng ngập và cầm lấy khăn tay của ông, ông nói, "Tốt. Lau nước mắt của con đi và ta sẽ lấy cho con cái gì đó để uống. Sau đó chúng ta sẽ nói về những gì con sẽ làm tiếp theo."

"Cháu biết chính xác những gì cháu sẽ làm tiếp theo," Meredith nói một cách dữ dội, chậm nhẹ mũi và mắt cô. "Cháu sẽ giết chết cha cháu!"

"Không, nếu ta gặp ông ta trước," Patrick nói cộc cằn. Ông kéo cô lại phía ghế sofa, ấn cô ngồi xuống, và biến mất vào bếp. Vài phút sau ông quay lại với một tách sô cô la nóng.

Meredith thấy cử chỉ của ông hoàn toàn trìu mến, và cô mỉm cười khi ông trao nó cho cô và ngồi xuống bên cạnh cô.

"Bây giờ," ông nói khi cô uống xong sô cô la, "chúng ta hãy nói về những gì con sẽ nói với Matt."

"Cháu sẽ nói với anh ấy sự thật."

Không che giấu nổi sự thích thú, Patrick gật đầu mạnh mẽ. "Đó chính là những gì con nên làm. Xét cho cùng thì con vẫn là vợ nó, và nó có quyền biết những gì đã xảy ra. Và vì nó là chồng của con, nó có nghĩa vụ lắng nghe và tin con. Cả hai con cũng có nghĩa vụ khác – để tha thứ và quên đi, để được an ủi và nhẹ nhõm. Để làm theo lời hẹn ước kết hôn của hai con..."

Lúc này thì cô biết ý của ông, và cô ngừng lại khi đang đặt cái tách lên bàn. Patrick Farrell là con trai của một người Ireland nhập cư. Rõ ràng ông có quan niệm đã ăn sâu về việc mọi người gắn bó với nhau suốt đời, và bây giờ khi ông biết chuyện gì đã xảy ra với cháu nội mình, ông bèn mạnh mẽ thúc giục. "Bác Farrell, cháu..."

“Gọi ta là bố đi.” Khi Meredith do dự, sự âu yếm biến mất khỏi mắt của ông. “Không sao cả, lẽ ra ta không nên mong đợi một người như con muốn...”

“Không phải vậy!” Meredith nói, khuôn mặt cô nóng ran lên vì xấu hổ khi cô nhớ lại sự coi thường mà cô đã cảm thấy đối với ông trước đây. “Chỉ là bố không nên quá hy vọng về chuyện giữa Matt và con.” Cô cần làm cho ông hiểu rằng đã quá muộn để cứu vãn cuộc hôn nhân của họ, nhưng sau sự đau khổ mà cô vừa mới gây ra cho ông, cô không thể làm cho ông đau khổ thêm bằng cách nói thẳng với ông là cô đã không còn yêu con trai ông. Những gì cô muốn là một cơ hội để giải thích cho Matt về chuyện bị sẩy thai; cô muốn anh hiểu và tha thứ. Và cô muốn mang lại cho anh sự tha thứ của cô. Cô muốn điều đó một cách tuyệt vọng. “Bác Farrell... Bố...” cô chỉnh sửa mình một cách vụng về khi ông cau mày, “con biết bố đang cố gắng làm chuyện gì, nhưng nó sẽ không thành công đâu. Nó không thể. Matt và con biết nhau chỉ một vài ngày trước khi chúng con xa nhau, và với vài ngày đó thì không đủ thời gian… để...”

“Để biết là con có yêu ai đó không, đúng không?” Patrick kết thúc khi Meredith dừng lại và rơi vào sự im lặng bất lực. Cặp lông mày trắng rậm của ông nhướng lên giễu cợt. “Bố biết khoảnh khắc mà bố nhìn thấy vợ của bố thì bà ấy là người phụ nữ duy nhất đối với bố.”

“Con không bốc đồng đến thế,” Meredith nói, rồi cảm thấy như muốn độn thổ vì ánh mắt của Patrick Farrell đột ngột sáng lên thích thú. “Con chắc chắn là đã khá bốc đồng cách đây mười một năm,” ông nhắc nhở cô một cách có ý nghĩa. “Matt chỉ ở chung với con một đêm ở Chicago, và con đã mang thai. Nó tự kể cho bố nghe là con đã không thân mật với ai trước nó. Đối với bố, điều đó giống như con đã quyết định khá nhanh rằng Matt là người đàn ông duy nhất của con.”

“Xin đừng nhắc lại chuyện đó,” Meredith thì thầm run rẩy, đưa tay lên để cản những lời nói của ông. “Bố không hiểu con cảm thấy như thế nào đâu... Con cảm thấy như thế nào về Matt trong suốt thời gian này. Sau cùng, có nhiều chuyện đã xảy ra giữa Matt và con. Nó rất là phức tạp...”

Patrick liếc nhìn cô một cách phẫn nộ. “Không có gì phức tạp cả. Nó rất đơn giản. Con yêu con trai của bố. Nó yêu con. Hai đứa đã có một đứa con với nhau. Hai con đã kết hôn. Hai con sẽ cần ít thời gian để tìm lại tình cảm xưa kia. Và hai con sẽ tìm được. Nó chỉ đơn giản như vậy.”

Meredith hầu như phì cười trước những lý luận hoàn toàn sai của ông trong tình huống này, và lông mày của ông nhướng lên khi ông nhận ra cô cảm thấy những nhận xét của ông quá hài hước. “Con nên quyết định nhanh về những gì con sẽ làm,” Patrick nói, cố gắng công khai ép buộc cô với hàm ý là Matt đang cân nhắc đến chuyện kết hôn một lần nữa, “vì có một cô gái rất yêu nó, và nó có thể quyết định kết hôn với cô ta.”

Meredith cho rằng ông đang nói về cô gái trong bức hình trên bàn làm việc của Matt, và trái tim cô hơi lảo đảo một chút khi cô đứng lên để rời khỏi. “Cô gái ở Indiana đó ạ?” Ông do dự, sau đó gật đầu, và cô nở một nụ cười miễn cưỡng về phía ông khi cô nhặt ví của mình lên. “Matt không chịu nghe điện thoại của con. Con cần nói chuyện với anh ấy ngay bây giờ, hơn bao giờ hết,” cô nói với giọng van xin ông giúp đỡ.

“Trang trại là nơi lý tưởng để làm chuyện đó,” Patrick nói, cười tươi khi ông đột ngột đứng lên. “Con sẽ có nhiều thời gian trên đường đi đến đó để nghĩ ra cách tốt nhất nói cho nó biết mọi chuyện, và nó sẽ phải nghe. Chỉ cần vài tiếng đồng hồ là con có thể đến đó.”

“Gì ạ?” Cô chớp mắt. “Không, thật sự. Tuyệt đối không. Gặp một mình Matt ở trang trại không phải là ý tưởng hay chút nào.”

“Con nghĩ con cần một người đi kèm hả?” Ông gặng hỏi một cách hoài nghi.

“Không,” Meredith nói có phần nghiêm trọng. “Con nghĩ tụi con cần một người hòa giải. Con đang hy vọng là bố sẽ tình nguyện và cả ba người chúng ta có thể gặp nhau ở đây, khi anh ấy

quay về."

Đặt hai tay lên vai cô, ông nói một cách khẩn cấp, "Meredith, đến trang trại đi. Con có thể nói mọi chuyện con cần nói ở đó. Con sẽ không bao giờ có được cơ hội tốt hơn đâu," ông phỉnh phờ cô khi thấy cô do dự. "Nông trại đã được bán. Đó là lý do tại sao hiện giờ Matt đang ở đó; nó đang thu dọn đồ đạc cá nhân của gia đình. Điện thoại đã bị cắt, vì vậy con sẽ không bị phá rối. Nó không thể tự lái xe đi vì xe của nó đã bị hư ở dọc đường, và bị kéo đến ga-ra xe. Đến tận sáng thứ Hai Joe mới đón nó." Ông nhìn thấy cô bắt đầu lưỡng lự và ông vui sướng tăng thêm áp lực. "Đã có mười một năm dài đau khổ và hận thù giữa hai con, và con có thể chấm dứt nó vào đêm nay! Đêm nay! Đó không phải là những gì con thật sự muốn sao? Bố biết chắc cảm giác của con như thế nào khi con nghĩ Matt không quan tâm đến con hoặc đứa bé, nhưng hãy nghĩ nó đã cảm thấy thế nào trong suốt những năm qua! Trước chín giờ đêm nay, tất cả những đau khổ đó có thể bỏ lại sau lưng hai con. Các con có thể là bạn bè giống như trước đây!" Cô trông có vẻ sẵn sàng chịu đầu hàng, nhưng vẫn còn do dự, và Patrick đoán ra lý do. Ông bổ sung thêm một cách ranh mãnh, "Sau khi con nói chuyện xong, con có thể đến khách sạn Edmunton và ở lại đó."

Khi Meredith cân nhắc thêm về những lý lẽ của ông, cô càng nhận thấy ông nói đúng. Không có điện thoại tại trang trại, Matt không thể gọi cảnh sát để bắt cô vì đang xâm nhập vào nhà anh; anh cũng không có xe để lái đi và rời khỏi cô. Anh sẽ phải nghe. Cô nghĩ về việc Matt đã – và đang – cảm thấy như thế nào về bức điện mà anh nhận được, và đột ngột cô muốn liều lĩnh làm những gì Patrick đề nghị. Cô muốn chấm dứt tất cả những điều tồi tệ giữa họ ngay và trở thành bạn bè. "Con sẽ phải ghé qua căn hộ của con và thu xếp đồ," cô nói.

Ông mỉm cười nhìn cô với sự đồng ý dịu dàng ấm áp làm cho cổ họng cô nghẹn lại. "Con làm bố thấy tự hào, Meredith," ông thì thầm, và cô nhận ra là ông biết chuyện đương đầu với một Matt đang tức giận sẽ không quá dễ dàng như ông tỏ ra. "Con nghĩ là con nên đi," cô nói, rồi đứng dậy đặt một nụ hôn bốc đồng lên gò má khắc khổ của ông. Cánh tay ông bao quanh cô, ôm chặt lấy cô, và cứ chỉ tràn đầy tình thương đó hầu như làm cho cô vỡ oà. Cô không thể nhớ lần cuối cùng cha cô ôm cô là bao giờ nữa.

"Joe sẽ chở con," Patrick nói, giọng ông đầy xúc động. "Tuyết đã bắt đầu rơi, và đường sá có thể rất tệ."

Meredith lùi bước và lắc đầu. "Con thích tự lái. Con đã quen lái trong tuyết."

"Bố vẫn cảm thấy an tâm hơn nếu Joe chở con," ông khăng khăng.

"Con sẽ ổn thôi," Meredith phản bác một cách mạnh mẽ. Cô xoay người để rời khỏi, rồi chợt nhớ ra tối nay cô có hẹn ăn tối với Lisa và đi tham dự buổi triển lãm mới của bạn trai Lisa. "Con có thể sử dụng điện thoại của bố không?" Cô hỏi Patrick.

Lisa còn hơn cả thất vọng, cô hơi tức giận khi Meredith hủy bỏ cuộc hẹn, và cô yêu cầu một lời giải thích. Khi Meredith kể cho cô nghe mình chuẩn bị đi đâu và lý do, Lisa đã rất tức giận – với Philip Bancroft. "Chúa ơi, Mer, trong suốt ngần ấy năm, cậu và Matt đều đã nghĩ là... và tất cả là tại người cha khốn khiếp của cậu..." Lisa dừng lại trong giận dữ và nói một cách bình tĩnh hơn, "Chúc cậu may mắn tối nay nhé."

Sau khi Meredith rời khỏi, Patrick im lặng hồi lâu, rồi ông quay lại nhìn Joe – anh ta đã nghe lén ở ngưỡng cửa phòng bếp. "Sao," ông hỏi với nụ cười rạng rỡ, "cậu nghĩ gì về con dâu của tôi?"

Joe bước ra khỏi ngưỡng cửa phòng bếp và đi vào phòng khách. "Tôi nghĩ là sẽ tốt hơn nếu tôi đưa cô ấy đến trang trại, Patrick. Làm như thế cô ấy sẽ không thể rời khỏi, vì cô ấy cũng không có xe."

Patrick cười khúc khích. "Tự nó cũng nghĩ ra điều đó. Thế nên nó mới không để cho cậu đưa nó

đến đó."

"Matt sẽ không vui khi thấy cô ấy ở đó," Joe cảnh báo. "Anh ấy đang giận cô ấy như điên. Không, anh ấy còn giận hơn điên ấy chứ. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy anh ấy như bây giờ. Hôm qua tôi chỉ đề cập đến tên cô ấy thôi, thế mà anh ấy đã nhìn tôi với cái nhìn làm cho tôi lạnh toát sống lưng. Dựa theo vài cú điện thoại mà tôi nghe trong xe, hình như anh ấy đang tiến hành chuyện gì đó với cửa hiệu bách hóa và sẽ thu mua nó. Tôi chưa từng thấy ai làm cho anh ấy nổi điên đến vậy."

"Tôi biết," Patrick đồng ý một cách nhẹ nhàng, nụ cười của ông càng rộng ra. "Tôi cũng biết con bé là người duy nhất có thể làm chuyện đó."

Joe quan sát nét mặt hài lòng của Patrick, chân mày của anh nhíu lại. "Ông đang hy vọng rằng sau khi cô ấy kể cho Matt về những gì cha cô ấy đã làm, Matt sẽ dịu xuống và sẽ không để cho cô ấy rời khỏi trang trại, phải không?"

"Tôi đang mong chuyện đó."

"Năm đô-la là ông nói sai."

Khuôn mặt Patrick dài ra. "Cậu đang đánh cuộc ngược với chuyện đó à?"

"Bình thường tôi sẽ không làm vậy. Bình thường tôi sẽ cá mười đô-la, không phải năm, là Matt sẽ nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy, và nhìn thấy đôi mắt của cô ấy đang rớm lệ, rồi sau đó anh ấy sẽ đưa cô ấy thẳng đến giường để cố gắng đền bù cho cô ấy."

"Tại sao giờ cậu không nghĩ là nó sẽ làm chuyện đó?"

"Bởi vì anh ấy đang bị bệnh, đó là lý do."

Patrick thả lỏng và cười tươi tự mãn. "Nó không ốm nặng đâu."

"Anh ấy bệnh nặng lắm!" Joe tiếp tục một cách ương ngạnh. "Anh ấy bị cảm cúm cả tuần nay, và anh ấy vẫn đi New York. Khi tôi đón anh ấy ở sân bay hôm qua, anh ấy ho trong xe làm cho tôi giật cả mình."

"Có muốn tăng mức cá cược lên mười đô-la không?"

"Được thôi."

Họ ngồi xuống và tiếp tục ván cờ, nhưng Joe chần chừ, "Patrick, tôi muốn hủy bỏ việc cá cược. Thật là không công bằng khi tôi lấy mười đô của ông. Ông đã không gặp Matt nhiều vào tuần này. Tôi bảo đảm, anh ấy bị ốm quá nặng và quá điên để muốn giữ cô ấy ở đó."

"Nó có thể là giận điên, nhưng nó sẽ không ốm nặng đến thế."

"Sao ông lại quá chắc chắn vậy?"

"Tôi biết," Patrick nói, giả vờ tính nước cờ kế tiếp, "là Matt có một toa thuốc của bác sĩ trước khi nó đi Indiana, và nó đã mang theo. Trên đường đến trang trại, nó đã gọi cho tôi và nói là nó đang cảm thấy đỡ hơn."

"Ông đang bịp tôi – mắt của ông giật giật kìa!"

"Muốn tăng mức cá cược không?"

Chương 34

Khi Meredith rời khỏi nhà, tuyết chỉ rơi nhẹ, nhưng đến lúc cô lái qua ranh giới Indiana thì nó đã trở thành một trận bão tuyết. Theo radio, nhiệt độ là -5 độ C và đang tụt xuống, với dự đoán là tuyết sẽ dày đến ba mươi phân, nhưng Meredith không để tâm đến tình trạng thời tiết có thể gây nguy hiểm. Tất cả suy nghĩ của cô tập trung vào quá khứ, cùng ước muốn đến nông trại và làm cho Matt hiểu những gì đã xảy ra. Khi Patrick khăng khăng bảo cô đi đến trang trại, cô gần như tê liệt vì sốc bởi khám phá ra sự thật. Bây giờ khi cơn sốc đã qua, cô có cảm giác khẩn thiết phải đền bù, giải thích cho anh, còn hơn cả những gì Patrick muốn cô làm.

Mặc dù thế, nghĩ về những cảm giác của Matt khi anh nhận được bức điện đó làm cho dạ dày cô thắt lại. Anh vẫn bay về nhà để gặp cô trong bệnh viện – chỉ để bị từ chối không cho vào như một kẻ hành khất không có tư cách. Anh chưa bao giờ bỏ rơi cô hoặc đứa con của họ. Ý nghĩ này làm cho cô thấy thật tuyệt và khiến cô liều lĩnh đến tuyệt vọng muốn làm anh hiểu rằng cô đã không bỏ đi đứa con của họ hoặc ngăn cản anh bước vào cuộc sống của cô.

Ánh đèn pha của xe cô toả sáng trên đường cao tốc trước mặt, và Meredith thả chân ga, cô nín thở khi chiếc xe bị trượt vào một mảng tuyết, nhào về phía trước rồi chồm lên trên nền tuyết lần nữa. Ngay khi chiếc BMW được kiểm soát, suy nghĩ của cô lại quay về với Matt. Bây giờ cô đã hiểu lý do của sự thù hằn được che đậy mà cô đã cảm thấy ở anh. Cô đã hiểu tất cả những điều đó, kể cả lời nói giận dữ của anh ở trong xe tuần trước khi họ tạm biệt nhau: "Dám đụng vào tôi một lần nữa, chỉ một lần nữa, và em sẽ ước là mẹ em chưa từng sinh em ra ở trên đời!"

Nước mắt làm mắt cô cay xè, và cô đạp mạnh chân ga mà không nhận thức được mình đang làm chuyện đó. Cô phải tìm anh, để nói với anh, để làm anh hiểu. Cô cần sự tha thứ của anh, anh cần được cô tha thứ, và cô không nghĩ có chút gì kỳ quặc hoặc có bất cứ sự đe doạ nào đến tương lai của cô với Parker khi cô cảm thấy sự ân hận nhức nhối cùng lòng thương cảm đau đớn đối với Matt lúc này. Viễn cảnh tương lai lướt qua tâm trí cô: lần sau, khi Matt mở rộng vòng tay của anh, như lúc anh đã làm ở buổi diễn opera, mỉm cười với cô và nói, "Xin chào, Meredith," cô sẽ mỉm cười với anh và đặt tay cô vào trong tay anh. Tình bằng hữu của họ sẽ không chỉ giới hạn ở những cuộc gặp gỡ có tính chất xã giao, họ cũng có thể trở thành đối tác kinh doanh. Matt là một nhà chiến thuật và nhà thương thuyết xuất sắc; trong tương lai, cô quyết định một cách hăng hái, có lẽ đôi khi cô có thể gọi cho anh để nhận được những lời khuyên của anh. Họ sẽ đi ăn trưa và cười với nhau; cô sẽ kể cho anh nghe những vấn đề của mình, và anh sẽ cho cô lời khuyên. Bạn bè cũ là vậy. Những ý tưởng ấm áp đó làm cho cô cảm thấy lạc quan và hăng hái.

Đường sá ở thôn quê trơn trượt, nhưng Meredith hầu như không nhận thấy. Viễn cảnh cô tưởng tượng về những cuộc gặp gỡ thân thiện với Matt hoàn toàn bị tan biến bởi thực tại cô tuyệt đối không có một bằng chứng nào để chứng minh cho anh thấy những gì cô sắp nói là sự thật. Anh đã biết cô muốn một cuộc ly hôn thầm lặng đến dường nào. Nếu cô vào nhà và nói ngay về chuyện cô bị sẩy thai, anh chắc chắn sẽ nghĩ là cô đã bịa ra toàn bộ câu chuyện để có được sự cảm thông của anh và để anh đồng ý ly hôn. Tệ hơn nữa, anh đã mua miếng đất Houston mà cô muốn với giá hai mươi triệu đô-la, và anh biết Bancroft & Company đang thiếu mười triệu để có thể mua lại miếng đất đó với cái giá được đưa ra là ba mươi triệu. Hiển nhiên anh sẽ giả định câu chuyện bị sẩy thai của cô không là gì khác ngoài sự tuyệt vọng, là thủ đoạn để lừa anh hạ giá miếng đất đó. Do đó, đầu tiên cô tuyệt đối phải làm hòa bằng cách nói với anh rằng yêu cầu quy hoạch của anh bây giờ đã được thông qua. Một khi Matt hiểu là cha cô đã đồng ý không bao giờ cản trở anh nữa, anh chắc chắn sẽ chấp nhận chuyện ly hôn như anh đã làm ở bữa ăn trưa hôm nọ – trước khi anh nhận được cuộc gọi đó. Sau đó và chỉ sau đó – khi anh biết cô không còn muốn gì ở anh nữa – cô có thể giải thích những gì đã thật sự xảy ra với đứa con của họ. Đến lúc đó anh chắc chắn sẽ tin cô, bởi vì đến lúc đó anh sẽ không còn lý do gì để nghi ngờ cô cả.

Chiếc cầu gỗ bắc ngang con lạch nhỏ trên khu đất của anh phủ đầy tuyết dày tới chục phân. Meredith đạp mạnh ga và nín thở. Chiếc BMW chạy băng qua nó, các bánh xe trượt qua, phần đuôi bị trượt ra khỏi đường, sau đó nó chồm tới sân trước của trang trại. Cô dừng xe. Ánh sáng yếu ớt xuyên qua màn cửa sổ ở trên lầu. Matt ở đây, và anh vẫn còn thức. Và anh sắp tức điên lên khi anh nhìn thấy cô.

Dựa đầu vào ghế, cô nhắm mắt lại, cố gắng thu lại tất cả sự can đảm cô cần có để vượt qua bất cứ chuyện gì sắp xảy ra trong một vài phút kế tiếp. Và ngay lúc đó, một mình trong xe, đối mặt với nhiệm vụ quan trọng hết sức khó khăn và liều lĩnh này, lần đầu tiên trong mười một năm Meredith khẩn cầu tới sự giúp đỡ. "Làm ơn," cô thì thầm với Chúa, "hãy làm cho anh ấy tin con!"

Mở mắt ra, cô ngồi bật dậy, rút chìa khóa xe và nhặt ví lên. Cách đây mười một năm, lời cầu nguyện Matt sẽ đến bệnh viện của cô đã được trả lời, chỉ là cô đã không biết kết quả, và sau đó cô đã ngừng cầu nguyện. Hiển nhiên vì vậy mà bây giờ Chúa đã bỏ rơi cô.

Đèn trên mái hiên đột ngột được bật lên, và tim cô như ngừng đập. Cô nhìn lên thấy cánh cửa trước đang mở. Trong nỗi hoảng sợ, cô hụt chân trong đám tuyết dày, bèn chộp lấy tấm chắn sau xe để giữ thăng bằng và làm rớt chìa khóa xe trên đám tuyết bên cạnh bánh xe bên phải. Cô cúi xuống để nhặt nó lên, nhưng cô nhớ là mình còn một chùm chìa khóa khác trong ví, và thấy không cần phải đào xới trong tuyết để tìm nó. Nhất là vào lúc như thế này, khi cô đang đối mặt với cuộc chiến quan trọng nhất đời cô.

Ánh đèn trước hiên chiếu sáng cả sân, và Matt đứng ở ngưỡng cửa, nhìn chòng chọc vào cảnh tượng trước mắt anh trong sự hoài nghi: Một người phụ nữ vừa mới bước ra khỏi xe của cô ta, một người phụ nữ không thể tin nổi vì nhìn quá giống Meredith, sau đó cô ta cúi xuống và biến mất. Cô ta lại xuất hiện, đi vòng qua phía trước xe rồi băng qua đám bụi tuyết. Nắm chặt khung cửa, anh cố giữ không để cho sự yếu ớt và cơn chóng mặt ập đến. Anh nhìn chằm chằm vào cô, chắc mẩm mình đang mắc chứng ảo giác do cơn sốt, nhưng khi người phụ nữ đi đến gần và hất mái tóc dày để phủi tuyết khỏi trán cô ta, cử chỉ quen thuộc một cách đau đớn đối với anh làm trái tim anh ép lại gần như nhức nhối.

Cô bước đến gần bậc thềm trước nhà và ngước mắt lên nhìn anh. "Chào Matt."

Matt cho là anh không bị ảo giác. Bằng không thì anh đang mơ. Có thể là anh đang ốm gần chết trên giường. Anh không biết mình đang ở tình huống nào trong ba trường hợp đó, nhưng anh biết là cơn ớn lạnh đã làm cơ thể anh khốn khổ mấy ngày nay lúc này đang ập đến với mức độ mạnh hơn. Xuất hiện trước mắt anh là một nụ cười – một nụ cười ngọt ngào thăm dò. "Tôi vào được chứ?" cô hỏi. Gương mặt và giọng nói của cô y như một bản sao thiên thần của Meredith.

Một luồng gió giá rét hất tuyết vào mặt anh và đưa anh thoát khỏi tình trạng mê mụ. Không có ma quỷ chết tiệt nào, đây là Meredith, và nhận thức đó làm cho từng mạch máu anh căng lên vì giận dữ. Quá yếu để đẩy cô ra xe hoặc sẽ chết cóng nếu tranh cãi với cô về việc nên rời khỏi, anh đứng thẳng, lùi bước từ ngưỡng cửa, và thô lỗ xoay lưng lại, để mặc cho cô đi theo anh vào bên trong. Biết ơn cơn sốc khi nhìn thấy cô ở ngưỡng cửa đang mang lại cho anh thêm sức mạnh, anh đi vào căn phòng khách âm u. "Em phải có bản năng của một con chó săn và kiên trì như con chó Bull để đuổi theo tôi đến tận nơi này," anh nói với cô khi anh vươn tay ra trong bóng tối và bật ngọn đèn ở trên đầu. Giọng của anh nghe khàn khàn và lạ lẫm với cả chính tai anh.

Meredith đã từng vượt qua những chuyện còn tệ hơn nhiều, những sự tiếp đón còn khó chịu hơn thế này nhiều. "Tôi có vài sự giúp đỡ để tìm được anh," cô nói, tìm kiếm trên khuôn mặt hốc hác của anh, đau nhói bởi cố gắng phòng vệ của anh. Cố nén thôi thúc ôm lấy khuôn mặt anh trong tay và nói "em xin lỗi," phản ứng của cô lúc này là cởi áo choàng và trao nó cho anh.

"Tối nay người quản gia nghỉ rồi," Matt nhạo báng, lờ cái áo choàng của cô. "Tự mình treo nó

lên đi." Thay vì trả miếng như anh nghĩ, cô xoay người và phủ áo choàng lên trên ghế. Mắt anh nheo lại với sự giận dữ và bối rối khi anh so sánh sự nhún nhường lặng lẽ của cô bây giờ với lần cuối cùng anh gặp cô. "Sao?" Anh cáu kỉnh. "Hãy nói ra đi. Em muốn gì?"

Anh không ngờ là cô cười – một nụ cười khôi hài. "Em nghĩ em muốn uống một cái gì đó."

"Chúng tôi hết Dom Perignon rồi," anh thông báo với cô. "Em chỉ có sự lựa chọn giữa rượu scotch và rượu vodka. Uống hoặc là không uống."

"Rượu vodka cũng được," cô nói lặng lẽ.

Matt cảm thấy đầu gối mình mềm nhũn như nước khi anh bước vào bếp, rót một ít vodka vào ly, và quay trở lại phòng khách. Cô cầm lấy cái ly mà anh vừa đẩy mạnh cho cô rồi liếc nhìn xung quanh căn phòng. "Dường như… thật lạ khi nhìn thấy anh ở đây một lần nữa sau ngần ấy năm..." cô bắt đầu ngập ngừng.

"Tạo sao? Đây là nơi tôi sinh ra... và là nơi mà em nghĩ tôi nên thuộc về mà! Tôi không là gì cả ngoài một công nhân ngành thép bẩn thỉu, nhớ chưa?"

Matt đứng chết lặng không thể tin nổi khi nhìn thấy má cô đỏ lên với vẻ hổ thẹn và cô bắt đầu xin lỗi. "Em xin lỗi đã nói vậy. Em muốn làm cho anh đau đớn và em đã nói vậy vì em biết nó sẽ làm cho anh bị tổn thương. Em không có ý đó, và không có gì sai với chuyện là một công nhân ngành thép... họ là những người làm việc chăm chỉ, những người đàn ông tốt..."

"Cô đang định giở trò quái gì vậy?" Matt bùng nổ, sau đó hầu như cúi gập người xuống vì cơn đau ở đầu. Căn phòng quay cuồng, và anh chống tay vào tường, loạng choạng.

"Anh sao thế?" Meredith kêu lên. "Anh bị ốm à?"

Matt đột ngột cảm thấy anh sắp sửa ngã xuống như một đứa bé chết tiệt hay là ói mửa trước mặt cô. "Đi khỏi đây đi, Meredith." Đầu anh quay cuồng và bụng anh quặn lên khi anh quay gót đi về phía cầu thang. "Tôi đi nằm đây."

"Anh bị ốm," cô thốt ra, chạy về phía anh khi anh chụp lấy tay vịn cầu thang và loạng choạng với bước thứ hai. Cô với lấy cánh tay anh để giúp anh. Anh hất tay ra, nhưng không kịp trước khi cô cảm thấy được hơi nóng của da anh. "Chúa ơi, anh sắp sửa cháy thành than rồi!"

"Tránh ra đi!"

"Ngậm miệng lại, và dựa vào em!" Cô ra lệnh, và anh không còn sức để ngăn cô nữa. Khi Meredith đưa được anh đến giường, anh ngã về phía trước và gục xuống giường, hai mắt nhắm chặt. Nằm im như.... chết. Hoảng sợ, cô cầm cánh tay buông thõng của anh lên để cảm nhận nhịp đập của anh, và trong cơn sợ hãi cô không thể nghe được mạch. "Matt!" Cô khóc, chụp lấy vai anh và lắc mạnh. "Matt, anh không thể chết!" Cô nói trong cơn hoảng loạn. "Em đến đây là để nói cho anh biết những điều anh cần biết, để xin anh tha thứ và..."

Nỗi sợ hãi trong giọng của cô, cách cô lắc vai anh như điên, cuối cùng cũng xâm nhập vào đầu óc mụ mị của Matt. Và trong tình trạng mê mụ, anh không thể giữ vững tình trạng thù địch đối với cô thêm một chút nào. Tất cả vấn đề dường như chỉ là cô đã ở đây và anh đang cảm thấy rất mệt. "Đừng..." anh thì thầm, "đừng lắc anh! Mẹ kiếp."

Meredith thả anh ra và hầu như thốt lên nhẹ nhõm, sau đó cô cố ép mình trấn tĩnh lại. Lần cuối cùng cô nhìn thấy một người gục xuống như thế này là bố cô và ông suýt chết, nhưng Matt còn trẻ và khoẻ mạnh. Anh bị sốt, anh không bị đau tim. Không chắc phải làm gì để giúp anh, cô nhìn quanh phòng và thấy hai chai thuốc trên bàn cạnh giường. Cả hai cái nhãn bên ngoài đều ghi là cứ ba giờ uống một viên. "Matt," cô nói gấp gáp, nghĩ có thể đến lúc anh cần uống thuốc

nữa. “Anh uống những viên thuốc này khi nào vậy?”

Matt cố mở mắt ra, nhưng trước khi anh có thể, cô chộp lấy tay anh, tựa sát vào tai anh, và van xin anh. “Matt, anh có nghe thấy em không?”

“Tôi không bị điếc,” anh nói khàn khàn, “và tôi không chết. Tôi chỉ bị cảm cúm và bị viêm phế quản. Tôi vừa mới uống mấy viên thuốc đó.”

Matt cảm thấy cái giường lún xuống khi cô ngồi xuống bên anh, và anh thật sự hình dung được các đầu ngón tay cô nhẹ nhàng vuốt tóc anh ra khỏi trán. Anh gần như mê sảng, và toàn bộ cảnh tượng mà anh thấy qua khóe mắt mình đang xảy ra như một giấc mơ khôi hài: Meredith đang hoảng loạn bên cạnh anh, sờ vào trán anh, vén tóc anh. Hoàn toàn buồn cười, khôi hài đến nỗi không thể tin.

“Anh có chắc chắn là chỉ bị... cảm cúm và viêm phế quản thôi không?” Cô hỏi từ phía bên kia mí mắt đóng chặt của anh.

Miệng anh nhếch lên trong nụ cười mê sảng. “Còn chuyện gì tệ hơn mà em muốn?”

“Em nghĩ em nên gọi bác sĩ.”

“Tôi cần một người đàn bà vuốt ve.”

Cô trả lời với nụ cười run rẩy, lo lắng. “Em làm được không?”

“Buồn cười nhỉ,” anh thì thầm.

Meredith cảm thấy tim cô tròng trành vì giọng anh nghe như thể nếu cô làm điều đó thì còn hơn là đủ. “Em sẽ để cho anh nghỉ ngơi một mình.”

“Cảm ơn em,” anh thì thầm, xoay mặt đi để tránh ánh đèn trên đầu, rồi chìm vào giấc ngủ.

Meredith kéo chăn đắp cho anh, lần đầu tiên nhận ra anh đi chân trần. Anh đã ngủ thiếp đi trong bộ quần áo mà anh mặc khi mở cửa cho cô, và cô cho là chúng giữ anh ấm hơn là bộ đồ pijama. Đi đến cửa, cô đặt tay trên công tắc đèn, sau đó cô xoay người lại, nhìn lồng ngực của anh phập phồng trong giấc ngủ. Hơi thở của anh nghe không đều, mặt anh nhợt nhạt bên dưới làn da rám nắng, nhưng ngay cả khi ốm và ngủ say anh vẫn trông giống một đối thủ đáng sợ và đáng gờm. “Tại sao,” cô hỏi người đàn ông ngủ say một cách gượng gạo, “mỗi lần em đến gần anh, không chuyện gì xảy ra theo đúng cách mà nó nên xảy ra vậy?”

Dừng lại để lấy áo choàng của cô từ ghế, Meredith đi ra xe lấy túi xách của cô để mang nó vào trong nhà. Cô bắt đầu đi lên cầu thang, sau đó cô tạm dừng lại để nhìn quanh phòng. Nó vẫn giống như xưa; ghế sofa cũ đối diện với một cặp ghế bành ở phía trước lò sưởi, những cuốn sách trên kệ, những cây đèn. Cũng giống y như xưa, chỉ là hơi nhỏ hơn, và trơ trọi hơn bởi những cái thùng mở ra trên sàn, vài cái đã chất đầy sách và đồ trang trí lặt vặt quấn trong báo.

Chương 35

Tuyết vẫn còn đang rơi vào buổi sáng khi Meredith đi qua phòng Matt để xem anh thế nào. Anh còn hơi sốt, nhưng trán anh hình như đã mát hơn.

Trong ánh sáng lờ mờ của ban ngày, sau một giấc ngủ ngon và tắm nước nóng, sự xuất hiện bất ngờ của cô ở trang trại nhà anh đêm qua có vẻ hài hước hơn là đáng lo.

Mặc một cái quần xếp li màu xanh đậm cùng cái áo ấm màu vàng rực rỡ và màu xanh đậm với cổ áo hình chữ V, cô đi đến tấm gương để chải tóc – và bắt đầu cười toe toét. Cô không biết sao nữa. Khi cô càng nghĩ về chuyện đêm qua, thì nó dường như càng buồn cười hơn. Sau những lo sợ và quyết tâm của cô, sau sự sợ hãi của cô khi lái xe xuyên qua trận bão tuyết, họ đã nói chuyện với nhau chưa tới sáu câu trước khi Matt đổ nhào dưới chân cô, và cả hai đều đi ngủ! Rõ ràng, cô quyết định với nụ cười khúc khích, có một sức mạnh vô hình đang tác động mỗi khi cô đến gần Matt.

Thật ra, việc anh bị bệnh đến nỗi khó có thể từ chối cô là một chuyện vui. Mặc dù cô không thể thông báo cho anh tất cả những tin tức của cô khi anh bị ốm quá nặng, nhưng đến chiều nay anh sẽ cảm thấy đỡ hơn để thảo luận về tất cả mọi thứ trong chừng mực, và không quá yếu để không chịu nghe. Nếu anh vẫn cố bắt cô rời khỏi, cô sẽ kéo dài thời gian bằng cách nói với anh phân nửa sự thật – đó là cô đã đánh mất chìa khóa xe trong tuyết và không thể đi.

Hài lòng với kế hoạch, cô chải tóc và làm phồng nó bằng những ngón tay cho đến khi nó dợn sóng trên vai. Cô chải mascara và tô son môi, sau đó lùi lại để kiểm tra vẻ ngoài của mình trong gương. Tóc của cô đang trở nên quá dài, cô nghĩ, nhưng ngoài chuyện đó ra, cô trông rất đẹp.

Định vào phòng bệnh với aspirin và nhiệt kế, cô đi xuống hành lang và đi vào phòng tắm. Cái tủ đằng sau gương trong phòng tắm có chứa một cái nhiệt kế và nhiều chai lọ, hầu hết nhãn chai đã ố vàng. Meredith xem xét chúng, trán cô nhăn lại với vẻ không chắc chắn. Ngoài chuyện thỉnh thoảng bị đau trong các kỳ kinh nguyệt hoặc chứng nhức đầu hiếm khi có, cô chỉ bị cảm hai lần trong suốt cuộc đời, và lần cuối cùng cô bị cảm là khi cô mười hai tuổi!

Cô tự hỏi cần phải làm những gì cho một người bị cảm cúm và viêm phế quản. Bệnh cảm cúm đang lây lan trong nhân viên tại cửa hiệu, và Meredith cố nhớ lại những gì Phyllis đã nói với cô về triệu chứng. Cúm sẽ gây đau đầu như búa bổ, buồn nôn và đau cơ bắp. Viêm phế quản là một chuyện khác – nó gây khó thở và ho.

Nhón tay lên, Meredith lấy ra chai aspirin và nhiệt kế, là những thứ duy nhất mà cô thấy thật sự quen thuộc, sau đó cô quét mắt nhìn khắp các kệ. Những chai thuốc trong tủ đã quá đát đến nỗi nhãn chai không còn rõ nữa.

Một cái chai lớn màu nâu đề DẦU HẢI LY CỦA SMITH, và hai vai cô bắt đầu rung lên vì cười. Nó sẽ thích hợp với anh. Cô không biết dầu hải ly dùng để chữa bệnh gì, nhưng cô biết nó có mùi rất kinh khủng. Vậy là cô thêm nó vào những thứ trên tay, định đặt nó trên khay của anh như một trò đùa. Cô phát hiện ra rằng mình trong tâm trạng phấn khởi khác thường. Cô rất muốn giúp cho anh cảm thấy khá hơn. Cô nợ anh sau những gì anh phải chịu đựng trong quá khứ. Hơn nữa, ký ức về tuổi trẻ đã từng ở tại đây khiến cho cô cảm giác như mình lại trở về hồi mười tám tuổi.

Cô nhìn thấy một cái hũ thấp màu xanh và nhận ra nhãn hiệu của nó – nó dùng để xoa dịu chứng khó thở, và mùi của nó cũng rất kinh khủng. Cô thêm nó vào những thứ đang cầm và nhìn lại tất cả mọi thứ. Aspirin sẽ trị chứng nhức đầu của anh, nhưng nó cũng có thể làm cho dạ dày của anh khó chịu. Cô cần một giải pháp thay thế. “Đá,” cô nói to. Một túi đá sẽ chắc chắn giúp cho chứng nhức đầu của anh.

Cô đi vào nhà bếp với đống thuốc men, rồi mở ngăn đá, và nhẹ nhõm khi nhìn thấy có rất nhiều đá. Thật không may, sau khi lục soát tất cả các ngăn kéo và ngăn tủ, cô không thể tìm được bất cứ thứ gì thích hợp để làm túi đựng đá. Và sau đó cô nhớ lại cái túi cao su đỏ mà cô đã thấy trong cái tủ dưới bồn rửa mặt trong phòng tắm. Cô thắt chặt một cái nút trên túi cao su cho chắc ăn, rồi mang cái dụng cụ kỳ cục đó xuống dưới lầu bỏ đá và nước vào trong đó.

Vấn đề còn lại là cô phải đương đầu với bữa điểm tâm, và cô có rất ít lựa chọn. Nó phải là cái gì đó đơn giản và dễ làm, chuyện đó loại trừ hầu như mọi thức ăn có trong ngăn tủ ngoài bánh mì tươi trên kệ bếp. Trong tủ lạnh cô tìm thấy thịt hộp, một bịch thịt xông khói, một pound bơ, và một hộp trứng; trong tủ đá có hai miếng thịt bò. Chất béo rõ ràng không phải là vấn đề hàng đầu của Matt. Cô lấy bơ ra và đặt hai lát bánh mì vào lò nướng, sau đó xem qua ngăn tủ để tìm thức ăn cho bữa trưa. Ngoài một vài hộp súp, tất cả những thứ khác đều cay hoặc nhiều dầu: thịt hầm, mì ống, cá ngừ – và một hộp sữa đặc có đường. Sữa!

Hăm hở, cô tìm thấy đồ khui, rồi đổ một ít vào ly. Trông nó rất đặc, và khi đọc hướng dẫn, cô thấy họ nói có thể sử dụng trực tiếp hoặc có thể pha loãng với nước. Không chắc Matt thích cách nào, cô nếm nó và rùng mình. Cô không thể hiểu được tại sao anh lại thích nó, nhưng rõ ràng là anh thích. Khi bánh mì nướng đã sẵn sàng, cô bê cả khay thuốc, túi đá, và điểm tâm lên lầu cùng một lúc.

Cơn đau đầu rần rật đánh thức Matt khỏi giấc ngủ mê man để nhận thức một cách đau đớn là trời đã sáng. Xoay mặt lên gối, anh buộc mắt mình mở ra, và trong giây lát anh bối rối khi nhìn thấy cái đồng hồ báo thức cổ xưa màu trắng bằng nhựa với các cây kim màu đen chỉ 8:30, thay vì cái đồng hồ radio kỹ thuật số trong phòng ngủ của anh. Trí nhớ của anh quay về: anh đang ở Indiana, và anh đang ốm. Nhận ra là mình còn ốm, anh cố hết sức lăn qua và chống khuỷu tay lên để có thể với lấy chai thuốc bên cạnh đồng hồ. Cố gắng làm cho đầu óc tỉnh táo, anh lắc mạnh đầu, sau đó cau mày vì cơn đau bắt đầu đập vào thái dương anh. Dù vậy, cơn sốt đã dịu xuống, vì áo sơ mi của anh ướt sũng mồ hôi. Khi anh cầm ly nước trên bàn và nuốt những viên thuốc, anh cân nhắc đến việc cố thức dậy để đi tắm và thay đồ, nhưng anh cảm thấy quá kiệt sức nên quyết định ngủ thêm một giờ nữa rồi thử lại. Dòng chữ trên một trong những chai thuốc cảnh báo ĐỀ PHÒNG GÂY CHOÁNG VÁNG, và anh yếu ớt tự hỏi liệu đó có phải là lý do mà anh không thể thoát khỏi trạng thái mê mụ này không. Matt nằm xuống gối và nhắm mắt lại, nhưng một vài ký ức mờ nhạt cứ quanh quẩn trong đầu anh. Meredith. Anh có một giấc mơ điên rồ là cô đã đến trong cơn bão tuyết và giúp anh lên giường. Anh tự hỏi làm thế nào mà tiềm thức của anh lại gợi lên một hình ảnh tồi tệ như thế. Meredith chỉ có thể giúp đẩy anh xuống sông, xuống vực sâu hay phá sản nếu cô ta có thể làm, chứ bất cứ thứ gì ít phá hoại đều là lố bịch cả.

Vừa bắt đầu chìm vào giấc ngủ thì anh nghe thấy tiếng bước chân rón rén di chuyển trên những nấc thang kẽo kẹt. Giật mình, anh lảo đảo ngồi bật dậy, đầu óc quay cuồng từ cử động đột ngột, nhưng khi anh bắt đầu hất tấm chăn ra, kẻ đột nhập gõ cửa. “Matt?” Một giọng nói dịu dàng, giọng nói có một không hai, du dương, lịch sự.

Giọng của Meredith.

Tay Matt cứng đơ khi anh nhìn chằm chằm vào bức tường đối diện, và trong giây phút điên cuồng, anh hoàn toàn mất phương hướng.

“Matt, em vào nhé...” Nắm cửa xoay, và sự thật đập vào anh... không phải là một giấc mộng điên cuồng. Meredith đang ở đây!

Dùng vai đẩy cánh cửa mở ra, Meredith đi thụt lùi từ từ vào phòng, cố tình cho anh thời gian để chui xuống chăn trong trường hợp anh đã thức dậy nhưng còn chưa mặc đồ. Cô gần như đánh rơi cái khay khi giọng nói tức điên từ sau lưng cô phun ra như dung nham phun trào, “Em đang làm gì ở đây?”

“Em mang vào cho anh một cái khay,” cô giải thích, quay về phía anh và đi vòng qua giường, bất ngờ bởi giọng nói giận dữ của anh. Nhưng giọng nói đó không là gì so với sự đe doạ trên khuôn mặt anh ngay khi ánh mắt anh chiếu vào cái túi cao su đỏ.

“Cái chết tiệt gì thế này???” Anh bùng nổ, “em nghĩ là em đang làm gì vậy?”

Quyết định không để cho anh mất bình tĩnh hoặc doạ nạt cô, Meredith hất cằm lên và bình tĩnh trả lời, “Nó sẽ giúp cho đầu anh bớt đau!”

“Đó là ý tưởng cho một trò đùa của em à?” Anh nhìn như muốn giết người.

Hoàn toàn bối rối, Meredith đặt cái khay xuống giường cạnh anh và nói một cách xoa dịu, “Em bỏ nước đá vào trong đó cho anh...”

Matt nói với giọng điệu thật dễ sợ, “Tôi cho em đúng năm giây để ra khỏi phòng và một phút nữa để ra khỏi cái nhà này, trước khi tôi ném em ra ngoài!” Anh nhoài tới phía trước, và Meredith biết anh có ý định lật tấm chăn ra và hất ngược cái khay.

“Không!” Cô khóc, nhưng sự nài xin cũng nhiều như sự phản đối trong giọng nói của cô. “Thật là vô ích khi đe doạ em, bởi vì em không thể rời khỏi. Em làm mất chìa khoá xe ở trước nhà khi em bước ra khỏi xe. Và dù em không đánh mất nó, em vẫn không thể rời khỏi đây cho đến khi em nói cho anh biết những điều mà em đến đây để nói.”

“Tôi không có hứng thú.” Matt nói một cách gay gắt, vươn ra phía trước với phản xạ giật mạnh tấm chăn ra, giận dữ vì anh phải chờ cơn chóng mặt qua đi.

“Anh đã không cư xử như thế này vào đêm qua,” cô tranh cãi một cách tuyệt vọng, và nhấc cái khay lên khỏi chăn trước khi anh hất đổ nó xuống sàn. “Em đã không nghĩ là anh thấy khó chịu chỉ vì em đã làm một cái túi nước đá cho anh!”

Matt dừng lại, tay anh dừng lại trên mép chăn, vẻ ngạc nhiên hài hước không thể diễn tả hiện lên trên nét mặt như tạc của anh. “Em đã làm cái gì?” Anh thốt ra với giọng thì thầm như nghẹn lại.

“Em vừa nói đấy thôi. Em đã làm một cái túi nước đá để chườm đầu cho anh.”

Meredith sững lại hoảng hốt khi anh đột ngột che mặt bằng hai bàn tay và té ngửa ra gối, vai của anh rung lên bần bật. Cơ thể anh rung từ đầu đến chân, và những âm thanh bị bóp nghẹt đến từ phía sau tay anh. Anh lắc mạnh quá dữ dội, đầu của anh rời khỏi gối và lò xo giường kêu cót két. Anh lắc quá mạnh làm Meredith nghĩ anh đang bị co giật hay ngạt thở đến chết.

“Có chuyện gì vậy?” Cô thốt ra. Câu hỏi của cô dường như làm cái giường rung mạnh hơn và âm thanh bóp nghẹt của anh tăng thêm. “Em sẽ gọi xe cứu thương!” Cô khóc, đặt cái khay xuống và chạy ra khỏi cửa. “Trong xe em có điện thoại…” Cô đã ra khỏi phòng và bắt đầu đi xuống cầu thang thì tiếng cười của Matt bùng nổ sau lưng cô: một tràng cười lớn, một tràng cười như hét, kéo dài vì không kìm chế được.

Meredith dừng sững lại, cô xoay lại và lắng nghe, nhận ra cơn co giật mà cô vừa chứng kiến thực ra là một tràng cười điên cuồng. Dừng lại trên nấc thang, tay cô vịn vào lan can, cô ngẫm nghĩ về sự bùng nổ những tràng cười của anh và phỏng đoán nguyên nhân của nó. Khi bắt đầu từ từ đi ngược lại lên cầu thang, cô mới nhớ ra cái túi cao su đỏ đó đã được treo phía sau cánh cửa phòng tắm lần cuối cùng cô ở đó! Nếu đó là một sản phẩm vệ sinh, lẽ ra nó không nên được để trong tầm nhìn như vậy. Bên ngoài cửa phòng, cô ngừng lại, cảm giác khổ sở, e dè. Suy cho cùng thì sự vui vẻ này đã khiến anh xao lãng khỏi sự giận dữ cố gắng từ chối cô. Khi anh ngã vật ra, Matthew Farrell vẫn là đối thủ đáng gờm nhất mà cô từng đương đầu. Và khi anh giận dữ, anh thật sự rất khủng khiếp. Nhưng bất kể điều gì anh đã nói hoặc làm, cho dù là có tức

giận hoặc vô lý đến mức nào, đã đến lúc cô cố gắng làm lành với anh.

Quyết định xong, Meredith bỏ tay vào túi, và làm ra vẻ tỉnh bơ, cô bước trở lại vào trong phòng ngủ.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cô, Matt phải cố gắng hết sức để kìm trận cười nữa chợt tấn công anh dữ dội. Bất chấp vẻ mặt đỏ bừng giận dữ, cô đi về phía anh với hai tay trong túi, cố làm như thể không biết chút gì về lý do làm anh cười. Tất cả những gì cô cần làm thêm để hoàn chỉnh hình ảnh hài hước ngây thơ mà cô đang cố thể hiện là nhìn chằm chằm lên trần nhà và bắt đầu huýt sáo.

Giữa suy nghĩ đó, lý do tại sao cô lại ở đây đột ngột đánh vào đầu anh, và nụ cười bị giấu sau khóe miệng anh đột ngột biến mất. Rõ ràng, Meredith đã khám phá ra việc anh đã mua miếng đất mà cô muốn ở Houston, và miếng đất đó bây giờ sẽ lấy mất của cô thêm mười triệu đô-la nữa. Cô chạy đến đây để phỉnh phờ, vòi vĩnh và làm bất cứ chuyện gì để khiến anh thay đổi suy nghĩ của anh – thậm chí còn chuẩn bị cho anh một cái khay mang đến tận giường và quanh quẩn một cách rất quan tâm bên giường anh. Kinh tởm bởi sự vụng về của cô, rõ ràng là cố gắng điều khiển anh, anh chờ cô mở lời, và khi cô không nói gì, anh hỏi, "Em làm cách nào mà tìm được tôi?"

Meredith lập tức nhận thức được sự thay đổi tâm trạng đáng báo động của anh. "Tối qua em đi đến căn hộ của anh," cô thú thật. "Về chuyện cái khay..."

"Quên chuyện đó đi!!!" Anh hét lên một cách không nhẫn nại. "Tôi hỏi em làm sao em tìm được tôi?"

"Cha anh ở tại căn hộ của anh, em và ông ấy đã nói chuyện. Ông ấy nói cho em biết anh ở đây."

"Em chắc phải có một màn trình diễn ngoạn mục lắm mới thuyết phục được ông ấy giúp nhỉ?" Anh nói với vẻ coi thường không che giấu. "Bố tôi có bao giờ đon đả chào mời em đâu."

Quá tuyệt vọng để làm cho anh lắng nghe và tin, Meredith ngồi xuống bên cạnh anh mà không suy nghĩ rồi bắt đầu, "Bố anh và em đã nói chuyện, em đã giải thích những chuyện xảy ra cho ông ấy nghe. Và ông ấy tin em. Sau khi em và ông ấy… hiểu nhau… ông ấy nói cho em biết anh đang ở đâu để em có thể đến và giải thích với anh."

"Vậy thì bắt đầu giải thích đi," anh nói một cách ngắn gọn, dựa lưng vào gối. "Nhưng nói ngắn thôi," anh nói thêm, quá ngạc nhiên là cô có thể qua mặt bố mình khiến anh đột ngột muốn chứng kiến bất cứ phần nào của màn kịch mà cô đã trình diễn tối qua.

Meredith nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh và hít một hơi thở đều, buộc mình nhìn vào mắt anh. Những khoảnh khắc trước kia đôi mắt đó đã từng ấm áp với tiếng cười, bây giờ chúng lạnh như băng. "Em sẽ nói chuyện," anh cáu kỉnh, "hay ngồi ở đó nghiên cứu khuôn mặt tôi?"

Cô chùn bước bởi giọng nói của anh, nhưng mắt cô vẫn không di chuyển. "Em sẽ nói," cô nói. "Lời giải thích hơi phức tạp..."

"Nhưng hy vọng là có sức thuyết phục," anh chế giễu.

Thay vì vặn lại với sự giận dữ kiêu căng mà cô luôn sử dụng với anh trước đây, cô gật đầu và mỉm cười gượng gạo. "Hy vọng là vậy."

"Vậy thì hãy tiếp tục đi! Nhưng chỉ bám vào những điểm chính thôi – những gì em muốn tôi tin đấy, những gì em đang đưa ra, và những gì em muốn nhận lại từ tôi. Thực ra, em có thể bỏ qua phần cuối cùng, tôi biết những gì em muốn, tôi chỉ quan tâm là em định dùng cách nào để đoạt được nó."

Những lời nói của Matt xé nát tâm can cô như những ngọn roi, nhưng mắt cô không rời mắt anh và cô bắt đầu nói một cách chân thành. “Những gì em muốn anh tin là sự thật, cũng chính là những điều em sắp sửa nói cho anh biết. Những gì em đang đưa ra là lời đề nghị hoà bình – đề nghị mà em đã định nói với anh tối qua khi em đến căn hộ của anh. Và những gì em muốn nhận lại từ anh,” cô tiếp tục, lờ đi mệnh lệnh của anh là bỏ qua câu đó, “là thoả thuận ngừng bắn. Một sự thông cảm giữa chúng ta. Em rất muốn điều đó.”

Anh cong môi lên với sự thích thú mỉa mai khi cô nói phần cuối cùng. “Và đó là tất cả những gì em muốn – thoả thuận ngừng bắn và một sự cảm thông thôi sao?” Sự mỉa mai cay đắng trong giọng nói của anh làm cho cô cảm thấy một nỗi bất an là anh đang nói về miếng đất Houston. “Tôi đang nghe,” anh đột ngột thêm vào khi cô do dự. “Bây giờ khi tôi đã hiểu những động cơ vị tha đơn thuần của em, tôi sẽ nghe những gì em muốn đưa ra.”

Giọng anh nghe như thể anh không chỉ nghi ngờ động cơ của cô, mà còn nghi ngờ cô có thể đưa ra bất cứ thứ gì đó giá trị và quan trọng, vì vậy Meredith chơi quân bài chủ của cô, cho anh sự nhượng bộ quan trọng nhất mà cô phải đưa ra – và là một chuyện mà cô biết rất quan trọng đối với anh. “Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville sẽ phê chuẩn yêu cầu quy hoạch của anh ,” cô nói, và thấy sự ngạc nhiên trong giây lát của anh khi cô thẳng thắn thú thật là cô biết về chuyện đó. “Em biết bố em đã cản trở, và em cũng muốn anh hiểu rằng em không bao giờ đồng ý với chuyện đó. Em đã cãi vã với ông ấy về chuyện đó từ trước cả khi em và anh ăn trưa cùng nhau.”

“Em đột ngột trở nên công bằng quá.”

Môi cô nở một nụ cười khôi hài. “Em đã nghĩ anh sẽ phản ứng như thế. Ở vào địa vị của anh em cũng nghĩ thế thôi. Tuy nhiên, anh có thể tin chuyện này, vì em có thể chứng minh nó: Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville sẽ chấp thuận yêu cầu của anh ngay khi anh nộp lại đơn. Cha em đã hứa là ông không chỉ không cản trở nó, mà còn sử dụng địa vị và ảnh hưởng của ông để nó được phê duyệt. Em hứa với anh là chắn chắn ông ấy sẽ giữ lời.”

Anh thoáng cười, khó chịu. “Chuyện gì đã làm cho em nghĩ là tôi sẽ tin em, hoặc ông ấy, về bất cứ thứ gì? Bây giờ tôi sẽ bàn với em một vụ làm ăn,” anh bổ sung bằng giọng điệu dọa nạt. “Nếu yêu cầu của tôi được chấp thuận trước năm giờ chiều thứ Ba, mà không phải nộp lại, tôi sẽ hủy bỏ vụ kiện cáo mà luật sư của tôi đang chuẩn bị để nộp vào ngày thứ Tư – một vụ kiện chống lại Thượng nghị sĩ Davies và cha em vì đã cố gắng tác động tới các công chức một cách bất hợp pháp, và một vụ kiện khác chống lại Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville vì đã cố ý không hành động vì lợi ích tốt nhất cho cộng đồng.”

Dạ dày của Meredith thắt lại khi biết anh định làm chuyện đó – và với một tốc độ không thể tin nổi mà anh đã huy động lực lượng cho sự trả thù. Những gì tạp chí *Business Week* đã viết về anh – một người đi ngược thời đại mà sự ăn miếng trả miếng được xem như là sự trả thù của công lý, chứ không phải là sự tàn bạo và vô nhân đạo – hoàn toàn không sai. Cố nén cái giật mình sợ hãi, Meredith nhắc nhở mình là mặc dù tất cả những điều đó đã được viết về anh, mặc dù sự thật Matt có mọi lý do để coi thường cô, anh vẫn còn cố đối xử với cô một cách thân ái tại buổi diễn opera, và đã sẵn sàng thử lại tại bữa ăn trưa ngày hôm đó. Cho đến khi anh bị đẩy qua tất cả giới hạn chịu đựng thì anh mới dùng quyền lực của mình để chống lại bố cô và cô. Ý nghĩ đó khôi phục lại sự can đảm của cô, và còn hơn thế nữa – nó làm cho cô cảm thấy trìu mến đối với người đàn ông giận dữ, nóng nảy đã phải kìm chế mình quá nhiều này.

“Chuyện gì nữa?” Matt cáu kỉnh một cách sốt ruột và bị choáng váng bởi cái nhìn dịu dàng trong mắt cô khi cô nhướng mắt lên nhìn vào anh và nói, “Sẽ không có bất cứ hành động trả thù nào từ cha em – dù ít hay nhiều.”

“Câu nói này chắc có nghĩa là,” anh hỏi với vẻ thích thú nhạo báng, “tôi có thể làm thành viên của cái câu lạc bộ quốc gia độc quyền đó của em à?”

Hấp tấp, cô gật đầu.

“Tôi chả có hứng thú. Tôi chưa bao giờ có hứng thú. Còn chuyện gì khác mà em đưa ra nữa?” Khi cô do dự và uốn cong các ngón tay trên đùi cô, anh hết kiên nhẫn. “Đừng có nói với tôi chừng đó là hết nhé? Đó là toàn bộ đề nghị của em à? Và bây giờ tôi phải tha thứ, quên đi và đưa cho em những gì em thật sự muốn hả?”

“Anh nói vậy nghĩa là gì, thật sự muốn là sao?”

“Houston!” Anh lạnh lùng giải thích. “Giữa những động cơ vĩ đại của em đối với chuyến viếng thăm này, em đã bỏ qua động cơ ba mươi triệu đô-la đã khiến cho em làm cho căn hộ của tôi nhốn nháo đêm qua. Hay là tôi đánh giá sai hành động trong sạch của em, Meredith?”

Cô lại làm cho anh bất ngờ một lần nữa khi cô lắc đầu và lặng lẽ thừa nhận, “Em đã biết được vào ngày hôm qua là anh đã mua miếng đất Houston, và anh nói phải – đó là chất xúc tác khiến em đến căn hộ của anh.”

“Và rồi đưa em chạy đến đây nữa chứ,” anh mỉa mai, “và bây giờ em ở đây, em đã chuẩn bị nói hoặc làm những gì cần làm để khiến tôi thay đổi lập trường rồi bán lại cho em miếng đất mà tôi đã mua. Vậy em đã sẵn lòng đi bao xa hả Meredith?”

“Anh nói vậy nghĩa là gì?”

“Ý tôi là, chỉ vậy thôi sao? Chắc chắn những sự nhượng bộ ít ỏi đó không phải là thứ tốt nhất mà em có thể làm phải không?”

Cô mở miệng để trả lời, nhưng Matt đã chán ngấy trò chơi đố chữ gớm ghiếc này. “Để tôi cứu em khỏi rắc rối cho câu trả lời đó nhé,” anh nói một cách bực mình. “Không có điều gì em làm hoặc nói, bây giờ hay trong tương lai, có thể làm khác đi mọi việc đối với tôi. Em có thể quanh quẩn một cách rất quan tâm bên giường tôi, em có thể đề nghị leo lên giường với tôi, nhưng miếng đất Houston vẫn sẽ bắt em phải trả cái giá ba mươi triệu nếu em muốn nó. Rõ ràng rồi chứ?”

Phản ứng của anh làm cho cô hoàn toàn choáng váng. Anh đã công kích cô với mỗi câu anh nói, doạ nạt cô với vụ kiện cáo và vụ tai tiếng dữ dội sẽ xảy ra sau đó, sỉ nhục cô với mỗi sắc thái trong giọng nói của anh; tóm lại, anh đã đưa ra cho cô một sự hăm dọa có thể làm cho các đối thủ kinh doanh kiên cường nhất cũng phải tức giận hoặc đổ mồ hôi, nhưng anh không thể phá vỡ sự kìm chế của cô. Thực ra, cô đang nhìn anh với một vẻ mặt… trông gần như là dịu dàng và hối hận.

“Vâng, rất rõ ràng,” cô khẽ trả lời, và từ từ đứng lên.

“Tôi cho là em đang rời khỏi đây?”

Cô lắc đầu và chợt mỉm cười. “Em sắp mở cái nắp đậy đĩa điểm tâm của anh ra và sắp đến bên giường anh một cách rất quan tâm.”

“Vì Chúa!” Matt bùng nổ, sự kìm chế cứng rắn của riêng anh đối với tình huống này trượt đi một nấc. “Em không hiểu những gì tôi vừa nói sao? Những gì em sắp làm cũng không làm cho tôi thay đổi lập trường của tôi về miếng đất ở Houston đâu!”

Vẻ mặt của cô nghiêm trang lại, nhưng đôi mắt cô vẫn tiếp tục dịu dàng, nhìn vào mắt anh. “Em tin anh.”

“Và?” Anh yêu cầu, sự tức giận của anh nhường chỗ cho sự bối rối khó hiểu mà anh cho là các viên thuốc đó đã làm cho anh khó tập trung.

“Và em chấp nhận quyết định của anh như… như là, ừm, sự ăn năn của em cho việc làm sai trái trước đây. Anh không thể tìm được gì tốt hơn đâu, Matt,” cô thừa nhận mà không chút hiềm thù. “Em muốn miếng đất đó cho Bancroft & Company, và sẽ rất buồn nếu nó rơi vào tay người khác. Nhưng cửa hiệu không thể chịu nổi cái giá ba mươi triệu.”

Anh nhìn chằm chằm vào cô trong cảm giác không thể tin nổi đến sững sờ khi cô tiếp tục với nụ cười ủ rũ. “Anh đã lấy một thứ mà em muốn đến tuyệt vọng. Bây giờ khi anh có nó, anh sẽ đồng ý là chúng ta không ai nợ ai và đồng ý thoả thuận ngừng bắn chứ?”

Bản năng đầu tiên của anh là kêu cô đi chết đi, nhưng đó chỉ là một phản ứng xúc động đơn thuần, và khi bắt đầu một thoả thuận, Matt đã học từ lâu là không bao giờ để cho cảm xúc lấn át phán quyết hoặc cản trở lôgic của anh. Và lôgic nhắc nhở anh một mối quan hệ bình thường với cô chính là những gì anh muốn đạt được trong hai cuộc đụng độ cuối cùng của họ. Bây giờ cô đang đưa nó cho anh – cùng một lúc cô đang nhường phần thắng cho anh với một sự khoan dung đáng kinh ngạc. Và gần như không cưỡng lại được. Đứng ở đó, chờ đợi quyết định của anh, với mái tóc dợn sóng trên vai, bàn tay đút trong túi quần, Meredith Bancroft nhìn giống như một nữ sinh trung học đang chứng tỏ sự ân hận khi bị gọi đến phòng hiệu trưởng hơn là người điều hành một công ty. Và cùng một lúc, cô vẫn giống một cô gái trẻ kiêu hãnh – một vẻ đẹp rất quý phái, trầm lặng không thể chạm vào, đầy cám dỗ.

Nhìn cô lúc này, Matt cuối cùng đã hoàn toàn hiểu được sự ám ảnh của cô đối với anh cách đây đã lâu. Meredigh Bancroft là người phụ nữ thuần khiết – hay thay đổi và không thể đoán được, kiêu căng và ngọt ngào, trang trọng và dí dỏm, trầm tĩnh và bất thường, cực kỳ đứng đắn... nhưng cũng khêu gợi một cách vô thức.

Cứ tiếp tục mang trên mình trận chiến lố bịch này với cô thì có ý nghĩa gì, anh tự hỏi mình. Nếu anh chấp nhận đình chiến, họ có thể đi theo con đường riêng mà không có thêm sự hối hận. Quá khứ nên được chôn chặt từ lâu, nó đã qua lâu để có thể tác động đến bây giờ. Anh đã có được sự trả thù của anh – đáng giá mười triệu đô-la, vì anh không tin dù chỉ trong một phút là cô sẽ không tìm ra cách kiếm được thêm tiền. Anh đã thật sự bị lung lay khi anh đột ngột nhớ ra là cô vừa mang vào cho anh một cái khay, và anh phải đè nén thôi thúc tặc lưỡi. Khoảnh khắc vẻ mặt anh thay đổi, cô dường như cảm nhận được anh đang sắp sửa đầu hàng; hai vai cô hơi thả lỏng và mắt cô sáng lên nhẹ nhõm. Sự thật là cô có thể hiểu anh khiến anh quyết định kéo dài sự hồi hộp của cô. Khoanh tay trước ngực, Matt nói, “Tôi không tiến hành một vụ làm ăn khi đang nằm dài ở trên giường.”

Cô không phải là ngốc. “Anh có nghĩ một bữa điểm tâm có thể làm dịu bớt tính khí của anh không?” Cô hỏi với nụ cười trêu chọc.

“Tôi không chắc,” anh trả lời, nhưng nụ cười dễ lây đó của cô làm cho anh bắt đầu cười, bất chấp ý chí của bản thân anh.

“Em cũng vậy,” cô nói đùa, sau đó đưa tay ra cho anh. “Thoả thuận ngừng bắn nhé?”

Matt phản ứng một cách tự động với cử chỉ đó, bắt đầu đưa tay của anh ra, nhưng Meredith đột ngột kéo tay cô lại, và với một nụ cười quyến rũ, cô nói, “Trước khi anh đồng ý, có một thứ em phải cảnh báo anh.”

“Và đó là?”

Giọng nói của cô phần nào tỏ ra nghiêm trọng. “Em đang suy nghĩ đến chuyện kiện anh về miếng đất Houston. Em không muốn câu nói lúc nãy của em làm cho anh nghĩ sai là em tự nguyện chấp nhận mất nó như một sự hối lỗi. Khi em nói chuyện đó, em chỉ có ý là nếu toà án không buộc anh phải bán nó theo giá trị thị trường hiện thời, em sẽ chấp nhận chuyện đó mà không có cảm giác nặng nề đối với anh. Em hy vọng anh sẽ hiểu rằng dù có chuyện gì xảy ra về vấn đề đó đi nữa, nó chỉ là chuyện kinh doanh, không phải chuyện cá nhân.”

Mắt của Matt sáng lấp lánh với tiếng cười cố nén. “Tôi ngưỡng mộ tính trung thực và kiên trì của em,” anh nói với cô một cách chân thành. “Tuy nhiên, tôi đề nghị em nên xem xét lại chuyện mang tôi đến toà án. Em sẽ tốn một gia tài để kiện tôi về tội gian lận hoặc bất cứ tội nào khác mà em đang cân nhắc, và em vẫn sẽ thua.”

Meredith biết có thể anh nói đúng, và mất miếng đất Houston không phải vấn đề quan trọng nhất ngay lúc này; cô quá vui mừng vì mình vừa thắng một việc cũng quan trọng như kiện cáo: cô đã thực sự thay đổi người đàn ông kiêu hãnh, khó đoán này từ giận như điên sang cười, cô đã khiến anh chấp nhận thoả thuận ngừng bắn. Quyết tâm củng cố thoả thuận ngừng bắn và làm cho không khí nhẹ nhõm hơn nếu có thể, cô hóm hỉnh thú nhận, “Thực ra, em đang suy nghĩ đến chuyện kiện anh vì tội cản trở kinh doanh, hay đại loại như thế. Vậy thì anh nghĩ gì về cơ hội của em?”

Matt giả vờ suy nghĩ chuyện đó, sau đó anh lắc đầu. “Như thế cũng sẽ không thắng được đâu. Tuy nhiên, nếu em nhất quyết kiện tụng thì tôi nghĩ em có thể kiện tôi về tội thông đồng và âm mưu.”

“Em có thể thắng vụ đó à?” Cô hỏi với nụ cười tươi rói.

“Không, nhưng nó sẽ là một vụ xét xử thú vị hơn!”

“Em sẽ suy nghĩ thêm về chuyện đó,” cô hứa hẹn.

“Em nên làm vậy.”

Anh cười toe toét với cô. Meredith mỉm cười đáp lại anh. Và trong khoảnh khắc ấm áp cảm thông đó, mười một năm – rào chắn của thù hận và buồn đau giữa họ bắt đầu tan vỡ, rồi đổ sập. Từ từ, ngập ngừng, Meredith đưa bàn tay cô ra cho anh với một cử chỉ bằng hữu. Sự cảm động lấn át mọi cảm xúc tại khoảnh khắc này, cô nhìn thấy Matt cũng đưa tay anh ra, cảm thấy những ngón tay dài của anh trượt qua tay cô, lòng bàn tay anh trượt qua lòng bàn tay cô, rồi ngón tay anh, mạnh mẽ và ấm áp, nắm chặt lấy bàn tay cô. “Cảm ơn anh,” cô thì thầm, ngước mắt lên nhìn anh.

“Không có gì,” anh thản nhiên trả lời, giữ bàn tay cô thêm lát nữa, rồi thả nó ra. Để cho quá khứ qua đi.

Giống như hai người lạ đã vô tình chia sẻ cái gì đó sâu xa hơn họ dự định hoặc mong chờ, cả hai người ngay lập tức rút quân về khu vực an toàn. Matt khom người thụt lùi xuống gối còn Meredith nhanh chóng xoay hướng chú ý đến cái khay thức ăn và thuốc men bị bỏ quên. Từ khoé mắt, Matt nhìn cô nhặt lên món đồ cao su đỏ bằng ngón trỏ và ngón cái, rồi ra vẻ rất bình thường, cô đặt nó trên sàn khuất khỏi tầm nhìn. Khi cô quay trở lại với anh và đặt cái khay bên cạnh giường, cô đã lấy lại được sự bình tĩnh vui vẻ của mình. “Em không biết sáng nay anh cảm thấy thế nào, và em không nghĩ anh quá đói bụng, nhưng em vẫn mang đến cho anh vài món điểm tâm.”

“Món nào trông cũng rất ngon,” Matt nói dối, nhìn các món trên khay. “Dầu hải ly là món ưa thích nhất của tôi – dĩ nhiên như là món khai vị. Và chắc cái mùi hôi hám trong cái hũ xanh kia là món chính?”

Meredith bật cười và nhấc lên cái đĩa với cái tô úp trên đó. “Dầu hải ly chỉ là trò đùa thôi.”

Bây giờ khi trận chiến cảm xúc giữa họ đã kết thúc, Matt cảm thấy mình bắt đầu thua trận chiến để tỉnh táo. Cơn buồn ngủ đang quét qua người anh, kéo anh xuống, làm mí mắt anh cảm thấy nặng như đá. Anh không còn cảm thấy ốm; anh chỉ cảm thấy kiệt sức. Rõ ràng những viên thuốc chết tiệt đó là một phần nguyên nhân. “Tôi rất cảm kích cử chỉ đó, nhưng tôi không đói,” anh nói với cô.

“Em cũng không nghĩ là anh sẽ đói,” cô nói, đôi mắt màu ngọc lam vẫn dịu dàng nhìn anh. “Nhưng thế nào anh cũng phải ăn.”

“Tại sao?” Anh thách thức, rồi một cách muộn màng anh bắt đầu nhận ra Meredith – người không biết cách bật lò cách đây mười một năm, thậm chí còn không muốn thử – giờ đã chuẩn bị cả khay thức ăn cho anh. Cảm động với sự quan tâm của cô, anh buộc mình ngồi trở lại vị trí cũ, nhất quyết ăn bất cứ thứ gì mà cô đã chuẩn bị.

Cô ngồi xuống cạnh anh trên giường. “Anh phải ăn để giữ sức khoẻ,” cô giải thích, rồi vươn người ra phía trước cầm lên một cái ly chứa chất lỏng trắng từ khay và đưa nó cho anh.

Anh cầm lấy cái ly, xoay nó trong tay, quan sát nó một cách cảnh giác. “Đây là gì vậy?”

“Em tìm được nó trong tủ. Đó là sữa ấm.”

Anh nhăn nhó, nhưng ngoan ngoãn đưa lên môi và uống.

“Với bơ trong đó,” Meredith bổ sung khi anh mắc nghẹn.

Matt đẩy cái ly vào tay cô, dựa đầu vào gối, nhắm nghiền mắt lại. “Tại sao?” Anh thì thầm bằng giọng khàn khàn.

“Em không biết – đó là những gì gia sư của em đã đưa cho em khi em bị ốm.”

Mắt anh mở ra, và sự hài hước chập chờn trong đôi mắt xám. “Tôi đã từng vô cùng ghen tị với mấy đứa trẻ con nhà giàu.”

Meredith gửi cho anh một cái nhìn vui vẻ và bắt đầu từ từ dỡ cái đĩa bánh mì nướng.

“Trong đó có gì?” Anh thắc mắc một cách thận trọng.

Cô lấy cái nắp ra, để lộ hai lát bánh mì nướng, và Matt thở dài một tiếng nhẹ nhõm xen lẫn mệt mỏi – anh không nghĩ là anh có thể thức đủ lâu để ăn nó. “Tôi sẽ ăn sau, tôi hứa,” anh nói, làm một nỗ lực phi thường để ngăn mí mắt không khép lại. “Ngay bây giờ tôi chỉ muốn ngủ thôi.”

Anh trông rất mệt mỏi và kiệt quệ làm Meredith miễn cưỡng đồng ý. “Được rồi, nhưng ít nhất anh phải uống aspirin đã. Nếu uống chúng với sữa, chúng ít có khả năng làm anh đau dạ dày.” Cô trao chúng cho anh cùng với ly sữa pha bơ. Matt nhăn nhó với chất lỏng trắng ấm đó, nhưng rồi anh ngoan ngoãn làm theo ý cô.

Hài lòng, Meredith đứng lên. “Anh có cần em lấy cho thứ gì nữa không?”

Anh run rẩy vì lạnh. “Một linh mục nhé,” anh nói hổn hển.

Cô bật cười. Và âm thanh du dương đó vẫn vang vọng trong phòng sau khi cô rời khỏi, đi vào giấc ngủ mụ mị vì thuốc của anh như một giai điệu nhẹ nhàng.

Chương 36

Đến trưa, những viên thuốc đã hết tác dụng, và Matt cảm thấy khá hơn nhiều, mặc dù anh không ngờ là cơ thể mình vẫn còn yếu sau khi anh đi tắm và mặc quần jean. Đằng sau anh, cái giường vẫy tay lôi cuốn, và anh lờ nó đi. Dưới lầu, Meredith rõ ràng là đang làm bữa trưa, và anh có thể nghe tiếng cô di chuyển trong nhà bếp. Anh lấy chiếc dao cạo du lịch bằng điện nhỏ xíu anh đã mua ở Đức ra khỏi hộp, cắm nó vào bộ chuyển đổi dòng điện, nhìn vào gương, và quên bẵng cái dao cạo đang chạy êm ru trong tay anh. Meredith đang ở dưới lầu…

Không thể nào! Không thể tưởng tượng được. Nhưng dù sao nó cũng là sự thật. Bây giờ khi anh đã hoàn toàn tỉnh táo, động cơ của cô khi đến đây và sự bình tĩnh chấp nhận của cô đối với bản án về Houston của anh dường như là không thực. Matt biết đó là sự thật, nhưng khi anh bắt đầu cạo râu, đầu óc của anh lướt qua xem xét lại một cách tỉ mỉ những hành động của cô. Hiển nhiên lý do mà anh phải xem xét lại tỉ mỉ hành động của cô là bởi vì anh cảm thấy không thoải mái chút nào nếu không làm điều đó ngay bây giờ. Bên ngoài, tuyết lại đang rơi, và cái lạnh như Bắc Cực lùa qua những cột băng bám vào các nhánh cây. Nhưng trong nhà anh có hơi ấm, và một tình bằng hữu bất ngờ, cùng một sự thật đơn giản là anh không đủ khoẻ để có thể tiếp tục đóng đồ, lại không quá ốm để hài lòng nằm trên giường nhìn chằm chằm vào bức tường. Có sự bầu bạn của Meredith, mặc dù không yên tĩnh nếu suy diễn lung tung theo bất cứ hướng nào, những cũng sẽ là một sự giải trí dễ chịu.

Trong bếp, Meredith nghe tiếng anh di chuyển trên đầu cô, rồi mỉm cười khi cô đổ một hộp súp vào tô và bánh sandwich cô đã làm cho anh lên đĩa. Từ khi bàn tay Matt bắt chặt quanh tay cô, một sự yên tâm kỳ lạ đã quét qua người cô, sự yên tâm đó bây giờ bung nở như hoa hồng độ xuân về. Cô nhận ra mình chưa bao giờ thực sự hiểu Matt Farrell, và cô tự hỏi liệu có bất kỳ ai thực sự hiểu anh không. Theo mọi thứ cô đã đọc và nghe về anh, đối thủ kinh doanh của anh sợ và ghét anh; những người điều hành của anh khen ngợi và nể anh. Chủ ngân hàng tìm cách lôi kéo anh, các CEO hỏi lời khuyên của anh, Ủy ban An ninh và Mua bán điều khiển thị trường chứng khoán dò xét anh như một con cú vọ.

Có vài ngoại lệ, cô nhận ra khi nghĩ về câu chuyện mình từng đọc, ngay cả những người ngưỡng mộ anh cũng đôi khi có ấn tượng Matthew Farrell là một dã thú nguy hiểm nên xử lý một cách nhẹ nhàng và không bao giờ nên chọc tức.

Và còn nữa, Meredith nghĩ với một nụ cười mỉm khác, lúc này anh đang nằm dài ở trên lầu, vẫn tin rằng cô đã bỏ đứa con của anh một cách lạnh lùng và ly dị anh như thể anh là một kẻ hành khất đáng khinh... vậy mà anh vẫn bắt tay với cô. Anh đã sẵn sàng tha thứ cho cô. Nhớ lại khoảnh khắc ngọt ngào đó, thật là cảm động đến không ngờ.

Rõ ràng, Meredith quyết định, tất cả những người nói đến anh với thái độ sợ hãi là vì họ không biết rõ Matt chút nào! Nếu biết rõ anh, họ đã nhận ra anh có khả năng thông cảm thật sự và có lòng trắc ẩn cao cả. Cô bê cái khay và đi lên lầu. Đêm nay, hoặc sáng mai, cô sẽ nói với anh những gì đã xảy ra với đứa con của họ, nhưng không phải ngay bây giờ. Một mặt, cô thiết tha muốn liều lĩnh nói với anh ngay, để loại bỏ hoàn toàn và mãi mãi sự đau khổ, tức giận và hiểu lầm giữa họ trong suốt mười một năm qua. Sau khi mọi chuyện đã rõ ràng; họ có thể tìm thấy hoà bình thực sự với nhau, thậm chí có thể có một tình bằng hữu chân chính, và có thể kết thúc cuộc hôn nhân bất hạnh, hỗn độn này một cách vui vẻ và thông cảm. Nhưng dù mong muốn thế, cô vẫn sợ hãi với cuộc đối đầu thực sự, trong khi trước đây cô chưa bao giờ khiếp sợ bất cứ thứ gì. Sáng nay Matt đã sẵn sàng để cho quá khứ qua đi, nhưng cô không thích nghĩ về phản ứng của anh khi anh khám phá ra sự lường gạt và phản bội của cha cô.

Ngay bây giờ cô bằng lòng để cho anh tiếp tục cảm giác vui vẻ vì không biết gì về những điều sắp tới, và để cho bản thân cô được nghỉ ngơi một lát từ sự căng thẳng kiệt quệ kéo dài suốt hai mươi tư giờ qua... Những gì sắp xảy ra là một cuộc phơi bày đau đớn và quyết liệt đối với

cô cũng như anh. Cô chợt nhận ra là mình quá hài lòng với triển vọng trải qua một buổi tối yên tĩnh với sự bầu bạn của anh, nếu anh đỡ hơn... Rốt cuộc, họ đã từng là bạn bè cũ. Và họ đáng có cơ hội này để phục hồi tình bằng hữu của họ.

Dừng lại ngoài cánh cửa phòng anh, cô gõ cửa và nói, "Anh đã quần áo chỉnh tề chưa đấy?"

Với sự thích thú, Matt cảm nhận theo bản năng là cô đang mang vào cho anh một cái khay khác. "Rồi. Vào đi." Meredith mở cửa và nhìn thấy anh đang đứng cởi trần trước gương cạo râu. Sững sờ vì sự thân mật kỳ cục này, cô rời ánh mắt mình khỏi tấm lưng màu đồng và các bắp cơ cuồn cuộn của anh. Trong gương, lông mày anh nhướng lên khi anh nhận thấy phản ứng của cô. "Đâu có gì mà em chưa từng nhìn thấy trước đây chứ," anh nói tỉnh bơ.

Trừng phạt mình với cách cư xử như một trinh nữ thiếu kinh nghiệm, cô cố nói một chuyện gì đó suông sã chút đỉnh trong hoàn cảnh này và buột miệng nói ra điều sáo rỗng đầu tiên hiện ra trong đầu cô, "Đúng, nhưng bây giờ em là một phụ nữ đã đính hôn rồi."

Tay anh dừng lại. "Em có một vấn đề đấy," anh nói nhẹ nhàng sau một phút im lặng. "Một người chồng và một vị hôn phu."

"Hồi nhỏ em rất xấu xí và chẳng được đứa con trai nào ngưỡng mộ," cô nói đùa, đặt cái khay xuống, "nên bây giờ em đang cố thu nhặt đàn ông để bù lại thời gian đã mất." Quay về phía anh, cô nói thêm với lưu ý nghiêm trang hơn, "Mà theo như bố anh nói, đâu phải chỉ có em mới có vấn đề với một người bạn đời cùng một vị hôn phu? Rõ ràng là anh cũng đang nghĩ đến chuyện kết hôn với cô gái trong bức hình trên bàn làm việc của anh mà!"

Với vẻ ngoài lãnh đạm, Matt nghiêng đầu và lướt con dao cạo đến quai hàm anh. "Cha tôi đã nói thế sao?"

"Đúng. Có đúng không?"

"Nó có vấn đề gì hả?"

Cô do dự, khổ sở một cách kỳ lạ với chủ đề đang nói tới, nhưng cô trả lời trung thực. "Không."

Matt rút phích cắm điện dao cạo, cảm thấy hơi yếu và mệt mỏi để thảo luận chuyện tương lai ngay bây giờ. "Tôi có thể xin em một điều không?"

"Dĩ nhiên."

"Tôi đã rất mệt mỏi trong suốt hai tuần nay, và tôi thật sự mong mỏi đi đến đây để tìm một nơi yên tĩnh không ồn ào..."

Meredith cảm thấy như thể anh tát vào mặt cô. "Em xin lỗi đã cắt ngang sự yên tĩnh của anh."

Một nụ cười châm biếm nở trên môi anh. "Em đã luôn luôn cắt ngang sự yên tĩnh của tôi, Meredith. Mỗi lần chúng ta nhìn thấy nhau, tất cả vũ trụ như bị phá vỡ. Tôi không có ý muốn em xin lỗi là em đang ở đây, tôi chỉ định nói là tôi muốn trải qua một buổi chiều vui vẻ, thư thái với em, mà không phải đối phó với bất cứ chuyện gì nặng nề ngay lúc này."

"Em cũng muốn thế, thật đấy."

Trong sự thống nhất hoàn toàn, họ đứng lặng lẽ nhìn nhau, rồi Meredith quay đi và nhặt lên cái áo choàng tắm màu xanh nặng trịch hiệu Neiman-Marcus nằm trên lưng ghế. "Tại sao anh không mặc nó vào, rồi ngồi ở đây ăn bữa trưa của anh?"

Matt ngoan ngoãn mặc áo choàng vào và ngồi xuống, nhưng Meredith cảm thấy anh bối rối khi anh nhìn vào những chiếc đĩa được đậy lại. "Cái gì dưới cái tô đó thế?" Anh hỏi một cách thận

trọng.

“Một xâu tỏi,” cô giả vờ trịnh trọng, “để anh đeo.” Matt vẫn còn cười khi cô mở nắp ra. “Thậm chí em cũng có thể nấu một hộp súp và quăng miếng thịt vào giữa hai lát bánh mì đấy,” cô thông báo, cười đáp lại anh.

“Cảm ơn em,” anh nói một cách chân thành. “Em thật là tốt.”

Sau khi anh ăn xong, họ đi xuống dưới lầu và ngồi ở trước lò sưởi mà anh khăng khăng đòi đốt lên. Họ nói chuyện khá thân mật với những cuộc tranh cãi không đâu về chủ đề thời tiết, em gái anh, và sau cùng là những cuốn sách anh đã đọc. Rõ ràng Matt có một sức phục hồi tuyệt vời, nhưng dẫu vậy, Meredith vẫn có thể nhìn thấy anh đang trở nên mệt mỏi. “Anh không muốn trở lại giường sao?” Cô hỏi.

“Không, tôi thích ở đây hơn,” Matt trả lời, nhưng anh đã nằm dài ra trên ghế sofa, dựa đầu vào gối. Một giờ sau, khi Matt thức giấc, anh vẫn tưởng rằng mình chỉ vừa mơ thấy Meredith đang ở đây. Nhưng khi anh hơi quay đầu qua và nhìn vào cái ghế mà cô đã ngồi lúc nãy, anh nhận ra đó không phải là một giấc mơ. Cô đang ở đây – đang ghi chép gì đó trên một tập vở màu vàng gác trên đùi, hai chân cô cuộn lại bên dưới. Ánh lửa mạ vàng mái tóc cô, làm cho đôi má mịn màng của cô có vẻ hơi hồng hào, và rọi bóng hàng mi cong dài của cô. Anh nhìn cô khi cô làm việc, mỉm cười trong lòng khi cô trông giống một nữ sinh làm bài tập hơn là vị Tổng giám đốc lâm thời của một hệ thống bán lẻ trên toàn quốc. Thực ra, càng nhìn cô lâu, thì sự thật lại càng có vẻ không thể đúng. Suy nghĩ không đúng đó đã bị bác bỏ ngay khi anh khẽ khàng hỏi, “Em đang làm gì thế?”

Thay vì “đại số” hay “hình học,” người phụ nữ trong ghế mỉm cười và nói, “Em đang tóm tắt xu hướng thị trường để trình bày tại buổi họp kế tiếp với hội đồng quản trị – cuộc họp mà em hy vọng sẽ thuyết phục họ chấp thuận cho em mở rộng nhãn hiệu riêng của cửa hiệu. Các cửa hiệu bách hoá,” cô giải thích thêm khi nhìn thấy anh thực sự quan tâm, “đặc biệt với những cửa hiệu như Bancroft, có thể thu được một khoản lợi nhuận lớn từ việc bán hàng với nhãn hiệu riêng, nhưng nó đã không tận dụng được lợi thế đó như Neiman, Bloomingdale hay một vài cửa hiệu khác.”

Như tại bữa ăn trưa tuần trước, Matt ngay lập tức bị hấp dẫn bởi phương pháp kinh doanh này của cô, một phần là vì nó trái ngược với những hình ảnh của cô mà anh từng thấy trong quá khứ. “Tại sao họ không tận dụng nó?” Anh hỏi. Vài giờ sau, khi cuộc thảo luận của họ chuyển từ hàng hoá của Bancroft đến hoạt động tài chính của cửa hiệu, những vấn đề về việc mua hàng và kế hoạch mở rộng, Matt không chỉ đơn thuần là bị hấp dẫn, anh thật sự bị ấn tượng... và, một cách mê mẩn, anh cực kỳ tự hào về cô.

Ngồi đối diện với anh, Meredith nhận thức mơ hồ là cô có được sự tán thành của anh, nhưng cô cảm thấy quá kính nể anh vì anh lập tức nắm ngay được những khái niệm phức tạp, đến mức cô đã quên hết thời gian. Trang giấy cô đang viết bây giờ đã đầy những gợi ý của anh, những gợi ý mà cô háo hức muốn nghĩ thêm về nó. Đề nghị cuối cùng của anh, tuy nhiên, là không thể được. “Cửa hiệu không bao giờ có thể làm được việc đó,” cô giải thích khi anh bảo cô xem xét chuyện mua một cơ sở sản xuất quần áo riêng ở Đài Loan hoặc Triều Tiên.

“Tại sao lại không? Sở hữu một cơ sở sản xuất riêng em sẽ loại trừ được tất cả những vấn đề về quản lý chất lượng và đánh mất sự tin cậy của người tiêu dùng.”

“Anh nói đúng, nhưng em không thể mua nổi nó. Không phải bây giờ và không phải một ngày gần đây.”

Chân mày của anh nhíu lại vì cô rõ ràng là chưa hiểu. “Tôi không bảo em sử dụng tiền riêng của em! Mượn nó từ ngân hàng ấy – đó là lý do có các chủ ngân hàng,” anh bổ sung, nhất thời quên mất hôn phu của cô là chủ ngân hàng. “Các chủ ngân hàng sẽ cho em vay tiền khi họ chắc chắn

những gì mà em đang vay để làm là một dự án thành công, sau đó họ tính lãi em trên số nợ đó – và khi số nợ được trả xong, họ sẽ nói với em là em thật may mắn khi họ chấp nhận rủi ro với em!"

Meredith cười khanh khách. "Anh gợi cho em nhớ về cô bạn Lisa của em – cô ấy chả ấn tượng chút nào với nghề nghiệp của hôn phu em. Cô ấy nghĩ Parker phải đưa cho em tiền bất cứ khi nào em cần nó mà không khăng khăng đòi vật thế chấp như thông thường."

Nụ cười của Matt nhạt đi khi nghe nhắc đến sự tồn tại của vị hôn phu của cô, rồi chuyển sang choáng váng khi cô bổ sung một cách nhẹ nhàng, "Tin em đi, em đã trở thành một chuyên gia về vay mượn trong thương mại. Trung thực mà nói thì Bancroft đã vay hết mức rồi, và cả em cũng vậy."

"Em nói vậy nghĩa là gì, cả em cũng vậy?"

"Cửa hiệu đã và đang phát triển quá nhanh. Nếu dự án đầu tư vào phố mua sắm đang được mở rộng bởi một người nào khác, chi phí sẽ thấp xuống nhưng lợi nhuận cũng vậy, vì vậy cửa hiệu thường tự phát triển phố buôn bán, rồi cho các nhà bán lẻ khác thuê chỗ. Cần rất nhiều tiền để làm việc đó, và em đang phải mượn tiền để thực hiện."

"Tôi hiểu, nhưng những việc đó có liên quan gì tới cá nhân em?"

"Cần phải có vật thế chấp mới vay được," cô nhắc anh. "Dĩ nhiên Bancroft & Company đã đưa ra tất cả vật thế chấp nó có, cũng như vốn liếng của cửa hàng. Công ty đã hết vật thế chấp khi xây dựng cửa hiệu ở Phoenix. Em muốn xâm nhập vào Houston và New Orleans, vì vậy em đang dùng cổ phiếu và tài sản tại quỹ đầu tư riêng của em làm vật thế chấp. Một tuần nữa em sẽ tròn ba mươi tuổi, và khoản thừa kế mà ông em đã lập cho em sẽ nằm trong sự kiểm soát của em."

Cô nhìn thấy anh giận dữ và vội vàng nói thêm, "Không có lý do gì phải lo lắng cả. Cửa hiệu mới ở Orleans có thể dễ dàng trả các khoản vay. Miễn là cửa hiệu có thể trả nợ, em chẳng có gì phải lo lắng."

Matt hoàn toàn điếng người. "Không phải em đang nói với tôi là ngoài việc đưa tài sản của riêng mình làm vật thế chấp, em còn đích thân bảo lãnh cho số nợ của cửa hiệu Orleans mới mở chứ?"

"Em phải làm," cô giải thích một cách bình tĩnh.

Matt cố gắng, mà không thành công lắm, để giọng nói của anh nghe không giống một giáo sư giận dữ đang thuyết giảng cho một sinh viên chậm hiểu. "Không bao giờ được làm chuyện đó nữa," anh cảnh báo cô. "Không bao giờ được đặt tiền của mình ra cho một vụ làm ăn kinh doanh. Tôi đã nói với em, đó là điều mà ngân hàng làm. Họ đã thu lợi nhuận từ lãi suất, vậy thì để cho họ chịu rủi ro! Nếu kinh doanh bị thất bại, và cửa hàng Orleans mới mở không thể trả được nợ, thì em phải trả, và nếu em không thể, ngân hàng sẽ làm cho em sạch túi!"

"Không có cách nào khác..."

"Nếu ngân hàng của em nói với em như vậy thì nó là đồ cà chớn," anh ngắt lời cô. "Bancroft & Company là một tập đoàn có uy tín, có lợi nhuận. Ngân hàng chỉ có quyền yêu cầu em đích thân bảo đảm khoản vay cho doanh nghiệp hoặc đưa ra tài sản riêng của em làm vật thế chấp khi em là một ẩn số không có lịch sử hoạt động tín dụng đàng hoàng." Cô mở miệng để phản đối, và Matt ngăn cô lại bằng cách đưa tay cao lên. "Tôi biết họ sẽ cố gắng khiến em phải ký tên," anh thừa nhận, "họ thích có năm mươi người ký trong một vụ thế chấp mua nhà bình thường nếu họ có thể làm được, vì nó loại bỏ nguy cơ của họ. Nhưng không bao giờ, không bao giờ đồng ý ký tên của em cho các khoản vay của Bancroft nữa. Em có biết những người điều hành

của General Motors đã bị những người cho vay yêu cầu ký tên cho khoản vay của công ty General Motors không?"

"Không, dĩ nhiên không. Nhưng trường hợp của em hơi khác một chút mà."

"Ngân hàng nào chẳng cố gắng nói với em như thế. Ai là chủ ngân hàng của Bancroft?"

"Hôn phu của em... Reynolds Mercantile Trust," cô giải thích, quan sát cú sốc và sau đó là sự khó chịu hiện lên trên khuôn mặt anh dưới ánh lửa.

"Đó là một vụ giao dịch lớn mà hôn phu của em đã làm cho em đấy à?" Anh nói một cách chế nhạo.

Meredith tự hỏi liệu có phải lời nhận xét đó bắt nguồn từ sự cạnh tranh của những người đàn ông với nhau hay không. "Anh đang nói chuyện không có lý lẽ," cô lặng lẽ nói với anh. "Có một điều mà anh đang quên. Có những thẩm định viên ngân hàng xem xét kĩ lưỡng các khoản cho vay của ngân hàng, và bây giờ, khi các ngân hàng bị phá sản khắp nơi, các thẩm định viên đang cau mày với những ngân hàng đã đầu tư quá nhiều vào bất kỳ người đi vay nào. Bancroft & Company đang mắc nợ Reynolds Mercantile cả trăm triệu. Parker không thể tiếp tục cho cửa hiệu vay tiền, nhất là bây giờ khi em và anh ấy đã hứa hôn, mà không muốn bị chỉ trích – trừ phi cửa hiệu có đủ tài sản thế chấp."

"Chắc phải có vài hình thức tài sản thế chấp khác mà em có thể sử dụng. Các cổ phiếu của em trong cửa hàng thì sao?"

Cô cười khúc khích và lắc đầu, "Em đã thế chấp chúng rồi, và cha em cũng vậy. Chỉ có một cổ đông chủ yếu trong gia đình trong Bancroft & Company đã không thế chấp cổ phiếu của bà."

"Là ai?"

Meredith thật lòng ao ước có cách nào chuyển hướng cuộc đàm thoại này, và anh vừa mới cho cô cơ hội đó. "Mẹ em."

"Mẹ em à?"

"Em cũng có một người mẹ, anh biết đó," cô nhắc nhở anh bằng giọng chua chát. "Bà có một khối lượng cổ phiếu lớn sau vụ ly hôn."

"Tại sao mẹ em không đưa cổ phiếu của bà ta ra cho ngân hàng? Bà ta sẽ được thu được lợi nhuận mà? Giá trị cổ phiếu của bà ta đang tăng lên hàng ngày khi Bancroft & Company tiếp tục mở rộng và phát triển mạnh."

Bỏ tập giấy qua một bên, Meredith nhìn anh. "Bà không làm vậy vì bà đã không được yêu cầu."

"Em có cảm thấy thoải mái khi nói cho tôi biết tại sao không?" Matt hỏi, hy vọng cô sẽ hiểu là anh đang cố gắng giúp cô, chứ không phải tọc mạch.

"Bà đã không được hỏi vì bà sống ở một nơi nào đó trên đất Ý, và ngay cả bố em hay em cũng không có bất cứ liên hệ nào với bà từ hồi em một tuổi." Khi anh nghe điều đó mà không thể hiện cảm xúc nào, Meredith đột ngột quyết định kể cho anh nghe một việc mà cô thường muốn quên. Quan sát phản ứng của anh, cô nói với nụ cười, "Mẹ của em là… là Caroline Edwards!"

Cặp lông mày đen của anh chau lại, và cô nói thêm, "Hãy nghĩ về một bộ phim cũ của Cary Grant, khi ông ấy ở bên bờ biển Riviera, và một cô công chúa của một vương quốc thần thoại đã bỏ trốn..."

Từ nụ cười của anh, cô biết chính xác là khi nào thì anh nhớ ra bộ phim – và nữ diễn viên chính.

Tựa vào lưng ghế sofa, anh nhìn cô với nụ cười bất ngờ. “Bà là mẹ em à?”

Meredith gật đầu.

Trầm ngâm lặng lẽ, Matt so sánh sự hoàn hảo sang trọng đặc trưng của Meredith với ngôi sao trong phim trong trí nhớ của anh. Mẹ Meredith rất xinh đẹp, nhưng Meredith còn hơn thế. Cô có một sự rực rỡ tỏa ra từ bên trong và chiếu sáng đôi mắt biểu cảm của cô; một vẻ thanh lịch tự nhiên không hề học từ trường diễn xuất. Cô có cái mũi đẹp mà các nhà điêu khắc phải ghen tị, đôi gò má mịn màng và bờ môi lãng mạn khiến người đàn ông nào cũng muốn hôn, nhưng cùng lúc đó tất cả những điểm khác từ cô lại cảnh báo người đàn ông hãy tránh xa cô ra.

Dù người đàn ông đó là chồng cô.

Matt đẩy ý nghĩ đó ra khỏi đầu ngay khoảnh khắc nó xuất hiện. Họ đã kết hôn với nhau vì tình thế ép buộc; còn thật ra, họ là hai người xa lạ. Những người lạ thân mật, con quỷ trong tâm trí anh nhắc nhở anh, và Matt đột ngột phải buộc mình không nhìn xuống bên dưới cổ chiếc áo len vàng rực của cô. Anh không cần nhìn. Anh đã từng khảo sát tỉ mỉ và hôn mọi ngóc ngách của cặp vú đang bó chặt trong chiếc áo len khiêu khích kia. Anh vẫn nhớ chính xác chúng nằm trong tay anh như thế nào, sự mịn màng của làn da cô, sự căng cứng của núm vú cô, mùi hương... Bực mình với sự lôi cuốn thể xác dai dẳng đang cám dỗ, anh cố gắng tự nhủ nó chỉ đơn thuần là một phản ứng tự nhiên của bất cứ giống đực nào khi đối diện với một cô gái có khả năng quyến rũ với vẻ ngoài vừa ngây thơ vừa khêu gợi trong chiếc áo len đơn giản. Nhận ra rằng mình đang nhìn cô mà không nói gì, anh quay về với chủ đề đang thảo luận. “Tôi đã luôn tự hỏi em thừa hưởng khuôn mặt xinh đẹp này từ đâu – Chúa biết bề ngoài của em không thể nào là thừa hưởng từ bố em.”

Choáng váng bởi lời khen chưa từng có của anh và rất vui vì anh rõ ràng đã nghĩ cô có một khuôn mặt xinh đẹp ngay cả trong lúc này, khi cô đang gần ba mươi tuổi, Meredith đáp lại lời khen ngợi với một nụ cười và cái nhún vai nhẹ, vì cô thực sự không biết nên nói gì.

“Sao bây giờ tôi mới biết mẹ em là ai nhỉ?”

“Trước kia chúng ta đâu có nhiều thời gian để nói chuyện!”

Bởi vì chúng ta quá bận làm tình, tâm trí của anh trả lời, gợi cho anh nhớ về những đêm nóng bỏng, bất tận, những đêm anh đã ôm cô trong tay anh, gắn liền cơ thể anh với cơ thể cô, cố gắng đáp ứng sự đòi hỏi mà anh đã cảm thấy để làm cô hài lòng và ở gần cô.

Meredith nhận thấy giãi bày tâm sự với anh là một sự dễ chịu đáng ngạc nhiên, và vì vậy cô kể cho anh nghe một chuyện khác: “Anh đã bao giờ nghe về Seaboard Consolidated Industries chưa?”

Trong đầu Matt sàng lọc những cái tên và các sự kiện rời rạc mà anh đã tích luỹ theo năm tháng. “Tôi nghĩ có một Seaboard Consolidated ở đâu đó phía đông nam Florida. Nó là một công ty mẹ ban đầu sở hữu một vài công ty hoá chất lớn, rồi sau đó đa dạng hóa với các lĩnh vực khai mỏ, hàng không vũ trụ, sản xuất linh kiện máy tính, và chuỗi các hiệu thuốc.”

“Chuỗi các siêu thị,” Meredith chỉnh anh với nụ cười kiêu hãnh đáng yêu từng làm anh nóng lòng muốn kéo cô vào và hôn nó ra khỏi môi cô. “Seaboard được ông em sáng lập.”

“Và bây giờ nó thuộc về em à?” Matt nói, đột ngột nhớ lại người đứng đầu Seaboard là một phụ nữ.

“Không, nó được bà nội kế của em và hai người con trai của bà ta thừa hưởng. Ông em kết hôn với thư ký của ông bảy năm trước khi ông chết. Sau đó ông nhận hai người con trai của bà ta làm con nuôi, và khi ông chết ông để lại Seaboard cho họ.”

Matt bị ấn tượng. “Bà ta phải là một nữ doanh nhân giỏi giang lắm – bà ta đã xây dựng Seaboard thành một tập đoàn lớn và rất có lợi nhuận!”

Meredith không thích bà nội kế của cô nên cô phủ nhận bất cứ sự ca ngợi thái quá nào đối với bà ta, và khi làm vậy cô để lộ ra nhiều hơn những gì cô định nói. “Charlotte đã mở rộng nó, nhưng công ty đã luôn đa dạng hóa ngay từ đầu. Thực ra, Seaboard sở hữu mọi thứ mà gia đình em đã thu mua suốt mấy thế hệ, còn Bancroft & Company còn ít hơn một phần tư tổng số tài sản của ông em. Anh thấy đó, không phải là bà ta đã xây dựng lên Seaboard từ con số không.”

Meredith thấy vẻ mặt bất ngờ của Matt. Cô biết là anh đang nhận ra việc phân chia bất động sản của ông cô có vẻ rất không công bằng. Ở bất cứ một thời điểm nào khác, cô sẽ không nói những chuyện riêng tư nhiều như thế này, nhưng hôm nay có cái gì đó đặc biệt. Niềm vui được ngồi đối diện với Matt trong tình bằng hữu yên bình sau bao năm; ấm áp khi biết rằng cô đang hàn gắn lại mối quan hệ lẽ ra đã chấm dứt với sự thù hằn ngay từ đầu; và vui sướng khi nhận ra anh dường như rất quan tâm tới bất cứ điều gì cô nói. Tất cả những điều đó, cùng với sự ấm cúng của ngọn lửa reo tí tách trong lò sưởi khi tuyết rơi dày trên cửa sổ, tạo ra một bầu không khí rõ ràng là khuyến khích những giãi bày. Kể từ lúc anh lịch sự kìm chế tọc mạch hơn nữa vào vấn đề mà họ đang thảo luận, Meredith tự nguyện cung cấp câu trả lời. “Charlotte và cha em ghét nhau, và khi ông em cưới bà ta, nó gây ra một vết nứt giữa hai người đàn ông chưa bao giờ thực sự được hàn gắn. Về sau – có lẽ là để trả đũa cha em vì đã xa lánh ông, ông em nhận hai người con trai của Charlotte làm con nuôi hợp pháp. Chúng em thậm chí không biết ông đã làm chuyện đó cho đến khi bản di chúc của ông được công bố. Ông chia tài sản của mình thành bốn phần bằng nhau, để lại một phần cho bố em và phần còn lại cho Charlotte cùng các con trai của bà ta, dĩ nhiên là do bà ta kiểm soát cổ phần của họ.”

“Hình như tôi luôn thấy sự chỉ trích trong giọng nói của em mỗi lần em nhắc đến bà ta?”

“Có lẽ là vậy.”

“Bởi vì bà ta có trong bàn tay ba phần tư tài sản của ông em,” Matt phỏng đoán, “thay vì là một nửa?”

Meredith nhìn lướt qua đồng hồ, nhận ra cô cần làm thứ gì đó cho bữa tối, và vội vã nói luôn phần giải thích còn lại của cô. “Đó không phải là lý do em không thể chịu đựng nổi bà ta. Charlotte là người đàn bà cứng rắn nhất, lạnh lùng nhất mà em từng biết, và em nghĩ bà ta cố tình mở rộng vết nứt giữa cha em và ông nội. Không cần nhiều nỗ lực từ phía bà ta”. Meredith kết luận với nụ cười gượng gạo. “Cha em và ông em là hai người cứng đầu và nóng tính – họ có quá nhiều điểm giống nhau để có thể có một mối quan hệ tốt đẹp và hoà bình. Có một lần, khi họ cãi nhau về cách cha em điều hành cửa hiệu, em nghe ông em quát cha em rằng chuyện thông minh duy nhất mà cha em từng làm trong đời là kết hôn với mẹ em – và sau đó ông làm hỏng nó như ông đang làm hỏng cửa hiệu.” Với vẻ tiếc rẻ liếc nhìn đồng hồ, cô đứng lên rồi nói, “Muộn quá rồi, chắc anh cũng đang đói. Em sẽ chuẩn bị thứ gì đó để dùng cho bữa tối.”

Matt nhận ra là anh đói gần chết, và anh cũng đứng lên. “Bộ cha em thật sự đã làm hỏng cửa hiệu à?” Anh hỏi khi họ đi vào trong bếp.

Meredith cười và lắc đầu, “Không, em tin chắc ông ấy đã không làm vậy. Ông em mê gái đẹp. Ông quá say mê mẹ em và luôn giận dữ vì vụ ly hôn của cha em. Thực ra chính ông đã đưa cho mẹ em số cổ phiếu của Bancroft. Ông đã nói đó là điều đúng đắn cha em nên làm vì ông biết mỗi lần cửa hiệu thu được một đồng lợi nhuận, thì bà cũng được thêm một ít cổ tức.”

“Có vẻ ông em là một người đàn ông rất hay,” Matt nói một cách chế nhạo.

Đầu óc của Meredith đã chuyển qua bữa ăn tối, và cô mở tủ, cố nghĩ xem anh có thể ăn gì. Matt đi thẳng đến tủ lạnh và lấy thịt bò ra. “Cái này thì sao?”

“Bò bít tết à? Anh muốn ăn một thứ khó tiêu như vậy à?”

“Tôi nghĩ vậy. Tôi đã không được ăn một bữa đầy đủ trong mấy ngày rồi.” Mặc dù đang rất đói, Matt miễn cưỡng một cách kỳ lạ khi cuộc trò chuyện của họ kết thúc, có lẽ vì cuộc nói chuyện như thế này giữa hai người như trong tiểu thuyết vậy. Gần giống như tiểu thuyết, nhưng không hoàn toàn khó tin, khi có cô ở đây bây giờ, đóng vai trò một người vợ tận tụy, ân cần chăm sóc người chồng đang ốm. Khi Matt mở gói thịt, anh quan sát cô đứng ngang vai anh, cố cột cái khăn qua vòng eo nhỏ để làm một cái tạp dề tạm thời. Hy vọng cô nói chuyện lại với anh, anh đùa, “Cha em có nói với em rằng em đang làm hỏng cửa hiệu không?”

Lấy ra ổ bánh mì, cô tặng cho anh một nụ cười, nhưng nó hoàn toàn khác với vẻ biểu cảm trong đôi mắt cô. “Chỉ khi nào ông ấy ở trong một tâm trạng tốt khác
thường thôi.”

Meredith nhìn thấy sự cảm thông thoáng qua trong mắt anh, và cô lập tức hết sức cố gắng để chứng tỏ cho anh thấy điều đó không cần thiết. “Thật là xấu hổ khi ông ấy lên mặt dạy dỗ em trong cuộc họp với những người điều hành của cửa hiệu, nhưng bây giờ tất cả bọn họ đã quen với chuyện đó. Với lại, bọn họ cũng phải chịu trận với ông ấy, mặc dù là không thường xuyên hay giống như cách em thường nhận được. Anh thấy đó, họ biết cha em là một loại đàn ông… ghét phải đương đầu với sự thực là người khác hoàn toàn có khả năng để đạt được điều gì đó mà không cần tới lời khuyên hay sự can thiệp của ông ấy. Ông ấy thuê những người giỏi, am hiểu với ý tưởng hay, sau đó ông lại bắt nạt họ khi họ góp ý vào ý tưởng của ông. Nếu ý tưởng được thực hiện thành công, ông ấy được tiếng; còn nếu nó thất bại, họ là người chịu tội thế ông ấy. Những người không sợ ông và vẫn làm việc theo quan điểm của họ thì được thăng chức và tăng lương nếu ý tưởng của họ thành công, nhưng họ không được công nhận hoặc biết ơn. Và họ cũng gặp một trận chiến tương tự mỗi khi họ muốn làm điều gì với sáng kiến mới.”

“Và em,” Matt hỏi, dựa vai vào bức tường bên cạnh cô, “bây giờ em xử lý những thứ này ra sao khi em đang điều hành cửa hiệu?”

Meredith ngừng lại khi đang lấy thìa dĩa từ ngăn kéo và nhìn anh, cô nhớ lại cuộc họp trong văn phòng anh vào ngày cô đến đó. Thật không may, cô bị phân tâm bởi lồng ngực trần của anh đang hiện ra rõ ràng ngay tầm mắt. Làn da bóng như đồng và săn chắc với một ít lông xoăn sẫm màu ấy làm cho cô thấy bất an... Với hơi thở bị hụt đi một cách buồn cười, cô đưa mắt nhìn chằm chằm vào mắt anh và cảm giác đó lắng xuống, nhưng không làm giảm bớt sự gần gũi của khoảnh khắc này. “Em giải quyết mọi việc theo cách anh làm,” Meredith nói khẽ, không buồn giấu đi sự ngưỡng mộ mà cô đã cảm thấy.

Anh nhướng một chân mày lên. “Làm sao em biết được tôi giải quyết công việc theo cách nào?”

“Em đã quan sát anh vào cái ngày em đến văn phòng của anh. Em luôn biết có cách hay hơn để làm việc với những người điều hành so với cái cách mà cha em làm, nhưng em không chắc liệu có bị hiểu lầm là yếu đuối và nữ tính không nếu em nói chuyện cởi mở hơn với họ khi em trở thành Tổng giám đốc.”

“Và?” Anh thêm vào, hơi cười toe toét.

“Và anh đã làm đúng cái cách đó với các nhân viên của mình – nhưng không ai buộc tội anh là yếu đuối hay nữ tính cả. Và vì vậy,” cô kết thúc trong tiếng cười ngượng ngùng khi cô quay lại với cái ngăn kéo để thìa dĩa, “Em quyết định là sẽ làm giống như anh khi em trở thành Tổng giám đốc!”

Sự im lặng lơ lửng trong phòng dường như có sự sống và hơi thở – Meredith cảm thấy lúng túng, còn Matt càng hài lòng bởi những lời khen của cô hơn là những gì anh muốn thừa nhận. “Thật là hãnh diện,” anh nói một cách trang trọng. “Cảm ơn em.”

“Không có gì. Bây giờ, sao anh không ngồi xuống và em sẽ dọn bữa tối ra?”

Sau bữa tối, họ quay lại phòng khách. Meredith lang thang đến tủ sách, xem xét các trò chơi và những cuốn sách cũ. Cô đã có một ngày tuyệt vời đáng nhớ, và thực tế đó đang làm cho cô cảm thấy có lỗi với Parker và hơi day dứt về... về cái gì đó cô hoàn toàn không biết gọi là gì. Đúng, cô có thể, cô nghĩ với sự trung thực, cô có thể dễ dàng nói nó là cái gì, nhưng cô không thể hiểu tại sao nó đang tác động đến cô. Có quá nhiều sức hấp dẫn của đàn ông trong ngôi nhà này với đầu óc yên tĩnh của cô, quá nhiều sức quyến rũ của đàn ông, quá nhiều kỷ niệm đang bắt đầu trỗi dậy. Cô đã không liệu trước điều đó khi đi đến đây. Cô đã không mong nhìn thấy cận cảnh bộ ngực trần của Matt để bắt đầu sống lại những ký ức của mười một năm về trước – khi cô nằm dưới Matt, khi anh vào sâu bên trong cô.

Meredith lướt ngón tay từ từ dọc theo những gáy sách bụi bặm mà không thật sự nhìn thấy tựa đề của chúng, và cô vẩn vơ tự hỏi có bao nhiêu người đàn bà khác đã chia sẻ những kỷ niệm thân mật đó khi cơ thể của Matt kết hợp với cơ thể của họ. Hàng chục, cô quyết định, không, là hàng trăm, có lẽ vậy. Và với vẻ khôi hài, đơn thuần vô tư, cô không còn lên án Matt với những tiếng đồn xấu xa về thành tích tình dục nữa, cô cũng không còn khinh thường những người phụ nữ dâng hiến thân thể cho anh nữa. Bây giờ, như một người phụ nữ trưởng thành, cô nhận biết một cách trọn vẹn những gì cô không thể hiểu khi chỉ là một cô gái trẻ: Matt Farrell rõ ràng là tỏa ra sức cám dỗ tình dục và nam tính rất mạnh. Chỉ riêng điều đó đã là một sự thu hút chết người, cộng thêm số của cải khổng lồ mà anh đã tích luỹ được và quyền lực mà anh đang có bây giờ, cô có thể hiểu được là tại sao sự kết hợp đó hoàn toàn không cưỡng lại nổi đối với hầu hết phụ nữ.

Bản thân cô không gặp nguy hiểm với nó. Không một chút nào! Cô chưa bao giờ muốn trong đời một lực sĩ tình dục đào hoa và được nhiều phụ nữ khao khát. Cô thích một người đàn ông đáng tin cậy, có đạo đức nhiều hơn. Như Parker. Nhưng cô thích sự bầu bạn của Matt – cô thừa nhận rằng như vậy thì quá tham lam đối với mình. Có thể, cô đang thích quá nhiều thứ.

Trên ghế sofa, Matt ngắm nhìn cô, hy vọng cô sẽ tìm được một cuốn sách và sẽ cố tập trung vào nó trong thời gian còn lại của buổi tối. Khi cô nán lại trước cái kệ có những trò chơi cũ ở phía trên, anh nghĩ có lẽ cô đang nhìn trò Monopoly... và nhớ lại lần cuối cùng họ đã chơi. “Em có muốn chơi không?” Anh hỏi.

Cô quay lại, vẻ mặt dè dặt của cô không thể giải thích được. “Chơi cái gì?”

“Tôi nghĩ là em đang nhìn một trong những trò chơi ở trên cùng.”

Meredith nhìn thấy nó, trò chơi Monopoly, và tất cả nỗi lo cùng sự bận tâm của cô biến mất với mong muốn trải qua một vài giờ kế tiếp làm một việc hoàn toàn nhẹ nhàng và đơn giản như chơi Monopoly với anh. Cô mỉm cười với anh rồi với tay lấy nó. “Anh có muốn không?”

Matt đột ngột muốn chơi trò đó. “Tôi nghĩ chúng ta có thể chơi,” anh nói, rồi kéo ngay tấm chăn khỏi ghế sofa để họ có thể ngồi ở đó với tấm bảng trò chơi giữa họ.

Hai giờ sau, Matt đã sở hữu Boardwalk, Park Place, toàn bộ bất động sản xanh, đỏ, vàng, tất cả bốn đường xe lửa, cả hai hãng dịch vụ – và bàn cờ đã phủ đầy những ngôi nhà cùng khách sạn của anh, còn Meredith phải trả tiền thuê cho mỗi lần con cờ của cô đi vào khu vực của anh. “Em nợ tôi hai ngàn đô-la cho bước đi vừa rồi,” anh chỉ ra, hoàn toàn hài lòng với buổi tối của anh – và hoàn toàn bị mê hoặc bởi người phụ nữ có thể biến trò chơi Monopoly thành một đêm thú vị nhất mà anh chưa từng có trong nhiều năm. “Trả đi.”

Meredith tặng cho anh cái vẻ ngoài ngây thơ làm cho anh cười khúc khích thậm chí trước khi cô nói, “Em chỉ có năm trăm thôi. Anh sẽ xem xét đến chuyện cho vay chứ?”

“Không có cơ hội đó đâu. Tôi đã thắng. Trả tiền nào!”

“Đúng là gã chủ cho thuê các căn nhà ổ chuột không tim!” Cô nói, và quẳng số tiền vào lòng bàn tay đang mở ra của anh. Cô giả bộ cằn nhằn và cuối cùng mỉm cười với anh. “Lẽ ra em nên biết từ lần cuối cùng chúng ta chơi trò này – là khi anh đã mua hết mọi thứ trước mắt và lấy tiền của mọi người, anh sẽ trở thành một nhà tài phiệt nổi tiếng và giàu có.”

Thay vì mỉm cười, anh nhìn cô trong chốc lát và rồi nhẹ nhàng hỏi, “Nó sẽ khác đi nếu như em biết trước chứ?”

Tim của Meredith lỗi nhịp với câu hỏi quan trọng bất ngờ như vậy. Cố gắng một cách tuyệt vọng để vượt qua vấn đề một cách nhẹ nhàng và không làm mất đi không khí hiện có giữa họ, cô nhìn anh với cái nhìn hài hước của một người phụ nữ vừa bị phỉ báng một cách đau thương và bắt đầu dọn dẹp trò chơi. “Cảm ơn anh vì đã không ám chỉ em từng là một kẻ hám lợi hồi còn trẻ, ngài Farrell. Anh đã đủ làm cho em bẽ mặt đêm nay khi thắng tất cả tiền bạc của em.”

“Em nói đúng,” Matt đáp lại tương tự với giọng nói nhẹ nhàng của cô, nhưng anh hết sức ngạc nhiên là mình đã nói câu đó quá lớn và giận dữ với bản thân mình khi đột nhiên anh nghĩ đến việc có thể làm gì để khiến cô vẫn muốn kết hôn với anh. Đứng lên, anh dập tắt ngọn lửa trong lò sưởi để chắc chắn là nó sẽ không bùng lên trong khi họ ngủ. Cho đến lúc làm xong, anh đã bình tĩnh lại. “Nói đến tiền,” anh nói khi cô đặt trò chơi lại trên kệ sách, “nếu em từng bảo lãnh cá nhân cho việc vay mượn của cửa hiệu, ít nhất em phải yêu cầu cái ngân hàng của hôn phu em đồng ý hủy bỏ sự bảo lãnh đó sau hai hoặc ba năm. Thời gian đó đủ lâu để cho họ có bằng chứng đảm bảo là khoản vay được an toàn.”

Nhẹ nhõm bởi sự thay đổi đề tài, Meredith quay lại.
“Các ngân hàng có làm như vậy à?”

“Hỏi hôn phu của em ấy!” Matt nghe thấy sự nhạo báng trong giọng nói của anh, và anh ghét cơn ghen tị kỳ cục đã gây ra điều đó. Và trong khi anh vẫn còn nhiếc móc mình với những gì vừa nói, anh còn nói thêm, “Và nếu anh ta không đồng ý, thì nên tìm cho mình một chủ ngân hàng khác.”

Meredith biết là cô đột ngột bị dao động, nhưng cô không hiểu sao mình lại bị như vậy.
“Reynolds Mercantile,” cô giải thích một cách kiên nhẫn, “đã là ngân hàng của Bancroft gần một thế kỷ nay. Em tin chắc nếu anh biết chi tiết tình hình tài chính của cửa hiệu, anh sẽ đồng ý là Parker đã giúp đỡ rất nhiều.”

Bực bội một cách vô lý bởi cô khăng khăng bảo vệ Parker, anh cố tình nói một điều mà anh đã muốn nói suốt đêm nay. “Anh ta là người chịu trách nhiệm với chiếc nhẫn em đang đeo trên bàn tay trái của em đấy à?”

Cô gật đầu, nhìn anh một cách cảnh giác.

“Mắt thẩm mỹ của anh ta thật tệ. Nó quá xấu.”

Matt nói câu đó với vẻ khinh bỉ cao thượng, và những điều anh nói về chiếc nhẫn rất đúng, đến nỗi Meredith cảm thấy khó mà kìm chế được tiếng cười đang dâng lên bên trong cô. Anh đứng yên, lông mày nhướng cao thách thức, thách thức cô phủ nhận điều đó, và cô cắn chặt môi, cố không cười khúc khích. “Nó là vật gia truyền đấy.”

“Nó quá xấu xí.”

“Một vật gia truyền là một...”

“Nó là bất cứ vật gì,” Matt nói thẳng tuột, “chỉ có giá trị về tình cảm, còn lại thì quá xấu xí đến mức không thể bán và quá quý báu để vứt đi.”

Thay vì giận dữ như anh mong đợi, Meredith cười khanh khách rồi ngồi sụp xuống dựa vào tường. “Anh nói đúng,” cô cười.

Nhìn cô, Matt cố gắng để nhớ rằng cô chẳng có ý nghĩa gì đối với anh nữa, sau đó anh rời mắt khỏi khuôn mặt đỏ bừng, khêu gợi của cô và liếc nhìn đồng hồ trên mặt lò sưởi. “Đã hơn mười một giờ rồi,” anh nói. “Tốt nhất chúng ta nên đi ngủ.”

Giật mình bởi sự cộc cằn trong giọng nói của anh, Meredith nhanh chóng tắt đèn cạnh ghế sofa. “Em xin lỗi. Em không nhận ra là đã trễ đến vậy.”

Giống như cỗ xe ma thuật của Cinderella biến thành trái bí ngô vào lúc nửa đêm, tâm trạng vui vẻ đã hoàn toàn biến mất khi họ bước đến gần cầu thang để đi ngủ. Meredith cảm nhận được nó, nhưng cô không hiểu tại sao nó đang xảy ra. Matt cảm nhận được nó, và anh biết chính xác tại sao nó đang xảy ra. Với vẻ lịch sự lãnh đạm, anh đưa cô đến phòng của Julie và chúc cô ngủ ngon.

Chương 37

Vào nửa đêm Matt vẫn còn thức, mắt anh nhắm lại, tâm trí anh bị ám ảnh với việc Meredith đang ngủ ở dưới hành lang. Mười hai giờ rưỡi, anh vẫn trở mình liên tục, và với sự bực bội, anh mở chai thuốc lấy một viên thuốc gây buồn ngủ. Lúc 1 giờ 15 phút anh giật mạnh chai thuốc và lấy thêm một viên khác.

Chúng đưa anh vào giấc ngủ, nhưng trong trạng thái mê man vì thuốc, anh mơ thấy cô... những giấc mơ bất tận, nóng bỏng, khi Meredith bước vào vòng tay anh, trần trụi và ham muốn, ve vuốt khắp người anh, làm cho anh rên rỉ đầy khoái cảm. Anh làm tình với cô hết lần này đến lần khác cho đến khi anh làm cho cô sợ vì anh không thể dừng lại. “Matt, dừng lại đi, anh đang làm cho em sợ đấy!”

Anh đâm vào cô sâu hơn và sâu hơn, trong khi cô vẫn cầu xin anh, “Matt, làm ơn dừng lại đi!”

Trong khicô nói với anh là anh đang mơ. “Dừng lại đi, anh đang nằm mơ đấy Matt!”

Và đe doạ sẽ gọi bác sĩ... “Nếu anh không thức dậy, em sẽ gọi bác sĩ đấy!”

Anh không muốn bác sĩ, anh muốn cô. Anh cố lăn tròn lên trên người cô, nhưng cô ôm anh xuống, đặt bàn tay cô lên trán anh... rồi đưa cho anh ly cà phê... “Làm ơn thức dậy đi! Em mang cà phê đến cho anh này!”

Cà phê?

Và tiếng thì thầm nhẹ nhàng rót vào tai anh... “Mẹ kiếp, anh đang nằm mơ! Anh đang mỉm cười trong giấc ngủ của anh đấy! Thức dậy đi nào!”

Lời nguyền rủa đó đánh thức anh. Meredith không bao giờ chửi thề, vì vậy có cái gì đó không đúng với giấc mơ này. Cái gì đó không đúng...

Anh buộc mắt mình mở ra và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, cố gắng trấn tĩnh lại. Cô đang cúi xuống nhìn anh, tay nắm chặt vai anh, và trông cô rất lo lắng. “Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

Meredith buông lỏng tay cô và thả người xuống cạnh anh trên giường với tiếng thở dài nhẹ nhõm. “Anh đang lăn lộn xung quanh và nói mơ nhiều đến nỗi em nghe được tiếng anh từ ngoài hành lang. Khi em không thể đánh thức anh, em bắt đầu hoảng sợ, nhưng đầu của anh rất mát. Đây, em có mang đến cho anh một ít cà phê,” cô nói thêm, nghiêng đầu về phía cái tách trên bàn đầu giường.

Matt ngoan ngoãn buộc mình ngồi dậy. Dựa lưng vào đầu giường, anh cào tay qua mái tóc, cố giũ hết vết tích còn sót lại của giấc ngủ. “Là mấy viên thuốc đó,” anh giải thích. “Hai viên đó chắc chứa sức công phá của một đầu đạn hạt nhân.”

Cô cầm lọ thuốc lên và đọc chỉ dẫn bên ngoài. “Cái này nói anh chỉ có thể uống một viên thôi.”

Không trả lời, Matt với lấy tách cà phê và uống gần hết, sau đó anh ngả đầu lên tấm ván đầu giường và nhắm mắt lại vài phút để cho chất caffeine thực hiện ma thuật của nó, thư giãn trong êm ái và không quan tâm đến những điều đã làm cho anh mệt mỏi hồi đêm.

Nhớ lại thói quen của anh là không muốn nói chuyện trong vài phút đầu tiên sau khi thức dậy, Meredith đứng lên và lơ đãng sắp xếp lại những thứ trên bàn đầu giường, sau đó nhặt lên cái áo choàng của anh và đặt nó ở chân giường. Khi cô quay trở lại, mắt anh đã có thần hơn, khuôn mặt anh thả lỏng và gần như rất trẻ con. Và rất đẹp trai nữa. “Anh cảm thấy đỡ hơn không?” Cô

hỏi, mỉm cười.

“Đỡ hơn nhiều. Em pha cà phê rất ngon.”

“Mỗi người phụ nữ nên có một món ăn sở trường của cô ta để có thể khoe khoang với bất cứ ai mỗi khi có cơ hội.”

Anh bắt gặp sự thích thú trong mắt cô và cười toe toét một cách uể oải. “Ai nói vậy?”

“Một cuốn tạp chí em đọc trong văn phòng của nha sĩ,” cô trả lời, cười khúc khích. “Sở trường nấu nướng của em là cà phê. Bây giờ, anh có cảm thấy muốn ăn điểm tâm không?”

“Điều đó phụ thuộc vào việc em có định phục vụ nó với các chai lọ như hôm qua không,” anh nói đùa.

“Nếu em là anh, em sẽ cẩn thận hơn về chuyện sỉ nhục đầu bếp. Có vài chất bột tẩy rửa dưới bồn rửa chén sẽ trông giống y như đường nếu em bỏ nó vào món ngũ cốc của anh đấy.”

Vai Matt rung lên cười ngặt nghẽo,và anh uống hết tách cà phê của mình.

“Nghiêm túc đấy,” cô nói, cười đáp lại anh từ chân giường, trông cô như một nữ thần dát vàng trong quần chiếc jean xanh; một thiên thần với ma thuật trong đôi mắt. “Anh thích ăn gì vào bữa sáng nào?”

‘Em’, Matt nghĩ, và sự ham muốn bắt đầu gầm rú qua toàn bộ cơ thể anh. Anh muốn cô cho bữa điểm tâm. Anh muốn vươn ra phía trước và kéo cô vào giường mình, để lùa tay vào mái tóc như lụa của cô và gắn liền cơ thể anh với cơ thể cô. Anh muốn cảm thấy tay cô trên người anh, anh muốn chôn mình bên trong cô và làm cô rên lên vì thèm khát. “Em nấu gì cũng được,” anh nói, kéo chăn che giấu sự xáo động trong lòng. “Tôi sẽ xuống dưới lầu sau khi tắm xong.”

Khi cô rời khỏi phòng, Matt nhắm mắt và nghiến chặt răng anh lại, bị giằng xé giữa sự tức giận và không thể tin. Mặc cho mọi việc đã xảy ra trước đây, cô vẫn có thể làm điều này với anh! Nếu tất cả cảm giác anh có với cô là dục vọng, anh có thể tha thứ cho mình, nhưng anh không thể tha thứ cho sự khao khát tuyệt vọng một cách đột ngột như thế này, muốn lại là một phần của cô... và được cô yêu thương.

Cách đây mười một năm anh đã yêu cô hầu như ngay khoảnh khắc nhìn thấy cô, và trong nhiều năm sau đó, cuộc sống của anh bị ám ảnh bởi tiếng cười kiêu kỳ, nghiêm trang của một cô gái mười tám tuổi.

Hơn mười năm qua, anh đã lên giường với hàng tá phụ nữ, tất cả bọn họ đều có nhiều kinh nghiệm giường chiếu hơn Meredith. Với họ, quan hệ tình dục là một hành động để làm thỏa mãn nhau. Với Meredith, nó là một hành động hết sức đẹp đẽ. Tinh tế. Đau đớn. Ma thuật... Ít nhất, đó là cảm giác của anh trước kia – có lẽ thế, vì anh đã quá mất trí với cô đến nỗi anh không biết sự khác nhau giữa tưởng tượng và hiện thực. Cô đã quyến rũ anh ở tuổi mười tám, nhưng ở tuổi hai mươi chín này cô càng nguy hiểm hơn đối với sự yên tĩnh trong tâm trí anh bởi vì cô đã thay đổi, những thay đổi hấp dẫn và mời gọi. Sự tinh tế trẻ trung vốn có cộng thêm vẻ ngoài thanh nhã nhưng cũng dễ bị tổn thương trước kia vẫn còn toả sáng trong đôi mắt cô, và nụ cười của cô vẫn thay đổi từ khêu gợi đến rực rỡ theo tâm trạng. Mà cô lại có vẻ hoàn toàn hờ hững với, hoặc không biết tới vẻ đẹp của mình. Hôm qua, cô không dừng lại lần nào để trang điểm trước tấm gương trong phòng ăn, hay nhìn lướt qua nó khi cô đi ngang qua. Trái với những người phụ nữ xinh đẹp khác mà anh biết, cô không làm dáng, điệu đà hay vuốt những ngón tay qua mái tóc lộng lẫy của mình để thu hút sự chú ý. Sắc đẹp của cô đã hoàn thiện và dáng người cô đã chín muồi hấp dẫn khiến cô nhìn hết sức quyến rũ trong chiếc quần jean và chiếc áo len, cũng như trong cái áo choàng lông chồn và bộ đầm đen cô mặc tại bữa ăn trưa ngày hôm đó.

Máu của Matt sôi sùng sục, bàn tay anh ngứa ngáy muốn khám phá và vuốt ve những đường cong mới của cô. Đột nhiên đầu óc luôn thay đổi của anh hiện lên một giải pháp: nếu anh có được cô chỉ một lần nữa, anh có thể làm nguội lạnh sự khát khao về cô và đẩy cô ra khỏi người anh hoàn toàn... Lẩm bẩm chửi thề, Matt thức dậy và khoác áo choàng vào. Anh đúng là điên mới nghĩ đến việc ân ái với cô lần nữa.

Một lần nữa? Anh dừng lại. Lần đầu tiên kể từ lúc cô đến đây, anh có thể suy nghĩ mà không bị kiệt sức bởi ảnh hưởng của cơn bệnh hoặc những viên thuốc chết tiệt. Tại sao cô lại đến trang trại này?

Cô đã tự trả lời câu hỏi đó: cô muốn một thoả thuận ngừng bắn.

Tốt, anh đã tán thành thoả thuận ngừng bắn của cô. Vậy thì vì sao cô vẫn ở đây? Meredith không đến để chơi với anh, đó là một sự chắc chắn chết tiệt – vậy thì tại sao cô cứ quanh quẩn ở đây, mang đến cho anh cà phê trên giường, mê hoặc anh một cách có hiệu quả và tước đi vũ khí của anh?

Câu trả lời đánh vào đầu anh như một xô nước đá, khiến anh điếng người với sự ngu ngốc của mình: 'Em muốn miếng đất Houston cho Bancroft,' cô đã nói, 'nhưng không thể trả nổi cái giá ba mươi triệu.'

Chúa ơi, cô giống như thuốc gây mê! Cô đã hoàn toàn khiến cho tâm trí anh mê muội. Meredith muốn miếng đất Houston với cái giá ban đầu, và cô hiển nhiên sẵn sàng làm bất cứ việc gì để có nó, bao gồm xoa dịu anh. Lời xin lỗi khiêm tốn, sự ước ao về thoả thuận ngừng bắn, thái độ như một người vợ của cô vào cuối tuần này – đó là tất cả những động tác giả để đánh lừa anh! Hoàn toàn ghê tởm với sự giả dối của cô và sự cả tin của anh, Matt đi đến bên cửa sổ và kéo rèm cửa ra, nhìn tuyết đã chất đống trên đường lái xe vào nhà, trong khi tâm trí anh chỉ thấy hình ảnh cô đứng một cách nhu mì bên cạnh giường: 'Em sẽ chấp nhận chuyện đó như sự hối lỗi...'

Hối lỗi? Anh nghĩ một cách giận dữ. Sự nhu mì? Meredith không có sự nhu mì trong cơ thể cô; cô và cha cô áp chế bất cứ ai chắn ngang đường của họ, như thể họ có quyền làm vậy! Điều duy nhất thay đổi ở Meredith là cô đã học được tính kiên trì. Hiển nhiên, cô sẽ leo lên giường với anh nếu cô nghĩ nó sẽ giúp cô lấy lại miếng đất đó, anh nghĩ với nỗi khiếp sợ.

Xoay gót, Matt nhặt lên cặp táp của anh từ sàn nhà, mở nó ra và rút mạnh cái điện thoại di động anh luôn luôn giữ bên mình. Khi Sue O' Donnell trả lời cuộc gọi của anh ở trang trại kế bên, Matt sốt ruột trả lời những câu hỏi thăm của cô về gia đình anh, sau đó anh nói, "Tôi bị kẹt ở đây không ra ngoài được. Cô có thể yêu cầu Dale tới dọn tuyết trên đường lái xe ngay không?"

"Được thôi," cô đồng ý ngay lập tức. "Anh ấy sẽ về đến nhà chiều nay, và tôi sẽ bảo anh ấy đến đó ngay."

Tức giận với sự chậm trễ, nhưng không thể nghĩ ra được giải pháp thay thế, Matt gác máy và đi vào phòng tắm. Trước khi dục vọng khiến anh làm một việc sẽ lấy nốt đi chút kiêu hãnh và lòng tự trọng còn sót lại, anh sẽ đuổi Meredith ra khỏi đây! Việc duy nhất anh phải hoàn thành bây giờ là tìm cho ra chùm chìa khóa xe của cô. Anh mơ hồ nhớ lại là cô đã xuống xe vào cái đêm cô đến, rồi cúi xuống tìm kiếm gần lốp trước bên phía ghế lái. Anh sẽ tìm chìa khóa của cô ở gần đó. Viễn cảnh phải mò mẫm loanh quanh trong tuyết còn đỡ khó chịu hơn là ở cùng cô dưới mái nhà này thêm một ngày nữa. Hay một đêm nữa. Nếu anh không thể tìm ra chúng, anh sẽ nối dây nóng để khởi động xe mà không cần đến cái chìa khóa chết tiệt đó. Cho tay vào trong bồn tắm, anh bật nước, tự hỏi liệu cô có lắp hệ thống báo động điện tử trên xe hay không. Nếu cô có, anh sẽ nghĩ đến thứ khác, nhưng bằng cách này hay cách khác, anh sẽ đuổi cô ra khỏi đây. Ngay khi đường lái xe được dọn sạch tuyết, anh sẽ cho cô năm phút để thu dọn đồ và đi ra khỏi nhà anh.

Chương 38

Vẫn còn đang cài khuy áo sơ mi, Matt bước xuống cầu thang. Meredith xoay lại khi anh hầm hầm đi qua cửa bếp, mặc áo khoác vào và hướng đến cửa trước. "Anh đi đâu vậy?"

"Tôi định đi ra ngoài tìm chìa khóa của em. Em có nhớ làm rớt chúng ở đâu không?"

Cô sững sờ trước vẻ quyết tâm cứng rắn trên quai hàm anh. "Em... em đã làm rơi chúng khi em đi vòng qua trước đầu xe, nhưng không có lý do gì để anh ra đó ngay bây giờ..."

"Có," anh nói thẳng thừng, "có đấy. Sự giả vờ ngớ ngẩn này kéo dài đủ lâu rồi. Đừng tỏ ra bất ngờ nữa," anh cáu kỉnh. "Em, cũng như tôi, đã chán ngấy chuyện giả vờ cuộc sống vợ chồng hạnh phúc này rồi!" Cô hít một hơi thở mạnh như thể anh vừa tát cô, và Matt nói thêm một cách lạnh lùng, "Tôi ngưỡng mộ sự kiên trì của em, Meredith. Em muốn miếng đất ở Houston với cái giá hai mươi triệu, và em cần một cuộc ly hôn nhanh, có sự hợp tác của tôi và không công khai. Em đã dùng hai ngày ở đây mua vui cho tôi để tôi chấp nhận cả hai. Em đã thử và em đã thất bại. Bây giờ, hãy quay lại thành phố và cư xử như một người điều hành có năng lực. Kiện tôi ra toà với miếng đất ở Houston và nộp đơn xin ly hôn, nhưng bớt trò hề buồn nôn này đi! Vai trò của một người vợ khiêm tốn, yêu thương không hợp với em đâu, và em chắc hẳn là đã chán ngấy nó như tôi rồi!"

Matt xoay gót và bước ra cửa trước. Meredith nhìn chằm chằm vào chỗ anh vừa đứng, trái tim cô thắt lại vì hoảng sợ, thất vọng, và ê chề. Anh đột ngột cho hai ngày này là một sự giả vờ ngớ ngẩn chán ngán! Chớp mắt để ngăn những giọt nước mắt thất vọng, cô cắn môi và quay trở lại với cái chảo rán. Rõ ràng cô đã bỏ qua cơ hội tốt nhất để nói cho anh nghe cô đã không phá thai, và cô không nghĩ ra được bất cứ lý do nào làm cho tâm trạng của anh đột ngột trở nên thù địch. Cô ghét sự thay đổi không đoán trước được của Matt; anh luôn là người như vậy. Cô sẽ không bao giờ biết anh nghĩ gì hoặc sắp làm gì tiếp theo! Trước khi rời khỏi ngôi nhà này, cô sẽ nói với anh những gì đã thực sự xảy ra cách đây mười một năm, nhưng bây giờ liệu anh có còn quan tâm, hay có tin cô nữa không? Cô nhặt lên một quả trứng và đập nó thật mạnh vào thành chảo làm cho lòng đỏ đổ ra ngoài.

Trong mười phút, Matt cào qua lớp tuyết gần lốp trước của chiếc BMW với những nỗ lực vô ích để tìm chùm khóa chết tiệt của Meredith; anh đào bới và lùng sục cho đến khi găng tay của anh ướt nhẹp và bàn tay anh tê cóng, sau đó anh chịu thua và nhìn qua cửa sổ kiểm tra hệ thống báo động của cô. Không thấy hệ thống bàn phím nhỏ, như vậy cũng có nghĩa là xe cô chỉ có thể được khởi động bằng chìa khoá. Dù anh có cạy cửa xe và nối dây nóng, hệ thống báo động trên xe cô sẽ vô hiệu hoá khiến chiếc xe không thể lái được.

"Điểm tâm đã sẵn sàng," Meredith nói một cách lúng túng, rồi đi vào phòng khách khi cô nghe tiếng cửa trước đập mạnh. "Anh có tìm được chìa khóa của em không?"

"Không," Matt nói, cố gắng kiểm soát sự tức giận của mình. "Có một người thợ khoá trong thành phố, nhưng anh ta không làm việc vào Chủ nhật."

Meredith dọn ra món trứng rán mà cô đã làm, sau đó cô ngồi đối diện với anh. Cố gắng một cách tuyệt vọng khôi phục lại mối quan hệ mà họ đã chia sẻ với nhau từ hôm qua, cô hỏi với sự điềm tĩnh, giọng nói vừa phải, "Anh có thể cho em biết tại sao anh lại đột ngột quyết định toàn bộ cuối tuần này là một âm mưu của em không?"

"Lý trí đã trở về cùng với sức khoẻ của tôi," anh nói ngay. Trong mười phút, khi họ ăn, Meredith cố lôi kéo anh vào câu chuyện, chỉ để cho anh đẩy lui sự cố gắng của cô bằng những câu trả lời cộc lốc. Ngay lúc ăn xong, anh đứng dậy và nói là sẽ bắt đầu thu xếp đồ đạc trong phòng khách.

Với trái tim đau đớn, Meredith nhìn anh bước đi, sau đó cô máy móc bắt đầu dọn dẹp nhà bếp. Khi cái đĩa cuối cùng đã được rửa và cất đi, cô bước vào phòng khách. "Có rất nhiều thứ để dọn," cô nói, quyết tâm tìm cách làm cho anh dễ nói chuyện với cô hơn. "Em có thể giúp anh không?"

Matt nghe được sự van xin muốn làm hoà trong giọng nói của cô, và cơ thể anh đáp lại với dục vọng dâng cao một cách rõ ràng khi anh đứng thẳng lên và nhìn vào cô: 'Em có thể đi lên lầu với tôi và đưa cho tôi cái thân thể ngon lành của em'. Nhưng rồi anh lại nói, "Em muốn làm gì thì làm."

Tại sao – Meredith dữ dội chất vấn bản thân mình – bây giờ cô lại không đến gần anh được, và tại sao anh lại đột ngột ghét cô và bực bội đến thế? Bố Matt nói anh đã buồn đến phát điên lên khi nghĩ cô đã phá thai, và khi cô không chịu gặp anh, điều đó gần như đã giết chết anh. Lúc ấy cô đã nghĩ chắc Patrick đã phóng đại tình cảm mà Matt dành cho cô, bây giờ cô chắc chắn là ông đã thổi phồng quá mức, và sự tin chắc này làm cô thấy thất vọng kỳ lạ. Mặc dù nó không làm cô ngạc nhiên. Matt luôn có khả năng gánh vác những trách nhiệm nặng nề, nhưng chẳng ai biết được những suy nghĩ và cảm giác thật sự của anh. Hy vọng là tâm trạng của anh sẽ cải thiện nếu cô để anh yên, cô đi lên lầu và dành cả buổi sáng để đóng thùng ga trải giường, chăn gối và các vật dụng trong tủ đồ, những thứ mà anh đã nói với cô trong bữa sáng là hầu hết sẽ được tặng cho các hội từ thiện. Chỉ có các vật kỷ niệm của gia đình là được giữ lại, và cô cẩn thận sắp xếp tủ áo của cha mẹ anh, để chắc chắn là không có kỷ vật nào bị bỏ vào cái hộp dành cho hội từ thiện.

Giữa trưa, cô đi xuống dưới lầu. Họ cùng ăn bánh sandwich, và mặc dù Matt không thân thiện, ít ra anh cũng trả lời những câu hỏi và nhận xét của cô với vẻ lịch sự tách biệt, và cô xem đó như một dấu hiệu khích lệ rằng tâm trạng của anh đang trở nên tốt hơn. Dọn dẹp xong bữa ăn trưa, cô hài lòng đưa mắt nhìn lướt qua căn bếp sạch sẽ rồi đi vào phòng khách, nơi Matt đang xếp sách và đồ trang trí lặt vặt vào hộp một cách có thứ tự. Cô dừng lại ở ngưỡng cửa, nhìn cái áo sơ mi màu da cừu của anh căng ra qua đôi vai lực lưỡng. Anh đã cởi chiếc quần jean bị ướt khi anh tìm chìa khoá của cô ở bên ngoài, thay vào đó anh đang mặc một cái quần ôm sát hông dọc theo chiều dài đôi chân đầy cơ bắp. Trong một khoảnh khắc tuyệt vọng, cô thực sự nghĩ đến việc bước đến ngay đằng sau anh, vòng tay quanh thắt lưng anh, và tựa má vào tấm lưng rắn chắc của anh. Cô tự hỏi anh sẽ phản ứng thế nào. Có lẽ là anh sẽ đuổi cô đi, Meredith quyết định một cách rầu rĩ.

Trong đầu, cô buộc bản thân phải dứt khoát và bước về phía trước, nhưng sau nửa ngày chịu đựng tính khí thất thường của anh, thần kinh căng ra và tâm trạng căng thẳng của cô đã đến mức không chịu nổi. Cô nhìn anh dán miếng băng keo cuối cùng vào thùng sách sau cùng, và nói, "Em có thể làm bất cứ thứ gì giúp cho anh không?"

"Không cần, vì tôi đã làm xong," anh nói mà không buồn quay lại.

Meredith cứng đờ, màu sắc trên gò má cô phản ánh tâm trạng căng thẳng đến mức báo động của cô. Với một nỗ lực cuối cùng, cô nói, "Em sẽ đi lên phòng của Julie để xếp lại vài thứ đồ mà cô ấy để lại. Anh có muốn em pha cho anh một tách cà phê trước khi em đi không?"

"Không," anh cáu kỉnh.

"Có thứ gì khác em có thể lấy cho anh không?"

"Ôi, vì Chúa!" Anh bùng nổ, xoay nhanh lại. "Ngưng hành động như một người vợ thiên thần của một bệnh nhân đi, và ra khỏi đây!"

Sự giận dữ sáng rực trong mắt Meredith, cô bóp chặt tay lại, kìm chế những giọt nước mắt và thôi thúc muốn tát vào mặt anh. "Được thôi," cô phản kích, cố gắng một cách dũng cảm để giữ vững thái độ đường hoàng đang rời bỏ cô. "Anh có thể tự làm bữa tối chết tiệt của anh và ăn

một mình đi!" Quay gót chân, cô hầm hầm đi lên cầu thang.

"Em nói vậy có nghĩa là cái quái gì vậy?"

Cô dừng lại, nhìn xuống anh như một nữ thần đầy giận dữ và kiêu hãnh, tóc cô xõa xuống vai. "Nghĩa là tôi nghĩ anh là một người bầu bạn vô cùng tồi tệ!"

Một câu nói như vậy sẽ làm cho Matt cười nếu anh đã không quá điên tiết với bản thân vì muốn có cô – ngay cả khi cô đứng ở đó, trừng mắt nhìn vào anh. Anh nhìn thấy cô quay lưng lại và biến mất dưới hành lang, rồi anh thơ thẩn đi đến cửa sổ. Chống tay vào khung cửa, anh nhìn chòng chọc vào đường lái xe vào nhà. Nó đã được dọn sạch tuyết. Dale O' Donnell rõ ràng đã đến trong khi họ ăn trưa. Matt đứng ở cửa sổ vài phút, anh nghiến răng, chiến đấu chống lại thôi thúc đi lên lầu và tự mình khám phá ra Meredith có thực sự muốn miếng đất Houston đến nỗi lên giường với anh không. Không có cách nào tệ hơn để trải qua một ngày và một đêm mùa đông – và không có cách trả thù nào hay hơn là để cho cô làm việc đó, sau đó bảo cô ra đi với hai bàn tay trắng. Và anh vẫn do dự, kìm chế bởi sự đắn đo hết sức mơ hồ... hoặc tiềm thức gìn giữ một điều gì đó. Rời khỏi cửa sổ, anh lấy áo khoác và lại đi ra ngoài, lần này hoàn toàn quyết tâm đi tìm chìa khoá xe của cô. Anh tìm thấy chúng cách nơi anh đã dừng lại trước đây chừng chục phân.

"Đường lái xe đã được dọn sạch," anh tuyên bố, đi vào phòng của Julie nơi Meredith đang đặt những cuốn sổ dán tranh ảnh cũ vào thùng. "Thu dọn đồ em đi."

Meredith lảo đảo xoay lại, đau nhói vì sự lạnh giá trong giọng nói của anh, hy vọng trì hoãn của cô để cho tâm trạng của ngày hôm qua có thể quay về giờ tắt ngấm. Thu hết can đảm, cô từ từ bọc cuốn sổ cuối cùng. Bây giờ đã đến lúc phải nói với anh về việc cô bị sẩy thai, và cô tin chắc anh sẽ có một phản ứng kiểu như "thực ra, em thân yêu, tôi chẳng quan tâm đâu". Chỉ nghĩ đến khả năng đó thôi cũng làm cho cô giận sôi lên. Sau nửa ngày kéo dài sự nhạo báng và sự im lặng lạnh nhạt của anh, thần kinh cô đã căng ra đến điểm bùng nổ. Cẩn thận, cô đặt những cuốn sổ đã được bọc vào thùng, rồi đứng thẳng lên và nhìn anh. "Trước khi tôi rời khỏi, có chuyện này tôi phải nói cho anh biết."

"Tôi không có hứng thú," anh thốt ra, bước tới phía trước. "Đi mau."

"Tôi sẽ không đi cho đến khi tôi nói cho anh biết những gì tôi thực sự đến đây để nói!" Cô nói, rồi kêu lên trong sự sửng sốt khi anh chộp lấy cánh tay cô.

"Meredith," anh cáu kỉnh, "đừng nói những chuyện tào lao nữa và hãy đi đi!"

"Tôi không thể!" Cô kêu lên, giật mạnh cánh tay mình ra. "Tôi… tôi không có chìa khoá xe!" Lúc này Matt chợt nhìn thấy cái túi xách nhỏ nằm cạnh giường. Anh không nhớ gì nhiều về cái đêm cô đến, nhưng anh nhận ra cô đã quay trở lại lấy cái túi sau khi cô ra khỏi xe. Cơn sốc khi nhìn thấy nó đánh vào đầu anh. Xe của cô lẽ ra là bị khóa, nhưng cô đã lấy được túi xách ra khỏi xe! Quay gót, anh giật mạnh cái ví của cô trên tủ áo, trút ngược nó, rồi thô bạo đổ tất cả mọi thứ trong đó ra. Một bộ chìa khoá xe rơi xuống. "Sao," anh nói với giọng ngọt nhạt, "em không có chìa khóa ư?"

Trong nỗi hoảng sợ và tuyệt vọng, Meredith nhắm mắt đặt bàn tay cô lên ngực anh. "Matt, làm ơn nghe này!" Cô nhìn thấy ánh mắt của anh rọi chiếu cánh tay cô, sau đó nó từ từ nâng lên khuôn mặt của cô, và khi mắt anh gặp mắt cô, rõ ràng là anh có sự thay đổi, mặc dù cô không biết rằng cử chỉ thân mật của mình đã gây ra điều đó. Quai hàm anh thôi căng cứng, cơ thể anh thả lỏng, mắt anh không còn khắc nghiệt và lãnh đạm, nhưng những tia nhìn chậm lại và dò đoán, giọng của anh thậm chí cũng khác – trơn tru, mềm mại, giống như vải sa tanh trên nền thép lạnh. "Tiếp tục và nói đi, em yêu, tôi đang nghe từng chữ đây."

Đầu óc của Meredith vang lên tiếng báo động khi cô nhìn vào trong đôi mắt xám đó, nhưng cô

quá tuyệt vọng đến mức không thể lưu tâm đến sự cảnh cáo hoặc nhận ra bàn tay anh đang từ từ lướt dọc cánh tay cô. Hít nhanh một hơi trấn tĩnh, cô bắt đầu bài diễn văn mà cô đã thực tập suốt buổi sáng: "Tối thứ Sáu, tôi đến căn hộ của anh để cố gắng nói lý lẽ với anh."

"Tôi đã biết chuyện đó," anh cắt ngang.

"Chuyện anh không biết là cha anh và tôi đã có một cuộc cãi cọ dữ dội."

"Tôi chắc chắn là em đã không tức giận, em yêu," anh nói với vẻ nhạo báng. "Một phụ nữ có giáo dục như em sẽ không bao giờ cúi gập người thấp như vậy."

"Tôi đã giận," Meredith nói, lung lay bởi thái độ của anh nhưng nhất quyết tiếp tục. "Bố anh bảo tôi hãy tránh xa anh ra – ông ấy buộc tội tôi đã bỏ đi đứa con của chúng ta và gần như phá huỷ cuộc sống của anh. Lúc đầu tôi… tôi không biết ông ấy đang nói về chuyện gì."

"Tôi chắc chắn là ông ấy có lỗi vì đã không nói rõ..."

"Đừng nói chuyện với tôi bằng giọng điệu hợm hĩnh đó!" Meredith cảnh báo với cảm giác vừa lo sợ vừa tuyệt vọng. "Tôi đang cố làm cho anh hiểu!"

"Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi phải hiểu chuyện gì đây?"

"Matt, tôi đã không phá thai – tôi bị sẩy thai. Bị sẩy thai!" Cô lặp lại, xem xét vẻ điềm tĩnh trên gương mặt anh để tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ phản ứng của anh.

"Bị sẩy thai. Tôi biết rồi." Mắt anh dừng lại trên môi cô và bàn tay anh trượt lên cánh tay cô, uốn quanh gáy cô. "Quá xinh đẹp..." anh khàn khàn thì thầm. "Em luôn quá xinh đẹp…"

Choáng váng và bất động trước những lời nói và âm sắc khàn đục trong giọng nói của anh, cô nhìn chằm chằm vào anh, không chắc những gì anh đang suy nghĩ, không thể tin anh đã chấp nhận lời giải thích của cô quá dễ dàng và bình tĩnh. "Quá xinh đẹp," anh lặp lại, tay siết chặt lấy gáy cô, "và là một kẻ nói dối!" Trước khi cô có thể suy nghĩ mạch lạc, miệng anh đã lao xuống, tóm lấy miệng cô trong một nụ hôn đầy nhục dục, nghiền nát môi cô ra. Những ngón tay của anh lùa vào tóc cô và giữ chặt đầu cô lại khi lưỡi anh đẩy một cách xấc láo vào miệng cô.

Nụ hôn trừng phạt và làm mất giá trị của cô, Meredith biết rõ điều đó, nhưng thay vì chống lại anh như anh đã nghĩ, cô quấn tay quanh cổ anh, áp sát cơ thể cô vào anh, rồi hôn trả lại anh với tất cả sự dịu dàng và ăn năn đau đớn từ tận đáy lòng, để cố thuyết phục anh là cô nói thật. Sự đáp lại của cô làm Matt cứng đờ người vì sốc; anh căng thẳng, như thể anh có ý định đẩy cô ra, rồi với một tiếng rên nhỏ anh kéo cô vào trong vòng tay và từ từ hôn cô trong sự thèm khát, hoàn toàn huỷ diệt lý trí của cô và làm cô phát điên lên với những ham muốn không thể kiểm soát được. Nụ hôn sâu hơn, miệng anh di chuyển một cách đòi hỏi, dụ dỗ cô đáp lại trên miệng cô, và trên cơ thể cô, Meredith cảm nhận được thân thể căng cứng khêu gợi của anh.

Cuối cùng khi anh ngẩng đầu lên, cô đã quá mê mụ để lập tức hiểu được câu hỏi cay độc của anh, "Em có dùng biện pháp tránh thai không đấy? Trước khi chúng ta lên giường để em có thể chứng minh với tôi là em thật sự muốn miếng đất ở Houston đến mức nào, tôi muốn chắc chắn là sẽ không có một đứa con nào khác vào lần này – hoặc một lần phá thai nào nữa."

Meredith lảo đảo lùi lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh trong giận dữ và sửng sốt.

"Phá thai!" Cô nghẹt thở. "Anh không nghe những gì tôi vừa nói với anh sao? Tôi bị sẩy thai!"

"Khốn kiếp em, đừng có nói dối với tôi!"

"Anh phải nghe!"

“Tôi không muốn nói thêm bất cứ điều gì với em nữa,” anh nói thô bạo, và miệng anh lại chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn đau đớn.

Điên cuồng chặn anh lại để khiến anh nghe cô nói trước khi quá muộn, Meredith vùng vẫy và cố dứt môi khỏi môi anh. “Không!” Cô khóc, tay cô chống vào ngực anh, mặt cô vùi vào lớp áo sơ mi của anh. Bàn tay anh ép chặt phía sau đầu cô như thể định kéo đầu cô ra, và Meredith chống chọi với sức mạnh của nỗi kinh hoàng và hoảng loạn, đẩy tay anh ra và thoát ra khỏi vòng tay anh. “Tôi không phá thai – tôi không có!” Cô khóc, bước lùi lại, ngực cô phập phồng trong hơi thở gấp gáp, những lời thốt ra với tất cả sự đau đớn bị dồn nén và sự giận dữ đang trào lên trong cô. Không phải là những lời nói thận trọng mà cô đã lên kế hoạch trước, mà là những lời đau khổ. “Tôi bị sẩy thai, và tôi suýt chết. Bị sẩy thai! Không ai phá thai vào lúc mang thai gần sáu tháng cả...”

Những phút trước đôi mắt anh âm ỉ với ham muốn, bây giờ chúng nhìn khắp người cô với vẻ hung dữ xem thường. “Rõ ràng họ sẽ làm nếu em đã tặng cho bệnh viện nguyên cả một khu nhà để tiến hành tại đó!”

“Vấn đề không phải là hợp pháp, mà nó quá nguy hiểm!”

“Rõ ràng là vậy, vì em đã ở đó gần hai tuần cơ mà!”

Meredith nhận ra Matt đã nghĩ đến tất cả những chuyện này trước đây, rồi đi đến cái kết luận lôgic của riêng anh, dù nó sai lầm, và không gì cô nói sẽ làm khác được. Nhận thức này làm cô choáng váng. Cô quay đầu qua một bên, cố nén những giọt nước mắt vô ích bắt đầu tuôn ra, nhưng cô không thể ngưng nói với anh. “Làm ơn đi,” cô van xin một cách đứt quãng, “hãy nghe em nói! Em bị xuất huyết, và em đã mất đứa con của chúng ta. Em đã yêu cầu bố em gửi cho anh một bức điện để nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra và bảo anh về nhà. Em không bao giờ tưởng tượng được là ông ấy sẽ nói dối anh hoặc ngăn cản anh vào bệnh viện, nhưng bố anh nói đó là việc mà ông ấy đã làm...” Những dòng nước mắt như vỡ đê ùa ra làm cho giọng nói của cô đứt quãng. “Em nghĩ là em đã yêu anh! Em đã đợi hoài và đợi mãi,” cô khóc, “nhưng anh không bao giờ đến!”

Đầu cô gục xuống, vai rung lên với tiếng nức nở mà cô không thể ngăn lại được nữa. Matt biết cô đang khóc, nhưng anh biểu hiện một phản ứng bất lực khi trí nhớ bắt đầu quét qua đầu anh – hình ảnh Philip Bancroft đang đứng trong thư viện của ông ta, gương mặt trắng bệch vì tức giận: “Cậu nghĩ cậu là một người sắt đá, Farrell, nhưng cậu còn chưa biết sắt đá là gì đâu. Tôi sẽ không từ thủ đoạn nào để làm cho Meredith thoát khỏi cậu!” Sau tràng đả kích đó, sau khi sự tức giận của Bancroft bùng nổ, ông ta đã hỏi Matt liệu họ có thể cố gắng hoà thuận với nhau vì lợi ích của Meredith hay không. Bancroft đã có vẻ chân thành. Ông ta có vẻ chấp nhận cuộc hôn nhân, mặc dù miễn cưỡng. Nhưng bây giờ Matt tự hỏi liệu ông ta có thật sự chấp nhận không. “Tôi sẽ không từ thủ đoạn nào để làm cho Meredith thoát khỏi cậu…”

Lúc này Meredith đưa mắt nhìn anh, cặp mắt xanh bị tổn thương. Trong tình trạng tê liệt không biết chắc điều gì là đúng, Matt nhìn vào đôi mắt đó, và những gì anh nhìn thấy gần như làm cho anh ngã quỵ: chúng ngấn lệ, khẩn cầu. Và sự thật. Một sự thật trần trụi, có sức huỷ diệt, không thể chịu đựng nổi. “Matt,” cô thì thầm một cách đau đớn, “chúng ta… chúng ta có một đứa con gái.”

“Ôi, Chúa tôi!” Anh rên rỉ, và giật mạnh cô vào trong vòng tay anh. “Ôi, Chúa ơi!”

Meredith bám chặt vào người anh, gò má ướt đẫm của cô áp vào áo sơ mi của anh, để mặc những giọt nước mắt đau đớn và buồn bã tuôn lã chã. “Em… em đặt tên nó là Elizabeth, như tên của mẹ anh.”

Matt không nghe cô nói; toàn thân anh chìm trong đau khổ bởi hình ảnh Meredith nằm một mình trong bệnh viện, đợi chờ anh trong vô vọng. “Làm ơn, đừng,” anh van xin với định mệnh,

siết chặt cô vào người anh, áp cằm anh vào mái tóc cô. “Làm ơn đừng.”

“Em không thể đi dự đám tang của nó,” cô thì thầm khàn đục, “vì em rất yếu. Bố em nói ông ấy có đi dự... anh không nghĩ là ông ấy cũng nói dối về chuyện đó chứ?”

Sự đau đớn mà Matt đang cảm thấy tăng lên gấp bội khi cô đề cập tới đám tang và chuyện cô rất yếu. “Ôi, Chúa ơi!” Anh rên rỉ, ôm chặt lấy cô, vòng hai tay qua vai và lưng cô, cố gắng một cách bất lực làm giảm bớt sự đau đớn mà anh đã vô tình gây ra cho cô nhiều năm trước. Cô hướng gương mặt đẫm nước mắt nhìn anh và cầu xin sự trấn an của anh: “Em bảo ông ấy phải gửi thật nhiều hoa đến đám tang của Elizabeth. Em đã nói với ông ấy chúng phải là hoa hồng màu hồng. Anh... anh không nghĩ ông ấy nói dối em khi ông ấy nói là đã gửi chúng chứ?”

“Ông ấy có gửi chúng!” Matt cam đoan với cô một cách dữ dội. “Anh chắc chắn là ông ấy đã làm.”

“Em không thể… không thể chịu nổi nếu bé không có bất cứ cành hoa...”

“Ôi, làm ơn đi, em yêu,” Matt thì thầm đứt quãng. “Xin đừng. Đừng nói nữa.”

Giữa những cảm giác mơ hồ rối tung xen lẫn buồn đau và khuây khoả, Meredith nhận ra sự đau khổ làm nghẹn đi giọng nói của anh, nhìn thấy nỗi buồn tàn phá trên khuôn mặt anh, và những yêu thương tràn qua cô, những ngọt ngào dâng lên trong tim cô cho đến khi cô nhức nhối vì nó. “Đừng khóc,” Meredith thì thầm, nước mắt cô rơi xuống khi cô đưa tay lên và đặt những ngón tay lên má anh. “Bây giờ mọi chuyện đã kết thúc. Bố anh đã nói cho em biết sự thật, đó là lý do tại sao em đến đây, anh thấy đó.... Em phải nói cho anh biết những gì đã thực sự xảy ra. Em phải xin anh thứ lỗi cho em.”

Ngửa đầu ra, Matt nhắm mắt lại và nuốt nước bọt, cố nuốt trôi cảm giác đau đớn đang tắc nghẹn ngay cổ họng anh. “Tha thứ cho em ư?” Anh lặp lại trong tiếng thì thầm rời rạc. “Vì chuyện gì?”

“Vì đã căm ghét anh trong suốt những năm qua.”

Anh buộc mắt mình mở ra và nhìn xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô. “Em không thể nào đã ghét anh nhiều như anh ghét chính bản thân anh vào lúc này!”

Tim của Meredith chao đảo bởi sự hối hận không giấu giếm trong đôi mắt anh – cô đã nghĩ dường như anh không bao giờ bị hủy diệt, không bao giờ bị tổn thương... “Nó đã kết thúc rồi. Đừng nghĩ về nó nữa,” cô nói khẽ, dựa khuôn mặt vào lồng ngực cứng cáp của anh, nhưng đó là một lời đề nghị vô ích bởi trong sự im lặng trước khi anh cất tiếng, đó là tất cả những gì họ có thể nghĩ về. “Em có đau đớn lắm không khi chuyện đó xảy ra?” Cuối cùng anh hỏi.

Meredith yêu cầu anh đừng nghĩ về nó nữa, nhưng tiềm thức cô mách bảo là ngay lúc này anh đang yêu cầu cô chia sẻ với anh điều mà anh có quyền chia sẻ với cô cách đây đã lâu. Đồng thời, anh đang cho cô một cơ hội muộn màng để nhận được sự an ủi mà cô từng khao khát. Và Meredith từ từ nhận biết là cô muốn sự an ủi đó, thậm chí muộn màng như lúc này cũng được. Đứng trong vòng tay anh, cô có cảm giác bàn tay anh đang chầm chậm ve vuốt, xoa dịu cổ và vai cô, và đột ngột cô không còn là người phụ nữ hai mươi chín tuổi nữa; cô trở lại là cô gái mười tám tuổi, còn anh hai mươi sáu, và cô yêu anh. Anh là sức mạnh, là sự an toàn và hy vọng. “Em đang ngủ…” cô mở đầu, “thì có cái gì đó đánh thức em – em có cảm giác rất lạ, và em bật đèn lên. Khi em nhìn xuống, cái chăn nhuốm đầy máu. Em hét lên.” Cô dừng lại, và sau đó bắt bản thân mình phải tiếp tục. “Bà Ellis vừa mới trở về từ Florida ngày hôm đó. Bà đã nghe thấy tiếng hét của em và đánh thức cha em, rồi ai đó đã gọi xe cứu thương. Cơn đau bắt đầu đến, và em cầu xin bố em cố gắng gọi cho anh, đúng lúc ấy nhân viên cứu thương đến. Em nhớ họ vội vã khiêng em ra khỏi nhà trên tấm băng ca. Em nhớ âm thanh inh ỏi của tiếng còi, inh ỏi và inh ỏi trong đêm. Em cố bịt tai để chặn âm thanh đó, nhưng họ đang chích thuốc cho em và nhân

viên cứu thương giữ tay em xuống." Meredith hít một hơi sâu, không chắc là cô có thể tiếp tục mà không bắt đầu khóc, nhưng bàn tay Matt đang vuốt dọc xuống sống lưng cô, ôm cô thật chặt vào sức mạnh rắn chắc của cơ thể anh, và cô thấy can đảm để kết thúc. "Chuyện tiếp theo mà em nhớ là âm thanh của tiếng máy bíp – bíp, và khi mở mắt ra, em đang nằm trên giường trong bệnh viện với đủ loại ống nhựa dính vào người và máy theo dõi nhịp tim. Đó là ban ngày, và có một y tá ở đó, nhưng khi em cố hỏi cô ta về đứa con của chúng ta, cô ta vỗ nhẹ tay em và bảo em đừng lo lắng. Em hỏi cô ta liệu em có thể gặp anh không, và cô ta nói anh còn chưa đến. Khi em mở mắt ra lần nữa, trời đã tối và có các bác sĩ cùng các y tá ở quanh giường. Em lại hỏi họ về đứa bé, họ đã nói là bác sĩ của em đang trên đường đến đó và mọi thứ sẽ tốt đẹp thôi. Em biết là họ đang lừa dối em. Vì thế em đã hỏi – Không," cô sửa lại với nụ cười buồn bã khi cô nghiêng đầu ra và nhìn anh, "Em bắt họ để cho anh vào vì em biết họ sẽ không dám nói dối anh."

Matt cố cười đáp lại cô, nhưng đôi mắt xám khổ sở của anh không làm được điều đó. Cô tựa má vào ngực anh. "Họ bảo em là anh không có ở đó, nhưng cha em thì có, thế là bác sĩ của em đến, rồi cha em đi vào, và tất cả những người khác rời khỏi phòng..."

Meredith dừng lại, co rúm người vì ký ức của những gì sẽ đến kế tiếp. Như thể cảm nhận được những gì cô đang cảm nhận, Matt đặt bàn tay anh vào má cô, áp khuôn mặt cô lên trái tim đập nhịp nhàng của anh. "Nói cho anh biết đi," anh thì thầm, giọng nói trầm trầm của anh rời rạc với sự dịu dàng buồn bã. "Anh đang ở đây, và lần này nó không thể đau đớn nhiều như trước đây đâu."

Meredith tin lời anh, tay cô trượt từ ngực anh lên vai anh, theo bản năng cô nắm lấy bờ vai anh để tìm kiếm sự hỗ trợ, nhưng làn nước mắt mới đến đang ngập mắt cô và làm tắc nghẹn giọng nói của cô. "Bác sĩ Arledge bảo em là chúng ta có một bé gái, và mọi người đã cố hết sức để cứu bé, nhưng họ không thể bởi vì… bởi vì bé quá nhỏ." Nước mắt đua nhau rơi xuống má cô. "Quá nhỏ!" Cô lặp lại với tiếng nấc đau đớn. "Em nghĩ bé gái lẽ ra phải nhỏ. Nhỏ bé là một… từ đẹp... cho phái nữ..."

Cô có cảm giác những ngón tay Matt bấm sâu vào lưng cô, và bất giác sự kìm nén của anh truyền thêm sức mạnh cho cô. Hít một hơi dài, cô kết thúc, "Vì nó quá nhỏ, nó không thể tự hô hấp. Bác sĩ Arledge hỏi em muốn làm gì, và khi em nhận ra ông ta đang hỏi em có muốn đặt một cái tên cho đứa bé và… làm tang lễ hay không, em bắt đầu cầu xin ông ta cho em được gặp anh. Bố em nổi giận với bác sĩ vì đã làm cho em đau khổ, và ông ấy nói với em là ông đã gửi điện tín cho anh, nhưng mà anh không có ở đó. Bác sĩ Arledge đã nói em không thể chờ mấy ngày để quyết định. Và vì vậy em… em đã quyết định," Meredith kết luận. "Em đặt cho nó cái tên Elizabeth vì em nghĩ anh sẽ thích tên đó, và em nói với bố em là em muốn bé có thật nhiều hoa hồng màu hồng. Em đã nói em muốn tất cả các tấm thiệp đều là từ chúng ta và viết 'Bố mẹ yêu con'."

Giọng của Matt đau buốt. "Cảm ơn em," anh thì thầm, và cô bất ngờ nhận ra sự ẩm ướt trên má cô không chỉ từ nước mắt của cô, mà còn từ nước mắt của anh.

"Rồi em đợi," cô kể cho anh nghe với tiếng thở dài đứt quãng. "Em chờ anh đến, vì em nghĩ rằng nếu anh ở đó, mọi thứ sẽ khá hơn." Trong khoảnh khắc sau khi cô kết thúc, Meredith cảm thấy sự nhẹ nhõm và bình tĩnh tràn qua người mình.

Khi Matt cuối cùng cũng cất lời, anh đã kiểm soát được cảm xúc của anh. "Bức điện của cha em đến tay anh ba ngày sau khi ông ấy gửi nó. Nó nói rằng em đã phá thai, và em không còn muốn dính líu gì đến anh nữa ngoại trừ chuyện ly hôn, mà em thực sự đã bắt đầu làm. Dù là vậy, anh đã bay về nhà. Một người làm của em nói cho anh biết nơi em đang nằm, nhưng khi anh đến bệnh viện, họ thông báo với anh rằng em đã ra chỉ thị rõ ràng là không muốn gặp anh. Anh quay lại ngày hôm sau với vài kế hoạch đã hình thành được phân nửa trong đầu để qua mặt các nhân viên bảo vệ tại bàn của khu Bancroft, nhưng anh không bao giờ có cơ hội làm chuyện đó.

Một viên cảnh sát đang đợi ở trước cửa và đưa cho anh một tờ lệnh tòa án đã được ký – nó ghi là anh sẽ vi phạm luật pháp nếu anh đến gần em."

"Và trong suốt thời gian đó," cô thì thầm, "em nằm ở đó, đợi anh đến với em."

"Anh hứa với em," giọng anh sít lại, "nếu anh biết dù chỉ một cơ may là em muốn gặp anh, thì không có lệnh toà án nào, không có bất cứ một lực lượng nào trên trái đất có thể ngăn cản anh đến với em!"

Cô cố trấn an anh với một sự thật đơn giản: "Anh không thể giúp gì được cho em đâu."

Cơ thể của anh dường như cứng đờ. "Anh không thể ư?"

Cô lắc đầu, "Em đã được chăm sóc bằng mọi phương tiện y tế tốt nhất, Elizabeth cũng thế. Anh chẳng thể giúp được em điều gì đâu." Meredith thấy rất nhẹ nhõm khi sự thật cuối cùng cũng được sáng tỏ. Cô đặt sự kiêu hãnh của mình xuống và đi thêm một bước nữa. "Anh thấy đó, mặc cho những gì em đã viết trên tấm thiệp với hoa hồng, em biết từ tận đáy lòng mình là anh thực sự cảm thấy thế nào về đứa bé… và về em."

"Nói cho anh biết đi," Matt nói cộc cằn, "Anh đã thật sự cảm thấy như thế nào?"

Bị bất ngờ bởi sự cộc lốc đột ngột trong giọng nói của anh, Meredith ngả đầu ra. Với nụ cười nhẹ chứng tỏ mình không có ý phê bình, cô nói, "Bây giờ câu trả lời rõ ràng hơn lúc đó: Anh bị mắc kẹt với cả hai người. Anh ngủ một lần với một cô gái trong trắng ngu ngốc mười tám tuổi đã cố hết sức cám dỗ anh, và không đủ lý trí để dùng biện pháp tránh thai, và hãy xem chuyện gì đã xảy ra."

"Đã xảy ra chuyện gì, Meredith?" Anh gặng hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì ư? Anh biết đã xảy ra chuyện gì mà. Em đến tìm anh và báo cho anh tin tức đáng để vui mừng, và anh đã làm một việc thật cao thượng – kết hôn với cô gái mà anh không muốn!"

"Không muốn?" Anh bùng nổ, giọng nói gay gắt của anh trái ngược hoàn toàn với những lời tha thiết của anh. "Anh đã muốn em mỗi ngày trong cuộc đời chết tiệt của anh!"

Meredith nhìn chằm chằm vào Matt, như thôi miên, hoài nghi, vui sướng, và đầu hàng.

"Và em cũng đã sai lầm về một việc khác," anh nói, vẻ mặt anh thật dịu dàng khi nhìn vào khuôn mặt đầy nước mắt của cô trong lòng bàn tay anh, ngón tay lau đi nước mắt cô. "Nếu anh đã có thể gặp được em trong bệnh viện, anh có thể giúp."

Giọng nói của cô trở thành lời thì thầm run rẩy. "Như thế nào?"

"Như thế này," anh nói, và vẫn còn ôm lấy mặt cô, anh cúi đầu xuống và cà môi lên môi cô. Sự dịu dàng tuyệt diệu trong nụ hôn của anh, cách những ngón tay anh vuốt ve trên khuôn mặt cô, hoàn toàn phá huỷ sự phòng ngự của Meredith, và những giọt nước mắt mới dâng trào ngay lúc cô nghĩ là mình đã khóc hết nước mắt. "Và như thế này nữa…" Môi anh trượt đến khoé mắt cô, và cô cảm nhận được lưỡi anh trên những giọt nước mắt của mình. "Anh sẽ đón em về nhà từ bệnh viện, và giữ em trong tay anh… như thế này…" anh hứa một cách đau đớn, kéo cô áp vào thân thể anh, hơi thở anh bên tai cô làm cho cô rùng mình xuống tận sống lưng. "Khi em khoẻ hơn, chúng ta sẽ làm tình, và sau đó, khi em muốn, anh sẽ cho em một đứa con khác..." Anh đã không nói "như thế này," nhưng khi anh đẩy cô ra giường và ngã xuống theo cô, Meredith biết anh có ý gì. Cô biết nó chắc chắn như cô biết là thật sai lầm khi để cho anh cởi chiếc áo len và mở khóa quần jean của cô, chắc chắn như cô biết cô không thể có con được nữa. Nhưng, ôi, sự ngọt ngào của giả vờ, chỉ một lần này thôi, hãy cho rằng tất cả những chuyện này

là có thật và quá khứ chỉ là một giấc mơ có thể thay đổi.

Trái tim cô muốn thử điều này đến tuyệt vọng, nhưng lý trí có vài tiếng cảnh báo nhỏ xíu rằng đây là một sai lầm. “Chuyện này sai...” cô thì thầm khi anh ngả người lên cô, ngực và cánh tay trần của anh ánh lên màu đồng.

“Chuyện này đúng,” anh nói một cách dữ dội, và môi anh lấp môi cô, tách chúng ra với sự khéo léo quen thuộc, kiên trì.

Meredith nhắm mắtlại và để cho giấc mơ bắt đầu.

Chỉ là trong giấc mơ này cô không đơn thuần là một người quan sát, cô là người tham dự – tuy lúc đầu còn do dự; cũng nhút nhát và vụng về như trước đây khi cô đương đầu với bản năng tình dục mạnh mẽ và thành thạo của anh. Miệng anh dày vò và cám dỗ cô, lưỡi anh trượt trên môi cô, đánh nhẹ ở chỗ gấp, trong khi tay anh di chuyển liên tục xuống hông cô, chân cô, chầm chậm như trêu ngươi đi lên ngực cô. Meredith rên rỉ trong đầu bởi sự pha trộn giữa những khoái cảm được đánh thức và sự kìm chế đẩy nó trở lại chỗ cũ, và ngập ngừng trượt tay cô lên những sợi lông xoăn trên bộ ngực vạm vỡ của anh, ve vuốt nó. Miệng anh trở nên đòi hỏi hơn, tay anh quá gần cặp vú đau nhức của cô nhưng không chạm vào chúng, những ngón tay anh vuốt ve trên sườn cô. Đúng lúc cô nghĩ cô sẽ chết vì ham muốn, anh đẩy mạnh lưỡi vào miệng cô, và hai bàn tay chiếm lấy cặp vú của cô một cách mạnh bạo, vần vò, trêu chọc, hai núm vú cương cứng theo bản năng, và tiếng rên mà Meredith đã cố nén giờ thốt ra cùng lúc sự kìm chế của cô vỡ tan. Cơ thể cô uốn cong bên dưới anh, cô đưa tay một cách hối hả xuống những cơ bắp nơi cánh tay anh, chào đón sự xâm nhập của lưỡi anh, cuộn lưỡi cô vào lưỡi anh, lăn tròn anh xuống bên cô. Anh rời miệng anh khỏi miệng cô, và cô phản đối sự mất mát này, sau đó rùng mình thích thú khi anh hôn lên tai cô, trượt môi xuống cổ cô, lướt trên ngực cô, cho đến khi chúng dừng lại trên núm vú của cô. Chìm đắm trong bóng tối, im lặng thèm khát, cô cảm thấy tay anh lướt xuống vùng tam giác giữa đôi chân cô, tìm kiếm và tìm ra chỗ nóng hổi, ẩm ướt, chạm vào và vuốt ve, cho đến khi cô quằn quại bên người anh.

Matt biết chính xác khoảnh khắc cô buông thả cơ thể hoàn toàn cho anh; anh cảm thấy sự căng thẳng rời khỏi cô, đôi chân cô thả lỏng, rồi mở ra cho anh, và sự ngọt ngào nhức nhối trong sự đầu hàng của cô mà anh nhớ rất rõ làm cho anh ham muốn dữ dội không kìm chế được. Nó làm tim anh đập mạnh và cơ thể anh hồi hộp cho đến khi tay chân anh thậm chí cũng bắt đầu run lên khi anh nằm lên trên người cô. Mạch máu trên cánh tay anh nổi cả lên khi anh giữ mình trên cô, mắt anh nhắm chặt lại, đi sâu vào người cô từng phân một, chống chọi lại với ham muốn áp đảo phải chôn sâu hết chiều dài của anh vào thân thể ấm áp không thể tin nổi của cô, ngấu nghiến cô bằng tay và miệng anh.

Sự kiểm soát của anh bắt đầu lơi lỏng khi cô uốn cong hông lên, khi cô lướt bàn tay lên vai anh rồi thì thầm tên anh; và khi anh mở mắt ra rồi nhìn xuống, anh hoàn toàn bị lạc lối: Đây không phải là hình ảnh tưởng tượng trong cơn sốt của anh – cô gái mà anh đã từng yêu là người phụ nữ đang ở trong vòng tay anh lúc này; khuôn mặt xinh đẹp đã ám ảnh những giấc mơ của anh chỉ cách anh vài phân, đỏ bừng vì ham muốn, mái tóc sáng ngời xõa tung trên gối. Cô đã chờ đợi anh trong bệnh viện; cô chưa bao giờ bỏ đứa con của anh hay rời xa anh. Cô đã đến đây với anh, chịu đựng sự hận thù và đương đầu với sự tức giận – để xin anh tha thứ. Sự thật quá cay đắng, và mặc dù thế Matt vẫn có thể tiếp tục di chuyển từ từ và đều đặn bên trong cô – nếu Meredith không chọn giây phút đó để vuốt những ngón tay cô qua gáy anh, và ưỡn hông cô lên, thì thầm, “Làm ơn, Matt.” Sự ngọt ngào tuyệt diệu của tên anh trên môi cô và sự khêu gợi của cơ thể cô truyền qua người anh làm cho anh bật lên một tiếng rên, và anh đâm sâu vào cô, hết lần này đến lần khác, cho đến khi cả hai người đều điên cuồng với ham muốn, cùng đạt đến đỉnh điểm với nhau... tìm thấy nó trong cùng một khoảnh khắc, cùng nhau bùng nổ rồi lâng lâng bay bổng. Tay chân quấn chặt, tim đập thình thịch, anh quấn cô trong tay anh, và anh vẫn đẩy mạnh vào, muốn đổ mười một năm khao khát vào người cô. Meredith ôm chặt lấy anh, cơ thể của cô bắt đầu lại chấn động, cho đến khi sự co thắt nhịp nhàng của cô cuối cùng hút cạn

mọi thứ của anh ngoại trừ cảm giác quá sung sướng và an bình.

Anh đổ sập xuống người cô, da anh nóng như lửa, hơi thở anh hổn hển, và anh di chuyển sang bên cạnh để khỏi đè lên người cô, mang theo cô với anh, cánh tay anh ôm quanh lưng cô, những ngón tay anh chôn trong mái tóc mượt mà như lụa của cô. Im lặng, lâng lâng bay bổng, vẫn còn gắn liền với thân thể cô, anh để tay mình vuốt ve dọc sống lưng cô, say sưa với cảm giác được giữ chặt bên trong hơi ấm ẩm ướt của cô và cái lướt nhẹ của môi cô trên xương đòn của mình.

Anh nhắm mắt lại, tận hưởng cảm giác còn lại, tràn đầy sự tôn sùng đối với tất cả những gì cô đã có và tất cả những gì cô làm cho anh trở thành. Cách đây mười một năm anh bị lừa bịp khỏi thiên đường; giờ đây anh đã tìm thấy lại nó, và anh sẽ làm tất cả để không bị mất nó nữa. Khi đó anh chẳng có gì cho cô ngoại trừ bản thân anh; bây giờ anh có thể mang tới cho cô cả thế giới – cùng với bản thân anh. Anh cảm thấy hơi thở của cô đều lại và nhận ra cô đang ngủ thiếp đi. Anh mỉm cười một mình, hơi lúng túng bởi sự thiếu kìm chế của anh đã làm cho cả hai quá mệt mỏi và quá nhanh... Anh quyết định sẽ để cho cô ngủ trong một giờ, và bản thân anh cũng vậy. Sau đó anh sẽ đánh thức cô rồi làm tình với cô một cách trọn vẹn và chậm rãi hơn. Rồi họ sẽ nói chuyện. Họ sẽ phải lên kế hoạch. Mặc dù có thể cô sẽ do dự khi hủy bỏ hôn sự của cô chỉ sau một buổi chiều trên giường với anh, Matt biết anh có thể thuyết phục cô với một sự thật đơn giản: họ sinh ra là để dành cho nhau. Họ luôn là của nhau...

Bị đánh thức bởi một âm thanh từ một nơi nào đó trong nhà, Matt mở mắt ra và nhìn chòng chọc trong nỗi hoang mang vào cái gối trống cạnh anh. Căn phòng tối om, và anh lăn qua một bên, nheo mắt nhìn vào đồng hồ. Gần sáu giờ, và anh chống khuỷu tay lên, ngạc nhiên là mình đã ngủ gần ba tiếng đồng hồ. Trong chốc lát, anh ngồi yên lắng nghe, cố nghĩ xem Meredith đi đâu, nhưng âm thanh đầu tiên mà anh nghe được là điều chưa bao giờ anh mong đợi: nó đến từ bên ngoài – tiếng động cơ xe.

Trong khoảnh khắc mụ mẫm vì hạnh phúc, anh nghĩ là cô đã lo bình điện trên xe của cô bị hết vì lạnh, và anh hất chăn qua một bên rồi bước xuống giường. Lùa tay qua mái tóc, anh đi đến cửa sổ và kéo rèm cửa sang một bên, định mở cửa sổ và gọi cô để anh lo chuyện đó. Những gì anh thấy là cặp đèn đuôi xe đỏ rực khi chiếc BMW tăng tốc xuống đường xe chạy về phía đường cái.

Quá choáng váng, phản ứng đầu tiên của anh là lo lắng cô đang lái xe quá nhanh – nhưng sau đó sự thật đánh vào đầu anh. Cô đã rời khỏi! Trong một giây tâm trí của anh dường như không thể hấp thụ được cơn sốc. Cô đã bỏ ra khỏi giường và lẻn đi vào ban đêm! Chửi thề lầm bầm, anh bật đèn và giật mạnh cái quần, rồi anh đứng yên, tay chống vào hông, nhìn chăm chăm vào cái giường trống rỗng trong tình trạng gần như tê liệt. Anh không thể tin nổi là cô đã bỏ chạy như thể họ đã làm một việc khiến cô thấy xấu hổ và không thể chịu đựng nổi khi đối mặt vào ban ngày.

Rồi anh nhìn thấy – một tờ giấy đặt trên bàn đầu giường, viết trên cùng tập giấy vàng mà cô đã dùng khi ghi chép cho cuộc họp với hội đồng quản trị. Anh vồ lấy nó, hy vọng loé lên trong lồng ngực là cô chỉ đi tìm cửa hàng tạp hoá hoặc cái gì đó.

“Matt,” cô viết, “những gì đã xảy ra chiều nay không bao giờ nên xảy ra. Nó không đúng với cả hai chúng ta, thật sự không đúng. Cả hai chúng ta đều có cuộc sống riêng và kế hoạch cho tương lai của mình, chúng ta cũng đã có người khác trong cuộc đời mình, những người yêu và tin chúng ta. Làm như thế này là chúng ta đang phản bội họ. Em thấy xấu hổ về điều đó. Dẫu vậy, em sẽ nhớ mãi cuối tuần này như một điều gì đó thật đẹp và đặc biệt. Cảm ơn anh về nó.”

Matt đứng nhìn chòng chọc trong sự giận dữ không thể tin vào những chữ đó, cảm giác ngớ ngẩn – ngu xuẩn – như thể anh vừa bị cưỡng hiếp! Không, không phải bị cưỡng hiếp, mà bị sử dụng, như một con ngựa giống được trả tiền mà cô có thể mang lên giường khi cô muốn một thời gian “đặc biệt”, rồi sa thải sau đó như một kẻ phục vụ tầm thường mà cô thấy xấu hổ khi ở

chung.

Cô không thay đổi một chút nào sau ngần ấy năm! Cô vẫn còn hư hỏng và tự cho mình là quan trọng, và vì vậy tin vào ưu thế của mình đến nỗi dường như với cô, có lẽ, chỉ là có lẽ, một người nào đó từ giai cấp thấp kém hơn không đáng để cô cân nhắc đến. Không, cô không thay đổi chút nào, cô vẫn còn là một kẻ hèn nhát, vẫn còn...

Matt kiểm tra mình giữa những suy nghĩ, kinh ngạc vì sự tức giận có thể thực sự phá huỷ hoàn toàn trí nhớ của anh về mọi điều mà anh mới khám phá ra. Trong khoảnh khắc vừa rồi anh đã đánh giá cô dựa trên tất cả những sai lầm mà anh đã tin về cô trong suốt mười một năm. Đó là thói quen; nó không có thực. Thực tại là những gì anh biết về cô trong căn phòng này; sự thật quá đau đớn, và quá đẹp – chúng làm cho anh đau đớn. Meredith không phải là một kẻ hèn nhát, cô chưa bao giờ bỏ chạy khỏi anh, từ bỏ chức năng làm mẹ, hoặc thậm chí là từ bỏ người cha quá chuyên chế mà cô đã phải đối phó ở cửa hiệu trong những năm qua. Lúc cô mười tám tuổi, cô đã nghĩ cô yêu Matt – một nụ cười thoáng hiện trong mắt anh khi anh nhớ lại sự thú nhận đột ngột của cô – nhưng nó biến mất khi anh nghĩ đến cảnh cô nằm trong bệnh viện đợi chờ anh. Cô đã gửi hoa cho đứa con của họ, và đặt tên đứa bé là Elizabeth theo tên mẹ anh. Và khi anh không bao giờ trở lại, cô đã nhặt từng mảnh vỡ để tiếp tục sống, quay lại trường đại học, và đối mặt với bất cứ thứ gì tương lai đặt vào tay cô. Thậm chí bây giờ anh vẫn co rúm người khi nhớ đến những gì anh đã nói và làm với cô trong mấy tuần qua. Chúa ơi, cô chắc là ghét anh lắm!

Anh đã đe doạ cô và bắt nạt cô... vậy mà, khi cô khám phá ra sự thật từ cha anh, cô đã đương đầu với cơn bão tuyết để đi đến đây và kể cho anh nghe sự thật. Cô đã làm chuyện đó dù biết là khi đến đây, cô sẽ chỉ nhận được sự thù địch tàn bạo của anh.

Dựa vai vào cột giường, anh nhìn chằm chằm vào giường. Vợ của anh, Matt quyết định với niềm tự hào, không bỏ chạy trước những thứ có thể làm cho hầu hết mọi người co gót.

Nhưng đêm nay cô đã chạy khỏi anh.

Chuyện gì, anh tự hỏi, làm cho Meredith chạy trốn như một con thỏ sợ hãi, khi mà lần đầu tiên trong suốt những ngày nghỉ cuối tuần, họ đạt được sự hoà hợp viên mãn đến nhường ấy?

Trong đầu anh nhanh chóng xem xét lại hai ngày qua, tìm kiếm câu trả lời. Cô đã đưa tay ra cho anh, yêu cầu một thoả thuận ngừng bắn, và anh nhớ cách cô nhìn tay của họ gắn chặt – như thể khoảnh khắc đó hết sức ý nghĩa đối với cô. Những ngón tay cô đã run rẩy khi anh chạm vào chúng. Anh thấy cô mỉm cười nhìn anh với đôi mắt xanh rực sáng – 'em đã quyết định sẽ giống như anh khi em trở thành Tổng giám đốc'. Nhưng hầu như tất cả những gì anh nhớ là cách cô đã khóc trong tay anh khi cô sắp kể cho anh nghe về đứa con của họ... cách cô choàng tay quanh người anh, ôm anh sát vào mình một cách rất tự nhiên như cô đã làm trên cái giường này... cách cô rên rỉ bên dưới anh, móng tay cô bấm sâu vào lưng anh, cơ thể cô chào đón cơ thể anh với cùng sự nhiệt tình tuyệt diệu mà cô đã chứng tỏ với anh khi cô mười tám tuổi.

Matt từ từ đứng thẳng lên, thức tỉnh bởi câu trả lời hiển nhiên nhất. Meredith bỏ chạy trong đêm nay vì những gì xảy ra giữa họ đã làm đảo lộn mọi thứ đối với cô cũng như đối với anh. Nếu là vậy thì tất cả mọi kế hoạch cho tương lai giữa cô với Parker và phần còn lại cuộc đời cô sẽ gặp nguy hiểm bởi những gì đã xảy ra trong căn nhà này và nhất là trên cái giường này.

Cô không phải là một kẻ hèn nhát, nhưng cô thận trọng. Anh nhận thấy điều đó khi họ nói về cửa hiệu bách hoá. Cô dám mạo hiểm, nhưng chỉ khi nào phần thưởng quá lớn và khả năng thất bại tương đối nhỏ. Cô đã tự thừa nhận chuyện đó ở dưới lầu.

Vậy thì cô chắc chắn sẽ không muốn đánh liều trái tim hay tương lai của cô vào Matthew Farrell một lần nữa nếu cô có thể tránh. Màn ân ái phát sinh, lại dính líu với anh, vượt quá những gì mà cô có thể đối mặt. Lần cuối cùng khi cô đối mặt với nó, cuộc sống của cô đã trở

thành địa ngục. Anh nhận ra rằng với Meredith, khả năng thất bại với anh là quá lớn, còn phần thưởng thì...

Matt cười khẽ – phần thưởng vượt xa sự tưởng tượng điên rồ nhất của cô. Bây giờ điều anh cần làm chỉ là thuyết phục cô. Muốn làm điều đó, anh sẽ cần thời gian, mà cô sẽ không muốn cho anh thời gian. Thực ra, xem xét cách cô đã chạy trốn đêm nay, anh cho là cô sẽ bay đến Reno hoặc một nơi khác để lập tức cắt đứt tất cả các mối quan hệ với anh ngay giây phút đầu tiên cô có thể. Càng nghĩ, anh càng tin là cô chắc chắn sẽ làm như vậy.

Thực ra, có hai điều mà anh còn chắc chắn hơn, là Meredith vẫn còn có cảm giác với anh, và cô sẽ trở thành vợ anh theo mọi mặt. Để hoàn thành, bây giờ Matt sẵn lòng thay đổi mọi thứ; thậm chí anh sẵn sàng vĩnh viễn gạt phăng sự chấp thuận của người cha tệ hại của cô và xem cô như một kẻ mồ côi. Giữa những suy nghĩ đó, anh bất ngờ nhận ra một điều làm anh cứng đờ vì hoảng hốt: con đường mà Meredith đang lái về nhất định sẽ bị trơn trượt ở nhiều nơi, và cô có vẻ không được tập trung lắm ngay lúc này.

Quay lại, anh nhanh chóng đi xuống hành lang để đến phòng anh.

Đến cái cặp của anh, anh lấy điện thoại ra và gọi ba cuộc. Cuộc gọi đầu tiên cho cảnh sát trưởng mới nhậm chức ở Edmunton. Matt nhờ anh ta cho một cảnh sát tuần tra theo dõi một chiếc BMW màu đen trên cầu và kín đáo áp tải chiếc xe này trở về Chicago một cách an toàn. Cảnh sát trưởng đã sốt sắng thực hiện cái yêu cầu khác thường đó – Matthew Farrell đã góp một món tiền rất lớn cho cuộc vận động bầu cử của anh ta.

Cuộc gọi kế tiếp của anh là đến nhà David Levinson, đối tác cao cấp ở Pearson & Levinson. Matt bảo Levinson xuất hiện cùng với Pearson trong văn phòng anh đúng tám giờ sáng ngày mai. Levinson sẵn sàng. Matthew Farrell đã trả cho họ khoản lệ phí 250.000 đô–la mỗi năm để thực hiện những công việc quan trọng liên quan đến pháp luật – bất cứ khi nào và bất cứ nơi nào mà anh muốn.

Cuộc gọi cuối cùng là cho Joe O' Hara. Matt ra lệnh cho anh ta phải đến nông trại ngay lập tức để đón anh. Joe O' Hara do dự. Matt Farrell đã trả cho anh ta nhiều tiền để anh ta luôn ngoan ngoãn phục tùng Matt, nhưng Joe cũng tự xem mình như là người bảo vệ của Matt, và là bạn Matt. Anh ta cho rằng dù Matt muốn nhưng không có nghĩa là anh ấy nên rời khỏi trang trại nếu Meredith muốn anh ấy ở lại. Thay vì đồng ý đi ngay lập tức, Joe hỏi, "Mọi chuyện đã được hàn gắn giữa anh và vợ anh rồi chứ?"

Matt quắc mắt với việc không tuân lệnh ngay lập tức chưa từng xảy ra trước đây. "Không hẳn là vậy," anh nói một cách sốt ruột.

"Vợ anh vẫn ở đó hả?"

"Cô ấy đã đi rồi."

Sự buồn bã trong giọng nói của O' Hara khiến Matt nhận ra lòng trung thành sâu sắc của người tài xế. "Vậy là anh đã để cho cô ấy đi, hở Matt?"

Nụ cười của Matt thấp thoáng trong giọng nói của anh. "Tôi đang đuổi theo cô ấy. Bây giờ, vác cái mông của anh đến đây ngay, O' Hara!"

"Tôi đang trên đường rồi!"

Gác máy điện thoại, Matt nhìn đăm đăm ra cửa sổ, lên kế hoạch chiến lược cho ngày mai của anh.

Chương 39

"Chào buổi sáng," Phyllis nói, trán cô nhăn lại với cái cau mày lo lắng khi Meredith đi ngang qua cô vào sáng thứ Hai mà không chào hỏi như thường lệ, lại còn đi làm trễ hai tiếng đồng hồ. "Có chuyện gì không ổn hả?" Cô hỏi, đứng dậy từ bàn làm việc mới của mình bên ngoài văn phòng Tổng giám đốc và đi theo Meredith vào bên trong. Bà Pauley, người đã làm thư ký cho Philip Bancroft trong hai mươi năm, đã quyết định lấy kỳ nghỉ phép lẽ ra đã phải có từ lâu trong khi ông chủ của bà đang nghỉ phép.

Meredith ngồi vào bàn làm việc của cô, chống khuỷu tay lên bàn và đưa tay xoa bóp thái dương. Mọi thứ đều không ổn. "Không có gì, thật đấy. Tôi hơi bị nhức đầu thôi. Tôi có tin nhắn qua điện thoại nào không?"

"Cả đống," Phyllis nói. "Tôi sẽ đi lấy, và sẽ đem cho cô một chút cà phê luôn. Nhìn cô thì có vẻ như cô chỉ uống được một tí cà phê thôi."

Meredith nhìn Phyllis đi ra khỏi phòng rồi ngả người trên ghế, cảm thấy như thể cô đã già đi cả trăm tuổi kể từ khi cô rời khỏi văn phòng này vào ngày thứ Sáu. Bên cạnh đó, trải qua mấy ngày cuối tuần biến động lớn nhất trong đời cô, cô cũng phá hủy luôn sự kiêu hãnh của mình khi lên giường với Matt, phản bội hôn phu của cô, rồi còn tăng thêm những hành động sai trái bằng cách bỏ chạy và rời khỏi Matt chỉ với một lời nhắn. Tội lỗi và xấu hổ đã ám ảnh cô suốt quãng đường về, và đoạn kết khá hay ho – cô thực sự nghĩ là mình đã bị một gã cảnh sát tuần tra loạn trí ở Indiana theo dõi. Gã cảnh sát này có thể chặn cô lại bất cứ lúc nào, và cũng dừng lại đổ xăng khi cô đổ xăng, rồi chạy theo phía sau xe cô cho đến khi cô chỉ còn cách căn hộ của cô vài dãy nhà thì mới chịu biến mất. Cả quãng thời gian trên đường về nhà cô luôn cảm thấy quá sợ hãi, xấu hổ và tội lỗi – và đó là trước khi cô mở máy thu âm tự động và nghe những lời nhắn từ Parker.

Anh đã gọi vào tối thứ Sáu, nói rằng anh nhớ cô và cần nghe giọng nói của cô. Tin nhắn sáng thứ Bảy của anh có vẻ hơi bối rối vì cô đã không gọi lại cho anh. Tối thứ Bảy anh đã lo lắng bởi sự im lặng của cô, và anh đã hỏi thăm là bố cô có bị ốm trong chuyến du lịch của ông ấy hay không. Sáng Chủ nhật anh nói là anh lo sợ và sẽ gọi cho Lisa. Thật không may, Lisa đã giải thích rõ ràng là Meredith đã đi tìm Matt vào ngày thứ Sáu để kể cho Matt nghe sự thật và làm rõ mọi chuyện. Tin nhắn tối Chủ nhật của Parker rất tức giận và bị tổn thương: "Gọi lại cho anh, mẹ kiếp!" Anh nói. "Anh muốn tin là em có lý do chính đáng để trải qua những ngày cuối tuần với Farrell, nếu đó là điều mà em đã làm, nhưng anh không tìm được lý do nào khác nữa." Nhưng Meredith tiếp nhận câu này còn khá hơn những lời kế tiếp hoàn toàn lộn xộn và dịu dàng của anh, "Em yêu, thật ra em ở đâu? Anh biết em không ở chung với Farrell. Anh xin lỗi đã nói vậy, trí tưởng tượng của anh đang suy diễn lung tung. Anh ta có đồng ý ly hôn không? Anh ta giết chết em rồi hả? Anh thật sự lo lắng cho em."

Meredith nhắm mắt lại, cố tống đi cảm giác có tội để cố gắng hoàn thành ngày làm việc hôm nay. Lời nhắn mà cô đã để lại cho Matt là hèn nhát và trẻ con, và cô không thể hiểu tại sao cô không thể ở lại đó cho đến khi anh thức dậy rồi tạm biệt anh như một người trưởng thành. Mỗi lần đến gần Matt Farrell, cô đều nói và làm những điều mà cô chẳng bao giờ làm trong những tình huống bình thường – ngu ngốc, sai lầm, và nguy hiểm! Trong vòng chưa đầy bốn mươi tám giờ với anh, cô đã ném đi sự thận trọng của mình và quên mất những thứ quan trọng đối với mình, như sự đoan trang và nguyên tắc. Thay vào đó, cô đã lên giường với một người đàn ông cô không yêu, và cô đã phản bội Parker. Lương tâm của cô đang giận dữ.

Cô nghĩ về cách cô hưởng ứng với anh ở trên giường, và gò má nhợt nhạt của cô bỗng đỏ bừng lên. Ở tuổi mười tám, cô đã sợ hãi bởi việc Matt dường như biết tất cả những nơi cần chạm vào cô, những lời thì thầm vào tai cô, để có thể làm cho cô điên cuồng ham muốn đến mức không thể cưỡng lại. Khi cô đã hai mươi chín tuổi, sự thật rằng anh vẫn có thể làm như vậy – thậm chí

còn thành thục hơn trước kia – làm cho cô đầu hàng một cách đáng xấu hổ. Hôm qua cô đã gần như van xin anh đưa cô lên đến đỉnh điểm khoái lạc – cô, một người bình thường chưa bao giờ đạt đến đỉnh điểm khi ở trên giường với hôn phu của mình.

Meredith hít một hơi ngắn. Những lời buộc tội này, những suy nghĩ này không công bằng cho cả Matt lẫn cô. Những gì cô kể cho anh nghe ngày hôm qua đã làm cho anh chấn động. Họ đã ngủ với nhau như là cách để... để an ủi nhau. Anh không đơn thuần sử dụng nó như là một lý do để lên giường với cô. Ít nhất, cô nghĩ với chút đắn đo, dường như nó không giống như vậy vào lúc đó.

Cô lại như vậy nữa rồi – cô nhận biết trong sự thất vọng đáng báo động – đánh mất sự chú tâm, lại vẩn vơ nghĩ về tất cả những chuyện không đứng đắn. Thật là phản tác dụng khi cứ ngồi đây, đầy hối hận và ám ảnh với bất cứ chuyện gì ngu ngốc như sự thành thạo trong lĩnh vực tình dục của anh. Cô cần phải hành động, phải làm điều gì đó để tống khứ sự hoảng loạn kỳ lạ không tên đang lớn dần lên bên trong người cô kể từ khi cô rời khỏi giường Matt. Vào lúc bốn giờ sáng ngày hôm đó cô đã đi đến một kết luận chắc chắn, và cô có một quyết định. Bây giờ cô cần ngưng suy nghĩ về những vấn đề đó và làm theo quyết định của mình.

"Tôi phải chờ để pha một bình cà phê mới," Phyllis nói, hướng về bàn của Meredith với cái tách đang bốc khói nghi ngút trong một tay và một nắm tin nhắn màu hồng trong tay kia. "Đây là các lời nhắn của cô. Đừng quên hôm nay cô có một cuộc họp với ban điều hành lúc mười một giờ nhé."

Meredith cố không tỏ ra vẻ bị quấy rầy và khổ sở. "Được rồi, cám ơn. Cô có thể gọi điện thoại cho Stuart Whitmore giùm tôi không? Và cô xem thử có thể gọi được cho Parker tại khách sạn của anh ấy ở Sans-serif không? Nếu anh ấy không có trong phòng, thì để lại lời nhắn nhé."

"Cô muốn làm việc gì trước?" Phyllis hỏi với vẻ nhiệt tình thường trực.

"Stuart Whitmore," Meredith nói. Trước tiên cô sẽ nói cho Stuart quyết định của cô. Kế tiếp cô sẽ nói với Parker, và cố giải thích. Giải thích gì đây? Cô nghĩ một cách khổ sở.

Cố gắng nghĩ về một chuyện gì đó ít chán nản hơn, cô nhặt xấp tin nhắn và lơ đãng đọc lướt qua chúng. Cái thứ năm làm cho cô dừng lại, tim cô bắt đầu đập thình thịch. Lời nhắn nói rằng ông Matthew Farrell đã gọi vào lúc 9 giờ 10 phút sáng.

Tiếng điện thoại của hệ thống liên lạc nội bộ đột ngột reo lên làm Meredith giật mình, và cô thấy cả hai đường dây của cô đều có người gọi, nút giữ cuộc gọi đang nhấp nháy đèn. "Ông Whitmore trên đường dây số một," Phyllis nói khi Meredith trả lời hệ thống liên lạc nội bộ, "và Matthew Farrell trên đường dây số hai. Anh ta nói là chuyện khẩn cấp."

Mạch của Meredith đập nhanh gấp đôi. "Phyllis," cô run rẩy nói, "tôi không muốn nói chuyện với Matt Farrell. Cô có thể nói với anh ta rằng tôi muốn chúng tôi liên lạc với nhau qua luật sư kể từ bây giờ không? Cũng như nói cho anh ta là tôi định đi khỏi thành phố trong một hay hai tuần. Phải lịch sự với anh ta," cô nói thêm một cách bồn chồn, "nhưng phải cứng rắn."

"Tôi hiểu."

Meredith gác máy, tay cô run rẩy, nhìn ánh đèn trên dây số hai vẫn sáng, nhưng không còn nhấp nháy. Phyllis đang truyền đạt lời nhắn cho Matt. Cô bắt đầu với lấy điện thoại; cô nghĩ ít ra mình cũng nên nói chuyện với anh và tìm hiểu xem anh muốn gì, rồi cô vội rụt tay lại. Không, cô không nên! Không quan trọng. Ngay khi Stuart nói cho cô nghe nơi nào có thể thực hiện một vụ ly hôn nhanh, hợp pháp, thì dù Matt muốn gì cũng không quan trọng nữa. Rõ ràng giải pháp của cô là một cuộc ly hôn ở Reno – hoặc nơi nào đó tương tự – vào một buổi sáng sớm, và nó nghe thật có lý. Bây giờ khi không còn thù hằn giữa họ, cô biết Matt sẽ không nghĩ đến việc thực hiện những lời đe doạ trong xe của anh ngay sau buổi ăn trưa hôm đó. Tất cả đã

là chuyện của quá khứ.

Ánh đèn trên đường dây của Matt tắt ngấm, và cô không thể ngưng hồi hộp. Cô nhấn điện thoại và yêu cầu Phyllis vào phòng cô. "Anh ta nói gì?" Meredith hỏi.

Phyllis ráng kiềm một nụ cười khó hiểu trong khi Meredith hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh. "Anh ta đã nói là anh ta hoàn toàn hiểu."

"Vậy thôi sao?"

"Sau đó anh ta hỏi chuyến đi của cô có phải là đột ngột không, và tôi bảo với anh ta đúng vậy. Ổn chứ?"

"Tôi không biết," Meredith nói một cách bất lực. "Anh ta có nói bất cứ chuyện gì khác khi cô nói chuyến đi của tôi là đột ngột không?"

"Không hẳn là như thế."

"Nghĩa là sao?"

"Những gì anh ta đã làm là cười, nhưng không lớn. Tôi nghĩ cô sẽ gọi nó là tiếng cười khúc khích – kiểu cười trầm và sâu. Sau đó anh ta cảm ơn tôi và nói lời tạm biệt."

Không hiểu sao toàn bộ phản ứng của Matt làm cho Meredith cảm thấy rất lo lắng. "Còn chuyện gì khác không?" Cô hỏi khi Phyllis vẫn còn nấn ná ở ngưỡng cửa.

"Tôi chỉ thắc mắc," cô thư ký trả lời hơi có vẻ rụt rè. "Ý tôi là, cô có nghĩ anh ta đã thật sự cặp bồ với Micheal Preiffer và Meg Ryan không, hoặc cô có nghĩ các tạp chí điện ảnh chỉ thêu dệt lên những chuyện đó không?"

"Tôi chắc chắn là anh ta đã từng làm chuyện đó," Meredith nói, cố gắng giữ cho giọng nói và vẻ mặt của mình hoàn toàn tỉnh bơ.

Gật gù, Phyllis nhìn lướt qua điện thoại. "Cô quên Stuart Whitmore vẫn còn trên đường dây của cô hả?"

Choáng váng, Meredith vồ lấy cái điện thoại và yêu cầu Phyllis đóng cửa phòng cô lại. "Stuart, em xin lỗi vì bắt anh phải đợi," cô bắt đầu, bối rối vuốt tóc ra khỏi trán. "Em đang có một buổi sáng không mấy tốt đẹp."

Câu trả lời của Stuart có vẻ hài hước. "Tôi thì lại có một buổi sáng thú vị, và phải cám ơn em vì điều đó."

"Ý của anh là gì?"

"Ý tôi là luật sư của Farrell đột ngột muốn đánh cược. David Levinson gọi tôi lúc chín rưỡi sáng nay với đầy thiện chí mà em sẽ gần như nghĩ là gã con hoang kiêu ngạo đã có một bài học tôn giáo sâu sắc vào cuối tuần."

"Chính xác là ông ta đã nói gì?" Meredith hỏi, sự lo lắng của cô tăng lên.

"Đầu tiên Levinson chiêu đãi tôi một bài thuyết giáo về sự thiêng liêng của hôn nhân, đặc biệt là trong Công giáo, và truyền đạt bằng giọng điệu của một người rất sùng đạo. Meredith," Stuart chỉ ra với một giọng cười tắc nghẹn, "Levinson là gã Do thái chính thống đã trải qua bốn cuộc hôn nhân và có tới cô tình nhân thứ sáu! Chúa ơi, tôi không thể tin nổi sự táo tợn của ông ta!"

“Anh trả lời sao?”

“Tôi nói cho ông ta nghe là tôi không thể tin nổi sự táo tợn của ông ta,” Stuart nói, sau đó anh ngừng lại, cố làm cho cô nhận ra vẻ hài hước của tất cả những chuyện đó vì anh cảm thấy là cô không thể. “Được rồi, đừng để ý đến những chuyện đó. Theo Levinson, thân chủ của ông ta bất ngờ sẵn sàng chịu ly hôn, điều này làm cho tôi cảm thấy kì cục, và những gì kì cục luôn làm tôi lo lắng.”

“Chuyện này không có gì kì cục đâu,” Meredith nói nhỏ, lờ đi sự đau đớn và những ý nghĩ phi lý là Matt đang rũ bỏ cô với sự xấu hổ đột ngột sau khi cô đã lên giường với anh. Anh chỉ là đang làm một chuyện đàng hoàng bằng cách chấm dứt sự thù hằn ngay lập tức. “Em đã gặp Matt vào cuối tuần này, và đã nói chuyện với anh ấy.”

“Về chuyện gì?” Khi cô do dự, anh nói, “Đừng giữ bí mật với luật sư của em. Sự háo hức đột ngột của Levinson với một cuộc gặp mặt đang bắt đầu mở tung tất cả các chuông báo động trong đầu tôi. Tôi ngửi thấy một cuộc mai phục.”

Biết là không công bằng hoặc thông minh nếu không nói cho Stuart biết những gì đã xảy ra vào cuối tuần vừa rồi, cô kể cho anh nghe mọi chuyện – từ chuyện cô khám phá ra là Matt đã mua miếng đất Houston đến cuộc đối đầu sóng gió giữa cô với bố của Matt. “Matt quá ốm nên không thể nghe được chuyện gì khi em đến trang trại,” cô tiếp tục, “nhưng hôm qua em đã kể cho anh ấy nghe sự thật về những gì cha em đã làm, và anh ấy tin em.” Cô không nói cho Stuart biết chuyện cô đã lên giường với Matt; đó là điều mà không ai có quyền biết, ngoại trừ, có lẽ là, Parker.

Khi cô nói xong, Stuart im lặng một lúc lâu làm cho cô lo sợ anh đang đoán ra sự thật, nhưng khi anh cất lời, tất cả những gì anh nói là, “Sự kiềm chế của Farrell tốt hơn tôi. Nếu là tôi thì tôi sẽ bắn bố em.”

Meredith vẫn còn phải giải quyết chuyện này với bố cô khi ông trở về, và cô bỏ qua lời nhận xét đó. “Bất luận thế nào,” cô nói, “đó rõ ràng là lý do tại sao Matt đã quyết định chịu hợp tác.”

“Anh ta còn hơn là hợp tác,” Stuart nói bằng giọng chua chát. “Theo Levinson, Farrell rất quan tâm về cuộc sống của em. Anh ta muốn thoả thuận về tài sản bằng cách chuyển một khoản tiền cho em. Anh ta cũng tình nguyện bán cho em miếng đất Houston với điều khoản dễ dãi – cho dù lúc đó tôi không hiểu miếng đất mà Levinson đang nói đến là miếng đất nào.”

“Em không muốn, cũng không có quyền nhận tiền của anh ấy,” Meredith nói một cách dứt khoát. “Nếu Matt sẵn sàng bán cho cửa hiệu miếng đất ở Houston thì thật là tốt, nhưng không cần phải gặp mặt luật sư của Matt. Em đã quyết định bay đến Reno hoặc một nơi nào khác để ly hôn ngay. Đó là lý do tại sao em gọi cho anh – em muốn hỏi em có thể đến nơi nào để giải quyết việc ly hôn nhanh và hợp pháp?”

“Không được,” Stuart nói thẳng thừng. “Nếu em cố gắng làm chuyện đó, đề nghị của Farrell sẽ bị huỷ bỏ.”

“Sao anh lại nói vậy?” Meredith la lên, cảm giác như một cái bẫy vô hình đang đóng quanh cô.

“Bởi vì Levinson đã nói rất rõ ràng. Có vẻ như thân chủ của ông ta muốn làm chuyện này theo đúng nguyên tắc, đầy đủ thủ tục, hoặc là không có gì cả. Nếu ngày mai em từ chối gặp anh ta, hay là cố làm một cuộc ly hôn nhanh, lời đề nghị bán cho em miếng đất Houston sẽ bị thu hồi vĩnh viễn. Levinson đã ám chỉ rằng những hành động như thế sẽ được thân chủ của ông ta hiểu như là một lời từ chối cá nhân đối với thiện chí của anh ta. Nó làm tôi do dự,” Stuart kết thúc với sự mỉa mai, “khi khám phá ra rằng tiếng đồn về sự nhẫn tâm lạnh lùng của Farrell chỉ là một cái vỏ để che giấu trái tim nhạy cảm của anh ta, phải không?”

Meredith ngồi xuống ghế, sự chú ý của cô trong giây lát chuyển sang hướng những thành viên của ban điều hành đang đi ngang qua văn phòng cô để vào hội trường ngay bên cạnh. “Em không hiểu chuyện đó bao lâu nay, em không biết anh ấy thật ra là người như thế nào.”

“Tốt,” Stuart vui vẻ thông báo cho cô, “chúng ta sẽ biết được vào ngày mai, lúc bốn giờ. Farrell muốn một cuộc họp tại văn phòng của anh ta, với luật sư của anh ta, tôi, và em phải có mặt. Tôi có thể hủy bỏ một cuộc hẹn. Tôi nên gặp em ở chỗ anh ta, hay em muốn tôi đón em?”

“Không! Em không muốn đi. Anh có thể đại diện cho em.”

“Không. Em phải đi đến đó. Levinson đã nói thân chủ của ông ta không sẽ không thay đổi thời gian, địa điểm, hoặc người tham dự. Rất cứng rắn,” Stuart nhận xét với vẻ châm biếm, “là nét đặc trưng kỳ quặc của người đàn ông có tấm lòng khoan dung độ lượng và hào hiệp phi thường này – luật sư của anh ta đang thuyết phục chúng ta tin như vậy.”

Lo lắng, Meredith nhìn lướt qua đồng hồ của cô. Cuộc họp sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Cô không muốn từ bỏ miếng đất Houston nếu Matt muốn bán nó lại cho cô, và hầu như không sẵn lòng chịu đựng những cảm xúc khi phải thoả thuận với anh mặt đối mặt.

“Cho dù là em có được một vụ ly hôn ở Reno,” Stuart nhắc nhở cô khi cô không nói gì, “em vẫn còn phải xử lý vấn đề tài sản khi trở lại đây. Có một mớ bòng bong của mười một năm về bất động sản ngay ở đây mà có thể dễ dàng giải quyết nếu Farrell sẵn sàng – còn không, anh ta có thể kéo dài nó tại tòa trong nhiều năm nếu như anh ta không chịu.”

“Chúa ơi, đúng là hỗn độn,” cô nói một cách yếu ớt. “Được rồi, em sẽ gặp anh ở đại sảnh Intercorp vào lúc bốn giờ ngày mai nhé. Em không muốn lên đó một mình.”

“Tôi hiểu,” Stuart nói một cách tử tế. “Gặp em vào ngày mai. Đừng suy nghĩ về những chuyện này cho đến lúc đó nhé.”

Meredith cố gắng, rất khó khăn, để làm theo lời khuyên của Stuart khi cô ngồi vào đầu bàn hội nghị. “Chào buổi sáng,” cô nói với nụ cười rạng rỡ giả tạo. “Mark, anh có muốn bắt đầu không? Có vấn đề gì để báo cáo từ bộ phận bảo an không?”

“Một tin đặc biệt thú vị,” Mark nói, “cách đây năm phút cửa hàng New Orleans nhận được lời đe doạ đánh bom. Họ đang giải tán cửa hàng, và đội gỡ bom đang trên đường đi đến đó.”

Mọi người ở bàn đều đổ dồn sự chú ý.

“Tại sao tôi không được thông báo?” Meredith chất vấn.

“Cả hai đường dây điện thoại của cô đều bận, cho nên cửa hàng trưởng làm theo thủ tục và gọi tôi.”

“Tôi còn một đường dây riêng trực tiếp.”

“Tôi biết và cả Michaelson cũng biết. Không may là, anh ta quá hoảng sợ đến nỗi không thể tìm được số điện thoại.”

Lúc 5 giờ 30 phút chiều hôm đó, sau một ngày hoàn toàn căng thẳng và chờ đợi một cách bất lực, Meredith cuối cùng cũng nhận được cuộc điện thoại mà cô mong đợi. Đội gỡ bom ở New Orleans đã không tìm thấy dấu vết của chất nổ và sẽ dỡ bỏ rào chắn quanh cửa hàng. Đó là tin vui. Tin xấu là cửa hàng đã thất thu vào ngày hôm nay vào mùa quan trọng nhất trong năm.

Ủ rũ vì nhẹ nhõm và kiệt sức, Meredith thông báo với Mark Braden tin này, sau đó cô xếp đầy vào cặp những công việc cần giải quyết và đi về nhà. Parker chưa trả lời cuộc gọi của cô, nhưng cô biết anh sẽ gọi cô ngay khi nhận được lời nhắn của cô.

Về đến căn hộ, cô bỏ áo choàng, găng tay và chiếc cặp lên ghế, rồi đi đến máy trả lời tự động để kiểm tra tin nhắn của mình, nghĩ là Parker có thể đã gọi, nhưng đèn đỏ không sáng. Tuy nhiên bà Ellis đã ở đấy, và để lại một tin nhắn bên cạnh điện thoại nói là bà đã đi chợ hôm nay thay vì thứ Tư vì bà có hẹn với bác sĩ vào sáng thứ Tư.

Sự im lặng kéo dài của Parker làm cho Meredith càng lúc càng không yên, và khi cô bước vào phòng ngủ, cô bắt đầu tưởng tượng anh đang ở trong một bệnh viện Thụy Sĩ, hoặc, tệ hơn, xoa dịu tình cảm bị thương tổn của mình bằng vài phụ nữ khác, khiêu vũ trong một hộp đêm nào đó. Dừng lại, dừng lại ngay! Cô cảnh báo mình. Đến gần Matthew Farrell khiến cho cô bắt đầu nghĩ là thảm hoạ đang xảy ra với cô mọi lúc mọi nơi. Thật là ngu ngốc, cô biết, nhưng với những ký ức cùng Matt, điều này hoàn toàn dễ hiểu.

Cô tắm xong và đang cho vạt áo sơ mi lụa vào trong quần thì tiếng gõ cửa làm cho cô xoay lại bất ngờ. Người nào đó đã có chìa khóa để vượt qua bảo vệ ở tầng dưới, có nghĩa là chỉ có bà Ellis, vì Parker đang ở Thụy Sĩ. "Bà quên cái gì đó à, bà…" cô cất tiếng khi mở cửa, và rồi cứng đờ người khi thấy nét mặt dữ tợn đầy sát khí của Parker.

"Anh đang tự hỏi phải chăng em mới là người quên cái gì đó," anh nói sẵng, "như chuyện em có hôn phu chẳng hạn?"

Chìm ngập trong sự ăn năn khi anh đã thực sự bay về nhà, Meredith lao mình vào vòng tay anh, nhận ra sự do dự của anh trước khi ôm choàng lấy cô. "Em không quên," cô nói, hôn má anh. "Em thật lòng xin lỗi!" Cô nói rồi kéo anh vào căn hộ. Cô cho là anh sẽ cởi áo choàng, nhưng tất cả những gì anh làm là quan sát cô với vẻ bề ngoài lạnh lùng, do dự. "Em xin lỗi về chuyện gì vậy, Meredith?" Cuối cùng thì anh cũng hỏi.

"Vì chuyện đã làm cho anh lo lắng đến nỗi phải rời khỏi hội nghị và bay về nhà! Chẳng phải anh nhận được tin nhắn ở khách sạn sáng nay sao? Em đã nhắn lại cho anh vào lúc mười giờ ba mươi phút của chúng ta đấy."

Khi Parker trả lời cô, vẻ cứng nhắc không còn, nhưng vẻ mệt mỏi mà cô chưa bao giờ thấy trước đây hiện lên trên mặt anh, "Không, anh không nhận được. Anh muốn uống một cái gì đó," anh nói rồi cởi áo choàng ra. "Thứ gì cũng được, miễn là rượu mạnh."

Meredith gật đầu, nhưng cô do dự, sự lo lắng hằn sâu trên khuôn mặt đẹp của anh do mệt mỏi và căng thẳng. "Em không thể tin là anh bay về nhà vì anh không thể gặp được em."

"Đó là một trong hai lý do anh bay về nhà."

Cô nghiêng đầu qua một bên. "Còn lý do nữa là gì?"

"Morton Simonson sắp khai phá sản theo điều khoản số 11 vào ngày mai. Anh nghe được tin đó ở Sans-serif đêm qua."

Meredith không rõ tại sao anh lại cảm thấy cần về nhà vì một hãng sản xuất sơn công nghiệp sắp bị phá sản, và cô đã nói vậy khi cô quay lại để chuẩn bị đồ uống cho anh.

"Ngân hàng của anh đã cho họ vay hơn một trăm triệu," Parker nói. "Nếu họ phá sản, ngân hàng sẽ mất gần hết số tiền đó. Ngoài ra, kể từ khi anh sắp sửa ở bên bờ vực sắp bị mất đi hôn thê," anh nói thêm, "anh quyết định bay về nhà để xem có thể làm được những gì để thu hồi lại được một hoặc cả hai."

Bất kể cố gắng tỏ ra khiếm nhã của anh, bây giờ
Meredith hiểu được tầm quan trọng vấn đề của Morton Simonson, và thậm chí cô còn cảm thấy tệ hơn khi mình đã góp thêm vào sự lo lắng của Parker. "Anh không bao giờ ở trên bờ vực bị mất em," cô nói một cách đau đớn.

“Vì cái quái gì mà em không gọi điện lại cho anh? Em đã ở đâu vậy? Chuyện gì đang xảy ra với Farrell? Lisa đã nói cho anh biết những gì em tìm hiểu được từ cha của anh ta. Cô ta nói em đã lái xe đi Indiana tìm Farrell vào đêm thứ Sáu để kể cho anh ta nghe sự thật và làm cho anh ta phải đồng ý ly hôn.”

“Em đã nói với anh ấy sự thật,” Meredith nói nhẹ nhàng, trao cho Parker ly rượu của anh, “và anh ấy đã đồng ý ly hôn. Ngày mai Stuart Whitmore và em sẽ gặp Matt và luật sư của anh ấy.”

Parker gật đầu, quan sát cô trong im lặng suy đoán. Câu hỏi tiếp theo của anh là câu hỏi mà cô đã sợ, “Em đã ở cùng anh ta suốt những ngày cuối tuần à?”

“Vâng. Anh… anh ấy quá ốm đến nỗi không thể lắng nghe bất cứ điều gì vào đêm thứ Sáu.” Chợt nhớ lại là Parker không biết Matt đã mua miếng đất ở Houston nhằm trả đũa cho việc yêu cầu quy hoạch của anh bị phủ nhận, Meredith kể cho anh nghe. Kế tiếp, cô giải thích tại sao cô cần được Matt đồng ý với thoả thuận ngừng bắn trước khi cô kể cho anh nghe chuyện mình bị sẩy thai. Khi kết thúc, cô nhìn chằm chằm xuống tay mình, tội lỗi thiêu đốt tâm can cô vì những gì cô đã không nói với Parker. Cô không chắc thú nhận là một cách ích kỷ để giải toả nỗi lòng mình, hay đó chỉ là một việc làm đúng đạo đức và hợp lẽ. Nếu trường hợp sau là đúng, và cô vẫn cảm thấy rằng nó đúng, dường như bây giờ không phải là thời gian thích hợp để kể cho anh nghe – nhất là khi anh vừa bị một cú đánh mạnh từ Morton Simonson.

Cô vẫn còn đang cố quyết định nên làm như thế nào thì Parker nói, “Farrell hẳn là giận dữ lắm khi biết bố em đã lường gạt anh ta về chuyện sẩy thai của em.”

“Không,” Meredith nói, nghĩ về sự đau đớn mất mát và hối tiếc trên khuôn mặt Matt. “Bây giờ thì chắc anh ấy tức giận với bố em, nhưng lúc đó anh ấy đã không giận. Em đã bắt đầu khóc khi kể cho anh ấy nghe về đám tang của Elizabeth, và em nghĩ Matt đã rất cố gắng để không khóc. Dù sao thì đó cũng không phải là lúc thích hợp để tức giận.”

Tội lỗi vì những gì đã xảy ra sau đó hiện lên trong mắt cô, và Parker nhìn thấy điều đó.

“Ừ, anh cũng nghĩ nó không đúng lúc.” Parker ngồi hơi co lại phía trước, cánh tay anh tì trên đôi chân, giữ cái ly giữa đầu gối, và ngắm nhìn cô. Bây giờ anh rời mắt khỏi khuôn mặt của cô và bắt đầu vu vơ lăn tròn cái ly trong lòng bàn tay, hàm dưới của anh siết chặt. Và trong phút im lặng kéo dài bất tận, Meredith biết – cô biết anh đoán là cô đã lên giường với Matt.

“Parker,” cô nói run rẩy, chuẩn bị thú tội, “nếu anh đang suy nghĩ xem là Matt và em có...”

“Đừng có nói với anh là em đã lên giường với anh ta, Meredith!” Parker thốt ra. “Nói dối anh đi nếu em phải làm, và sau đó làm cho anh tin nó, nhưng đừng có bảo với anh là em đã ngủ với anh ta. Anh không thể chịu đựng nổi điều đó đâu.”

Parker đã xét xử cô và để cho cô tự sám hối, và Meredith chỉ muốn nói ra sự thật, làm cho anh hiểu và mong một ngày nào đó anh sẽ tha thứ cho cô – nó có vẻ như là một bản án chung thân. Anh đợi một phút, để cả hai có thời gian cho vấn đề được ngủ yên, sau đó anh đặt cái ly xuống. Vỗ nhẹ cánh tay quanh vai cô, anh kéo cô lại gần và nâng cằm cô lên, cố mỉm cười vào đôi mắt buồn bã của cô. “Từ những gì em kể cho anh nghe về cuộc điện thoại của em với Stuart sáng nay, có vẻ như Farrell sẽ nói lý lẽ đàng hoàng về tất cả những chuyện này.”

“Vâng.” Meredith nói, nhưng tội lỗi và đau khổ làm chao đảo nụ cười của cô.

Parker hôn lên trán cô. “Vậy là gần xong rồi. Đêm mai chúng ta sẽ ăn mừng cuộc đàm phán ly hôn thành công của em và thậm chí có khi còn mua lại được miếng đất Houston mà em rất muốn.” Lúc này anh đã tỉnh táo hẳn, và những điều anh nói làm cho Meredith nhận biết một cách muộn màng là anh lo lắng đến mức nào về những vấn đề ở ngân hàng. “Anh có thể phải liên lạc xung quanh và tìm cho em một người cho vay khác để tài trợ cho cửa hiệu và miếng

đất. Morton Simonson là chủ nợ lớn thứ ba khai phá sản theo điều khoản số 11 của ngân hàng anh trong sáu tháng vừa rồi. Nếu ngân hàng không thu được tiền về thì không thể cho vay trừ phi mượn từ ngân hàng trung ương, mà ngân hàng anh đã vay quá nhiều."

"Em không biết anh đã có hai chủ nợ lớn khác gặp vấn đề."

"Nền kinh tế đang làm cho anh rất lo lắng. Đừng để ý đến," Parker nói thêm, rồi anh đứng lên và kéo cô đứng lên theo, mỉm cười trấn an. "Ngân hàng sẽ không bị sụp đổ đâu. Ngân hàng anh còn mạnh hơn hầu hết các đối thủ khác. Dù vậy em có thể làm cho anh một việc không?" Anh hỏi gần như có vẻ nghiêm trọng.

"Bất cứ việc gì," cô nói mà không do dự.

Anh cười toe toét và ôm choàng lấy cô với một nụ hôn chúc ngủ ngon. "Em có thể đảm bảo Bancroft & Company sẽ tiếp tục trả số tiền vay Reynolds Mercantile Trust đúng thời hạn không?"

"Chắc chắn!" Meredith trả lời rồi mỉm cười âu yếm với anh. Rồi anh hôn cô, một nụ hôn dài, mệt mỏi, dịu dàng mà Meredith đáp lại với sự nhiệt tình hơn bao giờ hết. Khi anh rời khỏi, cô phản đối việc so sánh nụ hôn đó với nụ hôn đòi hỏi, nóng bỏng, nồng nàn của Matt. Nụ hôn của Matt tràn đầy đam mê. Còn nụ hôn của Parker mang đến yêu thương.

Chương 40

Matt đứng tại trung tâm phòng hội nghị khổng lồ nối tiếp với văn phòng anh, tay chống vào hông, nhìn mọi thứ qua đôi mắt nheo lại, khó chịu. Ba mươi phút nữa Meredith sẽ tới đây, và anh quyết tâm một cách tuyệt vọng, rất trẻ con, là gây ấn tượng với cô qua tất cả những đồ trang trí hòng làm nổi bật sự thành công của anh. Thư ký và nhân viên tiếp tân, mà cho đến nay ngay cả cái tên cũng không bao giờ khiến anh bận tâm muốn biết, đã được triệu tập ở hội trường để anh có thể nghe ý kiến của họ về khả năng tác động của mọi thứ. Anh cũng đã gọi cho văn phòng của Vanderwild, và để lại một lời nhắn khẩn cấp bảo anh ta lên đây ngay. Vanderwild gần với tuổi của Meredith hơn Matt, và anh ta có óc thẩm mỹ – không mất mát gì khi được nghe ý kiến của anh ta với những thứ này. "Cô nghĩ sao, Joanna?" Bây giờ anh hỏi thư ký của anh, bàn tay anh nằm trên bộ điều chỉnh cường độ ánh sáng của những cái đèn nhỏ xíu ở trên cao ẩn vào trần nhà. "Quá ít ánh sáng hay quá nhiều?"

"Tôi… tôi nghĩ nó vừa phải, ông Farrell," Joanna trả lời vội vàng, hết sức cố gắng không tỏ ra bị hết hồn khi thấy ông chủ kinh khủng của cô hoàn toàn có những bản tính yếu đuối của con người như nghi ngờ, chưa kể đến chuyện anh cuối cùng cũng biết tên họ. Việc anh còn có một nụ cười có sức tàn phá không phải là điều bất ngờ. Họ đã thấy anh mỉm cười trong cuộc họp với những người điều hành, trên tạp chí và nhật báo, nhưng cho đến hôm nay, chưa có phụ nữ nào tại Haskell Electronics từng thấy nụ cười đó dành riêng cho cô ta, và cả Joanna lẫn Valerie đang rất cố gắng không nhìn như hãnh diện hoặc bối rối.

Valerie đứng lùi lại, xem xét hiệu quả tác động của món đồ trang trí ngay giữa bàn hội nghị. "Tôi nghĩ hoa tươi trên bàn hội nghị là một ý hay," cô đảm bảo với anh. "Tôi sẽ thu xếp với người bán hoa để họ mang tới những cành hoa tương tự vào thứ Ba hàng tuần nhé?"

"Tại sao tôi lại muốn làm việc này nhỉ?" Matt hỏi, quá say mê với vấn đề ánh sáng mà trong giây lát quên rằng anh đã làm cho cả hai người phụ nữ nghĩ là anh đột nhiên quan tâm tới vẻ ngoài của văn phòng và hội trường thuần túy chỉ vì mỹ quan và không liên quan đến vị khách ngày hôm nay chút nào. "Cái đó trông dễ thương đấy," anh nói, xem Joanna sắp xếp cái bình thủy tinh đáng giá 2.000 đô-la và những cái ly đồng bộ ở cuối bàn hội nghị bằng gỗ hồng mộc. Khi cô ta đứng thẳng lên và lùi lại từ cái bàn, Matt cau mày nhìn một cách chậm chạp cả căn phòng rộng lớn với thảm bạc và ghế sofa bọc da đỏ tía. Mặc dù văn phòng của anh và hội trường này chiếm lấy toàn bộ một bên của toà nhà kính cao chót vót và nhìn được toàn bộ khung cảnh ngoạn mục Chicago, anh vẫn quyết định kéo những tấm rèm mờ đục lại. Khi những tấm rèm đã đóng lại và căn phòng mờ tối, những ánh đèn rọi lên mặt chiếc bàn dài mười mét bóng lộn sẽ tạo ra những lăng kính bảy sắc cầu vồng lung linh từ những đồ thủy tinh ở trên bàn. Giống như bàn hội nghị, tường phòng cũng bằng gỗ hồng mộc, và một quầy bar hình tròn được đặt ẩn vào bên trong.

Tuy vậy, Matt vẫn tiếp tục cân nhắc một cách cẩn thận về căn phòng. Với những tấm rèm đã được đóng lại, căn phòng nhìn quyến rũ hơn, ấm cúng hơn. Hay nhìn như một nhà hàng đắt tiền, anh không biết chắc nữa. "Mở hay đóng?" Anh hỏi hai người phụ nữ, rồi ấn nút mở những tấm rèm dài chừng hai lăm mét khỏi bức tường kính để khung cảnh ngoạn mục hiện ra, và họ có thể giúp cho anh quyết định.

"Mở," Joanna nói.

"Mở," Valerie tán đồng.

Matt nhìn ra một ngày mù mịt, u ám. Cuộc gặp mặt với Meredith sẽ kéo dài ít nhất là một giờ, đến lúc đó trời sẽ tối, và tầm nhìn sẽ đẹp tuyệt vời. "Đóng," anh nói, nhấn nút và nhìn những tấm rèm chạy qua bức tường kính. "Tôi sẽ mở chúng ra khi trời tối," anh nói, rõ ràng là đang nghĩ ngợi.

Vuốt lại vạt áo vest, Matt cân nhắc đến cuộc gặp gỡ sắp diễn ra, biết sự ám ảnh của anh về những chi tiết nhỏ là ngớ ngẩn. Dù cho Meredith có bị ấn tượng với những đồ thủy tinh đáng giá 40.000 đô cùng tất cả những thứ khác trong cái vương quốc nhỏ của anh – dù cho cô cảm thấy thoải mái và hoà nhã khi cô bước vào – chắc chắn cô sẽ không thích không khí xung quanh như địa ngục, hoặc người chủ căn phòng, một khi cuộc họp bắt đầu.

Anh thở dài, nửa sốt sắng và nửa miễn cưỡng với trận chiến sắp bắt đầu, sau đó lơ đãng nhớ lại hai phụ nữ đang đợi để xem anh có cần thứ gì khác nữa không. "Cảm ơn các cô. Các cô đã giúp tôi rất nhiều," anh nói, tâm trí anh quay lại với vẻ ngoài của căn phòng. Anh cười với cả hai người phụ nữ, nụ cười thân thiện làm họ rốt cuộc cũng cảm thấy được công nhận và thích thú, sau đó anh làm hỏng điều đó hoàn toàn bằng cách hỏi cô thư ký, "Nếu cô là một phụ nữ, thì cô có thấy căn phòng này hấp dẫn không?"

"Tôi thấy nó hấp dẫn," Joanna nói lạnh tanh, "ngay cả một người máy cũng thấy vậy, ông Farrell!"

Phải mất một lát sự lạnh lẽo trong giọng nói của cô ta mới thấm vào Matt, nhưng khi anh nhìn qua vai, cả hai người phụ nữ đã đi ngang qua Eleanor Stern. "Cô ta phật ý về chuyện gì thế?" Anh thắc mắc với thư ký của mình, người chỉ có một sự quan tâm duy nhất, giống như bản thân anh, là làm xong công việc tại văn phòng, không tán gẫu hoặc đùa cợt.

Bà Stern vuốt thẳng bộ đồ màu xám và lấy cây bút chì nhét ở sau tai. "Tôi cho là," bà nói với vẻ khinh thị không che đậy với các thư ký khác, "cô ta hy vọng anh nhận thức được cô ta cũng là một phụ nữ. Cô ta hy vọng được anh chú ý từ ngày anh đến đây."

"Cô ta đang phí thời gian," Matt nói. "Cô ta chỉ là người làm cho tôi. Chỉ có kẻ ngốc mới bỡn cợt với nhân viên của anh ta."

"Có lẽ anh nên lập gia đình," bà Stern trả lời một cách hợp lý, nhưng bà đang lật quyển sổ ghi chép của mình, tìm kiếm một vài con số mà bà muốn thảo luận với anh. "Vào thời của tôi, chuyện đó sẽ ngăn chặn được khát vọng của phái nữ."

Một nụ cười chậm chạp cắt ngang khuôn mặt Matt và anh dựa hông vào bàn hội nghị, đột ngột muốn nói với ai đó về sự thật mà anh vừa khám phá ra mấy ngày trước đây. "Tôi đã kết hôn," anh lặng lẽ nói, chờ phản ứng kinh ngạc của bà.

Bà Stern lật một trang, và vẫn không nhìn lên, bà nói, "Xin gửi lời chúc mừng chân thành nhất của tôi đến hai người."

"Tôi thành thật đấy," Matt nói, lông mày anh chau lại.

"Tôi có nên chuyển tiếp lời chúc mừng đó tới cô Avery không?" Bà hỏi tỉnh bơ. "Cô ấy đã gọi hai lần vào hôm nay đấy."

"Bà Stern!" Giọng Matt rít lại, và lần đầu tiên trong quan hệ công việc của họ anh thực sự tiếc là anh chưa bao giờ kết thân với bà. "Tôi đã kết hôn với Meredith Bancroft mười một năm trước đây. Cô ấy sẽ đến đây chiều nay!"

Bà nhìn anh qua gọng kính. "Hôm nay anh có cuộc hẹn ăn tối ở Renaldo. Cô Bancroft sẽ tham gia cùng với anh và cô Avery à? Nếu vậy, thì tôi đổi sang đặt bàn tiệc cho ba người nhé?"

"Tôi đã hủy cuộc hẹn của tôi với…" Matt bắt đầu, sau đó miệng anh há hốc, và một nụ cười trễ nải hiện ra trên khuôn mặt anh. "Tôi có nghe thấy sự chỉ trích trong giọng nói của bà không nhỉ?"

"Tất nhiên là không, Farrell. Anh đã nói rất rõ ràng ngay từ lúc đầu rằng chỉ trích hành động

của anh không phải là một phần trong công việc của tôi. Như tôi nhớ, anh đã nói rằng anh không muốn nghe ý kiến cá nhân của tôi, và anh không muốn bánh vào ngày sinh nhật của anh; anh chỉ muốn kỹ năng và thời gian của tôi. Bây giờ, anh có muốn tôi có mặt tại cuộc họp này để ghi chép không?"

Matt nuốt lại tiếng cười giật mình bởi khám phá ra là lời nhận xét cách đây đã lâu của anh rõ ràng đã giày vò bà trong suốt những năm qua. "Tôi nghĩ cũng là một ý hay để cho bà ghi chép. Chú ý kỹ đến bất cứ thứ gì mà cô Bancroft hoặc luật sư của cô ấy đồng ý; tôi định buộc họ nhượng bộ hoàn toàn."

"Rất tốt," bà nói, và xoay người bước đi.

Đằng sau lưng bà, giọng của Matt làm bà dừng bước.

"Bà Stern?" Bà quay người lại, đứng thẳng, cây bút chì trong tư thế sẵn sàng để ghi lại chỉ thị của anh. Một cách trêu chọc, Matt hỏi, "Bà có tên không?"

"Chắc chắn," bà trả lời, mắt nheo lại.

"Tôi có thể dùng nó không?"

"Dĩ nhiên. Mặc dù, tôi nghĩ cái tên Eleanor không thích hợp với anh như cái tên Matthew mà anh đang dùng đâu."

Matt nhìn vẻ vô cảm của bà và nuốt một tràng cười sảng khoái, không chắc là bà đang nghiêm túc hay nói đùa. "Bà có nghĩ," anh nói một cách nghiêm trang, "bà và tôi có thể... ít trang trọng hơn ở đây không?"

"Tôi cho là anh đang đề nghị một mối quan hệ thoải mái hơn, một mối quan hệ điển hình hơn giữa thư ký và ông chủ?"

"Đúng, thực sự đúng vậy."

Bà nhướng cặp chân mày xám, nhưng lần này Matt nhìn thấy điều đó – nụ cười cho câu trả lời ánh lên trong đôi mắt nhợt nhạt của bà. "Tôi sẽ đem bánh cho anh vào ngày sinh nhật của anh nhé?"

"Có lẽ," anh nói với nụ cười e dè.

"Tôi sẽ lưu ý chuyện đó," bà trả lời, và khi bà thực sự ghi chú lại, Matt cười vang. "Còn gì nữa không?" Bà hỏi, và lần đầu tiên trong những năm làm việc với nhau, Eleanor Stern mỉm cười với anh. Nụ cười làm cho khuôn mặt của bà trở nên hấp dẫn hơn.

"Còn một điều nữa," Matt nói thêm, "nó rất quan trọng, và tôi muốn bà hoàn toàn chú ý."

Bà nghiêm trang ngay lập tức. "Anh nói đi."

"Theo ý kiến của bà, hội trường này vô cùng ấn tượng, hay chỉ đơn thuần là phô trương?"

"Tôi cảm thấy hoàn toàn tự tin," bà trả lời với nét mặt trung thực, sau khi quan sát khắp căn phòng, "là cô
Bancroft sẽ điếng người vì thán phục."

Matt nhìn khi bà tỉnh bơ quay gót và trên thực tế là chạy ra khỏi phòng, nhưng anh có thể thề là vai bà rung rung.

Peter Vanderwild đang đi tới đi lui trong văn phòng của bà Stern, chờ bà già xuất hiện từ văn

phòng của Farrell và cho phép anh ta vào. Bà đi ra với vẻ vội vàng khác thường, và bản thân Peter phải gắng hết sức để không cảm thấy mình giống một nam sinh trốn học đang đối mặt với hiệu trưởng. "Ông Farrell muốn gặp tôi," anh nói với bà, cố gắng che giấu sự bối rối của anh với lệnh triệu tập khẩn cấp của Matt. "Anh ấy nói rất quan trọng, nhưng anh ấy không nói gì về nó và tôi… tôi không biết phải mang theo hồ sơ nào."

"Tôi không nghĩ," bà nói bằng một giọng cố kìm nén khác thường, "là ông ấy sẽ cần hồ sơ nào của anh, anh Vanderwild. Anh có thể vào!"

Peter liếc nhìn bà với cái nhìn thắc mắc, nghi ngờ rồi vội vã đi vào để gặp Matt. Hai phút sau Peter ra khỏi văn phòng của Matt, sơ ý tông vào góc bàn của bà Stern trong tâm trạng mải suy nghĩ đến mức lơ đãng.

Bà nhìn lên anh. "Anh có trả lời được câu hỏi của ông Farrell mà không cần các hồ sơ của anh không?"

Một cách tuyệt vọng đang cần được trấn an, Peter dũng cảm thốt lên điều mà anh biết sẽ bị bà coi khinh. "Có, nhưng tôi… tôi không dám chắc là mình đã cho câu trả lời đúng. Bà Stern," anh van xin, "theo ý kiến của bà, hội trường có vẻ ấn tượng hay phô trương?"

"Ấn tượng," bà nói.

Vai của Peter rũ xuống nhẹ nhõm. "Tôi cũng nói thế."

"Đó là câu trả lời đúng."

Peter nhìn chằm chằm vào bà một cách kinh ngạc; bà đang nhìn anh, mắt bà chắc chắn là loé sáng với vẻ thích thú cảm thông. Bị ngạc nhiên bởi nhận thức thật ra có đôi chút ấm áp dưới vẻ mặt lạnh như băng của bà, anh tự hỏi liệu có phải sự cứng rắn của anh trước đây đã ít nhiều làm cho bà không niềm nở với anh. Anh quyết định mua cho bà một hộp kẹo vào Giáng sinh này.

Stuart đang chờ, cái cặp trong tay, khi Meredith đi vào tiền sảnh của toà nhà Intercorp. "Em nhìn rất tuyệt," anh nói, bắt tay Meredith. "Hoàn hảo. Bình tĩnh và tự chủ."

Sáng hôm đó, sau một tiếng đồng hồ suy nghĩ, Meredith cuối cùng đã quyết định mặc bộ đồ màu vàng hoa trường thọ với cái áo khoác màu xanh nước biển có viền màu vàng trường thọ, chỉ vì cô đã đọc ở một nơi nào đó viết rằng nam giới nghĩ màu vàng thể hiện sự quyết đoán nhưng không thù địch. Với hy vọng làm cho ấn tượng quyết đoán đó càng tăng thêm, cô đã búi tóc lên cao thay vì xõa chúng ra.

"Farrell chỉ cần nhìn em một cái là đưa cho chúng ta bất cứ thứ gì chúng ta yêu cầu," Stuart nói một cách nịnh đầm khi họ bước về phía thang máy. "Làm sao mà anh ta có thể kháng cự lại chứ?"

Rõ ràng hình ảnh cuối cùng mà Matt đã nhìn thấy ở cô là trần trụi trên giường đang làm cho Meredith trở nên hết sức đau khổ và lo lắng với việc đương đầu với anh ngay lúc này. "Em cảm thấy chuyện này chẳng hay ho chút nào," cô run rẩy nói, bước vào thang máy trước Stuart.

Cô nhìn chòng chọc như một người mù vào cánh cửa bằng đồng bóng loáng, cố gắng nhớ về những tiếng cười và những cuộc chuyện trò hòa nhã mà cô đã chia sẻ với Matt ở trang trại. Thật sai lầm khi nghĩ về anh như kẻ thù của cô lúc này, cô nhắc nhở mình. Cô đã khóc trong tay anh vì sự mất mát đứa con, và anh đã ôm cô, cố an ủi cô. Đó là điều cô cần nhớ, vì vậy cô sẽ không căng thẳng một cách ngớ ngẩn. Matt không phải là kẻ thù của cô.

Nhân viên tiếp tân trên tầng sáu mươi đứng lên ngay khi Stuart báo tên. "Vui lòng đi theo

hướng này. Ông Farrell đang đợi hai người. Những người khác đã đến cả rồi."

Sự đĩnh đạc mà Meredith đang cố gắng tỏ ra bị thổi bay khi cô đi vào văn phòng của Matt mà hoàn toàn không nhận ra. Bức tường bên trái đã được đẩy ra để văn phòng của anh thông với một hội trường lớn như sân quần vợt trong nhà. Hai người đàn ông đã ngồi ở bàn hội nghị, nói chuyện một cách rời rạc với Matt. Anh ngước lên nhìn thấy cô, và lập tức đứng lên, bắt đầu đi về phía cô với những bước sải dài, vẻ mặt anh ấm áp và thả lỏng. Anh đang mặc bộ đồ màu xanh sẫm đẹp tuyệt vừa vặn, với áo sơ mi và một cái cà vạt lụa xanh và đỏ sẫm rất đẹp. Vì lý do nào đó, bộ âu phục kinh doanh của anh thậm chí còn làm cho cô cảm thấy bất an hơn về cuộc họp này. "Để anh giúp em với cái áo choàng của em," anh nói, lờ đi Stuart lúc ấy đang tự cởi áo choàng.

Quá căng thẳng và ngượng ngùng để nhìn thẳng vào mắt anh, Meredith làm theo một cách máy móc, hơi xoay lại, cố gắng chặn lại cái rùng mình đang chạy qua người khi anh đỡ lấy cái áo choàng và những ngón tay anh chạm vào vai cô. Sợ rằng anh sẽ nhận thấy phản ứng của cô, cô cúi đầu và tập trung vào việc gỡ đôi găng tay màu xanh nước biển và chuyển chúng sang bàn tay đang cầm túi xách cũng màu xanh nước biển của cô. Stuart đã đi đến bàn hội nghị để bắt tay với các đối thủ, vì vậy Meredith tiến về phía anh, nhưng khi anh chuẩn bị giới thiệu cô với hai luật sư kia, Matt đột ngột xuất hiện bên khuỷu tay cô và bắt đầu hành động một cách phi lý, như thể đây là một cuộc họp mặt thân thiết đang được anh chủ trì và cô là vị khách mời danh dự. "Meredith," anh nói với nụ cười lấp lánh trong mắt, "anh muốn em gặp Dave Levinson và Bill Pearson."

Nhận thức được sự sở hữu và sự che chở của Matt khi anh đứng bên cạnh cô, Meredith rời ánh mắt chằm chằm khỏi anh và nhìn hai người đàn ông kia, bắt tay với mỗi người. Họ đều cao trên mét tám, không chê vào đâu được trong bộ quần áo phù hợp với vẻ tự tin thanh lịch và kiên quyết. So sánh với vẻ ngoài cao lớn của họ, Stuart, người đang đứng đối diện, mang vóc người nhỏ bé và diện mạo hoàn toàn khác biệt, với mái tóc nâu lưa thưa và cặp kính cận gọng sừng. Thực ra, Meredith nghĩ một cách căng thẳng khi Stuart tự giới thiệu mình với Matt, Stuart nhìn có vẻ bị trấn áp và đơn độc.

Như thể cảm nhận được suy nghĩ của cô, Matt nói, "Bill và Dave ở đây để bảo vệ lợi ích của em cũng như của riêng anh." Nhận xét đó làm cho Stuart khựng lại khi đang ngồi xuống, và nhìn Meredith với cái nhìn chế nhạo không nao núng cảnh báo cô không nên tin điều đó ngay lúc này. Meredith thấy cái nhìn đó và cảm thấy hết sức an tâm. Stuart có thể trẻ và thấp hơn hai người kia, nhưng anh không ngu ngốc và không bị trấn áp.

Matt cũng nhìn thấy điều đó nhưng anh lờ nó đi. Hướng về Meredith, người sắp sửa ngồi xuống, anh đặt bàn tay anh dưới khuỷu tay cô để chặn cô lại, bắt đầu thực thi kế hoạch của mình. "Chúng tôi vừa mới quyết định sẽ uống gì khi em đến," anh nói dỗi khi cô khựng lại, nhìn anh với vẻ bối rối. Anh đăm đăm nhìn vào các luật sư của mình. "Các anh sẽ uống gì, những quý ông?"

"Scotch và nước," Levinson nhanh chóng trả lời, hiểu rằng ông vừa mới được bảo phải uống một ly cho dù ông có muốn hay không, và ngoan ngoãn đẩy chồng hồ sơ mà ông định mở ra qua một bên.

"Tôi cũng thế," Pearson nói theo, nhận được tín hiệu của Matt và ngồi thư giãn trên ghế của mình như thể họ có rất nhiều thời gian.

Hướng về Stuart, Matt hỏi, "Anh muốn uống gì?"

"Perrier," anh nói một cách giễu cợt, "với chanh, nếu anh có."

"Chúng tôi có chanh."

Matt nhìn Meredith, nhưng cô lắc đầu và nói, “Em không muốn uống gì cả.”

“Trong trường hợp đó, em sẽ giúp anh mang đồ uống chứ?” Anh phản kích lại, quyết tâm tìm cơ hội để nói chuyện riêng với cô. “Ba người đàn ông này đã đối mặt với nhau qua bàn hội nghị trước đây. Anh tin chắc họ sẽ tìm ra cái gì đó để nói trong khi chúng ta đi lấy đồ uống cho họ.” Đã dặn sẵn Levinson và Pearson giữ chân Stuart, anh đặt bàn tay mình dưới khuỷu tay Meredith. Đằng sau anh, Levinson đã bắt đầu đưa ra những lời đối thoại sôi nổi về mấy vụ xét xử gây tranh cãi trong báo chí, và Pearson còn thêm vào không ít lời nhận xét – với giọng nói đủ to để giúp Matt có được sự riêng tư với Meredith.

Quầy rượu có hình bán nguyệt hoàn toàn làm bằng những tấm gương đã được vát hẹp, thẳng đứng, và bởi vì nó đã được đặt âm tường, Matt đã khuất khỏi tầm nhìn của những người đàn ông tại bàn hội nghị ngay khoảnh khắc anh bước qua quầy rượu. Tuy nhiên Meredith, một cách ương ngạnh vẫn quanh quẩn ở bên kia quầy rượu, nhìn chằm chằm vào những tấm gương vát nghiêng như thể bị thôi miên bởi sự phản chiếu những ánh sáng màu tỏa ra từ những cái cốc pha lê. Lấy cái xô đá trên quầy, Matt bỏ đá vào năm chiếc ly, sau đó anh mở nút một chai thủy tinh rồi đổ rượu scotch vào ba chiếc ly, và vodka vào một chiếc khác. Nhìn lướt qua tủ lạnh, anh ngẫu nhiên đề nghị, “Em có thể lấy cho anh chai Perrier không?”

Cô gật đầu, và anh nhìn cô di chuyển với vẻ miễn cưỡng quanh quầy làm theo lời yêu cầu của anh. Tuyệt đối tránh nhìn anh, cô lấy ra chai Perrier và chanh, rồi đặt tất cả trên quầy, sau đó cô bắt đầu quay lưng. “Meredith,” Matt nói lặng lẽ, đặt nhẹ tay trên cánh tay cô để giữ cô lại, “tại sao em không nhìn vào anh vậy?”

Cô giật mình bởi sự đụng chạm của anh và anh thả cánh tay cô ra, nhưng cô đưa mắt nhìn anh, và khi cô nhìn anh, hầu như sự căng thẳng biến mất khỏi khuôn mặt đẹp của cô. Thậm chí cô mỉm cười tiếc nuối khi thừa nhận, “Em không hiểu chính xác là tại sao, nhưng em thấy toàn bộ chuyện này quá ngượng ngập.”

“Đáng đời em,” anh trêu chọc, cố gắng làm thay đổi tâm trạng của cô với vẻ hài hước. “Có ai từng nói cho em biết là không hay ho chút nào khi bỏ rơi một người đàn ông trên giường mà không nói gì ngoài một lời nhắn tạm biệt không? Nó làm cho anh ta tự hỏi liệu em có còn tôn trọng anh ấy không.”

Cô nuốt tiếng cười khúc khích với lời nói dí dỏm của Matt, và anh cười toe toét lại với cô. “Rời khỏi anh bằng cách đó thật là ngớ ngẩn,” cô thừa nhận, và cả hai đều không biết là tại sao, cho dù họ có xa nhau bao lâu, hay những tình huống căng thẳng xung quanh mỗi cuộc họp có như thế nào đi chăng nữa, họ vẫn nói chuyện với nhau rất dễ dàng. “Em không thể giải thích tại sao em đã làm vậy. Chính em cũng không hiểu nổi.”

“Anh nghĩ là anh hiểu,” Matt nói. “Này, uống đi.” Anh đưa cho cô ly rượu vodka pha soda mà anh đã pha cho cô. Khi cô chuẩn bị từ chối và đẩy nó lại cho anh, anh lắc đầu, “Nó sẽ giúp cho cuộc họp này trở nên dễ chịu hơn.” Anh đợi cho đến khi cô uống một ngụm rượu, rồi nói những gì anh đã kéo cô ra đây để nói. “Anh muốn xin em một đặc ân.”

Meredith nghe thấy sự trang nghiêm đột ngột trong giọng nói của anh, và cô nhìn kỹ anh. “Đặc ân gì?”

“Em có nhớ ở trang trại – em đã xin anh một thoả thuận ngừng bắn không?”

Cô gật đầu, nhớ rõ ràng cái cách cô đứng bên cạnh giường anh, nhìn tay anh siết chặt tay cô.

“Giờ anh cũng muốn xin em một điều như vậy – một loại thoả thuận ngừng bắn, đình chiến, ngay từ lúc luật sư của anh bắt đầu nói chuyện cho đến khi em rời khỏi căn phòng này.”

Sự báo động vang lên trong cô, mơ hồ và không tập trung, và cô từ từ đặt ly của mình xuống,

thận trọng quan sát nét mặt không thể đọc nổi của anh. “Em không hiểu.”

“Anh đang yêu cầu em lắng nghe các điều khoản anh đưa ra và nhớ là, dù chúng có như thế nào…” Matt ngừng lại, cố nghĩ những lời mô tả thích hợp về tác động mà các điều khoản của anh có thể đánh vào cô. “Bất kể các điều khoản của anh có khác thường thế nào đi chăng nữa, anh đang làm điều mà anh thật sự tin là tốt cho cả hai chúng ta. Luật sư của anh sẽ giải thích giải pháp thay thế hợp pháp của anh nếu em từ chối lời đề nghị của anh, và em nhất định sẽ cảm thấy bị đẩy vào ngõ cụt ngay lúc đầu, nhưng anh xin em đừng đứng lên và rời khỏi đây, hoặc rủa ba người bọn anh đi xuống địa ngục, dù em sẽ tức giận đến thế nào đi nữa. Cuối cùng, anh muốn em cho anh năm phút ở đây nói chuyện riêng với em, sau cuộc họp, trong suốt thời gian đó anh sẽ cố gắng thuyết phục em đồng ý những đề nghị của anh. Nếu anh không thể làm vậy, em cứ thoải mái bảo anh xuống địa ngục và rời khỏi đây. Em sẽ đồng ý chứ?”

Sự báo động của Meredith lên đến một đỉnh cao mới, nhưng anh chỉ mới yêu cầu cô ở lại đây, và bình tĩnh trong khoảng thời gian một giờ hay hơn.

“Anh đã tán thành điều khoản của em ở trang trại,” anh nhắc nhở cô, “chẳng lẽ yêu cầu em đồng ý với anh bây giờ là quá đáng sao?”

Không thể chịu được sức ép lý lẽ của anh, Meredith từ từ lắc đầu. “Được rồi, em đồng ý. Thoả thuận ngừng bắn,” cô nói, rồi bất ngờ khi thấy Matt đưa tay ra cho cô đúng như cách cô đã đưa tay ra cho anh ở trang trại, ngoại trừ lòng bàn tay của anh quay lên. Trái tim cô lỗi nhịp một cách không thể cắt nghĩa khi cô đặt tay vào trong tay anh và những ngón tay anh đóng chặt quanh nó.

“Cảm ơn em,” anh nói.

Cô run rẩy vì mình đã nói đúng những lời anh từng nói. Lấy làm kinh ngạc là khoảnh khắc này tại trang trại rõ ràng dường như rất sâu đậm đối với anh, cô cố cười đáp lại anh khi lặp lại những chữ của anh: “Không có gì.”

Hoàn toàn nhận thức được thủ đoạn mà Farrell đã dùng để kéo Meredith đi, Stuart để hai người luật sư tiếp tục thao thao về hàng loạt câu chuyện phiếm trong khi anh thầm đếm trong đầu khoảng thời gian cần thiết để chuẩn bị năm ly rượu. Khi thời gian đó đã trôi qua, anh xoay quanh ghế của mình, chưng hửng quay lưng lại với Levinson và Pearson, rồi không màng che giấu những gì anh đang làm, anh nhướng cổ để nhìn về phía hai người ở quầy rượu. Phần nào anh hy vọng nhìn thấy Farrell đang làm phiền Meredith; nhưng những gì anh thấy là một đôi, trong tư thế làm cho Stuart cảm thấy mất phương hướng trong giây lát. Thay vì cố quấy rầy cô, Farrell đang nắm tay cô, nhìn cô với nụ cười dịu dàng mà Stuart cho là... quá âu yếm. Và Meredith, người hầu như luôn đĩnh đạc, đang đặt bàn tay cô vào tay Farrell và nhìn lên anh ta với vẻ mặt mà Stuart chưa từng thấy trước kia: vẻ mặt yếu ớt thể hiện sự quan tâm không giấu diếm.

Đột ngột, Stuart kéo ánh mắt của anh khỏi hai người họ và hướng nó về các luật sư, nhưng một phút sau, khi cô và Farrell mang đồ uống đến bàn hội nghị, anh vẫn chưa nghĩ ra lời giải thích thích hợp cho vẻ mặt của Meredith.

Khi Farrell kéo ghế cho Meredith ngồi, Pearson nói, “Matt, chúng ta bắt đầu chưa?” Cách sắp xếp chỗ ngồi làm cho Stuart thấy lạ ngay từ phút đầu tiên anh bước vào phòng: Pearson cố tình được bố trí ngồi ở đầu bàn hội nghị, nơi Farrell thường ngồi. Meredith ngồi bên trái Pearson, Stuart bên cạnh cô. Levinson ngồi bên phải Pearson, trực tiếp đối diện với cô, và bây giờ Farrell đi quanh bàn, ngồi cạnh Levinson. Nhận ra sự quỷ quyệt hơn bao giờ hết, Stuart tự hỏi phải chăng Farrell đã cố tình đặt Pearson vào ghế nóng để khiến cho Meredith nghĩ rằng Pearson chứ không phải anh ta chịu trách nhiệm về bất cứ điều gì cô sắp sửa nghe? Hoặc là, Stuart nghĩ, nhìn Farrell ngả vào lưng ghế và bắt chéo chân, Farrell muốn có thể quan sát Meredith trong suốt cuộc thảo luận mà không tỏ ra quá lộ liễu nếu như anh ta ngồi tại đầu bàn.

Một lát sau Pearson bắt đầu nói, và những gì ông ta nói quá bất ngờ, quá phi lý làm cặp lông mày của Stuart chau lại trong sự bất ngờ cảnh giác. "Có nhiều thứ để cân nhắc ở đây," ông ta nói, nhắm những lời nhận xét đến Stuart – những nhận xét mà Stuart ngay lập tức biết là chúng cố tình được dựng lên để có thể tác động đến cảm xúc của Meredith. "Chúng ta có mặt ở đây vì hai người đã tuyên thệ cách đây mười một năm, những lời tuyên thệ trang trọng. Cả hai người đều biết vào lúc kết hôn rằng đó không là một chuyện đùa hay..."

Vừa bực bội vừa thích thú, Stuart nói, "Anh có thể trích dẫn toàn bộ lễ cưới, Bill. Họ đã trải qua chuyện đó cách đây mười một năm. Đó là lý do tại sao chúng ta ở đây lúc này." Rồi anh hướng về Matt, người đang vu vơ lăn tròn cây bút vàng giữa ngón tay, và nói, "Thân chủ của tôi không quan tâm đến số tiền được ấn định trong tình huống này. Anh muốn gì và anh có đề nghị gì? Chúng ta hãy bắt đầu giải quyết ngay những vấn đề quan trọng."

Thay vì phản ứng lại sự khiêu khích cố tình của Stuart, Matt nhìn lướt qua Pearson, và với cái gật đầu nhẹ, anh ra lệnh cho ông ta phải làm đúng như vậy.

"Rất tốt," Pearson nói, bước vào vai trò của người trung gian tốt bụng. "Bây giờ chúng ta đang ở đây. Thân chủ của chúng tôi có đủ bằng chứng cho một vụ kiện tồi tệ và gây nhiều thiệt hại chống lại bố của thân chủ anh. Do sự can thiệp vô ý thức của Philip Bancroft vào hôn nhân của thân chủ chúng tôi, thân chủ chúng tôi bị tước đoạt quyền tham dự đám tang của con anh ấy, tước đoạt quyền được an ủi vợ anh ấy và được cô ấy an ủi sau cái chết của đứa con, và anh ấy đã lầm lẫn tin là cô ấy muốn ly hôn với mình. Tóm lại, anh ấy bị tước đoạt mười một năm hôn nhân. Ông Bancroft cũng đã can gián vào chuyện kinh doanh của ông Farrell một cách bất hợp pháp bằng việc cố gây ảnh hưởng tới Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville. Tất nhiên những vấn đề này có thể được giải quyết tại toà án."

Stuart nhìn lướt qua Farrell, người đang quan sát Meredith nhìn chòng chọc vào Pearson, mặt cô trắng bệch. Tức giận vì cô bất ngờ bị trở thành đề tài đem ra thảo luận, Stuart nhìn Pearson và nói khinh khỉnh, "Nếu một người đàn ông đã có vợ có mâu thuẫn với gia đình vợ có thể kiện họ vì điều đó, thì chắc phải có năm-mươi-năm-sổ-ghi-án bị dồn lại. Họ sẽ cười vào mặt anh ta ở toà án." Pearson nhìn anh với đôi lông mày nhướng cao thách thức. "Tôi không cho là vậy. Sự can thiệp của Bancroft là cố tình và cực đoan; tôi nghĩ bồi thẩm đoàn sẽ xét xử chống lại Bancroft vì những hành động này, theo ý kiến của tôi, là những hành động không thể biện hộ và đồi bại đến mức ngạc nhiên. Và đó là chưa kể đến chuyện Bancroft một cách bất hợp pháp đã cố gây ảnh hưởng đến Ủy ban quy hoạch Southville. Tuy nhiên," ông nói, đưa tay lên để làm cho Stuart im lặng, "cho dù là chúng tôi có thắng hay không, nội chuyện nộp đơn kiện thôi cũng sẽ gây một làn sóng khó chịu trong công chúng – một tin tức sẽ gây thiệt hại cho ông Bancroft cũng như Bancroft & Company. Ai cũng biết rằng ông Bancroft đang bị bệnh rất nặng, và, dĩ nhiên, tác động như vậy của công chúng cùng chuyện xét xử có thể gây thêm nguy hiểm cho sức khoẻ của ông ấy."

Cơn hoảng sợ đang dâng lên trong dạ dày Meredith, nhưng ngay lúc đó cảm giác mạnh nhất của cô là bị phản bội. Cô đã lái xe đến trang trại để kể cho Matt nghe sự thật về đứa bé và bức điện của cha cô; vậy mà bây giờ anh đang sử dụng chúng để chống lại cô. Tuy nhiên cô thấy khá hơn khi Pearson nói, "Tôi đề cập đến tất cả những chuyện đó, cô Bancroft, không phải để báo động hay làm cho cô bực bội, mà chỉ để gợi cho cô nhớ về các sự kiện và cho cô biết quan điểm của chúng tôi. Tuy nhiên, ông Farrell muốn bỏ qua tất cả những thứ mà tôi đã và đang đề cập, và khước từ quyền tố tụng theo quy định luật pháp chống lại bố cô trong thời hạn tố tụng – để đổi lại một vài thoả thuận đơn giản với cô. Stuart," ông ta nói khi trao bản tài liệu dài hai trang cho Stuart và một bản sao tương tự cho Meredith, "lời đề nghị mà tôi sắp sửa nói được miêu tả chi tiết trong tài liệu này, và sẽ xóa đi bất cứ nghi ngờ nào của anh về sự chân thành của Farrell, anh ấy đã đề nghị ký nó vào cuối cuộc họp này. Tuy nhiên, có một yêu sách, là đề nghị này phải được chấp nhận hoặc từ chối trước khi thân chủ của anh rời khỏi đây hôm nay. Nếu đề nghị của thân chủ tôi bị bác bỏ, tài liệu này được thu hồi kể từ hôm nay và chúng tôi sẽ nộp đơn tố tụng theo quy định luật pháp chống lại Philip Bancroft vào cuối tuần. Anh có muốn có

vài phút để kiểm tra trước khi tôi tóm tắt nó không?"

Không thèm lướt mắt qua tài liệu, Stuart hất nó lên bàn, ngả người trên ghế rồi nhìn đối thủ với nụ cười khinh khỉnh. "Tôi muốn nghe nó từ anh đấy, Bill. Tôi chưa bao giờ chứng kiến đầy đủ sự tinh ranh để tạo ra kịch tính của anh trước đây. Lý do duy nhất tôi không bảo anh xuống địa ngục và gặp chúng tôi tại toà ngay bây giờ là tôi không thể khiến mình rời khỏi đây trước khi chứng kiến hành động cuối cùng của các anh." Mặc dù không thể hiện rõ sự lo lắng trước những lời đe doạ của họ, Stuart không chỉ lo, anh đang tức giận bởi nỗ lực có chủ ý của Pearson để đe dọa và làm cho Meredith sợ hãi.

Với cái gật đầu cộc lốc từ Matt, Levinson đột ngột can thiệp vào, giọng của ông hoà giải, "Có lẽ tốt hơn hết là tôi nên tóm tắt những đề nghị trong tài liệu đó."

"Tôi không hiểu," Stuart dài giọng một cách trêu ngươi," anh là người dự bị hay là một ngôi sao?"

"Một ngôi sao," ông ta trả lời một cách điềm tĩnh. "Tôi đã chuẩn bị tài liệu đó." Xoay hướng chú ý sang Meredith, Levinson mỉm cười và nói, "Như người đồng nghiệp của tôi vừa giải thích, cô Bancroft, nếu cô đồng ý với những gì chồng cô yêu cầu, anh ấy sẵn lòng bỏ qua những vụ kiện chống lại bố cô, nhưng anh ấy còn đề nghị nhiều hơn thế nữa trong tài liệu đó: Anh ấy đề nghị đưa cho cô một số tài sản lớn – tổng cộng số tiền trợ cấp nếu cô thích nghĩ theo cách đó – là năm triệu đô-la."

Đúng là điều đó. Sự báo động mà Meredith đang cảm thấy kết hợp với cơn sốc; cô nhìn Stuart và nói, "Đồng ý chuyện gì? Có chuyện gì ở đây vậy?"

"Chỉ là một trò chơi thôi," Stuart trấn an cô. "Trước tiên họ đe doạ cô với những gì họ sẽ làm nếu cô không chịu chơi. Bây giờ họ sắp nói cho cô nghe những gì họ sẽ mang lại cho cô nếu cô chịu."

"Trò chơi à?" Cô kêu khẽ. "Trò chơi gì?"

"Đó là điều mà họ đang để dành cho khúc cuối."

Nhìn vào mắt Stuart, Meredith gật đầu trấn tĩnh lại, rồi cô nhìn Levinson, cố tránh nhìn Matt. "Tiếp tục đi, ông Levinson," cô nói, nhướng cằm lên chứng tỏ sự dũng cảm của mình.

"Ngoài năm triệu đô-la," Levinson nói, "chồng cô sẽ bán cho Bancroft & Company miếng đất ở Houston với cái giá hai mươi triệu đô-la."

Meredith cảm thấy căn phòng quay cuồng và cô quay đầu nhìn Matt, khuôn mặt cô đầy sự bối rối, lòng biết ơn xen lẫn nghi ngờ. Anh nhìn cô mà không chùn bước trong khi Levinson bổ sung thêm, "Cuối cùng, nếu cô đồng ý những gì chồng cô đang đề nghị, anh ấy sẽ ký giấy từ bỏ việc kéo dài thời gian ly thân hai năm mà tiểu bang này yêu cầu để được ly hôn do sự bất đồng ý kiến không thể hoà giải được. Điều đó sẽ giảm thời gian chờ đợi xuống thành sáu tháng."

Stuart lờ sự nhượng bộ với cái nhún vai, "Chúng tôi không cần một văn bản từ bỏ của Farrell để toà án đồng ý giảm thời gian chờ đợi. Pháp luật nói rõ ràng là nếu hai người không ăn ở với nhau như vợ chồng trong hai năm, thì trong trường hợp bất đồng ý kiến không thể hoà giải được, thời gian chờ đợi có thể giảm xuống còn sáu tháng. Hai người này đã không ăn ở như vợ chồng trong mười một năm!"

Levinson ngả người trên ghế của ông, và Meredith có một linh cảm khó chịu với những gì ông có thể nhắm vào khi ông lặng lẽ nói, "Họ vừa trải qua mấy ngày cuối tuần với nhau."

"Vậy thì sao?" Stuart nói. Anh không còn tức giận, anh bị choáng váng bởi lời đề nghị năm triệu

của Farrell và hoàn toàn chú tâm vào việc tìm ra những gì Farrell muốn để đổi lấy nó. "Họ không ăn ở với nhau như một cặp vợ chồng. Họ chỉ ngủ trong cùng một căn nhà. Không có thẩm phán nào nghĩ hôn nhân của họ có thể duy trì và khăng khăng đòi thời kỳ đợi hai năm chỉ vì họ đã ở chung một căn nhà trong hai ngày. Những gì họ đã làm chắc chắn không phải là ăn ở như vợ chồng với nhau."

Sau đó chỉ có sự im lặng.

Levinson nhướng mày và điềm tĩnh nhìn Stuart. Stuart đang tức giận, anh nhìn chằm chằm vào Farrell. "Các người chỉ chia sẻ một mái nhà, không phải một giường!" Nhưng Farrell chẳng nói gì cả. Thay vào đó, anh đăm đăm nhìn Meredith.

Rồi Stuart biết. Anh biết, thậm chí trước khi anh quay đầu và thấy cái nhìn phản bội ánh ra từ mắt Meredith cùng sự tức giận, bối rối đỏ bừng trên gò má nhợt nhạt của cô khi cô nhìn chằm chằm vào tay mình. Mặc cho những suy nghĩ rời rạc quay cuồng qua đầu óc, Stuart nhún vai và nói với vẻ không quan tâm hết sức thuyết phục, "Họ đã ngủ với nhau thì sao chứ? Chuyện lớn gì hả? Tôi vẫn lặp lại – tại sao thân chủ của anh nghĩ đến việc không chịu ký văn bản từ bỏ thời gian chờ đợi hai năm? Tại sao lại kéo dài vụ ly hôn không thể tránh khỏi này?"

"Bởi vì," Levinson bình tĩnh nói, "ông Farrell không tin việc ly hôn là không thể tránh khỏi."

Nụ cười của Stuart là thật. "Thật là buồn cười."

"Ông Farrell không nghĩ vậy. Thực ra, anh ấy muốn nhượng bộ tất cả những điểm mà chúng tôi đã thảo luận ở đây – năm triệu đô-la tiền cấp dưỡng, bất động sản ở Houston, huỷ bỏ các vụ kiện tụng chống lại Philip Bancroft, và từ bỏ thời gian đợi hai năm – tất cả những thứ đó chỉ để đổi lấy một sự nhượng bộ cho anh ấy."

"Sự nhượng bộ gì?"

"Anh ấy muốn một tuần cho mỗi năm kết hôn mà anh ấy đã bị từ chối. Mười một tuần. Mười một tuần với vợ của anh ấy, để cho họ có thể hiểu nhau nhiều hơn..."

Nửa người Meredith bật ra khỏi ghế, cô nhìn Matt tóe lửa. "Anh muốn giiiiii???"

"Định nghĩa anh dự định 'hiểu' cô ấy nhiều hơn như thế nào đi," Stuart cáu kỉnh, tin là cụm từ mang giọng điệu tình dục rành rành.

"Tôi nghĩ chúng ta có thể để cho họ tự quyết định việc đó," Levinson bắt đầu, nhưng giọng nói giận dữ của Meredith ngắt lời ông.

"Ồ, không, anh không thể!" Cô đứng lên, mắt cô lóe lên giận dữ khi cô nói với Matt, "Anh đã khủng bố, rồi làm bẽ mặt tôi trong cuộc họp này. Đừng dừng lại bây giờ. Chúng ta hãy nói cụ thể đi, để họ có thể ghi toàn bộ phần còn lại lời đề nghị của anh. Nói cho họ nghe chính xác anh dự định hiểu rõ tôi như thế nào đi! Đây không là gì ngoài chuyện hăm dọa, đặt điều kiện cho đề nghị của anh, anh… anh là đồ khốn kiếp!"

Matt nhìn những luật sư của anh. "Để hai chúng tôi được một mình."

Tuy nhiên, Meredith đã không còn lo lắng bị ai đó nghe bất cứ điều gì nữa. "Ngồi xuống!" Cô cảnh báo những người luật sư. Không có gì quan trọng nữa. Cô đã bị mắc kẹt; cô đã hiểu những điều kiện; chỉ là cô không tiên liệu trước chính xác những điều kiện của Matt. Hoặc là cô ngủ với anh trong mười một tuần tới đây, hoặc anh sẽ lôi cha cô ra tòa án, và rất có khả năng giết chết ông ấy vì căng thẳng. Rồi cô nhìn thấy một việc khác – người thư ký có mái tóc xám đã lẻn vào, ngồi trên ghế sofa và đang bận rộn viết xuống những gì mọi người đã nói. Như một con thú bị dồn vào chân tường, Meredith bùng nổ, đầu óc cô quay cuồng khi cô khom người chống

lòng bàn tay xuống bàn, chú ý nhìn Matt, mắt cô đầy sự hận thù và khinh miệt. “Mọi người sẽ ở lại trong khi anh liệt kê điều kiện điên rồ của anh. Hoặc là anh giết cha tôi với vụ kiện cáo của anh, hoặc là anh nhận được xác thịt của tôi – vậy là hết, phải không? Bây giờ, hãy bảo các luật sư của anh là anh có ý định làm chuyện đó như thế nào! Nói cho họ nghe khi nào xảy ra và như thế nào, chết tiệt! Nhưng anh phải ghi thành văn bản, đồ khốn kiếp, vì tôi sẽ bắt anh ký chúng.” Ánh mắt của cô bắn vào người thư ký. “Bà đang có thời gian thú vị ở đằng kia à? Bà đã ghi tất cả những chuyện này chưa? Con quái vật mà bà phục vụ chuẩn bị tuyên bố anh ta muốn những cú sút của anh ta được làm như thế nào, bao lâu thì…”

Đột nhiên mọi người chuyển động. Matt nhảy ra khỏi ghế của anh rồi đi vòng quanh bàn, Levinson chộp lấy tay áo anh nhưng bị trượt tay. Stuart đẩy ghế của anh ra sau và cố kéo Meredith ra đằng sau anh, nhưng Meredith đẩy anh ra. “Tránh xa tôi ra!” Cô cảnh báo Stuart trước khi xoay qua Matt, tay cô bóp chặt thành hai nắm ở bên hông. “Đồ con hoang!” Cô rít lên. “Bắt đầu đọc điều kiện của anh đi. Bao lâu một lần anh muốn nó – và như thế…” Matt chụp lấy tay cô cùng lúc Meredith vung tay lên, lòng bàn tay của cô đánh vào khuôn mặt anh với một sức mạnh khiến cho đầu của anh nghiêng qua một bên.

“Dừng lại đi!” Anh ra lệnh, chộp lấy cánh tay cô, nhưng ánh mắt của anh chiếu vào Stuart, người đang định nhào tới.

“Đồ con hoang!” Cô thổn thức, trừng trừng nhìn Matt. “Anh là đồ khốn kiếp, tôi đã tin anh!”

Matt giật mạnh cô vào ngực anh, đẩy Stuart ra. “Nghe anh nói này! Anh không yêu cầu em ngủ với anh! Em có hiểu anh không? Anh đang yêu cầu một cơ hội. Mẹ kiếp! Chỉ một cơ hội trong mười một tuần!”

Mọi người đang đứng; mọi người tê cứng, ngay cả Meredith cũng ngừng chống chọi, nhưng toàn thân cô đang run rẩy và cô úp mặt vào lòng bàn tay. Nhìn lướt qua các thính giả của họ, Matt gay gắt ra lệnh, “Ra khỏi đây ngay!”

Levinson và Pearson thu gom giấy tờ của họ để rời khỏi, nhưng Stuart vẫn đứng một chỗ, nhìn Meredith không ôm mà cũng không kháng cự lại vòng tay của Matt. “Tôi sẽ không đi đâu cho đến khi anh bỏ tay ra khỏi người cô ấy và cô ấy bảo cô ấy muốn tôi rời khỏi.”

Matt biết anh ta thật sự sẽ làm vậy và vì Meredith đã ngừng kháng cự, anh thả tay ra, lấy khăn tay từ túi áo đưa cho cô.

“Meredith?” Stuart hỏi ngập ngừng phía sau cô. “Em muốn tôi chờ bên ngoài hay ở lại đây? Hãy nói cho tôi biết những gì em muốn tôi làm.”

Xấu hổ vì đã vội nhảy đến kết luận sai lầm và gây ra một cảnh tượng như vậy, đồng thời giận dữ vì cô đã bị kích động, Meredith giật khăn tay của Matt một cách không khách sáo.

“Cái mà cô ấy muốn ngay bây giờ,” Matt bảo Stuart với nụ cười khôi hài dữ tợn, “là đấm tôi thêm một đấm...”

“Tôi có thể tự nói!” Meredith thốt ra, chấm nhẹ ở mũi và mắt cô rồi lùi lại một bước. “Ở lại đây đi, Stuart.” Cô đưa đôi mắt đẫm lệ, giận dữ và không tin tưởng nhìn Matt, rồi nói, “Anh muốn tất cả chuyện này theo đúng trình tự và thủ tục. Nói với luật sư của tôi là anh có ý gì khi anh nói muốn một cơ hội, bởi vì tôi rõ ràng là không hiểu.”

“Anh muốn nói riêng.”

“Sao?” Cô nói với cái nhìn kinh tởm mà không thể làm được bởi những giọt nước mắt vẫn còn long lanh trên mi. “Vậy thì quá tệ! Chính anh đã khăng khăng đòi làm việc này hôm nay, và trước mặt luật sư của anh. Anh không rảnh để nói chuyện riêng với tôi vào một dịp khác...”

“Anh đã gọi cho em vào hôm qua và cố gắng làm điều đó,” anh nói với cô. “Em đã dặn thư ký của em truyền đạt lại với anh là hãy nói chuyện với em qua luật sư của em.”

“Anh có thể gọi lại!”

“Khi nào? Sau khi em bay đi Mexico hay Reno hay bất cứ nơi nào em định đến trong chuyến đi đột ngột tuần này để ly dị với anh à?”

“Và tôi đã đúng khi thử,” cô nói một cách hung dữ, và Matt ráng kìm một nụ cười tự hào. Cô đã lấy lại sự đĩnh đạc, cằm cô hất lên, vai cô bạnh ra. Tuy nhiên cô còn chưa thể nhìn thẳng vào mặt những người luật sư, vì vậy anh nhìn họ qua vai cô. Các luật sư riêng của anh chuẩn bị rời khỏi với áo choàng và cặp da, nhưng luật sư của Meredith vẫn đứng đó, tay khoanh trước ngực, nhìn Matt với sự pha trộn giữa mâu thuẫn, nghi ngờ và hiếu kỳ. “Meredith,” Matt nói. “Ít ra em có thể yêu cầu luật sư của em chờ trong văn phòng của anh. Anh ta có thể nhìn thấy mọi thứ từ đó, nhưng anh ta không cần phải nghe thêm bất cứ điều gì so với những điều mà anh ta đã nghe.”

“Tôi không có gì phải giấu cả,” cô nói một cách phẫn nộ. “Bây giờ, chúng ta hãy hoàn thành điều này cho xong. Đích xác là anh muốn gì từ tôi?”

“Được,” Matt nói, quyết định là anh không màng đến những gì Whitmore nghe. Ngồi xuống cạnh bàn hội nghị, anh khoanh tay trước ngực. “Anh muốn một cơ hội để chúng ta có thể hiểu nhau trong mười một tuần tới đây.”

“Và anh định làm thế nào để chúng ta hiểu nhau?” Cô hỏi.

“Theo cách thông thường – chúng ta sẽ ăn tối với nhau, đi xem phim...”

“Bao nhiêu lần một tuần?” Cô cắt ngang, trông có vẻ giận dữ hơn bao giờ hết.

“Anh đã không nghĩ đến chuyện đó.”

“Tôi chắc chắn là anh quá bận rộn để chọn lọc những lời hăm dọa của anh và nghĩ ra cách phá hỏng cuộc sống của tôi!”

“Bốn lần một tuần!” Matt cáu kỉnh trả lời câu hỏi của cô. “Và anh không cố phá hỏng cuộc sống của em!”

“Ngày nào trong tuần?” Cô phản kích trở lại.

Sự tức giận của Matt biến mất, và anh phản công với một nụ cười khác. “Thứ Sáu, thứ Bảy, Chủ nhật, và… thứ Tư,” anh nói sau một khắc suy nghĩ.

“Anh có nghĩ là tôi có sự nghiệp và hôn phu không?”

“Anh không muốn cản trở sự nghiệp của em. Hôn phu của em sẽ phải lùi lại trong mười một tuần.”

“Chuyện này không công bằng với anh ấy...” Meredith khóc.

“Gay go nhỉ!”

Nghe những lời gay gắt, giọng điệu lạnh lùng của anh và vẻ mặt không dễ dàng xiêu lòng, quá hùng hồn với toàn bộ tính tình tàn bạo của anh, Meredith cuối cùng cũng nhận biết không gì cô nói hoặc làm sẽ khuyên được anh từ bỏ mục tiêu của mình. Cô là mục tiêu mới nhất của anh cho một sự tiếp quản thù địch. “Mọi thứ thối nát mà họ nói về anh – tất cả đều đúng, phải không?”

“Hầu hết là đúng,” anh thốt ra, trông giống như cô vừa tát anh cái nữa.

“Không quan trọng ai là người anh làm tổn thương hoặc những gì anh làm để đạt được mục tiêu anh muốn, phải không?”

Khuôn mặt của anh căng ra, “Không phải trong trường hợp này.”

Vai cô rũ xuống, sự can đảm của cô chạy trốn. “Tại sao anh làm điều này với tôi? Tôi đã làm gì với anh… để anh muốn xé nát cuộc sống của tôi thành từng mảnh như thế này?”

Ngay lúc này Matt không thể nghĩ ra một câu trả lời khiến cô chấp nhận mà không cười vào mặt anh hay giận dữ. “Chỉ là anh nghĩ có cái gì đó giữa chúng ta – sự thu hút – và anh muốn thấy nó sâu đậm như thế nào.”

“Chúa ơi, tôi không thể tin chuyện này!” Cô khóc, tay ôm lấy bụng. “Không có gì giữa chúng ta cả! Không gì ngoài một quá khứ khủng khiếp!”

“Và kỳ nghỉ cuối tuần vừa qua,” anh chỉ ra điều hiển nhiên.

Meredith giấu sự tức giận. “Đó là… đó là tình dục!”

“Vậy sao?”

“Anh phải biết chứ!” Cô bắn lại, nhớ lại một điều mà cô đã quên. “Nếu một nửa những gì tôi đã đọc về anh là thật, anh giữ kỷ lục thế giới với những cuộc tình rẻ tiền và những cuộc ăn chơi vô nghĩa. Chúa ơi, làm sao anh có thể ngủ với cô ca sĩ nhạc rock có mái tóc hồng đó vậy?”

“Marianna Tighbell à?”

“Đúng! Đừng có chối chuyện đó! Chuyện đó đăng đầy cả trang đầu tờ *National Tattler* đấy.”

Matt nuốt một tiếng cười lớn, nhìn cô đi tới đi lui, yêu thích cách cô di chuyển, cách cô nuốt chữ khi giận dữ, cách cô níu chặt lấy anh khi cô đạt đến khoái cảm – như thể cô không nghĩ là mình có thể đạt tới đỉnh điểm. Có lẽ không phải lúc nào cô cũng đạt được khoái cảm với những người tình khác... cô rực rỡ và nồng nàn bẩm sinh; anh biết tốt hơn là anh nên hy vọng cô không lên giường với hàng tá đàn ông. Anh nguôi ngoai với hy vọng là tất cả bọn họ đều ích kỷ, dớ dẩn, hoặc buồn tẻ. Tốt nhất là cả ba. Và bất lực.

“Sao?” Cô công kích anh. “Làm thế nào mà anh có thể ngủ với người… người đàn bà đó?”

“Anh đã từng đến dự tiệc tại nhà cô ta. Anh chưa bao giờ ngủ với cô ta.”

“Tôi phải tin sao?”

“Rõ ràng là không.”

“Không quan trọng,” Meredith nói, tự lắc đầu để rũ bỏ những ý nghĩ này. “Matt, làm ơn đi,” cô van xin anh, cố gắng một lần cuối để khiến anh từ bỏ kế hoạch điên rồ của mình. “Tôi yêu một người khác.”

“Em đã không yêu người khác vào ngày Chủ nhật khi em và anh trên giường...”

“Đừng nói về chuyện đó nữa! Tôi yêu Parker Reynolds, tôi thề với anh là đúng như vậy. Tôi đã yêu anh ấy khi còn là một cô gái trẻ. Tôi yêu anh ấy trước khi tôi gặp anh!”

Matt sắp sửa bỏ qua chuyện khó tin đó cùng lý do mà anh nghĩ là không thể xảy ra, thì cô nói thêm, “Chỉ là anh ấy vừa kết hôn với một người khác, và tôi đã bỏ cuộc.”

Thông tin đó chém vào anh đủ sâu đến nỗi làm anh đứng lên và nói một cách cộc cằn, “Em đã nghe lời đề nghị của anh, Meredith, chấp nhận hoặc không chấp nhận!”

Meredith nhìn Matt chằm chằm, cảm nhận được sự thay đổi đột ngột và cứng rắn của anh. Ý của anh là – cuộc thảo luận đã kết thúc. Stuart cũng nhận ra điều đó, anh đã mặc áo choàng rồi đi qua văn phòng Matt, ngừng lại ở ngưỡng cửa để đợi cô. Cố tình quay lưng lại với Matt, Meredith lấy ví của cô, hài lòng với sự trả thù khi làm cho anh nghĩ là cô xem thường sự mặc cả của anh, nhưng tâm trí cô quay tròn trong hoảng sợ. Cô cảm nhận được mắt anh nhìn xuyên qua lưng cô, nhưng cô vẫn đi một cách kiên quyết đến ghế sofa để lấy áo choàng.

Sau lưng cô, Matt nói bằng giọng điệu lạnh tanh, đáng ngại. “Đây là câu trả lời của em sao, Meredith?”

Meredith không chịu trả lời. Cô nuốt khan, cố gắng trong một khoảnh khắc cuối cùng để nghĩ ra điều gì đó nói với anh, để làm động lòng anh. Nhưng anh không có tim. Tình dục là tất cả những gì mà anh thành thạo; tình dục, cái tôi và trả thù là bản lĩnh của anh. Cô nhặt áo choàng từ ghế sofa và khoác nó lên cánh tay, để Matt lại trong phòng mà không thèm ngoái lại. “Đi nào,” cô nói với Stuart, muốn Matthew Farrell nghĩ, ít nhất trong một hay hai phút, là cô đã ném cái tối hậu thư cuối cùng của anh vào mặt anh... hy vọng hão huyền là anh sẽ hét lên rằng anh chỉ dối gạt, rằng anh sẽ không làm điều này với cha cô hoặc với cô.

Nhưng sự im lặng sau lưng cô không bị phá vỡ.

Thư ký của Matt rõ ràng là đã về nhà, và khi Stuart đóng cánh cửa nối kết hai văn phòng, Meredith dừng lại và nói lời đầu tiên, “Anh ta có thể làm điều mà anh ta đang đe doạ sẽ làm với cha em không?”

Tức giận về nhiều thứ khác nhau, bao gồm việc Meredith bị đặt dưới áp lực vô lý này để phải có một quyết định, Stuart nói với một tiếng thở dài, “Chúng tôi không thể ngăn anh ta nộp đơn kiện, hoặc đưa cha em ra tòa; tôi nghĩ anh ta không muốn đạt được bất cứ thứ gì ngoại trừ sự trả thù, nếu anh ta làm vậy. Dù thắng hay thua, ngày mà anh ta nộp đơn kiện, tên cha em sẽ lên trang bìa. Sức khoẻ của cha em ra sao?”

“Không đủ khoẻ để đương đầu với những tin tức đó.” Mắt cô nhìn xuống tài liệu anh đang cầm, rồi nhìn lên như van nài anh. “Có kẽ hở nào trong đó mà chúng ta có thể sử dụng không?”

“Không có gì cả. Cũng không có cạm bẫy, nếu chuyện đó trấn an em được phần nào. Chúng tương đối đơn giản và thẳng thắn, đúng như những gì Pearson và Levinson đã nói.” Anh đặt nó lên bàn thư ký cho Meredith đọc, nhưng cô lắc đầu, tránh nhìn những chữ đó, và nhặt cây bút từ bàn, cô ký tên cô dưới cùng.

“Đưa chúng cho anh ta và bắt anh ta ký chúng,” cô nói, quăng cây bút ra như thể nó bị ám. “Và bắt kẻ điên đó viết ra các ngày trong tuần mà anh ta đã nói và ký tắt ngay đó. Phải viết thật rõ ràng là nếu anh ta bỏ lỡ một ngày, thì anh ta không thể bù lại bằng một ngày khác!”

Stuart hầu như cười, nhưng anh lắc đầu khi cô trao giấy tờ lại cho anh. “Trừ phi em muốn năm triệu đô-la hay miếng đất Houston hơn em thể hiện ở trong đó, tôi không nghĩ em cần làm đến cùng chuyện này. Anh ta đang lừa gạt về chuyện của bố em.”

Khuôn mặt của cô bừng sáng với hy vọng và sự háo hức. “Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

“Là linh cảm.”

“Linh cảm, dựa trên cái gì?”

Stuart nghĩ về sự trìu mến nghiêm trang trên khuôn mặt Farrell khi anh ta bắt tay Meredith.

Anh nghĩ về cách anh ta nhìn cô khi bị cô tát mà không hề có sự thô lỗ trong cách anh ta giữ cô sau đó. Và, mặc dù lúc đầu Stuart nghĩ rằng Farrell có một vài ý nghĩ điên rồ cho mười một tuần chung sống, người đàn ông đó có vẻ thực sự ngạc nhiên bởi lời buộc tội của cô. Thay vì nói cho cô nghe những thứ mơ hồ như vậy, Stuart nói cái gì đó cụ thể hơn: "Nếu anh ta đủ nhẫn tâm để làm điều này với cha em thì tại sao anh ta lại rất hào phóng trong các lời đề nghị đối với em? Tại sao không đơn giản là chỉ đe doạ em bằng việc kiện bố em để bắt em nhượng bộ?"

"Em nghĩ anh ta sẽ vui hơn nếu em ít kháng cự. Em cũng nghĩ anh ta muốn em biết – và cha em biết – là anh ta có thể ném số tiền đó đi và ngay cả mất cũng không tiếc. Stuart, cha em đã làm nhục anh ta thật sự khi anh ta hai mươi sáu tuổi, và đến giờ ông ấy vẫn còn cố gắng làm điều đó! Em có thể tưởng tượng được loại hận thù nào mà Matt phải cảm thấy đối với bố em."

"Tôi vẫn sẵn sàng cá với em là người đàn ông đó sẽ không đưa tay ra với pháp luật để chống lại bố em bất chấp việc em có đồng ý hay không."

"Em muốn tin anh," cô nói, bây giờ bình tĩnh hơn. "Cho em một lý do vững chắc rồi chúng ta sẽ rời khỏi đây và ném những giấy tờ đó vào trong sọt rác."

"Chuyện này nghe có vẻ... kỳ quặc... dựa vào những gì hôm nay tôi đã thấy ở Farrell và danh tiếng của anh ta, nhưng tôi không nghĩ anh ta sẽ làm bất cứ điều gì để khiến em tổn thương."

Cô cười – một nụ cười cay đắng. "Thế tại sao anh ta lại làm bẽ mặt và hăm doạ em, chưa kể đến chuyện ép buộc em? Anh gọi những gì anh ta buộc em phải trải qua ở trong đó là gì?"

Stuart nhún vai bất lực. "Không có hăm dọa ép buộc – anh ta đang đưa tiền cho em, không phải ngược lại. Đó là cách anh ta sử dụng từng phương pháp để có những gì anh ta muốn vì anh ta rất muốn có nó. Tôi đã luôn theo dõi Farrell, và mỗi lần Pearson cứng rắn với em, Farrell trông có vẻ giận dữ. Tôi nghĩ anh ta đã chọn sai luật sư trong trường hợp khéo léo dịu dàng như thế này. Levingson và Pearson vào trò chơi chỉ có một cách – họ đi ngay vào cổ họng và họ chơi để thắng."

Tim của Meredith chùng xuống với phân tích hời hợt của Stuart. "Em không thể đánh cược mạng sống của cha em dựa vào bất cứ điều gì không chắc chắn như tất cả những điều đó. Và em nói cho anh biết một điều," cô nói thêm một cách buồn bã. "Matt chọn luật sư có suy nghĩ giống như anh ta. Có thể anh đúng khi nói Matt không muốn làm tổn thương em, nhưng anh đã sai về những gì anh ta đang theo đuổi. Em vừa mới hiểu được điều đó khi chúng ta rời khỏi." Cô hít một hơi run run. "Matt không phải đuổi theo em. Anh ta thậm chí không quan tâm tới em. Những gì anh ta muốn là trả thù, là chống lại bố em, và anh ta đã tìm được hai cách: hoặc là mang bố em ra tòa, hoặc là bằng cách hay hơn – sử dụng em. Em là sự trả thù ngọt ngào nhất trong tất cả các cách. Buộc cha em nhìn thấy em và anh ta ở cùng nhau sau ngần ấy năm, Matt sẽ có thể ăn miếng trả miếng. Vì vậy," cô nói, gõ nhẹ bàn tay vào tay áo Stuart, "anh sẽ giúp em mang thứ này vào trong cho anh ta chứ?"

Stuart gật đầu, bọc lấy tay cô. "Em muốn tôi làm gì?"

"Cố gắng làm cho Matt đồng ý thoả thuận này và hôn nhân giữa Matt và em sẽ vẫn còn trong vòng bí mật. Anh ta có lẽ sẽ không đồng ý – điều đó sẽ lấy đi niềm vui, vài sự trả thù của anh ta – nhưng hãy thử."

"Tôi sẽ cố gắng."

Khi cô rời khỏi, Stuart lật qua trang thứ nhì, viết những điều khoản mà anh hy vọng Farrell đồng ý, sau đó anh đứng thẳng lên. Thay vì gõ lịch sự lên cánh cửa văn phòng của Farrell, Stuart mở nó. Khi không thấy Farrell ở đó, anh đi lặng lẽ về phía hội trường, hy vọng bắt gặp anh ta lúc không cảnh giác, để nhìn thấy một cái gì đó – một số biểu hiện – sẽ đưa ra manh mối về tình cảm thực sự của người đàn ông này.

Các tấm rèm đã được kéo ra ở hội trường, và Farrell đang đứng bên cửa sổ, ly rượu trong tay, nhìn đăm đăm ra ngoài khung cảnh trời đêm ngoạn mục, hàm của anh ta sít lại. Anh ta trông, Stuart nghĩ với chút ít thoả mãn, như người vừa mới chịu một thất bại nặng nề và đang cố vượt qua. Thực ra, đứng trong hội trường lớn, được bao bọc bởi tất cả của cải và quyền lực, có cái gì đó không hợp lý về sự cô lập trong cách anh ta cúi đầu và nhìn chằm chằm vào cái ly trong tay. Anh ta nâng ly lên rồi nuốt một ngụm rượu xuống như thể cố nuốt trôi vị đắng. Stuart cất tiếng, "Tôi có nên gõ cửa không?" Farrell quay đầu lại, và ngay cả trong khoảnh khắc bị bất ngờ, Stuart không chắc là anh vừa nhìn thấy sự nhẹ nhõm rõ ràng – hay chỉ là sự thỏa mãn khác thường ở Farrell. Sự đề phòng của anh ta tăng lên quá nhanh. Farrell tương đối dễ đọc khi có mặt Meredith – nhưng bây giờ anh ta lại trở nên bí hiểm và hoàn toàn xa cách khi nhìn lướt qua những giấy tờ trong tay Stuart để xác nhận chúng là gì, sau đó hất đầu về phía quầy rượu.

"Tôi sắp sửa làm một ly khác," Farrell nói, không thể hiện rõ ràng sự háo hức muốn chạm tay vào xấp tài liệu đã ký. "Anh có muốn uống một ly không, hay anh muốn giải quyết ngay những việc quan trọng?"

Giọng anh ta nghe có vẻ như Stuart chọn lựa cách nào cũng không quan trọng đối với anh ta, nhưng Stuart tóm lấy cơ hội để cố khám phá ra một vài manh mối về cảm giác của người đàn ông này với Meredith. "Việc quan trọng sẽ không nhiều," anh nói, đi theo Matt đến quầy rượu. "Tôi chấp nhận lời đề nghị của anh về thức uống."

"Một ly Perrier khác hả?" Farrell hỏi, bước vào quầy bán nguyệt bằng kính.

"Rượu whiskey," Stuart nói một cách ngắn gọn. "Không pha."

Câu nói đó làm cho Farrell nhìn anh nghi ngờ. "Thật sao?"

"Tôi sẽ nói dối với một người thông minh, có thế lực tàn bạo như anh à?" Stuart nói bằng giọng chua chát.

Farrell hất cái nhìn mỉa mai tới Stuart và đưa tay lấy chai rượu whiskey. "Anh sẽ nói dối vào mặt quỷ thần vì lợi ích của thân chủ."

Bị bất ngờ và bực bội bởi sự thật gần đúng trong câu nhận xét đó, Stuart đặt cặp của anh xuống và đặt các văn bản lên quầy. "Điều này thì anh đúng," anh thừa nhận. "Meredith và tôi là bạn bè. Thực ra," Stuart tiếp tục, cố tỏ ra thoải mái và tự tin, "tôi từng rất thích cô ấy."

"Tôi biết."

Lại bị bất ngờ, và bán tín bán nghi là Farrell đang nói dối, Stuart nói, "Phải nói là anh nắm được thông tin khá chính xác đấy. Anh còn biết gì nữa không?"

"Về anh à?" Farrell hỏi xuề xoà.

Khi Stuart gật đầu, Farrell bắt đầu rót đồ uống cho
Stuart. Bỏ đá vào ly, anh thản nhiên kể lại đời tư của Stuart làm cho anh ta hoàn toàn ngạc nhiên và hơi lạnh toát sống lưng. "Anh là con trai cả trong gia đình năm người," Farrell nói. "Ông nội anh và hai anh em của ông đã thành lập công ty luật mà hiện nay anh đang là đối tác cao cấp, tiếp tục truyền thống gia đình trong ngành luật. Năm hai mươi ba tuổi, anh được cấp bằng tốt nghiệp hạng ưu tại Trường Luật Harvard – cũng là một truyền thống của gia đình – nơi anh luôn nổi bật với vai trò lớp trưởng và là thành viên trong Ban Tra cứu Hành luật. Sau khi tốt nghiệp, anh muốn làm việc trong văn phòng của công tố viên, chuyên tố tụng những trường hợp bị đối xử tồi tệ bởi các chủ cho thuê nhà, nhưng vì áp lực gia đình nên anh tham gia vào công ty của gia đình, nơi anh đại diện cho các thân chủ trong giới kinh doanh giàu có, chủ yếu từ giới thượng lưu."

“Anh ghét luật thương mại, nhưng anh có thiên tài về nó; anh là một nhà thương thuyết cứng rắn, một nhà chiến lược xuất sắc, và một nhà ngoại giao tốt trừ phi có liên quan đến cảm xúc cá nhân, như hôm nay. Anh kỹ lưỡng và tỉ mỉ, nhưng anh rất tệ với bồi thẩm đoàn vì anh luôn tìm cách chi phối họ bằng những chứng cứ rành rành thay vì những lý lẽ xúc động. Vì lý do đó, anh thường chuẩn bị giai đoạn đầu của một vụ kiện, sau đó trao vụ kiện sang cho đồng nghiệp và giám sát.”

Farrell ngừng lại để trao Stuart đồ uống của anh ta. “Tôi có nên tiếp tục không?”

“Tất nhiên rồi, nếu còn nữa,” Stuart trả lời hơi cứng nhắc.

Nhấc ly của mình lên, Matt uống một ngụm và khi Stuart cũng làm vậy, anh nói, “Anh ba mươi ba tuổi, quan hệ tình dục bình thường, với thiên hướng chạy xe nhanh nhưng không lạm dụng, và yêu thích du thuyền. Năm hai mươi hai tuổi, anh đã nghĩ anh yêu một cô gái ở Melrose Park mà anh gặp ở bãi biển, nhưng cô ta xuất thân từ một gia đình Ý lao động chân tay, và hai người không thể vượt qua sự khác biệt văn hóa quá nhiều. Cả hai người đồng ý không tiếp tục nữa. Bảy năm sau anh yêu Meredith, nhưng cô ấy không thể đáp lại anh, vì vậy hai người trở thành bạn bè. Cách đây hai năm gia đình anh xúc tiến để anh kết hôn với Georgina Gibbons, bố cô ta cũng là luật sư, và hai người đã đính hôn, nhưng anh hủy cuộc đính hôn đó. Anh có tổng tài sản khoảng mười tám triệu ngay lúc này, hầu hết là cổ phiếu của các công ty lớn mạnh, và anh còn thừa kế được mười lăm triệu nữa khi ông anh chết – có thể là ít hơn nếu ông ấy tiếp tục vui đùa thoả thích ở Monte Carlo, nơi mà ông ấy hầu như luôn luôn thua.”

Matt ngừng lại khiến Stuart vừa kinh ngạc vừa giận dữ. Rồi Matt ra dấu đến ghế sofa gần cửa sổ, Stuart bèn nhặt xấp tài liệu và ly rượu của anh lên và đi theo Matt tới đó. Khi đã ngồi đối diện với Stuart, Matt nói một cách ôn hòa, “Tôi có bỏ sót bất cứ điều gì quan trọng không?”

“Có,” Stuart trả lời với nụ cười mỉa mai khi anh nâng ly lên trong cái cụng ly nhạo báng, “tôi thích màu gì?”

Farrell nhìn thẳng vào mặt Stuart. “Đỏ.”

Stuart nghẹt thở. “Anh đúng về mọi thứ trừ tính cẩn thận của tôi. Hiển nhiên anh đã chuẩn bị cho cuộc đối đầu này tốt hơn tôi. Tôi vẫn còn đang chờ bản kiểm tra lý lịch về anh, và nó sẽ không đầy đủ tới một nửa sự thật. Tôi hết sức ngạc nhiên và ấn tượng dù miễn cưỡng.”

Farrell nhún vai. “Anh không nên. Intercorp sở hữu cục báo cáo tín dụng cũng như một cơ quan điều tra làm việc cho rất nhiều các công ty đa quốc gia.”

Stuart thấy kỳ quặc khi Farrell nói “Intercorp sở hữu” chứ không phải “tôi sở hữu”, như thể anh ta không thật sự muốn dính líu cá nhân đến cái đế quốc mà anh ta đã tạo ra. Theo kinh nghiệm của Stuart, đa số những doanh nhân mới phất là những người khoe khoang, họ tự hào về thành tích của mình và luôn gợi ý một cách lộ liễu về những gì họ sở hữu. Stuart đã nghĩ Farrell là người như vậy, đặc biệt vì giới truyền thông thường mô tả anh như một kẻ khoa trương, một tay ăn chơi – ông trùm quốc tế thích hưởng thụ sự xa hoa, mãn nguyện với cuộc sống giàu có của một vị vua đương đại.

Nhưng Stuart thấy sự thật thì khác hẳn. Một cách tích cực, Farrell là người đàn ông đề phòng, đơn độc, một người khó có thể đến gần để hiểu. Một cách tiêu cực, anh ta là con người máu lạnh, tính toán, đặt lý trí lên trên tình cảm với sự nhẫn tâm và kìm chế sắt đá gần như làm cho người khác mất nhuệ khí. Chắc chắn các đối thủ kinh doanh của anh ta nghĩ anh ta là vậy. “Sao anh lại biết tôi thích màu gì?” Cuối cùng Stuart hỏi, sẵn sàng thử lại để có thể đọc được nét mặt của Farrell. “Anh không hề đọc được điều đó trong bản báo cáo tín dụng.”

“Đó là do suy đoán,” Farrell nói thản nhiên. “Cặp của anh màu đỏ sẫm và cà vạt của anh cũng vậy. Hơn nữa, đa số đàn ông thích màu đỏ. Phụ nữ thích màu xanh.” Lần đầu tiên, Farrell thực

sự hướng sự chú ý đến bản tài liệu mà Stuart đã đặt trên bàn. “Nói đến phụ nữ,” anh nói nghe có vẻ tình cờ, “tôi cho là Meredith đã ký.”

“Cô ấy bổ sung một số điều kiện,” Stuart trả lời, quan sát Matt kỹ càng, ghi nhận sự căng thẳng thoáng hiện trên quai hàm của đối thủ. “Cô ấy muốn những ngày mà anh đã đề cập được ấn định trong tài liệu, và cô ấy muốn anh viết rõ ràng là nếu anh lỡ một ngày, anh không thể bù lại ngày khác.”

Vẻ mặt của Farrell dịu lại, và ngay cả dưới ánh sáng dịu nhẹ Stuart vẫn nhìn thấy sự thích thú ánh lên trong đôi mắt xám. Thích thú và... tự hào? Tuy nhiên anh không có thời gian để xác nhận điều đó, vì Farrell đột ngột đứng dậy, đi đến bàn hội nghị, và trở lại với cây bút máy vàng mà anh ta đã bỏ lại ở đó. Khi Farrell lật đến trang cần ký nơi Stuart đã viết các điều khoản bổ sung và mở nắp cây bút, Stuart nói thêm, “Cô ấy cũng muốn anh sẽ không công khai tiết lộ cuộc hôn nhân này hay mười một tuần hẹn hò với bất kỳ ai.”

Mắt của Farrell nheo lại, nhưng ngay khi Stuart định mở miệng để biện luận ủng hộ cho điều kiện của Meredith, thì Farrell nhìn xuống và nhanh chóng ký nháy vào ba điều kiện, sau đó anh ký tài liệu và ném nó ngang qua bàn cho Stuart. “Chuyện giữ bí mật là lời khuyên của anh,” Matt hỏi, “hay là ý kiến của Meredith vậy?”

“Của cô ấy,” Stuart trả lời, rồi vì nóng lòng muốn thấy phản ứng của Farrell, anh nói thêm một cách nhẹ nhàng, “Nếu cô ấy mà nghe theo lời khuyên của tôi, thì cô ấy đã ném tờ thoả thuận đó vào sọt rác rồi.”

Farrell ngả người ra, quan sát Stuart với vẻ dữ dội dễ làm người khác mất bình tĩnh và một chút gì đó có lẽ là tôn trọng. “Nếu cô ấy làm thế,” anh phản kích, “thì cô ấy sẽ đánh liều với sức khoẻ của cha mình và danh tiếng của ông ta.”

“Cô ấy sẽ không đánh liều bất cứ thứ gì,” Stuart phủ nhận thẳng thừng. “Anh đang lừa gạt.” Người đàn ông nhướng chân mày và không nói gì, vì vậy Stuart thúc ép mạnh hơn. “Những gì anh đang làm là không hợp đạo đức và cực đoan. Hoặc là anh là đồ con hoang thượng hạng trên thế giới này, hoặc là anh điên, hoặc anh yêu cô ấy. Là cái nào đây?”

“Chắc chắn là cái đầu tiên,” Farrell trả lời, “có thể là cái thứ hai. Có lẽ cả ba. Anh quyết định đi.”

“Tôi đã quyết định.”

“Là cái nào?”

“Đầu tiên và thứ ba,” Stuart trả lời, đột ngột thích thú khi ghi nhận nụ cười miễn cưỡng thoảng qua của Farrell với kết luận không tâng bốc của Stuart. “Anh biết gì về Meredith?” Stuart thăm dò sau một ngụm rượu khác, quyết tâm khẳng định lại kết luận của anh là Farrell yêu cô.

“Chỉ là những gì tôi đã đọc trên báo và tạp chí trong mười một năm qua. Tôi muốn tự mình tìm hiểu những chuyện còn lại.”

Với một người đàn ông đã điều tra người luật sư đến tận cỡ giày, Stuart nhận thấy hẳn là Farrell, người chỉ quan tâm đến chuyện trả thù, đã không điều tra Meredith. “Vậy thì anh đã không biết tí gì về cô ấy,” Stuart nói khi anh tiếp tục ngắm nhìn Matt qua rìa mắt kính, “như việc vào mùa hè sau năm thứ nhất tại trường đại học có tin đồn là cô ấy gặp phải một chuyện tình bi thảm, và đó là lý do cô ấy không hẹn hò với bất kỳ ai. Anh, dĩ nhiên, có lẽ là nguyên nhân.” Stuart ngừng lại, quan sát ngọn lửa thích thú bùng lên và cảm xúc mà Farrell đã cố giấu một cách muộn màng bằng cách nâng ly lên và uống một ngụm rượu. “Và dĩ nhiên,” anh tiếp tục, “anh cũng không biết là trong năm thứ ba, một chàng trai bị từ chối bắt đầu phao tin đồn cô hoặc là đồng tính luyến ái hoặc bị lãnh cảm. Điều duy nhất ngăn cản tin đồn đó dính chặt vào cô là tình bạn của cô với Lisa Pontini, người đang hẹn hò với chủ tịch hội học sinh. Lisa

chẳng những không phải đồng tính luyến ái, mà còn trung thành với Meredith, cô ta đã làm cho thằng nhóc đó thành trò cười với sự giúp đỡ của bạn trai. Tuy nhiên tin đồn cô bị lãnh cảm còn đọng lại. Họ đã đặt biệt danh cho cô là "nữ hoàng băng" ở trường. Khi cô rời trường đại học và trở lại đây, biệt danh được lan truyền, nhưng cô quá xinh đẹp và nó khiến cô càng quyến rũ hơn vì cô trở thành thách thức. Hơn nữa, xuất hiện với Meredith Bancroft bên cánh tay anh, nhìn vào khuôn mặt cô qua bàn ăn ở nhà hàng, làm cái tôi của anh tăng giá trị đến nỗi anh không còn quan tâm nhiều đến việc cô sẽ không ngủ với anh nữa."

Stuart đợi, hy vọng Farrell cuối cùng sẽ cắn câu và bắt đầu đặt câu hỏi, rồi để lộ tình cảm thật của anh ta, nhưng Farrell hoặc không có cảm giác đối với cô – hoặc anh ta quá thông minh đến mức không đưa ra bất cứ gợi ý nào có thể làm cho luật sư của cô nói lại với cô rằng chồng cô chắc chắn phải lòng cô và cô có thể xé vụn tài liệu đó mà không cần lo sợ anh ta thực hiện lời đe dọa. Tin một cách vô lý điều sau cùng là đúng, Stuart nói vu vơ, "Tôi xin hỏi anh một việc được không?"

"Anh có thể hỏi," Farrell nhấn mạnh.

"Điều gì khiến anh quyết định hôm nay sẽ đánh đôi cô ấy với hai luật sư, đặc biệt là hai luật sư có các phương pháp nổi tiếng là nặng tay?"

Trong một giây Stuart nghĩ anh ta sẽ không trả lời, nhưng sau đó Farrell thú nhận với nụ cười mỉa mai, "Đó là sai lầm sách lược của tôi. Vội vàng để nhận bản hợp đồng phác thảo cho kịp với cuộc họp này, tôi đã không giải thích rõ cho Levinson và Pearson hiểu rằng tôi muốn thuyết phục cô ấy ký, chứ không đánh chết bằng dùi cui." Đặt cái ly đã hết phân nửa của anh xuống bàn, anh đứng lên, rõ ràng là thông báo cuộc tâm sự nhỏ của họ đã kết thúc.

Không có sự lựa chọn, Stuart đành đứng dậy ra về, nhưng khi cúi người để nhặt giấy tờ, anh nói thêm, "Đó còn hơn một sai lầm, đó là nụ hôn tử thần. Ngoài chuyện bắt nạt và ép buộc cô ấy, anh đã phản bội và làm nhục cô ấy bằng cách để cho Levinson nói với tất cả chúng ta là cuối tuần vừa qua cô ấy đã ngủ với anh. Cô ấy sẽ ghét anh vì chuyện đó lâu hơn nhiều so với mười một tuần. Nếu biết cô ấy rõ hơn, anh sẽ nhận ra điều đó."

"Meredith không thể kéo dài sự hận thù," Farrell thông báo với Stuart bằng giọng điệu không thể đoán được với vẻ tự hào, và Stuart phải giấu cơn sốc vì mỗi chữ Farrell đang nói vô tình xác nhận sự nghi ngờ của anh. "Nếu cô ấy có thể kéo dài sự hận thù thì cô ấy đã ghét bố mình vì đã phá hỏng tuổi thơ và làm cản trở sự thành công trong công việc của cô ấy. Cô ấy sẽ căm ghét ông ta vì những việc ông ta đã làm với chúng tôi cách đây mười một năm. Thay vào đó, cô ấy vẫn cố bảo vệ ông ta khỏi tôi. Thay vì căm ghét, Meredith luôn tìm cách biện hộ cho những hành động không thể tha thứ được của những người cô ấy yêu – bao gồm cả tôi. Cô ấy tự nhủ là tôi có đủ lý do chính đáng để rời khỏi cô ấy vì ngay từ đầu tôi đã bị buộc phải kết hôn với cô ấy." Không chú ý đến vẻ choáng váng như bị thôi miên của Stuart, Farrell quan sát Stuart qua bàn cocktail và nói thêm, "Meredith không thể đứng đó và nhìn mọi người bị tổn thương. Cô ấy gửi hoa đến cho đứa con đã mất với lời nhắn cho nó biết là nó được yêu thương; cô ấy khóc trong tay của một ông lão bởi vì ông ấy đã tin trong gần mười một năm là cô ấy đã phá bỏ cháu nội của ông ấy, và sau đó cô ấy lái xe bốn tiếng đồng hồ trong cơn bão để nói cho tôi biết sự thật ngay. Cô ấy có trái tim mềm yếu, và cẩn trọng quá mức. Cô ấy cũng thông minh, sắc sảo, có trực giác, và tất cả những đặc điểm đó đã làm cho cô ấy trở nên nổi trội ở cửa hiệu bách hoá mà không bị xé xác bởi những người điều hành ném đá sau lưng hoặc tự đâm mình." Cúi xuống, anh nhặt lên cây bút máy và nhìn một cách thách thức vào Stuart. "Còn điều gì khác mà tôi cần biết về cô ấy không?"

Stuart trở lại vẻ ngoài của anh – hài lòng chiến thắng. "Chết tiệt tôi," anh nói khẽ rồi cười. "Tôi đã đúng – anh yêu cô ấy. Và vì anh yêu, anh sẽ không làm điều chết tiệt nào để làm cho cô ấy tổn thương khi thưa kiện cha cô ấy."

Vuốt hai bên áo khoác, Farrell đút tay vào túi, phá hỏng một phần chiến thắng của Stuart bằng

cách tỏ ra không chút quan tâm tới kết luận của anh ta. Anh phá hỏng phần còn lại bằng cách nói mỉa mai, "Anh nghĩ vậy, nhưng anh chưa đủ chắc chắn để liều bảo Meredith thử thách tôi. Anh thậm chí sẽ không đủ chắc chắn để đưa ra vấn đề này với cô ấy, và nếu anh chắc chắn, anh vẫn còn do dự để làm."

"Thật sao?" Stuart phản kích, mỉm cười một mình. Khi bước đi đến quầy rượu lấy cặp của mình, anh đã hoàn toàn nghĩ xong những gì sẽ nói với Meredith và nói như thế nào. "Điều gì làm cho anh nghĩ vậy?"

"Bởi vì," Farrell trả lời bình tĩnh, "kể từ khi anh biết Meredith ngủ với tôi vào cuối tuần vừa qua, anh đã không còn hoàn toàn chắn chắn về bất cứ thứ gì – đặc biệt là cô ấy có cảm giác như thế nào với tôi." Matt bước tới phía trước, đi về phía văn phòng của anh và lịch sự áp tải Stuart ra ngoài.

Stuart đột ngột nhớ lại vẻ mặt không thể diễn tả của Meredith lúc nãy, khi cô đứng đó, tay trong tay Farrell. Che giấu sự không chắc chắn đang lớn dần trong anh đằng sau cái nhún vai có sức thuyết phục, anh nói, "Tôi là luật sư của cô ấy – công việc của tôi là nói cho cô ấy nghe những gì tôi nghĩ, thậm chí khi nó chỉ là một linh cảm."

"Anh cũng là bạn của Meredith và anh đã từng yêu cô ấy. Anh có dính líu với tư cách cá nhân, và vì vậy, anh sẽ do dự suy ngẫm, rồi cuối cùng anh sẽ quyết định để cho nó tự tiến triển. Suy cho cùng, nếu chẳng có gì phát sinh từ chuyện này, thì cô ấy không bị mất mát gì khi làm theo những điều tôi đã yêu cầu, mà còn có thêm năm triệu đô-la."

Họ đi đến bàn của Farrell và anh đi vòng ra sau nó, nhưng Stuart tiếp tục đứng một cách lịch sự. Hết sức bực mình vì khả năng có thể xảy ra đúng như tổng kết tâm lý của Farrell, Stuart nhìn khắp nơi tìm cái gì đó để lay động anh ta, và ánh nhìn của anh rơi trên khung hình người phụ nữ trên bàn làm việc của Farrell. "Bộ anh định giữ bức hình đó trong khi cố quyến rũ vợ anh sao?"

"Chắc chắn."

Có điều gì đó trong cách Farrell nói làm cho Stuart phải xem xét lại lại ấn tượng ban đầu của anh rằng người phụ nữ đó là bạn gái hoặc tình nhân. "Cô ta là ai?" Anh hỏi thẳng thừng.

"Em gái tôi."

Farrell đang theo dõi anh cũng với vẻ bình tĩnh làm tức điên lên, vì vậy Stuart nhún vai, và với nỗ lực cố tình xúc phạm, anh nói, "Nụ cười duyên dáng. Thân hình cũng đẹp."

"Tôi sẽ lờ đi câu sau," Farrell nói, "và lịch sự đề nghị rằng bốn chúng ta có thể ăn tối cùng nhau khi em gái tôi đến thành phố lần sau. Nói với Meredith là tôi sẽ đón cô ấy tối mai lúc bảy giờ ba mươi. Anh có thể gọi điện thoại cho thư ký của tôi vào buổi sáng và đưa cho bà ấy địa chỉ." Đến lúc phải đi, Stuart gật đầu, mở cửa, sau đó anh đi ra ngoài và đóng nó lại. Bên ngoài văn phòng của Farrell, anh bắt đầu tự hỏi liệu có phải anh đang giúp đỡ Meredith hay không khi không cảnh báo cô nên chạy cho nhanh khỏi những thoả thuận cô đã ký, cho dù cô có yêu chồng cô hay không. Người đàn ông này giống như một cái máy; kiên định, xa cách, không nhượng bộ, và hoàn toàn đặt lý trí lên trên tình cảm. Thậm chí một lời bôi nhọ đối với em gái anh ta cũng không thể chọc tức được đồ con hoang đó.

Phía bên kia cánh cửa, Matthew Farrell thả người vào ghế, ngả đầu ra, và nhắm mắt lại. "Chúa ơi!" Anh thì thầm, hít một hơi dài, run rẩy nhẹ nhõm. "Cảm ơn ngài!"

Đó gần như là lời cầu nguyện đầu tiên của anh trong hơn mười một năm. Đó cũng là hơi thở dễ dàng đầu tiên của anh trong hơn hai tiếng đồng hồ vừa qua.

Chương 41

'Cuộc họp của em với Farrell ra sao?" Parker hỏi ngay khi anh bước vào căn hộ của Meredith để đón cô ra ngoài với dự định tối nay sẽ ăn mừng tình trạng gần-như-ly-dị của cô. Nụ cười của anh nhạt dần khi cô vuốt tóc ra khỏi trán và lắc đầu mà không nói gì. "Meredith, có chuyện gì vậy?" Anh hỏi, đặt nhẹ tay lên cánh tay cô.

"Em nghĩ anh nên ngồi xuống đã," cô cảnh báo anh.

"Anh sẽ đứng," Parker nói, nhìn có vẻ khó chịu.

Mười phút sau, khi cô kể xong tất cả mọi chuyện, anh không còn khó chịu nữa mà có vẻ rất giận dữ – với cô. "Và em đã đồng ý?"

"Em còn có sự lựa chọn nào chứ?" Meredith kêu lên.
"Em không có gì để trả giá cả. Anh ấy nắm tất cả các lá bài, và đưa ra tối hậu thư. Nó đâu có tệ lắm đâu," cô nói, cố mỉm cười xoa dịu anh. "Em đã nghĩ về nó suốt mấy giờ qua, và nó chỉ hơi phiền phức – khó chịu – hơn bình thường một chút. Ý em là, khi anh khách quan một chút."

"Anh rất khách quan, và anh không đồng ý!" Parker nói một cách khắc nghiệt.

Không may, Meredith đã quá mệt mỏi, quá tội lỗi, cô không nghĩ ra Parker có thể sẽ cảm thấy khá hơn nếu cô tỏ ra khó chịu với chuyện phải hẹn hò với Matt. "Nhìn xem," cô nói với nụ cười động viên, "dù là em có thể bay đến nơi nào đó để ly hôn, em vẫn sẽ bị dính vào mớ bòng bong của những vấn đề tài sản sau khi ly hôn vì chúng phải được giải quyết riêng. Theo tình trạng bây giờ, mọi chuyện sẽ hoàn toàn được giải quyết và kết thúc trong sáu tháng – vụ ly hôn, tài sản, mọi thứ."

"Đúng," Parker cáu kỉnh một cách giận dữ. "Và ba trong sáu tháng đó là ở chung với Farrell!"

"Em đã nói với anh rồi, anh ấy đã nói cụ thể là em và anh ấy sẽ không có quan hệ tình dục. Và… và mỗi tuần trong số mười một tuần đó chúng ta vẫn còn ba ngày bên nhau."

"Điều đó chắc chắn là công bằng cho một kẻ khốn kiếp!"

"Anh đang không hiểu vấn đề!" Meredith khiển trách, choáng váng khi giờ mới nhận ra là mọi thứ cô đang nói càng chọc cho anh giận hơn. "Anh ấy đang làm những điều này để trả đũa chống lại bố em, không phải vì anh ấy muốn em!"

"Đừng có nói nhảm với anh, Meredith! Farrell không phải là đồng tính hay mù, và anh ta sẽ chiếm đoạt một phần của em bất cứ lúc nào và bằng bất cứ cách nào anh ta có thể. Như em đã chỉ cho anh ba lần trong câu chuyện về cuộc họp của em, luật sư của thằng con hoang đó liên tục nói rằng Farrell coi mình như là chồng của em! Và em có biết anh thấy tức điều gì nhất trong tất cả những chuyện này không?"

"Không," cô nói, cảm thấy những giọt nước mắt giận dữ đang dâng lên ở cổ họng, "em nghĩ là anh sẽ nói cho em biết, nếu anh có thể làm vậy mà không có vẻ thô bỉ và độc đoán..."

"Anh là người thô bỉ và độc đoán sao? Farrell bỡn cợt với em bằng việc gạ gẫm ăn nằm như thế này, và anh là người bị mang tiếng thô bỉ và độc đoán hả? Anh sẽ nói cho em biết những gì làm anh đau đớn nhất, gớm ghiếc nhất, về tất cả những chuyện này – đó chính là em không hề khó chịu về việc đó! Anh ta cho em năm triệu đô để lên giường với anh ta mỗi tuần bốn lần, và anh là đồ thô bỉ hả? Tức là gì nhỉ – một trăm ngàn đô-la cho mỗi lần hả?"

"Nếu anh muốn nghe những điều theo đúng đạo lý và rõ ràng," Meredith công kích lại vì cô

cảm thấy mệt mỏi và sự phẫn nộ đang tăng dần vắt kiệt sức lực của cô, “thì anh ấy là người chồng hợp pháp của em!”

“Vậy anh là gì – một cái mụn cóc hả?”

“Không, anh là hôn phu của em.”

“Em dự định tính anh bao nhiêu tiền?”

“Ra ngoài, Parker.” Cô nói lặng lẽ. Và dứt khoát.

“Được thôi.” Parker giật áo choàng của anh từ lưng ghế, và Meredith tháo chiếc nhẫn đính hôn ra khỏi ngón tay, cố nén những giọt nước mắt.

“Đây,” cô nói khàn khàn, đưa nó cho anh, “mang cái này đi cùng với anh đi.”

Parker nhìn chiếc nhẫn trong tay cô và phần lớn sự tức giận trong anh dịu xuống. “Em cứ giữ nó đi,” anh nói. “Cả hai chúng ta đang quá tức giận để có thể suy nghĩ rõ ràng. Không, không đúng, và đó là điều làm anh thấy lo lắng. Anh đang giận dữ, còn em đang cố vượt qua chuyện này như thể nó là một trò đùa chết tiệt!”

“Mẹ kiếp, em đang cố xoa dịu mọi chuyện để anh không quá tức giận.”

Parker do dự ngập ngừng, rồi vươn ra phía trước và gập những ngón tay cô lại trên chiếc nhẫn. “Đó là những gì em đang làm sao, Meredith, hoặc là những gì em nghĩ em đang làm sao? Anh cảm thấy như thế giới đang sụp đổ, còn em – người phải đối mặt với nó trong ba tháng tới – lại đang chịu đựng nó tốt hơn anh. Anh nghĩ có lẽ anh không nên đến đây cho đến khi em có thời gian để quyết định là anh thật sự quan trọng như thế nào đối với em.”

“Và em nghĩ,” Meredith đáp trả một cách mỉa mai, “anh nên sử dụng một ít thời gian đó để suy nghĩ tại sao anh không thể cảm thông và thấu hiểu thay vì thấy toàn bộ chuyện này như là một vụ thương thảo tình dục với người mà anh vẫn coi như có quyền sở hữu!”

Rồi Parker rời khỏi. Đóng cánh cửa lại sau lưng anh, Meredith ngồi phịch xuống ghế sofa. Thế giới có vẻ thật sáng sủa và hứa hẹn chỉ vài ngày trước, giờ sụp đổ dưới chân cô – đúng như nó luôn xảy ra mỗi khi cô đến gần Matthew Farrell.

Chương 42

"Tôi xin lỗi, thưa ông, ông không được phép đỗ xe ở đây," người gác cửa nói khi Matt ra khỏi xe và đỗ xe ngay trước cao ốc của Meredith.

Tâm trí đang tập trung vào ngày đầu tiên với vợ mình, Matt đặt tờ giấy bạc 100 đô-la vào bàn tay đeo găng của người đàn ông và tiếp tục đi vào cổng mà không dừng bước.

"Tôi sẽ trông chừng nó cho ông, thưa ông," người gác cửa gọi với theo đằng sau anh.

Khoản tiền thưởng hậu hĩnh cũng là để trả cho những đặc ân trong tương lai khi cần, nhưng Matt không ngừng lại để nói với anh ta chuyện đó, cũng không cần thiết phải nói; những người gác cửa khắp nơi trên thế giới là bậc thầy về ngoại giao và kinh tế học, sẽ hiểu rằng số tiền thưởng hậu hĩnh như vậy là trả trước cho sự phụng sự trong tương lai, không chỉ là ngay lúc này. Lúc này Matt không chắc những phụng sự nào trong tương lai anh có thể đòi hỏi, nhưng lấy lòng người gác cửa của Meredith có vẻ như là chuyện khôn ngoan bất luận thế nào.

Người bảo vệ ở bàn kiểm tra danh sách khách viếng thăm của anh ta, thấy tên Matt, bèn gật đầu lịch sự. "Cô Bancroft – Căn hộ số 505," người bảo vệ nói. "Tôi sẽ nhấn chuông của cô ấy để báo cho cô ấy anh đang lên đó. Thang máy ở đằng kia."

Meredith quá căng thẳng đến nỗi hai tay cô run rẩy khi cô chải những ngón tay lên tóc, vuốt nó với kiểu đơn giản, những lọn tóc phồng buông xõa qua vai cô. Lùi bước lại từ tấm gương, cô nhìn lướt qua chiếc áo sơ mi lụa xanh sáng và cái váy rũ cùng màu cô đang mặc, điều chỉnh lại sợi dây nịt nhỏ ở thắt lưng, sau đó cô đeo đôi bông tai hình vuông bằng vàng lớn và xỏ chiếc vòng vàng vào cổ tay. Khuôn mặt cô nhợt nhạt một cách bất thường, vì vậy cô đánh thêm phấn hồng lên hai gò má. Cô sắp sửa tô thêm son môi thì tiếng chuông cửa reo hai lần, và thỏi son rơi khỏi ngón tay run rẩy của cô, để lại một vệt dài trên nền gỗ bóng loáng của bàn trang điểm. Lờ đi chuyện Matt hiển nhiên là đang trên đường lên đây, cô nhặt lên thỏi son định tô lại môi, rồi chợt thay đổi ý định, đóng nắp, và ném nó vào trong ví. Làm đẹp cho Matthew Farrell, người thậm chí còn không lịch sự cho cô biết là họ sẽ đi đâu để cô biết nên mặc đồ gì, thì hoàn toàn không cần thiết. Thực ra, nếu anh ta định cám dỗ cô, thì chuyện trông cô đẹp lại càng tệ hại hơn!

Cô đi đến cửa, cứng rắn lờ đi đầu gối đang run rẩy của mình, mở nó ra, và nhướng cặp mắt không cao hơn ngực anh, cô nói sự thật, "Em đang hy vọng anh sẽ đến muộn."

Lời chào hỏi miễn cưỡng không ít hơn những gì Matt mong đợi, nhưng cô trông thật xinh đẹp trong bộ đồ màu xanh ngọc với mái tóc bóng mượt buông lơi trên bờ vai, anh phải ngăn lại thôi thúc muốn cười và kéo cô vào vòng tay mình. "Em hy vọng là anh sẽ trễ bao lâu?"

"Khoảng ba tháng."

Rồi anh cười, một nụ cười khúc khích ở cổ họng khiến đầu Meredith ngẩng lên thêm vài phân, nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn nhìn vào mặt anh. "Anh đã thích thú rồi sao?" Cô hỏi, nhìn chòng chọc vào đôi vai rộng bọc trong cái áo khoác thể thao và cái áo thun hở cổ màu kem làm nổi lên cổ họng rám nắng của anh.

"Em trông rất đẹp," anh nói nhẹ nhàng, lờ đi lời trêu chọc của cô.

Vẫn không nhìn anh, cô quay gót và đi đến tủ để áo choàng. "Vì anh không lịch sự nói cho em biết là chúng ta sẽ đi đâu," cô nói mà mắt nhìn vào trong tủ, "em không biết nên mặc gì."

Matt biết cô sẽ phản đối khi biết được họ đi đâu, và vì vậy anh chỉ đơn giản không nói cho cô nghe. Thay vào đó anh nói, "Em ăn mặc rất hoàn hảo."

“Cảm ơn anh, câu nói của anh cung cấp rất nhiều thông tin,” Meredith trả lời. Cô lấy áo choàng ra, quay lại, và va vào ngực anh. “Anh làm ơn tránh qua một bên được không?”

“Anh sẽ giúp em mặc áo choàng.”

“Đừng giúp em!” Cô nói, bước qua một bên và mặc áo choàng vào. “Đừng có giúp em bất cứ thứ gì! Đừng bao giờ giúp em nữa!”

Bàn tay anh giữ lấy cánh tay cô, kéo cô một cách nhẹ nhàng nhưng buộc cô phải xoay lại. “Đây là cách mà cả đêm nay sẽ diễn ra sao?” Anh hỏi nhẹ nhàng.

“Không,” cô nói chua chát, “đây chưa phải là phần tệ nhất đâu”

“Anh biết em tức giận đến mức nào.”

Meredith không còn sợ nhìn vào anh. “Không, anh không biết đâu!” Cô nói, giọng run run giận dữ. “Anh nghĩ anh biết, nhưng anh thậm chí chưa tưởng tượng được đâu!” Từ bỏ ý định là sẽ tránh né, im lặng và làm cho anh thấy chán nản mà từ bỏ, cô nói, “Anh yêu cầu em tin anh trong văn phòng của anh, rồi nắm lấy mọi điều em đã kể cho anh về những gì đã xảy ra cách đây mười một năm để dùng nó chống lại em! Anh nghĩ là anh đã xé nát cuộc sống của em thành từng mảnh vào thứ Ba, rồi thứ Tư bước vào nơi này, rồi mọi thứ sẽ trở nên ngọt ngào và lạc quan sao? Anh… anh đúng là một kẻ vô lương tâm!”

Matt nhìn chằm chằm vào đôi mắt giận dữ của cô và thành thật cân nhắc chuyện nói với cô ba tiếng “Anh yêu em”. Nhưng cô sẽ không tin sau những gì đã xảy ra vào hôm qua – và nếu có chút ít may mắn anh có thể làm cô tin, cô cũng sẽ sử dụng nó chống lại anh và sẽ hủy bỏ hợp đồng giữa họ. Anh không thể để cho cô làm vậy. Hôm qua cô đã nói với anh rằng tất cả những gì đã có giữa họ là một quá khứ khủng khiếp. Hơn bao giờ hết, anh cần thời gian mà anh đã đàm phán được để phá bỏ hàng rào phòng thủ của cô và chứng minh cho cô thấy rằng quan hệ trong tương lai giữa họ sẽ không lặp lại sự đau khổ của quá khứ. Vì thế, thay vì cố giải thích hay tranh cãi, anh bắt đầu giai đoạn một trong chiến dịch tâm lý mà anh đã vạch ra trong đầu – đó là phá bỏ thói quen trách cứ anh về quá khứ của cô. Cầm áo choàng của cô, anh giữ nó cho cô mặc vào. “Anh biết bây giờ anh giống như một kẻ đạo đức giả tàn bạo đối với em, và anh không trách em đã nghĩ như vậy. Nhưng ít nhất nên công bằng với anh và hãy nhớ anh không phải là tên côn đồ cách đây mười một năm.” Meredith xỏ tay vào tay áo và bắt đầu bước đi mà không nói gì, nhưng anh đặt tay lên vai cô và xoay cô lại, chờ cho đến khi cô ngước đôi mắt đầy phẫn nộ nhìn anh. “Ghét anh với những gì anh đang làm bây giờ,” anh nói với cô một cách dịu dàng, “anh có thể chấp nhận được, nhưng không được ghét anh vì quá khứ. Anh cũng là nạn nhân trong sự tính toán của cha em như em!”

“Lúc đó anh cũng vô tâm vậy!” Meredith nói khi cô nhún vai hất tay anh ra và cầm lấy ví. “Anh đã không viết thư nhiều cho em khi anh ở Nam Mỹ.”

“Anh viết cho em cả hàng tá thư,” Matt nói, và mở cửa cho cô. Một cách gượng gạo anh nói thêm, “Thậm chí anh đã gửi qua bưu điện phân nửa số thư ấy. Và em không có tư cách chỉ trích anh về điều đó,” anh bổ sung khi họ bắt đầu đi xuống hành lang trải thảm. “Em chỉ viết cho anh có sáu lá trong suốt những tháng đó!”

Meredith nhìn anh nhấn nút xuống của thang máy, thầm nhủ là anh nói vậy để tự giải tội – anh đang nói dối về những lá thư. Nhưng có cái gì đó trong thâm tâm cô, một câu mà anh đã nói với cô trong cuộc gọi từ Venezuela mà lúc đó cô đã xem là một lời chỉ trích về cách viết thư của cô. “Em cũng không phải là người giỏi viết thư phải không...?”

Trước khi bác sĩ hạn chế hoạt động của cô, cô có thói quen mang thư ra hộp thư ở cuối đường lái xe vào nhà, nhưng sau đó bất kỳ ai cũng có thể lấy đi những lá thư đó – bố cô, hay một người làm. Có lẽ năm lá thư duy nhất mà cô nhận được từ Matt là những lá thư đến khi cô đang đứng

ở hộp thư và chính tay nhận được chúng từ người đưa thư.

Sự nghi ngờ kỳ lạ đang lớn dần bên trong cô, và cô không muốn nhìn vào Matt, dằn lòng để khỏi chất vấn anh thêm về chuyện thư từ. Cánh cửa thang máy mở ra và anh đưa cô qua đại sảnh ra ngoài đường, nơi một chiếc Rolls Royce màu nâu sẫm đang chờ bên lề, toả sáng như nữ trang lấp lánh dưới ánh sáng đèn đường.

Meredith ngồi vào bên trong chiếc xe sang trọng, nhìn chằm chằm ra kính chắn gió khi Matt cài số xe và họ hòa vào dòng xe cộ. Chiếc Rolls xinh đẹp, nhưng cô thà chết chứ không nói bất cứ câu gì nghe có vẻ ngưỡng mộ chiếc xe của anh, và hơn nữa, tâm trí cô vẫn còn nghĩ về những lá thư.

Rõ ràng là ngay cả Matt cũng vậy, vì khi họ dừng đèn đỏ, anh hỏi, "Em thực sự nhận được bao nhiêu lá thư của anh?"

Cô không trả lời, muốn lờ anh đi, nhưng trong khi cô có thể kìm chế mình trong cuộc đối đầu công khai, cô không thể im lặng hờn dỗi. "Năm," cô nói thẳng thừng, nhìn chằm chằm vào bàn tay đeo găng của mình.

"Em đã viết bao nhiêu lá?" Anh tiếp tục dai dẳng.

Cô do dự, sau đó nhún vai. "Lúc đầu em viết cho anh ít nhất hai lá mỗi tuần. Sau đó, khi anh không trả lời, mỗi tuần em viết một lá."

"Anh viết cho em hàng tá thư!" Anh lại nói, rõ ràng hơn. "Anh nghĩ là cha em đã chặn những lá thư của chúng ta, nhưng rõ ràng là đã thất bại không bắt được năm lá thư đó."

"Bây giờ không quan trọng nữa."

"Không có à?" Anh nói với vẻ mỉa mai. "Chúa ơi, hãy nghĩ xem anh đã chờ thư em như thế nào, và cảm giác của anh khi nó không bao giờ đến!"

Giọng nói của Matt làm cô choáng váng như những lời anh thốt ra. Cô nhìn lướt qua anh và sốc vì trước đây anh chưa bao giờ thể hiện bất cứ một dấu hiệu nào chứng tỏ là cô có ý nghĩa đối với anh. Trên giường, đúng, nhưng không phải ngoài giường. Ánh sáng lờ mờ trên bảng đồng hồ rọi lên khuôn mặt cứng rắn, và quai hàm anh làm nổi bật cái cằm kiêu ngạo và cái miệng như tạc. Đột nhiên, cô quay ngược về quá khứ, cô đang ngồi cạnh anh trong chiếc Porsche, nhìn gió thổi tung mái tóc dày, đen và thu hút của anh, rồi cô bị đẩy lùi bởi những nét đẹp cứng cỏi và sự quyến rũ của anh. Anh đẹp trai hơn bao giờ hết, và tham vọng mà cô cảm nhận được ở anh trong quá khứ giờ đã thay đổi. Giờ nó đã trở thành quyền lực – không thể bác bỏ, tàn nhẫn, và quá mạnh. Và nó đang được áp dụng với cô. Cuối cùng sau vài phút cô cũng nói, "Có phải là đòi hỏi quá nhiều khi em muốn biết anh đang đưa em đi đâu không?"

Cô nhìn thấy anh mỉm cười vì cuối cùng cô cũng phá tan sự im lặng. "Đến rồi," anh nói khi quẹo chiếc Rolls vào bãi đỗ xe dưới tầng hầm cao ốc của anh.

"Lẽ ra em nên biết anh sẽ thử làm chuyện này," cô thốt ra, sẵn sàng ra khỏi xe ngay lúc anh dừng lại và đi bộ về nhà nếu cần.

"Bố anh muốn gặp em," Matt nói một cách bình tĩnh, rồi đậu xe vào chỗ trống ngay trước thang máy, giữa một chiếc limo với biển số California và một chiếc Juguar mui trần màu xanh đen mới cáu chỉ có biển số tạm thời. Miễn cưỡng lên lầu nếu bố anh ở đó, Meredith ra khỏi xe.

Người tài xế vạm vỡ của Matt mở cửa, và đằng sau anh ta, Patrick Farrell đã bước đến gần những nấc thang ở tiền sảnh, khuôn mặt của ông sáng rỡ với nụ cười.

"Cô ấy đây," Matt nói với bố anh cùng nụ cười hài hước, "giao tận nơi cho bố đúng như con hứa

– là cô ấy sẽ an toàn, lành lặn, và giận con như điên."

Patrick mở rộng vòng tay chào đón Meredith, và cô bước vào vòng tay ông, quay khuôn mặt mình xa Matt.

Khoác cánh tay lên vai cô, ông xoay cô lại với người tài xế. "Meredith," ông nói, "đây là Joe O' Hara. Bố không nghĩ hai người từng chính thức được giới thiệu với nhau."

Meredith cố nở một nụ cười yếu ớt, ngượng ngập khi nhớ lại hai cảnh tượng đầy kích động mà người tài xế đã chứng kiến. "Anh khoẻ không, anh O' Hara?"

"Thật vui khi được gặp bà, bà Farrell."

"Tên tôi là Bancroft," Meredith kiên quyết.

"Đúng," anh ta nói, bắn nụ cười thách thức với Matt. "Pat," anh nói, bắt đầu đi ra cửa, "chút nữa tôi sẽ đón bác ở cửa trước nhé."

Lần cuối cùng cô ở đây, Meredith đã quá phân tâm để nhận thấy sự xa xỉ phô trương của căn hộ. Bây giờ thì cô lại quá căng thẳng đến nỗi không thể nhìn bất kỳ ai, vì vậy cô liếc nhìn xung quanh và bị ấn tượng hoàn toàn. Từ khi căn hộ của Matt chiếm đóng toàn bộ tầng trên cùng, tất cả các bức tường bên ngoài được làm hoàn toàn bằng kính, tạo ra một tầm nhìn ngoạn mục dưới ánh đèn thành phố. Từ tiền sảnh bằng đá cẩm thạch, ba nấc thang dẫn xuống đến nhiều phòng, nhưng thay vì được chia cách bởi những bức tường, chúng thông nhau, chỉ có những cột đá cẩm thạch. Trước mặt cô là phòng khách đủ lớn để chứa được nhiều ghế sofa, ghế và bàn. Bên phải của phòng khách là phòng ăn, đã được nâng cao như tiền sảnh, ngay trên và đằng sau đó là một phòng khách ấm cúng có một quầy rượu kiểu Anh được chạm khắc tinh xảo. Căn hộ được thiết kế và trang trí cho những buổi chiêu đãi; nó rất ấn tượng và sang trọng với những tầng cấp và sàn đá cẩm thạch; nó cũng hoàn toàn trái ngược với căn hộ của Meredith. Nhưng dẫu vậy, cô vẫn thích nó vô cùng.

"Sao," Patrick Farrell nói, nhìn cô, "con có thích nơi ở của Matt không?"

"Nó rất dễ thương," cô thừa nhận. Rồi cô chợt nhận ra là sự có mặt của Patrick ở đây có thể là câu trả lời cho lời cầu nguyện của cô. Không một lúc nào cô tin ông biết toàn bộ chiến thuật của Matt, và cô thề sẽ nói với ông, nói riêng nếu được, và cầu xin ông can thiệp.

"Matt thích cẩm thạch, nhưng bố không thấy thoải mái lắm," ông đùa, cười tươi. "Nó làm bố cảm thấy như bố đã chết và được chôn cất."

"Vậy thì con có thể tưởng tượng được bố cảm thấy như thế nào trong bồn tắm cẩm thạch đen của anh ấy," Meredith nói với nụ cười nhẹ.

"Y như mồ chôn vậy," Patrick đồng tình, đi bên cạnh cô qua phòng ăn và bước lên phòng khách.

Khi cô ngồi xuống, Patrick tiếp tục đứng và Matt đi đến quầy rượu. "Hai người thích uống gì?"

"Nước gừng cho bố," Patrick nói.

"Em cũng sẽ uống nước gừng," Meredith trả lời.

"Em sẽ có rượu xêret," Matt độc đoán đốp lại.

"Nó nói đúng đấy," Patrick nói. "Bố không thấy khó chịu khi nhìn những người khác uống rượu đâu. Mà, con biết hết về bồn tắm cẩm thạch của Matt à?"

Meredith chân thành ước là cô đã không buột miệng nói ra điều này. "Con… con thấy mấy bức

ảnh chụp căn hộ trong tờ báo Chủ nhật."

"Bố biết ngay mà!" Patrick tuyên bố, nháy mắt với cô. "Tất cả những năm qua, bất cứ khi nào hình của Matt xuất hiện trong các tạp chí hoặc một nơi nào đó, bố đều hy vọng là Meredith Bancroft nhìn thấy chúng. Con vẫn dõi theo nó, phải không?"

"Không!" Meredith kêu lên một cách biện hô. "Con không có làm vậy!"

Một cách kỳ lạ, Matt là người cứu nguy cho cô khỏi cuộc thảo luận lúng túng này. Ngước lên từ quầy, anh nói với cô, "Trong khi chúng ta nói đến chuyện nổi danh, anh muốn em nói cho anh biết làm thế nào mà em hy vọng giữ chuyện gặp mặt của chúng ta bí mật, theo như những gì luật sư của em đã nói là em muốn?"

"Bí mật ư?" Patrick nói với cô. "Tại sao con lại muốn như vậy?"

Meredith có thể nghĩ ra ít nhất một tá lý do để giận dữ, nhưng cô không thể nói chúng với bố anh, và Matt nói giùm cô, "Vì Meredith vẫn còn đính hôn với một người khác," anh nói với bố, rồi nhìn sang cô. "Hình ảnh của em được đăng trên báo chí trong nhiều năm. Mọi người sẽ nhận ra em dù chúng ta đi đâu."

Patrick nói, "Có lẽ bố sẽ đi xem khi nào bữa tối có thể dọn ra," ông nói rồi đi vào phòng ăn, để lại cho Meredith ấn tượng là ông đang đói gần chết hoặc là ông muốn lánh đi.

Meredith đợi cho đến khi ông đã ra ngoài tầm nghe, sau đó cô nói trong giận dữ, "Em sẽ không bị nhận ra, nhưng anh thì có đấy. Anh là một biểu tượng tình dục của nước Mỹ; là người có phương châm 'cái gì di chuyển, cũng đem tuốt lên giường.' Anh là người ngủ với các ngôi sao nhạc rock rồi cám dỗ luôn các cô hầu gái của họ – anh đang cười nhạo em đấy à?" Cô nói hổn hển, ánh mắt chợt nheo lại khi thấy đôi vai đang rung lên của anh.

Mở nắp chai nước gừng, anh nhìn ngang qua cô và cười. "Em đọc ở đâu mà biết được tất cả những chuyện vặt về các cô hầu gái vậy?"

"Vài thư ký của Bancroft nằm trong những người ái mộ anh," Meredith phản kích với vẻ khinh thị gay gắt. "Họ đọc về anh trong tờ *Tattler*."

"Tờ *Tattler* à?" Matt nói, cố giấu tiếng cười sau cái cau mày suy nghĩ . "Đó có phải là tờ báo nhỏ đã nói anh bị người ngoài hành tinh mang đi và được những con người sáng suốt đó chỉ dẫn về những quyết định kinh doanh không?"

"Không, đó là tờ *The World Star*!" Meredith vặn lại, càng tuyệt vọng hơn bởi sự thích thú của anh với toàn bộ đề tài này. "Em nhìn thấy nó trong cửa hàng tạp hoá."

Sự thích thú của anh biến mất và giọng nói của anh hơi bực bội. "Anh nhớ hình như anh đã đọc ở đâu đó là em có một cuộc tình với một nhà soạn kịch."

"Đó là trong tờ *Chicago Tribune*, và họ không nói là em có một cuộc tình với Joshua Hamilton, họ nói chúng em gặp nhau rất thường xuyên!"

Matt cầm những chiếc ly lên và mang chúng đến cho cô. "Thế em có cuộc tình nào với anh ta không?" Anh tiếp tục dai dẳng.

Ghét cảm giác bị nhỏ lại trước Matt, Meredith đứng lên và nhận cái ly từ tay anh. "Không có. Joshua Hamilton yêu người anh họ của em, Joel."

Cuối cùng cô cũng thoả mãn khi thấy Matthew Farrell bị mất phương hướng hoàn toàn. "Anh ta yêu cái gì của em?"

“Joel là con trai của bà nội kế của em, nhưng anh ấy gần bằng tuổi em, vì vậy ngày trước chúng em đã đồng ý gọi nhau bằng anh em họ. Tên người con trai còn lại của bà ta là Jason.”

Môi của Matt giật giật. “Vậy,” anh nói bằng giọng cộc lốc, “Joel là dân gay à?”

Nụ cười thỏa mãn của Meredith biến mất và mắt cô nheo lại bởi giọng nói của anh. “Đúng, nhưng anh không được nói xấu về Joel! Anh ấy là một người tử tế, là người thân yêu nhất em từng có! Jason thì thật thà như đếm vậy!”

Vẻ mặt của Matt dịu xuống khi thấy cô bảo vệ người anh trai của mình, và anh đưa tay lên, không thể kiềm chế được ham muốn chạm vào cô. “Ai mà đoán được,” anh nói, mỉm cười với đôi mắt dữ dội của cô khi anh lướt những ngón tay trên cánh tay cô, “là một cô gái nghiêm trang mới bước vào đời mà anh gặp cách đây đã lâu thực sự có quá nhiều chuyện xấu trong gia đình của cô ta đến thế?”

Không chú ý đến Patrick Farrell đã ngừng lại ở bậc thang cuối cùng, đang lắng nghe cuộc đấu khẩu của họ với vẻ quan tâm thích thú, Meredith hất mạnh cánh tay cô ra. “Ít ra là em đã không ngủ với tất cả bọn họ,” cô nóng nảy độp lại, “và không có ai trong bọn họ,” cô nói thêm, “có tóc màu hồng cả!”

“Ai,” Patrick hỏi bằng một giọng cười tắc nghẹn khi cuối cùng ông cũng cho họ biết sự hiện diện của ông, “có mái tóc hồng?”

Matt bực bội ngước lên và thấy đầu bếp đang mang vào một cái khay rồi đặt nó trên bàn trong phòng ăn. “Còn quá sớm để dùng bữa tối,” anh nói, cau mày.

“Đó là lỗi của bố,” Patrick nói. “Bố tưởng là chuyến bay của bố cất cánh lúc nửa đêm, nhưng ngay sau khi con đi đón Meredith, bố mới biết là nó sẽ cất cánh lúc mười một giờ. Bố đã yêu cầu bà Wilson dọn bữa tối sớm hơn một giờ.”

Meredith, người khao khát buổi tối này kết thúc cho mau, vui mừng với bữa ăn tối sớm hơn, và lập tức quyết định sẽ yêu cầu Patrick cho cô quá giang về nhà khi ông rời khỏi. Phấn chấn hơn với điều đó, cô cố vượt qua toàn bộ bữa ăn với sự bình thản, và Patrick làm mọi chuyện dễ dàng hơn bằng cách kể những câu chuyện bâng quơ mà cô chỉ tham gia khi nào Matt không nói. Thực ra, vì Matt ngồi ở đầu bàn và cô ngồi kế bên tay phải anh, nên Meredith không chỉ tránh được việc phải nói chuyện với anh, mà là cả nhìn anh – cho đến khi món tráng miệng được dọn đi. Cuối bữa ăn dường như đã vẽ ra một tiến trình hoàn toàn mới cho buổi tối.

Trước đó, cô đã tin rằng Patrick không có ý kiến gì về việc con trai ông cực kỳ trái luân lý đến mức nào, nhưng khi ông đứng lên khỏi bàn, cô khám phá ra là ông rõ ràng không biết chút gì, và thậm chí việc hy vọng vào chính sách trung lập của ông giờ cũng là ảo tưởng. “Meredith,” ông nói bằng giọng điệu khiển trách, “con đã không nói một lời với Matt từ khi chúng ta ngồi vào bàn ăn. Im lặng sẽ không giải quyết được chuyện gì đâu. Cái mà hai con cần là một cuộc cãi cọ để nói ra mọi chuyện và làm rõ trắng đen.” Ông nhìn lướt qua Matt với nụ cười ý nghĩa. “Con có thể bắt đầu ngay sau khi bố hôn tạm biệt Meredith. Joe sẽ đợi ở trước nhà. “

Meredith đứng lên ngay. “Sẽ không có trận cãi cọ nào. Thực ra, con cũng phải về rồi. Bố có thể đưa con về nhà trên đường bố ra sân bay không?”

Giọng nói của Patrick giờ trở nên không thể xiêu lòng. “Đừng dại dột, Meredith. Con sẽ ở lại đây với Matt và nó sẽ đưa con về nhà sau.”

“Con không có dại dột! Bác Farrell…”

“Bố.”

“Con xin lỗi – bố,” cô tự sửa, và rồi nhận biết đây sẽ là cơ hội duy nhất để tranh thủ sự ủng hộ của ông, cô nói, “Có lẽ bố không biết tại sao lúc này con ở đây. Con ở đây vì con trai bố đã hăm dọa và ép buộc con gặp anh ấy trong thời gian mười một tuần.”

Cô mong đợi ông bị bất ngờ và sẽ yêu cầu lời giải thích từ Matt. Cô đã không mong ông nhìn cô một cách điềm nhiên, rồi đứng về phía con trai ông chống lại cô. “Nó làm những gì cần thiết để ngăn cản con làm những việc mà cả hai con có thể sẽ hối tiếc trong suốt quãng đời còn lại.”

Meredith lùi lại như thể ông đã tát vào cô, và cô đánh trả lại bằng lời nói nhỏ nhẹ nhưng cứng rắn. “Đáng lẽ con không bao giờ nên nói với hai người những gì đã thật sự xảy ra cách đây nhiều năm. Tối nay, suốt cả tối nay, con đã nghĩ là bố không biết tại sao con ở đây...” Cô bỏ lửng câu nói và lắc đầu cho sự ngây thơ của mình. “Con đang định giải thích với bố, và yêu cầu bố can thiệp.”

Patrick giơ tay lên trong một cử chỉ bất lực khẩn khoản yêu cầu cô hiểu cho ông, sau đó ánh mắt lo lắng của ông hướng đến Matt, người vẫn đứng đó, quan sát hoạt cảnh nhỏ này. “Bố phải đi rồi,” ông nói, và thêm vào một cách khập khiễng, “Con có muốn nhắn gì cho Julie không?”

“Bố có thể gửi cho cô ấy sự cảm thông của con,” cô thản nhiên trả lời, quay lại tìm áo choàng và ví, “vì phải lớn lên trong một gia đình toàn những người đàn ông vô tâm.” Cô không thấy quai hàm của Matt bạnh ra, nhưng cô có cảm giác tay Patrick ở trên vai mình, và mặc dù cô dừng lại, cô không chịu quay mặt lại. Bàn tay ông thả xuống và sau đó ông rời khỏi.

Ngay sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng ông, sự im lặng chết chóc bao trùm lên căn hộ... nặng nề, chờ đợi, ngột ngạt. Meredith bước tới một bước, định lấy đồ của cô, nhưng Matt chụp cánh tay cô và kéo cô lại. “Em đang đi lấy áo choàng và ví để chuẩn bị rời khỏi đây,” cô nói.

“Chúng ta cần nói chuyện với nhau, Meredith,” anh nói với giọng điệu lạnh lùng, quyết đoán mà cô đặc biệt ghét.

“Anh sẽ phải vật lộn với em để bắt em ở lại ở đây,” cô cảnh báo anh, “và nếu anh thử, em thề là sẽ xin lệnh bắt giam anh ngay buổi sáng, vì thế xin Chúa cứu giúp em!”

Giằng xé giữa bực bội và thích thú, Matt nhắc nhở cô, “Em đã nói em muốn cuộc gặp mặt của chúng ta được riêng tư.”

“Em đã nói ‘bí mật’!”

Matt nhận ra anh đang chẳng đi được đến đâu, vì tình trạng thù địch của cô đang tăng dần qua mỗi khoảnh khắc, vì vậy anh làm điều mà anh chưa bao giờ muốn làm – đó là thốt ra lời đe doạ: “Chúng ta đã có một thoả thuận! Hay là em không còn quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra với bố em?” Ánh mắt cô nhìn anh tràn đầy sự khinh miệt mà lần đầu tiên anh nghĩ là làm sao anh có thể nói cô không hề biết thù ghét người khác! “Tối nay chúng ta sẽ nói chuyện,” giọng anh dịu dàng, “ở đây hoặc là ở chỗ của em. Em quyết định nơi nào đi.”

“Ở chỗ của em,” cô nói chua chát.

Họ ngồi chung xe trong mười lăm phút im lặng hoàn toàn. Cho đến lúc cô mở cửa căn hộ của mình, bầu không khí đang rung lên trong căng thẳng.

Meredith đi thẳng đến một cây đèn, bật nó lên, sau đó cô đi đến lò sưởi vì đó là chỗ xa nhất để cô có thể tránh anh. “Anh đã nói anh muốn nói chuyện,” cô nhắc nhở anh một cách khiếm nhã. Khoanh tay trước ngực, cô dựa vai vào kệ lò sưởi, chờ cho anh bắt đầu bắt nạt và ép buộc cô, điều mà cô chắc chắn là anh có ý định làm. Thế nên, cô hơi bối rối khi Matt không thử làm vậy, thay vào đó anh đút tay vào túi và đứng ngay giữa phòng khách, từ từ nhìn quanh căn phòng ấm áp như thể rất thích thú với mỗi món đồ gỗ và đồ trang trí linh tinh.

Lúng túng, cô nhìn anh khi anh rút tay ra và cầm lên tấm ảnh Parker lồng trong khung ảnh cổ ở cuối bàn. Anh đặt bức ảnh về chỗ cũ, rồi để cho ánh mắt trôi từ cái bàn làm việc cổ cô dùng làm bàn ăn với những cây nến bạc, đến những cái ghế Queen Anne bọc vải hoa sặc sỡ trước lò sưởi. "Anh đang làm gì vậy?" Meredith thận trọng hỏi.

Rồi anh nhìn cô, và sự thích thú hiện lên trong mắt anh cũng làm cô ngạc nhiên như những gì anh nói, "Anh đang thỏa mãn sự hiếu kỳ trong nhiều năm."

"Về cái gì?"

"Về em," anh nói, và nếu Meredith không biết rõ hơn, cô sẽ tin là có sự trìu mến trong vẻ mặt anh. "Về cách em sống."

Ước gì cô đã đứng ở một nơi rộng thoáng thay vì ép mình vào tường như thế này, cô nhìn anh đi tới phía trước, rồi dừng lại trước mặt cô, cả hai tay lại đút trong túi. "Em thích vải hoa sặc sỡ," anh nói với nụ cười nửa miệng như trẻ con. "Không hiểu sao anh không bao giờ tưởng tượng ra em với vải hoa sặc sỡ. Dù vậy nó hợp với em – đồ cổ và hoa rực rỡ; nó ấm áp và mời gọi. Anh rất thích."

"Tốt, vậy thì em có thể chết trong hạnh phúc," Meredith nói, ngày càng dè dặt với sự ấm áp trong ánh mắt và nụ cười của anh. "Bây giờ, anh muốn nói về chuyện gì?"

"Chuyện thứ nhất, anh muốn biết tại sao thậm chí đêm nay em còn tức giận hơn hôm qua?"

"Em sẽ nói cho anh biết tại sao," cô nói, giọng cô run run với vẻ oán giận cố nén. "Hôm qua em đã đầu hàng sự hăm dọa của anh và đồng ý gặp anh trong mười một tuần, nhưng em sẽ không – sẽ không – tham gia vào trò hề mà hình như anh muốn diễn!"

"Trò hề gì?"

"Trò hề giả vờ anh muốn hoà giải, là những gì anh đã nói trước mặt các luật sư hôm qua và cha anh đêm nay! Cái mà anh muốn là trả thù, và anh đã tìm ra cách khôn khéo hơn, rẻ hơn là kiện cha em!"

"Trước hết," anh chỉ ra, "anh sẽ là người bị đưa ra làm trò cười trước với năm triệu đô-la mà anh cho em nếu chuyện này không thành công đấy. Meredith," anh nói một cách mạnh mẽ, "đây không phải là chuyện trả thù! Anh đã nói cho em biết tại cuộc họp tại sao anh đang yêu cầu chuyện này với em. Có cái gì đó giữa chúng ta – luôn có cái gì đó giữa chúng ta – mà ngay cả mười một năm cũng không thể giết nó! Anh muốn cho nó một cơ hội."

Miệng Meredith há hốc ra, và cô nhìn đăm đăm vào anh, giằng xé giữa sự nổi giận bởi lời nói dối quá trắng trợn và sự vui mừng vì anh thực sự mong cô tin nó. "Chẳng lẽ em phải nghĩ…" cô phải dừng lại để nuốt nụ cười giận dữ, kích động, "… là anh đã yêu em trong ngần ấy năm à?"

"Em có tin không nếu anh nói đó là sự thật?"

"Em phải là một đứa ngốc mới tin! Em đã nói với anh tối nay là em và vô số dân Mỹ này đều biết đến cả trăm cuộc tình của anh!"

"Cái đó là một sự phóng đại, và em biết rõ như vậy!" Trong sự im lặng hoài nghi cô nhướng chân mày. "Mẹ kiếp!" Matt chửi thề, giận dữ vuốt tay lên tóc anh. "Anh đã không mong đợi điều này. Không hề!" Anh đi cách xa cô, sau đó anh quay gót, giọng anh vang lên trong sự mỉa mai gay gắt. "Nó có thuyết phục được em không nếu anh thừa nhận rằng em đã ám ảnh anh trong suốt nhiều năm sau cuộc ly hôn của chúng ta? Em đã ám ảnh anh! Em có muốn biết tại sao anh làm việc như điên và làm những canh bạc điên rồ, cố gắng làm tăng lên gấp đôi hay gấp ba từng xu mà anh kiếm được không? Em có muốn biết anh đã làm gì vào ngày giá trị tài sản của anh

thực sự đạt đến con số một triệu đô-la không?"

Choáng váng, hoài nghi, và miễn cưỡng bị lôi cuốn, Meredith nhìn chằm chằm vào anh, và cô vô thức hơi gật đầu.

"Anh đã làm như vậy," anh cáu kỉnh, "bởi một quyết tâm ám ảnh, điên cuồng để chứng minh với em là anh có thể làm được! Cái đêm mà anh đầu tư thành công và đưa anh vượt qua mức một triệu đô-la, anh đã mở một chai sâm banh, và anh nâng ly với em. Đó không phải là cái nâng ly thân thiện, mà là một sự hùng biện. Anh đã nói, với em, cô vợ hám lợi của anh – chúc cho có ngày em sẽ hối tiếc vì đã quay lưng lại với anh!"

"Anh có nên nói cho em biết," anh tiếp tục chua chát, "là anh đã cảm thấy thế nào khi cuối cùng anh nhận ra mỗi phụ nữ anh đưa lên giường đều tóc vàng, như em, với đôi mắt xanh, như em, và anh đã vô thức làm tình với em không?"

"Thật là ghê tởm," Meredith thì thầm, mắt cô mở to vì sốc.

"Đó chính xác là những gì anh đã cảm thấy!" Anh lại đứng trước mặt cô, và giọng anh có vẻ dịu lại, nhưng không đáng kể. "Và vì chúng ta đang thú tội ở đây ngay lúc này, đến lượt em."

"Ý của anh là gì?" Meredith nói, không thể tin mọi thứ anh vừa nói, nhưng lại nửa tin nửa ngờ rằng những gì anh đang nói cho cô nghe là những gì anh tin là thật.

"Chúng ta hãy bắt đầu với phản ứng hoài nghi của em khi anh nói có cái gì đó giữa chúng ta trong suốt ngần ấy thời gian."

"Không có gì giữa chúng ta cả!"

"Em không thấy kỳ quặc là chẳng ai trong chúng ta tái hôn trong ngần ấy năm sao?"

"Không."

"Và, ở trang trại, khi em đòi thoả thuận ngừng bắn, lúc đó em không có chút cảm giác nào với anh sao?"

"Không!" Meredith nói, nhưng cô biết mình đang nói dối.

"Còn lúc ở văn phòng anh," anh thắc mắc, bắn ra câu hỏi với cô như một người thẩm tra, "khi anh xin em một thoả thuận ngừng bắn?"

"Em không cảm thấy gì cả, cả hai lần đó, ngoại trừ... ngoại trừ một tình bằng hữu," cô nói hơi tuyệt vọng.

"Và em yêu Reynolds?"

"Đúng!"

"Vậy thì em đã làm cái quái gì trên giường với anh cuối tuần qua vậy?"

Meredith hít một hơi run run. "Nó chỉ là một chuyện ngẫu nhiên. Nó không có ý nghĩa gì cả. Chúng ta đang cố an ủi nhau, tất cả chỉ có vậy. Nó chỉ là... vui vẻ, không hơn."

"Đừng nói dối anh! Chúng ta không thể nhận được đủ từ nhau trong cái giường đó, và em biết rõ điều đó!" Khi cô tiếp tục im lặng một cách ương ngạnh, ngoan cố, anh ép cô quyết liệt hơn. "Và em hoàn toàn không muốn làm tình với anh nữa chứ gì?"

"Đúng!"

“Em có vui lòng cho anh năm phút để chứng minh là em sai không?”

“Không,” Meredith đốp lại.

“Em thực sự nghĩ,” anh nói thêm lặng lẽ, “là anh ngây thơ đến nỗi không biết em muốn anh nhiều như anh muốn em, ngày hôm đó ở trên giường à?”

“Em chắc chắn là anh có đủ kinh nghiệm để đánh giá một người đàn bà cảm thấy như thế nào chỉ qua một cái thở dài yếu ớt!” Meredith bắn lại, quá tức giận để nhận biết cô đang thừa nhận những gì khi cô bổ sung, “Nhưng với sự liều lĩnh để làm tổn thương sự tự tin đáng ghét của anh, em sẽ nói cho anh biết chính xác em đã có cảm giác như thế nào vào ngày hôm đó! Em có cảm giác như em đã luôn cảm thấy mỗi lần lên giường với anh – ngây thơ, lóng ngóng, và vụng về!”

Matt trông có vẻ sẵn sàng để bùng nổ. “Em cái gì?”

“Anh đã nghe em nói rồi đấy,” cô nói, nhưng sự thoả mãn của cô với phản ứng kinh ngạc của anh rất ngắn ngủi, bởi thay vì bị chọc tức do đã đánh giá sai về cảm giác của cô, anh chống tay sau kệ lò sưởi và bắt đầu cười. Matt cười cho đến khi Meredith quá tức giận và cố tránh đi chỗ khác, rồi anh đột ngột tỉnh táo.

“Anh xin lỗi,” anh nói một cách ăn năn, nét dịu dàng kỳ lạ ánh lên trong mắt anh. Đưa tay lên, Matt vuốt ve gò má mịn màng của cô, kinh ngạc và thích thú một cách không biết xấu hổ là với tất cả những ham muốn khoái lạc bẩm sinh của cô, rõ ràng là cô đã không ngủ với nhiều người. Bởi nếu vậy, thay vì cảm thấy vụng về trên giường với anh, cô chắc chắn phải biết cô đã làm cho cơ thể anh biến thành địa ngục với một cái vuốt ve đơn giản. “Chúa ơi, em thật đẹp,” anh thì thầm. “Cả bên trong lẫn bên ngoài”. Anh cúi đầu, định hôn cô, nhưng cô tránh mặt ra, vì vậy anh hôn lên tai cô.

“Nếu em hôn đáp lại anh,” anh thì thầm khàn khàn, lướt môi dọc xương hàm cô, “anh sẽ tăng lên sáu triệu đô-la. Nếu em lên giường với anh đêm nay,” anh tiếp tục, cố tập trung vào mùi nước hoa và sự mịn màng của làn da cô, “anh sẽ mang lại cho em cả thế giới. Nhưng nếu em dọn về ở chung với anh,” anh tiếp tục, lướt môi qua má đến khoé môi cô, “anh sẽ làm nhiều hơn nữa.”

Không thể quay mặt xa hơn nữa vì cánh tay anh cản đường, và không thể xoay mình hơn nữa vì cơ thể anh cản đường, Meredith cố truyền đạt sự khinh thị trong giọng nói của mình và cùng một lúc lờ đi sự khêu gợi của lưỡi anh ở tai cô. “Sáu triệu đô-la và cả thế giới!” Cô nói run run. “Còn gì khác mà anh có thể cho em nếu em dọn về ở chung với anh?”

“Thiên đường.” Ngẩng đầu lên, Matt nâng cằm cô lên và buộc cô phải xoay lại nhìn anh. Bằng giọng nói đau đớn, trang trọng, anh nói, “Anh sẽ mang lại thiên đường cho em trên một cái đĩa bằng vàng. Bất cứ thứ gì em muốn – mọi thứ em muốn. Dĩ nhiên anh đi cùng với nó. Đó là một đề nghị trọn gói đấy.” Meredith nuốt cái ực, bị thôi miên bởi ánh nhìn tan chảy trong đôi mắt xám và giọng nói trầm trầm của anh. “Chúng ta sẽ là một gia đình,” anh tiếp tục, mô tả thiên đường anh đang đưa ra trong khi lại cúi đầu xuống sát cô. “Chúng ta sẽ có con... anh thích sáu đứa,” anh trêu chọc, môi anh hôn lên thái dương cô. “Nhưng một đứa cũng được. Em không phải quyết định ngay bây giờ.” Cô hít một hơi đứt quãng và Matt quyết định anh đã đẩy vấn đề đi quá xa với mức độ mà anh dám làm trong một đêm. Đột ngột đứng thẳng, anh lắc nhẹ cằm cô. “Hãy suy nghĩ về nó,” anh đề nghị với nụ cười đến tận mang tai.

Meredith ở trong trạng thái ngẩn ngơ vì sốc và hoài nghi khi anh quay gót đi ra cửa mà không nói một lời nào khác. Cánh cửa đóng đằng sau anh, và cô nhìn chằm chằm vào nó, tâm trí cố hấp thụ mọi điều anh vừa nói. Với đến cái lưng ghế như một người mù, cô đi vòng qua nó và ngồi phịch xuống, không biết nên cười hay khóc. Anh hẳn là đang nói dối. Anh hẳn là điên. Chỉ chuyện đó mới giải thích được sự theo đuổi kiên quyết của anh với một mục tiêu ngu ngốc mà

rõ ràng anh đã xác lập cho mình mười một năm trước – chứng minh anh xứng đáng để kết hôn với cô, với một Bancroft. Cô đã đọc các bài báo về những vụ tranh chấp trong kinh doanh giữa anh với các đối thủ cạnh tranh hay mục tiêu tiếp quản, và chúng luôn viết rằng anh hầu như là một người làm mọi cách để đạt được mục tiêu.

Rõ ràng – Meredith nhận biết trong cơn cuồng loạn, hoang mang – cô thật sự là "mục tiêu tiếp quản" mới nhất của Matthew Farrell. Cô không thể – sẽ không – để cho mình tin anh thực sự yêu cô trong ngần ấy năm sau khi họ chia tay. Chúa ơi, anh thậm chí còn không bao giờ nói anh yêu em với cô sau khi họ đã kết hôn – ngay cả khi ở đỉnh cao của khoái cảm.

Tuy nhiên, cô tin một vài điều anh đã nói với cô đêm nay: có lẽ anh đã sử dụng những năm đầu tiên đó làm việc như điên để chứng minh với cô, và chắc chắn cả với cha cô, là anh có thể làm giàu. Nó nghe rất giống Matt, cô nghĩ với nụ cười gượng gạo – và cả chuyện nâng ly sâm banh với cô vào đêm tài sản của anh đạt mức một triệu đô-la. Trả thù cho đến tận phút cuối, cô quyết định với vẻ thích thú. Chẳng có gì lạ khi anh đã trở thành một kẻ đáng sợ trong giới kinh doanh! Còn một điều nữa Matt đã nói thật là: luôn có một cái gì đó giữa họ. Cô nghĩ về điều ấy với cảm giác ấm áp. Từ chính đêm đầu tiên cô gặp anh, có một mối quan hệ không thể giải thích được đã ngay lập tức xuất hiện giữa họ, và một sự ràng buộc nhanh chóng kéo họ lại gần nhau hơn trong những ngày ở trang trại cách đây đã lâu. Cô đã cảm thấy nó, nhưng nó đến như một cú sốc khi khám phá ra rằng Matt cũng biết điều đó. Mối quan hệ không thể cắt nghĩa được cũng đã trỗi dậy vào cái ngày ăn trưa tồi tệ của họ khi anh trêu chọc cô về chuyện cô không biết mình muốn uống gì. Nó lại nở hoa ở trang trại, khi cô đặt bàn tay cô vào trong tay anh và đòi một thoả thuận ngừng bắn, sau đó lớn nhanh, rực rỡ hơn, khi họ ngồi với nhau trong phòng khách đêm đó, nói về chuyện kinh doanh. Xét trên một khía cạnh nào đó, như thể họ đã gần như là bạn bè lâu năm. Cô không thể thực sự ghét Matt vì bất cứ điều gì.

Thở dài, Meredith đứng dậy, tắt đèn, và bắt đầu đi về phía phòng ngủ của cô. Cô đang đứng bên cạnh giường, cởi nút áo, khi những lời hứa còn lại của anh, những lời mà cô cứng rắn quên đi, thì thầm dữ dội qua tâm trí cô, và bàn tay cô dừng lại trên nút áo. 'Lên giường với anh đêm nay và anh sẽ mang lại cho em cả thế giới. Dọn về ở chung với anh, và anh sẽ mang thiên đường cho em trên một cái đĩa bằng vàng. Bất cứ thứ gì em muốn – mọi thứ em muốn. Dĩ nhiên anh đi cùng với nó. Đó là một đề nghị trọn gói đấy.'

Bị thôi miên bởi hồi tưởng đó, Meredith đứng bần thần, sau đó cô lắc mạnh đầu và cởi nút áo. Người đàn ông này tuyệt đối gây chết người. Chẳng có gì lạ khi phụ nữ bị đốn ngã hàng loạt dưới chân anh. Chỉ một hồi tưởng về giọng nói thì thầm của anh rót vào tai cô cũng đang làm cho tay cô run rẩy! Thật sự, cô quyết định khi cố nén nụ cười thiếu can đảm, nếu anh có thể đóng chai tất cả sức quyến rũ tình dục tuyệt vời, anh không cần phải làm việc để kiếm tiền. Nụ cười của Meredith nhạt đi khi cô tự hỏi có bao nhiêu người phụ nữ khác đã được anh đề nghị dâng tặng thiên đường, và sau đó cô nhận ra câu trả lời phải là không. Tất cả báo chí đã đăng tin một cách điên cuồng về cuộc sống cá nhân của anh, cô chưa bao giờ nhìn thấy mẩu thông tin hàm ý cách sống khác của anh ngoài chuyện sống một mình. Cô chợt cảm thấy khá hơn khi nhớ lại chuyện đó. Và cô quá kiệt sức với tình trạng rối bời của hai ngày vừa qua để có thể tự hỏi liệu chuyện này có hơi kỳ quặc không.

Khi lên giường, suy nghĩ của cô hướng về Parker và tinh thần của cô chùng xuống. Cả ngày cô đã mong là anh sẽ gọi. Bất chấp cái cách mà họ đã chia tay, cô biết từ tận đáy lòng là không ai muốn chấm dứt hôn ước. Có lẽ anh đang chờ cô gọi trước. Cô quyết định ngày mai cô sẽ gọi cho anh và cố gắng một lần nữa giải thích cho anh hiểu.

Chương 43

"Chào buổi sáng, Matt," Joe chào khi Matt chui vào ghế sau chiếc limo lúc 8 giờ 15 phút sáng hôm sau, sau đó anh ta bứt rứt nhìn vào tờ báo gấp lại trong tay Matt và hỏi thêm, "Mọi... mọi thứ ổn chứ? Ý tôi là giữa anh và vợ anh ấy?"

"Không hẳn là vậy," Matt trả lời khô khốc. Lờ đi tờ *Chicago Tribune* mà anh thường đọc trong xe mỗi sáng, Matt duỗi thẳng hai chân ra phía trước và nhìn chằm chằm ra cửa sổ xe. Nụ cười yếu ớt thoáng hiện trên miệng anh khi chiếc xe limo hòa vào dòng xe cộ, và anh nghĩ về Meredith. Vài phút trôi qua trước khi Matt nhận thấy sáng nay xe của anh không di chuyển một cách táo tợn như mọi khi. Không hiểu được, anh nhìn lên và thấy Joe đang nhìn anh qua kính chiếu hậu. "Có điều gì làm cho anh bận tâm à?" Matt hỏi.

"Không, tại sao?"

"Anh đã không tận dụng cơ hội để cắt ngang chiếc xe giao hàng." Im lặng, Joe rút ánh mắt chằm chằm của mình ra khỏi gương, đạp chân ga, và Matt để cho suy nghĩ của anh trở về một cách dễ chịu với Meredith. Anh cứ vẩn vơ nghĩ về cô cho đến khi anh đến toà nhà Haskell, rồi anh buộc mình bắt đầu nghĩ đến những công việc trong ngày đang chờ đợi mình khi bước ra khỏi xe dưới tầng hầm.

"Chào buổi sáng, Eleanor," anh nói với nụ cười đến tận mang tai khi bước ngang qua văn phòng thư ký và mở cửa phòng anh. "Sáng nay nhìn bà rất đẹp."

"Chào buổi sáng," bà cố nói với cái giọng không tỏ ra khác lạ, hết hồn. Theo thường lệ thì nghi thức buổi sáng là: bà đi theo anh vào văn phòng của anh và đứng cạnh bàn với cuốn sổ trong một tay, lời nhắn điện thoại và thư của anh ở tay kia, sẵn sàng viết ra những chỉ thị của anh để xử lý từng lời nhắn. Matt thấy bà nhìn chằm chằm vào tờ báo khi anh ném nó lên bàn anh, nhưng sự chú ý của anh chuyển hướng đến chồng tin nhắn điện thoại dày cộm mà bà đang cầm. "Các cuộc gọi đó là của ai?"

"Các phương tiện truyền thông," bà trả lời với vẻ bực bội khi bắt đầu lật qua chúng. "Tờ *Tribune* đã gọi bốn lần và tờ *Sun-Times* đã gọi ba lần. *UPI* đang đợi máy trên bàn làm việc của tôi ngay lúc này, còn tờ *Associated Press* thì ở dưới lầu, cùng với phóng viên từ các đài phát thanh và truyền hình địa phương. Cả bốn đài lớn đã gọi, bao gồm cả CNN. Tạp chí *People* muốn nói chuyện với anh, nhưng tờ *National Tattler* muốn nói chuyện với tôi – họ đã nói họ 'muốn biết những chuyện xấu từ quan điểm của một thư ký.' Tôi đã gác máy. Anh còn có hai cuộc gọi từ những người vô danh phỏng đoán anh phải là dân gay chính hiệu, và một cuộc gọi từ cô Avery, cô ấy bảo tôi nói với anh rằng anh là đồ con hoang lừa gạt. Tom Anderson gọi hỏi liệu ông ấy có thể giúp gì, và bảo vệ ở dưới lầu gọi xin thêm tiếp viện để ngăn cản những nhà báo định xông lên đây." Bà ngừng lại và nhìn lướt qua anh. "Tôi đã giải quyết chuyện đó rồi."

Cau mày, trong đầu Matt sắp xếp lại hoạt động kinh doanh của Intercorp với những công ty khác, cố nghĩ xem điều gì đã gây ra phản ứng trong công chúng như thế. "Có chuyện gì xảy ra mà tôi không biết à?"

Bà gật đầu buồn rầu chỉ tờ báo trên bàn làm việc của Matt. "Anh mở nó ra chưa?"

"Chưa," Matt nói, với lấy tờ *Tribune* và bực dọc mở nó ra, "nhưng nếu có chuyện gì đó xảy ra đêm qua để gây ra sự hỗn độn của báo chí, Anderson lẽ ra nên gọi cho tôi lúc..." Anh nhìn lướt qua trang đầu của tờ báo, và trong giây lát không thể hấp thụ cú sốc: Những tấm hình của Meredith, chính anh, và Parker Reynolds đang chòng chọc nhìn lại anh dưới hàng tít to:

LUẬT SƯ GIẢ MẠO THÚ NHẬN ĐÃ LỪA GẠT
CÁC THẦN CHỦ NỔI TIẾNG.

Matt vồ lấy tờ báo, đọc kỹ câu chuyện kèm theo, quai hàm anh bạnh ra.

'Đêm qua, cảnh sát ở Belleville, Illinois, đã bắt giữ
Stanislaus Spyzhalski, 45 tuổi, về tội gian lận và hành nghề luật sư không có giấy phép. Theo Cục Cảnh sát Belleville, Spyzhalski thú nhận đã lừa gạt hàng trăm khách hàng hơn mười lăm năm qua bằng cách làm giả chữ ký của các quan toà trong các hồ sơ mà hắn ta không bao giờ nộp. Trong đó có cả quyết định ly hôn mà hắn ta khẳng định là đã được thuê để giải quyết cách đây một thập niên cho người thừa kế cửa hiệu bách hóa Meredith Bancroft với người chồng của cô, nhà tư bản công nghiệp Matthew Farrell. Ngay trong tháng này, Meredith Bancroft vừa công bố đính hôn với nhà tài phiệt Parker Reynolds...'

Thốt ra lời nguyền rủa cáu kỉnh, Matt ngước lên từ bài báo, nhanh chóng suy tính hậu quả có thể xảy ra, sau đó anh nhìn bà thư ký, bắt đầu dồn dập đưa ra những chỉ thị: "Gọi ngay Pearson và Levinson cho tôi, sau đó tìm phi công của tôi. Gọi Joe O' Hara chuẩn bị xe và bảo anh ta sẵn sàng đợi nghe hướng dẫn, đồng thời gọi điện thoại cho vợ tôi."

Eleanor gật đầu rời khỏi, và Matt đọc hết bài báo.

'Các viên chức nói là họ vốn đã được báo động về
Spyzhalski bởi một người đàn ông ở Belleville cố đòi cho được bản sao quyết định hủy hôn của anh ta tại tòa án St. Clair County. Cảnh sát Belleville đã tìm được một số hồ sơ của Spyzhalski, nhưng kẻ tình nghi không chịu đưa ra phần còn lại trước cuộc xét xử vào ngày mai, mà hắn ta định tự đại diện cho mình. Cả Farrell, Bancroft, lẫn Reynolds vẫn chưa phát biểu gì... Chi tiết cuộc ly hôn giữa Bancroft – Farrell vẫn còn trong vòng nghi vấn, nhưng phát ngôn viên của Cục Cảnh sát nói rằng họ tin chắc là Spyzhalski, kẻ mà họ mô tả như một gã vênh váo và không biết hối lỗi, sẽ cung cấp chúng...'

Tim Matt tê cứng khi nghĩ đến tình huống chi tiết vụ ly hôn bị tiết lộ. Meredith đã ly dị anh với lý do bị bỏ rơi quá tàn nhẫn – điều đó sẽ làm cho cô vợ trẻ kiều hãnh của anh trở nên đáng thương và không có khả năng tự vệ khi báo chí tìm được ngọn ngành câu chuyện về cô. Chắc chắn điều này sẽ hủy hoại hình ảnh nữ Tổng giám đốc lâm thời của một tập đoàn quốc gia, người hy vọng sẽ được bổ nhiệm vào chức Tổng giám đốc chính thức khi bố cô nghỉ hưu.

Câu chuyện được tiếp tục trên trang ba, và Matt giật mạnh trang báo lên rồi nghiến chặt răng với những gì anh thấy. Dưới đoạn chú thích đậm nét **Cuộc tình tay ba?** là một tấm ảnh Meredith cười với Parker khi họ nhảy tại một bữa tiệc từ thiện ở Chicago, và bức ảnh Matt nhảy với một phụ nữ tóc đỏ tại một vũ hội từ thiện ở New York. Bên dưới đó là một câu chuyện khởi đầu bằng việc Meredith đối xử lạnh nhạt với Matt ở buổi diễn opera vài tuần trước đây, rồi đi vào chi tiết thói quen hẹn hò riêng của họ. Matt nhấn nút hệ thống liên lạc nội bộ đúng lúc Eleanor vội vã đi vào văn phòng anh. "Chuyện quái gì xảy ra với những cuộc gọi mà tôi đã bảo bà gọi vậy?" Anh yêu cầu.

"Pearson và Levinson không thể liên lạc được cho đến chín giờ," bà báo cáo. "Phi công của anh đang kiểm tra những động cơ mới bằng một chuyến bay ngay lúc này, và tôi đã nhắn anh ta gọi lại ngay khi anh ta hạ cánh, khoảng hai mươi phút nữa. Joe O' Hara đang trên đường về đây với chiếc xe. Tôi đã bảo anh ta chờ ở bãi đỗ xe, để tránh các phóng viên dưới lầu…"

"Thế còn vợ tôi thì sao?" Matt cắt ngang, không biết là anh đã tự động gọi cô như thế lần thứ hai trong vòng năm phút.

Thậm chí Eleanor nhìn cũng căng thẳng. "Thư ký của cô ấy nói là cô ấy còn chưa đến, và dù là cô ấy đã đến, chỉ thị của cô ấy vẫn là tất cả những gì anh muốn nói giữa hai người sẽ được xử lý qua các luật sư."

"Chuyện đó sẽ phải thay đổi," Matt nói ngay. Đưa một tay lên gáy, anh lơ đãng chà cơ bắp căng thẳng, muốn đến với Meredith trước khi cô cố gắng xử lý chuyện này. "Giọng nói của cô thư ký

khi nói chuyện với bà – nghe có giống như mọi thứ vẫn bình thường đằng đó không?"

"Giọng cô ta nghe như thể cô ta đang bị bao vây."

"Vậy là cô ta đang nhận được những cuộc gọi giống như những cuộc gọi mà bà đã nhận được sáng nay." Rời khỏi bàn, Matt chộp lấy áo choàng và đi về phía cửa. "Bảo các luật sư và phi công gọi lại cho tôi bằng số của Meredith," anh ra lệnh. "Và gọi bộ phận quan hệ công chúng của chúng ta. Bảo với bất cứ người phụ trách nào là phải giữ cho báo chí đừng làm rùm beng lên ở đây và đừng gây nên sự thù địch với họ. Thực ra, nên cư xử với họ thật tốt và hứa với họ sẽ có lời tuyên bố chính thức vào chiều nay lúc… một giờ. Tôi sẽ gọi từ văn phòng của Meredith và thông báo với bộ phận quan hệ công chúng nơi họ có thể tổ chức buổi họp báo chiều nay. Trong khi chờ đợi, hãy mang đến cho các phóng viên bữa ăn sáng muộn chết tiệt hoặc cái gì đó cũng được."

"Anh nghiêm túc về chuyện đồ ăn hả?" Bà hỏi, biết phương pháp đối phó đối với báo chí của anh mỗi khi bị họ xâm phạm vào đời tư hoặc là tránh né hoặc là bảo với họ, bằng những lời hơi khác, là cút xuống địa ngục đi.

"Tôi không đùa đâu," Matt rít lên. Anh ngừng lại ở cánh cửa với một chỉ thị cuối cùng. "Gọi cho Reynolds Parker. Chắc anh ta cũng đang bị giới truyền thông bao vây. Bảo anh ta gọi cho tôi ở văn phòng của Meredith, và nói cho anh ta biết là anh ta sẽ phải nói với báo giới đúng như những lời chúng ta sắp nói với họ ở đây."

Lúc 8 giờ 35 phút Meredith bước ra khỏi thang máy và tiến về văn phòng của cô, vui mừng vì sẽ phải làm việc và thoát khỏi những suy nghĩ về Matt đã làm cho cô không ngủ được suốt cả đêm qua và ngủ quên sáng nay. Ở đây, ít ra cô cũng buộc phải đặt vấn đề cá nhân qua một bên và tập trung vào công việc.

"Chào buổi sáng, Kathy," cô nói với nhân viên tiếp tân, sau đó liếc nhìn khu vực vắng vẻ xung quanh. Những người điều hành là những người làm việc rất muộn, hiếm khi đi làm trước chín giờ, nhưng nhân viên thuộc bộ phận văn phòng thường sẵn sàng làm việc lúc 8 giờ 30, từ trước đến nay vẫn vậy. "Mọi người đi đâu cả rồi? Chuyện gì đang xảy ra vậy?" Cô hỏi.

Kathy há hốc miệng nhìn cô và nuốt vẻ bối rối. "Phyllis đang ở dưới lầu nói chuyện với bộ phận an ninh. Những cuộc điện thoại của cô đang được giữ tại tổng đài. Tôi nghĩ là hầu hết mọi người đang ở phòng cà phê."

Cau mày, Meredith lắng nghe tiếng chuông điện thoại không được trả lời vọng đến từ đầu và cuối hành lang. "Sinh nhật của ai hả?" Cô hỏi. Thói quen của mọi người trên hai tầng hành chính là nán lại ở phòng cà phê vào ban ngày để uống cà phê và ăn bánh sinh nhật mỗi khi đến sinh nhật của ai đó, nhưng trước kia chưa bao giờ có tình trạng vắng mặt hàng loạt nhân viên một cách khác thường và không thể chấp nhận được như thế này. Sinh nhật cô là vào thứ Bảy tuần này, Meredith chợt nhớ ra, và trong chốc lát cô tự hỏi liệu có phải là có một bữa tiệc bất ngờ đang được tổ chức sớm cho cô.

"Tôi không nghĩ đó là một bữa tiệc," Kathy nói một cách khó khăn.

"Ồ," Meredith nói, chết lặng bởi sự cẩu thả chưa từng có này của những nhân viên văn phòng bình thường rất chu đáo. Dừng lại ở văn phòng của cô để cởi áo choàng và bỏ cặp, cô tiến thẳng đến phòng cà phê. Ngay phút cô đi đến chỗ bình cà phê, hai tá cặp mắt dán chặt vào người cô. "Nghe như có một cuộc diễn tập phòng cháy chữa cháy ở ngoài kia ấy, thưa quý vị," Meredith nói với nụ cười tỏ vẻ thành thật, hơi ngạc nhiên bởi sự im lặng căng thẳng và những cái nhìn chằm chằm ngày càng lan rộng của đám đông, mà dường như tất cả họ đều đang cầm báo. "Còn chuyện trả lời một vài cuộc điện thoại ngoài đó thì sao?" Cô nói thêm – một cách không cần thiết, vì họ đã nhanh chóng rút khỏi, lầm bầm những lời "chào buổi sáng" và "xin lỗi."

Meredith vừa mới ngồi xuống bàn làm việc của cô và uống ngụm cà phê đầu tiên thì Lisa chạy vào văn phòng cô, ôm một chồng báo khổng lồ. “Mer, tớ thật lòng xin lỗi!” Lisa thốt ra. “Tớ đã mua tất cả các bản sao chết tiệt từ các tờ báo nổi tiếng để họ không thể bán nữa. Đó là cách duy nhất mà tớ có thể nghĩ ra để giúp cậu!”

“Giúp tớ ư?” Meredith hỏi với nụ cười giật mình.

Miệng Lisa há hốc, và cô ôm đống báo chặt hơn, như thể để giấu chúng. “Cậu chưa đọc báo sáng nay, phải không?”

Sự báo động chạy xuống tận xương sống Meredith. “Chưa, tớ đã ngủ quên và không có thời gian. Sao thế? Có chuyện gì vậy?”

Với vẻ miễn cưỡng rõ ràng, Lisa từ từ đặt chồng báo lên bàn làm việc của Meredith. Meredith rời mắt khỏi khuôn mặt nhợt nhạt của Lisa, nhìn vào đống báo, sau đó gần như nhổm dậy khỏi ghế của cô. “Ôi, Chúa tôi!” Cô thở hổn hển, nhìn chằm chằm vào bản in. Cô đặt tách cà phê xuống và đứng lên, buộc mình đọc chậm hơn. Sau đó cô lật đến trang ba rồi đọc những tin tức giật gân và cá nhân hơn trên trang đó. Đọc xong, cô nhìn Lisa với vẻ hoảng sợ thẫn thờ trong mắt cô. “Ôi, Chúa ơi,” cô lại thều thào.

Cả hai người nhảy dựng lên khi Phyllis đóng sầm cánh cửa phòng Meredith và vội vã đi về phía họ. “Tôi đã ở chỗ bảo vệ,” cô nói, mái tóc ngắn của cô rối bù, như thể cô đã cào những ngón tay vào tóc. “Đầy phóng viên tại cửa chính chờ chúng ta mở cửa. Họ đã bắt đầu chặn các nhân viên ở lối vào, vì vậy Mark Braden đã để cho tất cả bọn họ vào và bảo họ đến phòng hội nghị. Điện thoại đã và đang reo muốn bể chuông. Hầu hết là các cuộc gọi từ phóng viên, nhưng cô còn có hai cuộc gọi từ hai thành viên trong ban quản trị muốn nói chuyện với cô ngay. Ông Reynolds đã gọi ba lần và ông Farrell gọi một lần. Mark Braden muốn có chỉ dẫn. Tôi cũng vậy!”

Meredith cố gắng tập trung, nhưng bên trong cô đang run rẩy vì sợ hãi. Sớm muộn gì giới phóng viên cũng sẽ đào bới lên lý do cuộc hôn nhân của cô với Matt. Ai đó sẽ nói ra – người làm, các hộ lý ở bệnh viện – và cả thế giới sắp biết rằng cô đã từng là một kẻ ngu ngốc, một cô gái vị thành niên mang thai với một người đàn ông bất đắc dĩ và phải lấy anh ta làm chồng. Sĩ diện và sự riêng tư của cô sắp sửa bị xé nát thành từng mảnh. Những người khác phạm lỗi và phạm luật, cô nghĩ chua chát, đều có thể vượt qua lỗi lầm đó. Nhưng không phải cô – cô phải trả hết lần này đến lần khác và trả mãi.

Rồi nó bất ngờ đánh vào cô – những người khác sẽ nghĩ gì khi gã luật sư giả mạo đó tiết lộ chi tiết vụ ly hôn của cô? Cô cảm thấy căn phòng nghiêng ngả một cách đáng sợ. Cô sẽ không chỉ bị mô tả như một thiếu nữ quan hệ tình dục bừa bãi không thèm nghĩ đến biện pháp tránh thai, mà còn trở thành kẻ bị bỏ rơi một cách tàn nhẫn đáng thương.

Và Parker – Chúa ơi, Parker là một chủ ngân hàng đứng đắn và báo chí sẽ kéo anh ấy vào mớ hỗn độn này.

Cô đột nhiên nghĩ về Matt và những gì sẽ xảy ra với anh, và cô cảm thấy sắp ngất. Khi mọi người biết được anh đã đối xử với cô vợ nhỏ bé có thai của anh nhẫn tâm như vậy, sau đó còn ruồng bỏ cô, danh tiếng và hình ảnh của anh sẽ bị phá hủy đến mức không thể tưởng tượng được...

“Meredith, làm ơn… nói cho tôi biết phải làm những gì đi”. Giọng nói như khẩn cầu của Phyllis dường như vọng đến từ rất xa. “Điện thoại trên bàn làm việc của tôi đang reo đây này.”

Lisa giơ tay lên. “Để cho cô ấy có thời gian suy nghĩ – cô ấy mới vừa đọc bài báo khi cô đi vào.”

Meredith hạ thấp người xuống ghế của cô, lắc đầu để xua nó đi, biết là cô phải làm một điều gì đó – bất cứ thứ gì. Vì không nghĩ ra được bất cứ một kế hoạch nào, cô nói chậm rãi, “Chúng ta

sẽ làm theo đúng trình tự mà chúng ta vẫn làm khi một việc nào đó của cửa hiệu bị đưa lên mặt báo – báo với tổng đài duyệt tất cả các cuộc gọi và chuyển những cuộc gọi của các phóng viên đến bộ phận quan hệ công chúng." Cô nuốt sự đau đớn. "Bảo Mark Braden tiếp tục giữ chân các phóng viên ở hội trường."

"Vâng, nhưng cô muốn bộ phận quan hệ công chúng nói gì với các phóng viên?"

Nhướng cao ánh mắt để nhìn Phyllis, Meredith thở một hơi đứt quãng và thừa nhận, "Tôi còn chưa biết. Cứ việc nói họ đợi…" cô sững lại vì có tiếng gõ cửa phòng cô, và cả ba người đều quay lại khi nhân viên tiếp tân ló đầu vào và nói với vẻ hồi hộp, "Tôi xin lỗi đã quấy rối cô, cô Bancroft, nhưng ông Farrell đang ở đây, và anh ấy… anh ấy khăng khăng muốn gặp cô. Tôi không nghĩ anh ấy sẽ chấp nhận chữ 'Không' cho câu trả lời. Tôi có nên dùng điện thoại của cô gọi cho bảo vệ không?"

"Không!" Meredith nói, tự trấn tĩnh bản thân với sự đối mặt chính đáng với Matt. "Phyllis, cô có thể đưa anh ấy đến đây chứ?"

Matt chờ đợi sốt ruột tại bàn tiếp tân, lờ đi sự tò mò thích thú mà sự hiện diện của anh đang tạo ra giữa các thư ký, các nhân viên cùng những người điều hành vừa bước ra khỏi thang máy. Nhìn thấy nhân viên tiếp tân xuất hiện từ văn phòng của Meredith với một phụ nữ khác, anh bước tới, chuẩn bị sẵn sàng để vượt qua hoặc đi vòng qua hai người phụ nữ nếu Meredith dại dột không chịu gặp anh. "Ông Farrell," cô gái tóc nâu sậm màu hấp dẫn ở lứa tuổi ngoài đôi mươi cất tiếng, giọng nói có vẻ như đã quen xử lý những trường hợp như thế này mặc dù nụ cười của cô có vẻ ngập ngừng, "Tôi là Phyllis Tilsher, thư ký của cô Bancroft. Tôi xin lỗi đã để anh phải đợi. Xin anh vui lòng đi cùng tôi."

Cố gắng không đi nhanh hơn cô thư ký, Matt để cho cô ta đưa anh đến văn phòng của Meredith, nơi cô đẩy cánh cửa mở ra và bước sang một bên. Ở một thời điểm khác, cảnh tượng không thể tin nổi mà Matt đang nhìn thấy sẽ làm cho anh đầy hãnh diện: Ngồi đằng sau cái bàn nam tước ở đầu kia căn phòng đóng ván kẻ ô sang trọng chứng tỏ sự giàu sang và địa vị, với mái tóc vàng búi cao sáng ngời, Meredith Bancroft trông giống như một vị vua trẻ, người lẽ ra nên được ngồi lên ngai vàng thay vì cái ghế với lưng tựa cao – một vị vua đang rất lo lắng nhợt nhạt vào lúc này. Rời mắt khỏi cô, anh nhìn lướt qua cô thư ký và không nhận thức được là mình đang bắt đầu chỉ huy. "Tôi đang đợi hai cuộc gọi sẽ được gọi đến đây," anh nhanh chóng nói với cô thư ký, "báo cho tôi biết ngay khi cô nhận được chúng. Nói với bất cứ một người nào khác, những ai gọi đến, là chúng tôi đang có một cuộc họp về ngân quỹ không thể bị quấy rầy, và đừng để bất cứ một người nào khác bước qua cửa!"

Phyllis gật đầu và vội vàng rời khỏi, đóng cánh cửa lại phía sau lưng cô. Matt đi đến gần Meredith, cô cũng từ từ đứng lên rồi đi vòng qua bàn để đến bên anh. Hất đầu về cô gái tóc đỏ đứng gần cửa sổ đang quan sát anh với sự thích thú không che giấu, Matt hỏi, "Cô ta là ai?"

"Lisa Pontini," Meredith lơ đãng nói, "một người bạn lâu năm của em. Để cho cô ấy ở lại. Tại sao," cô nói thêm với trạng thái tê cứng và bối rối, "chúng ta lại có một cuộc họp về ngân quỹ ở đây?"

Matt nhớ tên Lisa Pontini từ nhiều năm trước đây. Cố nén thôi thúc kéo Meredith vào vòng tay anh và an ủi cô – cả hai điều mà anh biết là cô sẽ từ chối – Matt mỉm cười trấn an và cố ý thêm vào sự trêu chọc rất dễ nhận ra trong giọng nói của anh. "Nó sẽ làm cho đám nhân viên tạm thời bớt lo lắng vì đó là vấn đề kinh doanh đơn điệu nhất thường xảy ra ở đây. Em có thể nghĩ ra được bất cứ thứ gì đơn điệu hơn là ngân quỹ không?" Cô cố cười với thứ lôgic hài hước của anh, vì vậy Matt nói với một giọng hoàn toàn có sức thuyết phục, "Có rất ít may mắn là chúng ta sẽ vượt qua chuyện này chỉ với vài vết xước và không có sẹo. Bây giờ, em sẽ tin anh và làm những gì anh yêu cầu chứ?"

Meredith nhìn chằm chằm vào Matt trong khi cô nhận thức được là thay vì trách cô và cha cô

trong khổ nạn này, anh đang thực sự bước vào và giúp đỡ. Cô từ từ đứng thẳng, cảm nhận được sức mạnh và lý trí của cô đột ngột quay trở lại. Với cái gật đầu, cô nói, "Vâng. Anh muốn em phải làm gì?"

Thay vì trả lời, Matt cười với với sự đồng ý nhanh chóng và đang dần lấy lại được can đảm của cô. "Rất tốt," anh nói nhẹ nhàng. "Tổng giám đốc một tập đoàn không bao giờ co rúm lại vì sợ."

"Nghe màu mè quá," cô kết luận, cố mỉm cười.

"Ừ." Anh cười toe toét. Anh chuẩn bị nói thêm thì hệ thống liên lạc nội bộ reo lên. Meredith nhấc ống nghe, lắng nghe, và đưa điện thoại cho anh. "Thư ký của em nói David Levinson đang ở trên đường dây đầu tiên và ai đó tên Steve Salinger đang gọi anh trên đường dây kia."

Thay vì với lấy nó, anh hỏi, "Cái điện thoại này có loa ngoài chứ?" Nhận ra là anh muốn cô có thể nghe được câu chuyện, Meredith khom người thấp hơn và ấn vào nút loa ngoài. Ngay khi cô làm vậy, Matt ấn mạnh ngón tay vào ánh sáng nhấp nháy trên đường dây số hai. "Steve," anh nói, "Lear đã sẵn sàng để bay chưa?"

"Chắc chắn, Matt. Tôi vừa mới bay một chuyến kiểm tra, nó bay rất tốt và êm."

"Tốt. Chờ chút." Matt bấm nút giữ cuộc gọi, rồi chọn đường dây kia, và nói với Levinson mà không có lời mào đầu, "Anh đọc báo chưa?"

"Tôi đã đọc chúng, cả Bill Pearson cũng vậy. Đây là một vụ hỗn độn, Matt, và sẽ còn tệ hơn. Anh có muốn chúng tôi làm gì không?"

"Có. Đi đến Belleville và tự giới thiệu với 'thân chủ mới' của anh, rồi bảo lãnh đồ con hoang đó ra khỏi tù."

"Làm cái gì?"

"Anh đã nghe tôi nói gì rồi đấy. Bảo lãnh hắn ra khỏi tù và thuyết phục hắn đưa các hồ sơ của hắn cho anh với tư cách là luật sư của hắn. Khi hắn làm vậy, anh có thể làm những gì cần thiết để giữ cho quyết định ly hôn của chúng tôi không lọt vào tay báo chí – giả sử đồ khốn kiếp đó vẫn còn giữ bản sao. Nếu hắn không chịu thì anh phải làm những gì cần thiết để thuyết phục hắn quên hết mọi chi tiết đi."

"Chi tiết gì? Hắn đã thảo ra đơn xin ly hôn cho hai người với lý do gì?"

"Lúc tôi nhận được bản sao chết tiệt đó, đầu óc tôi không hoàn toàn tỉnh táo, nhưng tôi nhớ, là do bị bỏ rơi một cách tàn nhẫn. Meredith ở đây, tôi sẽ hỏi cô ấy." Nhìn Meredith, anh dịu giọng xuống. "Em có nhớ mọi chi tiết – bất cứ thứ gì khác có thể làm mất mặt hai chúng ta không?"

"Có tấm chi phiếu mười ngàn đô-la cha em trả cho anh để đồng ý ly hôn."

"Chi phiếu gì? Anh không biết chút nào về nó và nó không được nhắc đến trong bất cứ giấy tờ nào của anh."

"Bản sao quyết định của em có nội dung đó và viết là anh đã đồng ý nhận nó."

Levinson nghe tất cả, và giọng nói của ông bốc mùi mỉa mai. "Thật là quá lắm! Báo chí sẽ có một dịp tự do bàn tán về chuyện gì không ổn với vợ anh đến nỗi anh, một người không có một xu lúc đó, lại không thể chịu đựng nổi cô ấy, thậm chí là cả với tiền của cô ấy."

"Đừng làm trò bố lịch!" Matt cắt ngang giận dữ trước khi Levinson có thể nói bất cứ điều gì khác làm cho Meredith khó chịu. "Họ sẽ tô vẽ tôi như một kẻ đào mỏ, rồi lại ruồng bỏ vợ. Tất cả chuyện phỏng đoán này không quan trọng nếu anh bắt đầu đi Belleville và kìm chế Spyzhalski

trước khi hắn ta bắt đầu phun ra mọi chuyện vào ngày mai."

"Chuyện đó không mấy dễ dàng đâu. Theo tin tức, hắn ta quyết tâm tự đại diện cho mình. Hắn ta hiển nhiên là một kẻ lập dị đang chờ đợi để được biểu diễn một màn kịch lớn vì lợi ích của toà án và báo chí."

"Thay đổi quan điểm của hắn đi!" Matt cáu kỉnh. "Xin hoãn lệnh xét xử hắn, và đưa hắn ra khỏi thành phố, đến nơi nào mà báo chí không thể tìm được hắn. Sau đó tôi sẽ giải quyết thằng con hoang đó."

"Nếu hắn có hồ sơ, chúng cuối cùng sẽ phải được đưa ra để làm bằng chứng. Và các nạn nhân khác của hắn cũng sẽ được thông báo."

"Anh có thể xử lý chuyện đó sau với các luật sư bên nguyên," Matt nói dứt khoát. "Máy bay của tôi đang đợi anh ở Midway. Gọi cho tôi khi anh giải quyết xong mọi thứ."

"Được," Levinson nói.

Không màng nói lời tạm biệt, Matt chấm dứt cuộc gọi và quay lại với phi công của anh. "Chuẩn bị để cất cánh đi Belleville, Illinois, trong vòng một giờ nữa. Anh sẽ có hai hành khách. Sẽ có ba hành khách trên đường quay lại, và anh sẽ đáp lại ở một nơi nào đó để bỏ lại một người. Họ sẽ nói cho anh biết nơi nào."

"Rõ rồi."

Khi anh gác máy, Meredith nhìn anh chằm chằm, hơi bàng hoàng bởi phương pháp và tốc độ làm việc của anh. "Anh định," cô hỏi với tiếng cười nghẹn lại, "giải quyết Spyzhalski như thế nào?"

"Để chuyện đó cho anh. Bây giờ, gọi điện thoại cho Parker Reynolds đi. Chúng ta còn chưa giải quyết xong."

Meredith ngoan ngoãn gọi cho Parker. Ngay khi anh trả lời, rõ ràng là anh xem tình huống này như địa ngục.
"Meredith, anh đang cố gắng để gặp được em suốt buổi sáng, nhưng họ chặn các cuộc gọi của em lại."

"Em thật lòng xin lỗi về tất cả những chuyện này," cô nói, quá lo lắng để nghĩ đến việc không nên trò chuyện với anh qua loa ngoài của điện thoại. "Thật sự rất tiếc là những gì em có thể nói."

"Đó không phải là lỗi của em," anh nói với tiếng thở dài cộc cằn. "Ngay bây giờ chúng ta phải quyết định những gì cần phải làm. Anh đang bị tấn công dồn dập bởi những lời khuyên và cảnh báo. Tên kiêu ngạo khốn kiếp mà em đã kết hôn vừa sai thư ký của hắn ta gọi cho anh sáng nay để đưa cho anh những chỉ thị về cách anh nên xử lý những chuyện này. Thư ký của hắn ta đấy! Sau đó hội đồng quản trị của anh quyết định anh nên có một tuyên bố công khai là anh không hề biết gì về chuyện này…"

"Đừng!" Matt cắt ngang giận dữ.

"Kẻ chết tiệt nào đã nói đừng thế?" Parker yêu cầu.

"Tôi đã nói đó, và tôi là kẻ khốn kiếp mà cô ấy đã kết hôn," Matt cáu kỉnh, mắt anh nheo lại với Lisa Pontini, người đột ngột trượt xuống khỏi bức tường, vai rung lên vì cười, tay giữ chặt lấy miệng. "Nếu anh đưa ra một thông điệp như thế, mọi người sẽ nhìn anh giống như anh đang ném Meredith vào đám chó sói."

“Tôi không có ý định làm bất cứ điều gì như vậy!” Parker giận dữ chống lại. “Meredith và tôi đã đính hôn!”

Sự trìu mến và biết ơn tràn qua Meredith. Cô đã nghĩ rằng Parker muốn chấm dứt việc đính ước của họ, nhưng bây giờ, khi mọi chuyện còn tệ hơn bao giờ hết, anh đang ủng hộ cô. Không ý thức được những gì cô đang làm, cô khẽ mỉm cười với cái điện thoại.

Matt nhìn thấy nụ cười đó và hàm của anh siết chặt, nhưng anh giữ tâm trí của mình tại vấn đề đang xảy ra. “Vào một giờ chiều nay,” anh thông báo cho Parker biết, và cả với Meredith, “anh, Meredith, và tôi sẽ có một cuộc họp báo. Khi chi tiết quyết định ly hôn của chúng tôi được công bố, Meredith sẽ trông giống như nạn nhân của một sự ruồng bỏ tàn nhẫn.”

“Tôi sẽ thực hiện phương án đó,” Parker thốt ra.

“Tốt,” Matt trả lời một cách chế nhạo. “Sau đó anh phải làm theo phần còn lại của chuyện này: trong suốt cuộc họp báo này, chúng ta sẽ biểu diễn một màn kịch của tình đoàn kết. Chúng ta sẽ tiến hành theo giả định là chi tiết vụ ly hôn sẽ bị lộ ra, và chúng ta sẽ dung hoà chúng trước.”

“Như thế nào?”

“Bằng cách đứng vững trước mặt mọi người và cư xử như một gia đình nhỏ gắn bó, những người hết lòng đồng cảm với nhau và đặc biệt là với Meredith. Tôi muốn chiều nay mỗi nhà báo, mỗi người có mặt đều có thể được nghe đầy tai và nhìn cho đã mắt, đủ no nê trong nhiều tuần để họ dần dần bước ra khỏi cuộc sống của chúng ta và biến mất hẳn. Tôi muốn khi họ rời khỏi cuộc họp báo này, họ sẽ bị chết đuối trong sự thông cảm và bị thuyết phục là không có sự khó chịu nào giữa chúng ta.” Dừng lại, Matt nhìn Meredith và nói, “Chúng ta có thể họp với tất cả các phóng viên ở đâu? Phòng họp cổ đông của Intercorp không lớn lắm.”

“Hội trường của cửa hiệu,” Meredith nhanh chóng nói. “Nó đã được trang trí cho buổi trình diễn Giáng sinh hàng năm của cửa hiệu, vì thế nó rất sạch sẽ và sẵn sàng.”

“Anh có nghe chưa?” Matt hỏi Parker.

“Rồi!”

“Vậy thì hãy đến đây ngay khi anh có thể để chúng ta có thể chuẩn bị trước,” Matt ra lệnh, và lập tức gác máy. Anh nhìn khắp người Meredith, và cách cô đang nhìn anh còn hơn cả việc tống đi sự ghen tị đang gặm nhấm anh khi cô cười với giọng nói của Parker: mắt cô tràn đầy sự thán phục, lòng biết ơn, và chút ít sợ hãi. Và hoàn toàn hiểu rõ kế hoạch của anh.

Matt sắp sửa nói điều gì đó để trấn an cô, thì Lisa đột ngột rời khỏi bức tường, môi cô run lên vì thích thú. “Tôi thường hay thắc mắc không biết anh làm thế nào để khiến Meredith ném sự thận trọng qua một bên và lên giường với anh, có thai, rồi lập gia đình, và gần như đi Nam Mỹ với anh... tất cả chỉ trong một vài ngày. Bây giờ thì tôi đã hiểu vì sao. Anh không phải là một tycoon[1], anh là một typhoon[2]. Cuốn đi bất cứ thứ gì có thể.” Cô hỏi thêm, “Anh đã bao giờ bỏ phiếu cho Đảng Dân chủ chưa?”

“Rồi,” Matt thừa nhận bằng giọng khô khan. “Sao nào?”

“Tôi chỉ thắc mắc vậy thôi,” cô nói dối, ghi nhận cái cau mày của Meredith. Nghiêm trang lại, Lisa chìa tay ra cho anh, và nói nhẹ nhàng, “Tôi rất vui là cuối cùng cũng được gặp chồng của Meredith.”

Matt toét miệng cười với cô và đáp lại cái siết tay của cô. Anh quyết định là anh thích Lisa Pontini vô cùng.

Chương 44

Với đề nghị của Matt, Meredith đã mời những người điều hành cấp cao của cửa hiệu và các quản lý tham dự cuộc họp báo, cố gắng loại bỏ sự suy diễn của các nhân viên cửa hàng bằng cách để họ thật sự chứng kiến thay vì phải nghe lại từ những người quản lý cấp cao. Để xoa dịu báo chí, bộ phận văn phòng của Bancroft phải làm việc không ngừng theo mệnh lệnh của Meredith, và bây giờ cả 150 phóng viên ai cũng đã ngồi vào chỗ của họ trong hội trường và được chiêu đãi ê hề thức ăn ngon và rượu đắt tiền.

Khi chờ ở bên cánh gà dưới sân khấu với hai người đàn ông đã vội vã đến đây để cứu viện cho cô, Meredith không chỉ cảm thấy biết ơn mà còn thấy hạnh phúc một cách kỳ quặc. Quên bẵng thoả thuận với Matt đã giáng một đòn lên người cô và cuộc tranh cãi giữa cô với Parker đêm trước; tất cả những gì quan trọng ngay lúc này là cả hai người đàn ông đều muốn giúp khi cô cần họ. Cố không để cho mình bị bồn chồn, cô nhìn Matt. Anh đang đứng cách Parker chỉ hơn một mét, xem qua lời tuyên bố mà họ đã cùng nhau soạn thảo, nhưng hầu hết là do Matt viết. Parker cũng đang làm thế, và Meredith biết tại sao họ lại như vậy: cả hai người đàn ông cố tình lẩn tránh việc phải nói chuyện với nhau, hoặc thậm chí là nhìn nhau. Ở trong văn phòng cô, họ đã đối xử với nhau một cách lịch sự điềm tĩnh trong khi thảo luận cách diễn đạt chính xác lời tuyên bố sắp sửa được người đứng đầu bộ phận quan hệ công chúng của Bancroft đọc lên, nhưng việc không ưa nhau của họ rất rõ ràng. Cả hai đã đồng ý là khi họ đi lên sân khấu, sẽ có một màn trình diễn của tình đoàn kết hữu nghị, nhưng Meredith không chắc họ có thể giả vờ một cách thuyết phục hay không khi quá rõ ràng là họ không thể chịu đựng nổi nhau.

Bây giờ, khi cô quan sát cả hai người, tình trạng thù địch theo bản năng của họ có vẻ khá buồn cười, bởi vì cô bất ngờ nhận ra trên một phương diện nào đó hai người rất giống nhau. Cả hai cao lớn một cách khác thường và đẹp trai không thể chối – Parker trông không chê vào đâu được trong bộ complet ba mảnh màu xanh với khuy cài áo Phi Beta Kappa[3] ghim một cách kín đáo ở túi áo, còn Matt trong bộ vest màu than với những xọc màu xám làm cho hai vai anh nhìn càng rộng hơn. Parker, với mái tóc vàng rám nắng và đôi mắt xanh, đã luôn gợi cho cô nhớ về Robert Redford, và chưa bao giờ rõ nét như hôm nay. Nhìn lướt qua Matt để so sánh, cô thấy sự cứng rắn ở góc hàm anh và gò má, đôi môi nghiêm nghị và mái tóc dày nâu sẫm được cắt và tạo kiểu rất tuyệt. Sau khi suy nghĩ kỹ, Meredith đột ngột quyết định, hai người đàn ông không giống nhau chút nào. Parker là hình ảnh của sự giáo dục, phong cách tao nhã văn minh, trong khi Matt thì... không. Thậm chí vẻ lịch sự xã giao Matt có được sau mười một năm cũng không thể che giấu sự táo bạo, xấc xược của anh. Trên thực tế, khuôn mặt anh quá cứng rắn, quá khắc nghiệt để được cho là đẹp trai theo lẽ thường – ngoại trừ hàng mi của anh, Meredith nghĩ với nụ cười thầm. Anh có đôi hàng mi dày cong và dài một cách kỳ lạ.

Đột nhiên tiếng ồn ào trong hội trường dịu xuống, những ánh đèn sáng bừng lên, tiếng micro vang lên, và mạch của Meredith bắt đầu đập thình thịch. "Thưa quý bà và quý ông," giám đốc quan hệ công chúng của Bancroft nói, "trước khi cô Bancroft, ông Reynolds, và ông Farrell ra đây để trả lời bất cứ câu hỏi nào của các vị, họ đã yêu cầu tôi đọc lời tuyên bố sau, bao gồm sự thật, theo như họ biết, về sự cố đã khiến các vị tập trung ở đây hôm nay. Nội dung lời tuyên bố như sau: 'Cách đây ba tuần, có sự bất thường trong quyết định ly hôn được cho là đã được giải quyết bởi một người tên là Stanislaus Spyzhalski đã được ông Reynolds lưu ý đầu tiên. Ngay sau đó, cô Bancroft và ông Farrell đã gặp nhau để thảo luận về vấn đề... '"

Khi lời tuyên bố gần kết thúc, Matt và Parker bỏ bản sao của họ xuống và bắt đầu đi về phía Meredith, đứng hai bên cô. "Sẵn sàng chưa?" Parker hỏi cô. Cô gật đầu, bối rối vuốt thẳng cổ áo của bộ đồ len màu hồng. "Em trông rất đẹp," anh trấn an cô, nhưng Matt cau mày lo lắng với nét mặt căng thẳng của cô.

"Thư giãn đi," anh cảnh báo cô. "Tất cả chúng ta đều là nạn nhân, không phải là thủ phạm, cho nên đừng ra ngoài đó với vẻ cứng nhắc và bí mật, nếu không họ sẽ tiếp tục đào bới, tìm kiếm

cái gì đó mà chúng ta đang che đậy. Cứ tự nhiên và mỉm cười với họ. Meredith. Anh không thể giải quyết chuyện này một mình! Anh cần sự giúp đỡ của em!" Giọng anh có phần khẩn khoản.

Câu nói đó dường như không thể tin nổi khi được thốt ra từ một người đàn ông từng đạp lên mọi chướng ngại vật mà bất cứ ai cố đặt trên đường đi của anh. Môi cô nở một nụ cười, dù chỉ vài giây trước đó cô còn bị nhấn chìm trong nỗi sợ hãi tức giận vì phải thảo luận đời tư của cô ở nơi công cộng. "Thế mới là cô gái của anh," anh nói với nụ cười chấp thuận.

"Chỉ có ở địa ngục cô ấy mới là của anh!" Parker cáu kỉnh vừa lúc giám đốc quan hệ công chúng kết thúc bản tuyên bố và đọc tên họ, ra hiệu cho họ đi ra sân khấu.

Những ánh sáng lóa mắt lập tức lóe lên khi họ đi lên sân khấu, những ánh đèn máy quay phim nhỏ theo dấu họ như những nhãn cầu màu trắng sáng khi ba người họ bước đến một dãy micro tại khán đài. Như đã thống nhất, Matt mở đầu cuộc phỏng vấn, và Meredith giật mình bởi cung cách hài hước mà anh sử dụng: "Rất vui là các bạn đã đến tham dự cuộc họp nhỏ không chuẩn bị trước của chúng tôi, thưa các quý bà và quý ông," anh nói. "Nếu hôm qua chúng tôi biết được là các vị sẽ tụ họp ở đây hôm nay, chúng tôi sẽ mang vào vài con voi làm xiếc để các vị có dịp thưởng thức." Anh ngừng lại cho tiếng cười lắng xuống, rồi nói, "Chúng tôi sẽ chỉ ngồi đây trong năm phút, vậy chúng ta hãy hỏi ngắn thôi và tập trung vào điểm chính. Tôi luôn luôn có tất cả thời gian trên thế giới để ở cùng với các vị," anh nói đùa, ngừng lại cho tiếng cười lắng xuống, "nhưng Meredith phải điều hành cửa hiệu bách hoá lớn và Parker có cuộc họp chiều nay."

Sự cố tình của anh, cùng lúc sử dụng tên thân mật của Parker và Meredith đã gây ra một sự im lặng giật mình, nhưng đám đông chờ đợi ngay tức khắc phun ra những câu hỏi được la to từ khắp nơi – lớn tiếng nhất là từ phóng viên của đài CBS ở hàng ghế trước: "Ông Farrell, tại sao cuộc hôn nhân của ông và cô Bancroft lại phải giữ bí mật?"

"Nếu anh đang hỏi tôi tại sao anh không biết về nó lúc đó," Matt trả lời êm ru, "câu trả lời là cả Meredith và tôi đều không phải là người được công chúng đặc biệt quan tâm cách đây mười một năm."

"Ông Reynolds," phóng viên tờ *Chicago Sun-Times* hỏi, "hôn lễ của anh và cô Bancroft có bị hoãn lại không?"

Nụ cười của Parker ngắn và lãnh đạm. "Như anh đã nghe trong lời tuyên bố vừa được đọc, Meredith và F… và Matt," anh cố mỉm cười vui vẻ với Matt, "sẽ phải thực hiện thủ tục ly hôn hợp pháp. Tự nhiên, hôn lễ của chúng tôi sẽ được dời lại cho đến khi chuyện đó kết thúc. Nếu không sẽ làm cho Meredith phạm tội song hôn."

Từ song hôn là một sai lầm, và ngay sau khi Parker nói, Meredith có thể cảm thấy sự tức giận của Parker với chính bản thân anh. Cô cũng có thể cảm thấy sự chuyển đổi tâm trạng của đám phóng viên – không còn sự thoải mái mà Matt đã cố gắng tạo cho nó có vẻ giống như là một vấn đề kinh doanh nữa. Các câu hỏi thậm chí đã thay đổi giọng điệu: "Ông Farrell, ông và cô Bancroft đã nộp đơn xin ly hôn chưa?" Phóng viên yêu cầu. "Nếu hai người đã nộp rồi, thì vì cớ gì và ở đâu?"

"Chưa," Matt nói một cách trôi chảy. "Chúng tôi còn chưa thực hiện."

"Tại sao lại không?" Người phụ nữ từ WBBM chất vấn.

Matt đưa cho cô ta vẻ ngoài của sự chán nản hài hước. "Sự tin tưởng của tôi vào các luật sư bây giờ hơi thấp. Cô có thể tiến cử một người không?"

Meredith biết là anh đang cố giữ cho không khí cuộc họp báo nhẹ nhàng, và khi câu hỏi tiếp theo tung ra với cô, cô thề là sẽ giúp anh bằng cách làm tròn bổn phận của cô. "Cô Bancroft,"

một người đàn ông từ tờ *USA Today* la to, "cô cảm thấy thế nào về tất cả những chuyện này?" Meredith thấy Matt hơi nghiêng ra phía trước và định mở miệng lái câu hỏi sang hướng khác, nhưng cô can thiệp vào. "Sự thật là," cô nói với một nụ cười đã được công chúng mến mộ từ lâu, "tôi không hề cảm thấy điều này đáng phải lưu tâm so với việc ngày xưa tôi từng phải đi lên trên sân khấu trong một vở kịch về dinh dưỡng, hoá trang thành một trái mận."

Câu trả lời bất ngờ của cô khiến đám đông cười rộ, nhưng phản ứng vô thức của Matt đã gây ra một luồng ánh sáng bùng nổ khắp phòng: anh quay đầu và nhìn chằm chằm vào cô với nụ cười giật mình, rạng rỡ.

Câu hỏi kế tiếp là câu hỏi mà Meredith đã sợ: "Ông
Farrell, vì cớ gì hai người xin ly hôn cách đây mười một năm?"

"Chúng tôi không chắc," Matt nói đùa với người nữ phóng viên, mang lại cho cô nụ cười xoa dịu. "Chúng tôi đã nhận ra rằng hồ sơ mà mỗi người chúng tôi nhận được từ Spyzhalski không khớp nhau."

"Cô Bancroft," phóng viên tờ *Tribune* hỏi, "cô có thể nói cho chúng tôi biết vì sao cuộc hôn nhân của hai người tan vỡ không?"

Meredith biết đây là một câu hỏi mà Matt không thể trả lời thay cô và sự tuyệt vọng cho cô cảm hứng. Với giọng điệu mà cô hy vọng là tỏ ra thích thú, cô nói buồn bã, "Lúc đó, tôi đã nghĩ rằng cuộc sống với ông Farrell có lẽ hơi... chán ngán." Trong khi họ vẫn còn cười, cô bổ sung thêm, "Tôi là một cô gái đến từ thành phố và rất trẻ, còn Matt chuẩn bị đi đến một vùng hoang vu ở Nam Mỹ chỉ vài tuần sau khi chúng tôi kết hôn. Cuộc sống của chúng tôi đi về hai hướng khác nhau."

"Có cơ hội của sự hoà giải không?" Nhà báo *NBC* hỏi.

"Dĩ nhiên là không," Meredith trả lời tự động.

"Chuyện đó thật lố bịch sau bao nhiêu năm nay," Parker bổ sung.

"Ông Farrell?" Cũng phóng viên đó trêu chọc. "Ông có thích trả lời cho câu hỏi đó không?"

"Không," Matt nói một cách kiên quyết.

"Đó là câu trả lời của ông, hay là ông từ chối không muốn trả lời?"

"Cứ hiểu nó theo cách nào anh muốn," một nụ cười thấp thoáng trên môi Matt – nhưng mắt anh không cười – rồi anh gật đầu với một phóng viên khác để ra hiệu là anh ta có thể đưa ra câu hỏi. Các câu hỏi dồn dập và náo nhiệt, nhưng những câu tệ hại đã được hỏi rồi, và Meredith để cho sự ồn ào xúc động của những thính giả quay cuồng quanh cô. Matt nói, "Thời gian của chúng tôi sắp hết. Tất cả chúng tôi hy vọng rằng các vị đã có câu trả lời cho mình. Parker," anh hỏi với một giọng điệu vui vẻ đáng khâm phục, "anh có muốn nói thêm bất cứ câu gì không?"

Nụ cười của Parker cũng ngang ngửa với nụ cười của Matt. "Tôi nghĩ mọi thứ cần được nói đã nói rồi, Matt. Bây giờ chúng ta hãy ra khỏi đây và để cho Meredith quay về với việc điều hành nơi này."

"Trước khi ba người đi," một phụ nữ la lối như mệnh lệnh, lờ đi sự cố gắng kết thúc cuộc họp báo, "tôi muốn nói rằng các vị... cả ba vị đang xử lý chuyện này với thái độ khoan dung phi thường. Đặc biệt là ông, ông Reynolds, vì ông có phần bị mắc kẹt giữa một chuyện mà ông không thể kiểm soát. Ai cũng nghĩ ông hẳn phải cảm thấy một chút đối kháng với ông Farrell vì đã góp phần làm chậm trễ hôn lễ giữa ông với cô Bancroft."

"Không có lý do gì phải đối kháng cả," Parker nói với nụ cười chết người. "Matt Farrell và tôi là

hai người đàn ông lịch sự và chúng tôi đang xử lý chuyện này một cách thân thiện nhất. Tất cả chúng tôi, ba chúng tôi đều bị mắc kẹt trong một hoàn cảnh kỳ cục nhưng có thể dễ dàng khắc phục."

Lisa đang chờ bên cánh gà để bắt tay Meredith và ôm cô một cái. "Đi lên lầu với chúng tớ," Meredith thì thầm, hy vọng sự hiện diện của Lisa có thể buộc Parker và Matt cư xử lịch sự hơn với nhau. Khi họ đi trên lầu trong cùng thang máy với đông đúc người đi mua sắm, một phụ nữ ở phía sau ra dấu với người phụ nữ bên cạnh, "Đó là Meredith Bancroft với chồng và hôn phu của cô ta đấy," bà ta thì thầm. "Mỗi lúc một người – lạ chưa! Chồng cô ta là Matthew Farrell nhé. Anh ta từng hẹn hò với các ngôi sao điện ảnh!"

Mặt Meredith đỏ bừng lên với câu nói đầu tiên, nhưng không ai nói bất cứ câu gì cho đến khi họ đã an toàn trong sự riêng tư của văn phòng Meredith. Lisa phá tan sự im lặng bằng cách ôm Meredith một ôm khác và tươi cười. "Cậu thật tuyệt vời, Mer! Rất xuất sắc!"

"Tớ sẽ không thể làm hơn vậy," Meredith nói một cách gượng gạo.

"Không, thật mà! Tớ không thể tin nổi khi cậu nói cậu phải hoá trang thành trái mận hồi còn bé. Chuyện đó chẳng giống con người thường ngày của cậu chút nào." Hướng về Matt, cô bổ sung, "Anh tuyệt đối có ảnh hưởng tới cô ấy đấy Matt."

"Cô không có chuyện gì để làm với số lương được trả à?" Parker cáu kỉnh.

Lisa, người thường ngày phải làm việc rất nhiều giờ, sau cả khi cửa hàng đóng cửa, nhún vai. "Tôi đã bỏ rất nhiều giờ ở đây hơn số giờ tôi được trả tiền đấy."

"Đúng là tôi có việc phải làm," Meredith nói một cách gượng gạo. Parker bước đếnphía trước và hôn má cô. Mỉm cười với cô, anh nói, "Anh sẽ gặp em vào tối thứ Bảy."

Matt cho Meredith hai giây để từ chối, và khi cô do dự, anh nhìn Parker và tuyên bố thẳng thừng, "Tôi sợ là anh không thể."

"Này, Farrell! Những ngày thứ Bảy tiếp theo có thể là của anh trong mười một tuần tới đây, nhưng lần này thuộc về tôi. Đó là sinh nhật thứ ba mươi của Meredith, chúng tôi đã lên kế hoạch từ mấy tuần trước. Chúng tôi sẽ đi Antonio."

Hướng về Lisa, Matt hỏi ngắn gọn, "Cô có kế hoạch nào vào thứ Bảy không?"

"Thực ra thì không gì tôi không thể thay đổi," Lisa nói, giật mình.

"Tốt, chúng ta sẽ biến nó thành cuộc hẹn bốn người," anh quyết định. "Nhưng không phải ở Antonio. Ở đó quá đông và quá sáng. Chúng ta sẽ bị nhận ra trong vài giây. Tôi sẽ chọn một nơi khác." Bực mình một cách vô lý vì Meredith đã không nói không với Parker, anh gật đầu dứt khoát và rời khỏi.

Parker cũng rời đi ngay sau chân Matt, nhưng Lisa nấn ná lại, vẻ sững sờ hiện lên trên khuôn mặt khi cô ngồi xuống tay ghế. "Chúa ơi, Mer," cô nói, phì cười, "chẳng có gì lạ khi cậu đồng ý sự thoả thuận của anh ấy. Đây là người đàn ông tuyệt vời nhất mà tớ từng gặp..."

"Không có gì tức cười trong chuyện này cả," Meredith trả lời, không chịu bình luận về phẩm chất cá nhân của Matt. "Thật may là bố tớ không được đọc hoặc xem được bất cứ thứ gì trong cuộc hành trình của ông. Nếu ông quyết định không tuân theo lời bác sĩ và xem được những tin tức này, tớ thề là chúng ta sẽ phải gửi máy bay đến đưa ông đi cấp cứu."

"Nếu tớ là cậu," Lisa nói trong sự ghê tởm, "tớ sẽ gửi máy bay phản lực tới bắt ông ấy, sau những gì ông ấy đã làm cách đây mười một năm!"

“Đừng làm tớ nghĩ về chuyện đó lúc này, nó chỉ làm tớ phát điên lên vì thất vọng. Khi bố tớ về nhà, tớ và ông ấy sẽ nói chuyện rõ ràng. Tớ đã nghĩ về tất cả những chuyện này trong mấy ngày qua, và công bằng mà nói, tớ nghĩ có lẽ bố tớ tin là ông ấy đã giữ tớ tránh xa tay một kẻ đào mỏ, kẻ cuối cùng sẽ làm tan nát tim tớ.”

“Vì vậy thay vào đó ông ấy đã làm tan nát nó!”

Meredith do dự rồi lặng lẽ thừa nhận, “Đại khái như thế.” Sau đó cô buộc mình gạt chuyện cá nhân ra khỏi đầu óc, vì đó là cách duy nhất cô có thể đương đầu .“Tớ sẽ gặp cậu vào thứ Bảy,” cô bảo Lisa.

Chương 45

Lúc 4 giờ 30 chiều hôm sau, khi Matt đang họp với ba người điều hành thì chuông điện thoại reo. Anh ngước lên và với lấy cái điện thoại. "Nếu không phải là một tình huống khẩn cấp," anh nói với Eleanor trước khi bà có thể đưa ra lý do ngắt lời anh, "tôi không muốn nghe một cuộc điện thoại nào cho đến khi tôi xong việc ở đây."

"Cô Bancroft đang ở trên đường dây," bà nói với vẻ tươi cười tự mãn trong giọng nói. "Đó có phải là tình huống khẩn cấp không?"

"Ờ, thì đúng." Matt nói một cách gượng gạo, nhưng khi anh trả lời cuộc gọi của Meredith, cảm giác của anh chẳng có gì là đặc biệt vui vẻ. Chiều hôm qua anh đã gọi điện cho cô để nói với cô là Spyzhalski đã được kiểm soát và đang ở một nơi mà các phóng viên không thể tìm được. Thư ký của cô đã nói là cô sẽ họp trong nhiều giờ, vì thế, để cho cô không phải chờ đợi hồi hộp, Matt đã đọc từng lời một cách cẩn thận để cô thư ký viết lại tin nhắn và yêu cầu cô ta đưa cho Meredith. Khi cô không gọi lại cho anh đêm qua, anh tự hỏi liệu cô có quá bận ăn mừng tin này trên giường với Reynolds hay không mà không thèm gọi lại cho anh. Suốt tuần lễ, khả năng Meredith vẫn còn ngủ với hôn phu của cô cứ ám ảnh anh. Đêm qua nó làm cho anh trằn trọc tới sáng. Liếc nhanh như xin lỗi những người đàn ông ngồi quanh bàn hội nghị, Matt nhấc máy điện thoại.

"Matt," cô nói, giọng cô có vẻ như đang bị làm phiền, "em biết đêm nay là đêm của anh, nhưng em có cuộc họp vào lúc năm giờ, và em còn rất nhiều việc phải làm."

"Với nguy cơ là em không thể làm gì để thay đổi được," anh nói bằng giọng điệu lạnh lùng, không thể xiêu lòng, "thỏa thuận là thỏa thuận."

"Em biết," cô trả lời với tiếng thở dài bực tức, "nhưng ngoài chuyện phải ở lại đây muộn, em còn phải đem một số công việc về nhà để làm, và lại phải đi vào sáng sớm mai. Em thật sự không muốn có một buổi tối quan trọng hoặc là một cuộc đối đầu quan trọng với anh," cô bổ sung với chút ít hài hước gượng gạo.

Trong giọng điệu thể hiện sự hợp tác miễn cưỡng, anh hỏi, "Em đang có đề nghị gì?"

"Em hy vọng là anh sẽ gặp em ở đây, và chúng ta có thể ăn tối sớm, tại một nơi bình thường và gần đây."

Sự khó chịu của Matt biến mất, nhưng với khả năng mong manh cô đang cố thu hẹp phạm vi hẹn hò với anh bằng cách xác lập tiền lệ với những cuộc hẹn chớp nhoáng nơi công cộng, anh nói thêm với giọng điệu lịch sự nhưng kiên quyết, "Vậy cũng tốt. Anh cũng có một cặp đầy công việc. Anh sẽ đem theo chúng và sau bữa tối chúng ta có thể dành một buổi tối yên tĩnh, hiệu quả tại… nhà em hay nhà anh nhỉ?"

Cô do dự. "Anh hứa là chúng ta sẽ chỉ làm việc thôi nhé? Ý em là, em không muốn phải... để phải..."

Môi của anh cố nén một nụ cười khi giọng nói của cô giãn ra. Rõ ràng là cô có nhiều công việc, và cũng rõ ràng là cô lo rằng anh sẽ cố đưa cô vào giường. "Chúng ta sẽ làm việc," anh hứa.

Sự nhẹ nhõm của cô đến trong tiếng cười thở phào. "Vậy là ổn. Tại sao anh không gặp em ở đây khoảng sáu giờ? Có một nhà hàng rất được ở ngay bên kia đường. Chúng ta có thể đi đến căn hộ của em sau đó."

"Được," anh nói, hoàn toàn sẵn sàng thay đổi kế hoạch của mình cho phù hợp với kế hoạch của cô, chỉ cần cô đừng cố tránh mặt anh. "Các phóng viên có quấy rầy em không?"

“Có vài cuộc gọi, nhưng ngày hôm qua chúng ta đã cho họ một màn biểu diễn, em nghĩ tất cả sẽ tự nhiên kết thúc thôi. Em có nói chuyện với Parker đêm qua và sáng nay, và anh ấy cũng không bị quấy rầy.”

Matt không quan tâm dù cho các phóng viên có xé xác Parker, và anh không thích khi khám phá ra rằng cô đã nói chuyện với anh ta hai lần kể từ khi kết thúc cuộc họp báo trong khi cô không hề lo lắng để gọi anh cho đến lúc này. Ngược lại, anh cảm thấy rất an tâm là cô hình như đã không ở chung với anh ta đêm qua, vì vậy anh nói rằng đó là những tin vui, và anh sẽ đến văn phòng của cô vào khoảng sáu giờ.

Sau khi lạng lách qua đám đông đi sắm đồ Giáng sinh trên tầng chín, sự im lặng tương đối trên tầng làm việc của Meredith khi Matt bước ra khỏi thang máy là một sự nhẹ nhõm đáng hoan nghênh. Bên phải anh, hai thư ký đang làm việc muộn, nhưng nhân viên tiếp tân và tất cả những người khác đã về. Ở cuối hành lang trải thảm đối diện, cánh cửa văn phòng Meredith đang mở, và anh có thể thấy một nhóm đàn ông cùng một phụ nữ đang ngồi trong đó. Bàn giấy của cô thư ký đã được dọn sạch, máy vi tính của cô ta đã được phủ lại, cho nên thay vì ngồi ở khu vực tiếp khách, Matt cởi áo choàng rồi đặt nó bên hông bàn thư ký, hài lòng với cơ hội bất ngờ này để thấy cách Meredith làm việc và những loại công việc có liên quan trong ngày của cô. Mọi thứ về cô luôn kích thích sự tò mò của anh. Luôn như vậy.

Không biết sự hiện diện của Matt bên ngoài văn phòng, Meredith nhìn tờ hóa đơn mà Gordon Mitchell, giám đốc hàng hoá chịu trách nhiệm thu mua áo phụ nữ và đồ trang sức, vừa mới đưa cho cô. “Anh đã mua ba trăm đô-la khuy áo kim loại màu vàng à?” Cô nói với nụ cười không hiểu. “Tại sao anh lại đưa cho tôi cái này? Nó nằm trong thẩm quyền tự quyết định của anh mà?”

“Bởi vì,” anh trả lời ôn tồn, “những cái khuy vàng là lý do khiến doanh thu áo đầm và quần áo phụ nữ may sẵn tăng lên như cô đã thấy suốt cả tuần nay. Tôi nghĩ cô muốn biết.”

“Anh đã mua chúng và cho lao động địa phương đính nó lên à?”

“Đúng thế,” anh nói, duỗi dài hai chân ra và trông có vẻ hài lòng. “Nếu áo hoặc đồ complet có khuy kim loại vàng trên đó, chúng sẽ được bán ngay. Đó là mốt.”

Meredith nhìn chằm chằm vào anh ta một cách điềm đạm, tránh không nhìn Theresa, giám đốc cao cấp của bộ phận sáng tạo hàng hoá, người có công việc là dự đoán trước xu hướng thời trang. “Tôi không thể hoàn toàn chia sẻ sự thoả mãn của anh,” cô nói một cách nhỏ nhẹ. “Theresa đã khuyên chúng ta cách đây đã lâu, sau khi cô ấy trở về từ chuyến đi New York, rằng một trong những xu hướng thời trang tiếp theo sẽ là quần áo được trang trí với các khuy kim loại vàng. Anh đã lờ cô ấy đi. Chuyện mà anh mua khuy áo một cách muộn màng và đính chúng lên đó bây giờ không thể bù đắp cho phần doanh thu chúng ta đã mất trước và trong khi anh đang mua khuy áo. Anh còn gì khác để báo cáo không?”

“Chẳng có gì,” anh cáu kỉnh.

Lờ đi thái độ của anh ta, Meredith vươn ra phía trước và ấn nút trên màn hình máy tính cho thấy con số doanh thu trong bốn giờ qua tại tất cả các bộ phận dưới sự giám sát của Mitchell tại cửa hiệu đó và các cửa hiệu chi nhánh trên khắp cả nước. “Doanh số bán đồ nữ trang của anh cao hơn năm mươi tư phần trăm so với cùng ngày năm ngoái. Anh đang điều hành tốt hơn ở đó.”

“Cảm ơn cô, cô Tổng giám đốc,” anh ta nói một cách ác ý.

“Tôi nhớ hình như anh đã thuê một nhà quản lý đồ phụ kiện mới, và anh ta đưa vào một nhà cung cấp mới. Đúng không?”

“Hoàn toàn chính xác, như thường lệ!”

“Có chuyện gì xảy ra với đường dây DKNY của Donna Karan mà anh đã mua nhiều quá vậy?” Cô tiếp tục, lờ đi giọng điệu của anh ta.

“Nó đang bán được lắm, đúng như tôi đã nghĩ.”

“Tốt. Anh định làm gì với tất cả váy ngắn và áo khoác giá bình dân mà anh đã mua?”

“Tôi sẽ keystone cho chúng và khiến chúng được đưa ra khỏi đây.”

“Được rồi,” cô nói với vẻ miễn cưỡng, “nhưng đánh dấu tất cả chúng là hàng đặc biệt và bỏ nhãn hiệu của chúng ta ra. Tôi nói thật đó. Tôi đã lên tầng ba hôm nay và thấy một vài cái áo với nhãn hiệu Bancroft có giá tám mươi lăm đô-la. Chúng không đáng giá bốn mươi lăm đô-la.”

“Chúng đáng giá đó khi đính nhãn Bancroft!” Anh ta bắn trở lại. “Nhãn hiệu đó đáng giá với khách hàng. Tôi sẽ không cần phải nhắc cho cô nhớ về điều đó.”

“Nó sẽ không đáng giá nữa nếu chúng ta bắt đầu cắm nó vào đồ rác rưởi. Lấy mấy cái áo khoác đó ra khỏi tầng ba và ngày mai đưa chúng qua dãy hàng giảm giá. Tôi muốn vậy, và cắt nhãn hiệu Bancroft ra khỏi chúng. Anh biết là tôi nói đến những cái nào. Còn sô hàng đã mua mà bán không chạy thì sao?”

“Tôi đã mua chúng. Tôi đã nhìn thấy sô hàng – hầu hết là nữ trang đi kèm y phục, một số rất dễ thương.”

Lờ đi câu trả lời sưng sỉa, xén bớt của anh ta, Meredith nói ngang ngửa, “Chỉ cần giữ đống hàng hóa đó ở bên phải quầy thu ngân là được. Tôi không muốn thấy chúng trộn lẫn với nữ trang y phục đắt tiền.”

“Tôi đã nói,” anh ta thốt ra, “đó là những món đồ thật dễ thương.”

Meredith tựa người ra ghế của cô, quan sát anh ta trong sự im lặng kéo dài, trong khi những giám đốc điều hành cao cấp khác ngồi nhìn. “Gordon, tại sao anh và tôi đột ngột trở nên bất hòa với các loại hàng mà Bancroft sẽ bán và sẽ không bán được vậy? Lúc trước anh cứng rắn về chuyện duy trì chất lượng hàng hóa lắm mà? Bất thình lình anh lại có quyết định mua những mặt hàng chỉ thích hợp với các cửa hiệu bách hóa thấp kém hơn cho cửa hiệu của chúng ta?”

Khi Mitchell không thèm trả lời, Meredith đột ngột chồm người tới, bỏ qua đề tài, gạt bỏ anh ta như thể anh ta không có ở đó rồi chú tâm vào Paul Norman, người quản lý hàng hoá chịu trách nhiệm về đồ nội thất và đồ gia dụng, và là người duy nhất cô chưa nhắm đến. “Như thường lệ, phòng ban của anh tất cả đều trông có vẻ tốt, Paul,” cô nói, mỉm cười với anh. “Dụng cụ bếp núc và đồ gỗ bán được tăng hai mươi sáu phần trăm so với tuần này năm ngoái.”

“Hai mươi bảy,” anh chỉnh cô với nụ cười đến tận mang tai. “Máy vi tính đã điều chỉnh từ hai mươi sáu lên hai mươi bảy ngay trước khi tôi vào đây.”

“Rất tốt,” Meredith nói thành thật, sau đó cô cười khúc khích, nhớ lại tờ quảng cáo mà họ đã đăng trên báo, đưa ra các dàn âm thanh nổi với cái giá thấp lạ thường. “Các món hàng điện tử đang chạy ra khỏi cửa hàng chúng ta như có chân. Anh đang cố làm cho Highland Superstores bị phá sản đấy à?”

“Tôi rất muốn làm được chuyện đó.”

“Tôi cũng vậy,” cô thừa nhận, sau đó cô lấy lại vẻ điềm đạm và nhìn toàn bộ nhóm người đang tụ tập quanh bàn. “Có vẻ như chúng ta đang kinh doanh tốt trên toàn quốc – khắp nơi ngoài cửa hàng New Orleans. Chúng ta đã mất doanh số bán hàng vào cái ngày bị dọa bom và tình

hình vẫn như vậy trong bốn ngày tiếp theo với cùng lý do." Cô nhìn lướt qua giám đốc quảng cáo. "Chúng ta có thể có thêm ít thời gian quảng cáo nào trên bất cứ đài phát thanh nào ở New Orleans không, Pete?"

"Không phải là không tìm được thêm chút thời gian quảng cáo nào trên đài phát thanh. Nhưng chúng tôi đã tính trước chuyện tăng việc in quảng cáo. Nó sẽ giúp khôi phục lại doanh số đã mất từ vụ dọa bom."

Hài lòng là họ đã tính trước mọi chuyện, Meredith liếc nhìn xung quanh và mỉm cười nồng nhiệt với mọi người. "Vậy là xong. Chúng ta đang mua miếng đất cho cửa hàng ở Houston, và chúng ta hy vọng sẽ động thổ dự án này vào tháng Sáu. Chúc mọi người một cuối tuần thật vui."

Khi nhóm người bắt đầu đứng lên, Matt chuyển sang ghế sofa trong khu vực tiếp tân và nhặt một tờ tạp chí lên như thể anh đã đọc nó, nhưng anh đã rất tự hào về cách cô xử lý công việc đến nỗi anh cứ cười toe toét một mình. Điều duy nhất làm cho anh chưa hài lòng là cách phản ứng của cô với một giám đốc điều hành quấy nhiễu cô; Matt cho rằng nên dùng biện pháp mạnh, ngay ở đó, cắt bớt quyền hạn của anh ta. Những người điều hành túa ra khỏi văn phòng cô và vượt qua anh mà không hề liếc nhìn, các cuộc thảo luận của họ lộn xộn với chuyện bán lẻ và chúc nhau cuối tuần vui vẻ. Đặt tờ tạp chí xuống, Matt bắt đầu trở lại cánh cửa phòng Meredith, sau đó dừng lại ngay vì hai người đàn ông vẫn tiếp tục ở lại trong văn phòng cô. Và Meredith không cười với bất cứ điều gì họ đang nói với cô.

Với cảm giác tội lỗi và tính hiếu kỳ, Matt quay trở lại vị trí cũ của anh ở bàn thư ký, chỉ là bây giờ anh đứng trong tầm nhìn, áo choàng phủ trên cánh tay.

Không biết là muộn đến mức nào, Meredith cầm bản ghi nhớ Sam Green vừa mới trao cho cô, cho thấy con số cổ phiếu của Bancroft được mua tại thị trường chứng khoán tiếp tục tăng và thật sự gây ấn tượng. "Anh nghĩ gì về nó?" Cô hỏi người luật sư, cau mày.

"Tôi ghét phải nói cho cô biết chuyện này," anh nói, "nhưng tôi đã làm vài kiểm tra hôm nay, và có vài lời thì thầm ở Phố Wall là có người muốn thu mua chúng ta."

Meredith cố gắng tỏ ra bình tĩnh và tự chủ, nhưng bên trong cô đang choáng váng với ý nghĩ về một nỗ lực tiếp quản. "Không phải là bây giờ. Nó sẽ không có ý nghĩa gì hết. Tại sao một hệ thống cửa hàng tổng hợp khác, hoặc bất cứ một công ty nào khác, lại quyết định thu mua chúng ta vào lúc này, khi mà chúng ta đang nợ ngập đầu với tất cả các chi phí mở rộng của chúng ta chứ?"

"Một trong những lý do là vì chúng ta không có khả năng chống đỡ được một sự tấn công ngay lúc này – chúng ta không có tiền để cầm cự với một trận chiến lâu dài, nghiêm trọng."

Meredith đã biết chuyện đó, nhưng cô vẫn lắc đầu và nói, "Không khôn ngoan chút nào khi đuổi theo chúng ta lúc này. Tất cả những gì họ có được sau khi thu mua chúng ta là những khoản nợ mà họ sẽ phải trả." Nhưng cả cô và Sam đều biết nếu tính chuyện lâu dài, thì Bancroft & Company có thể là một sự thu mua hấp dẫn. "Mất bao lâu thì anh biết được tên của bất cứ ai đang mua cổ phiếu của chúng ta?"

"Vài tuần nữa trước khi chúng ta nhận được thông báo từ tất cả những người môi giới chứng khoán xử lý các vụ giao dịch cá nhân, nhưng chúng ta chỉ nhận được thông báo nếu cổ đông mới thực sự lấy giấy chứng nhận cổ phiếu. Nếu giấy chứng nhận vẫn ở trong tay các nhà môi giới, chúng ta sẽ không bao giờ biết được ai là người sở hữu cổ phiếu."

"Anh có thể tập hợp một danh sách cổ đông với tên của những cổ đông mới nhất mà chúng ta đã biết không?"

“Chắc chắn được,” anh nói rồi quay gót, để lại Meredith một mình trong văn phòng với Mark Braden. Vì những gì cô sắp thảo luận với giám đốc bộ phận bảo an rất cần được bảo mật, Meredith đứng lên để đóng cánh cửa văn phòng và nhìn lướt qua đồng hồ để xem cô có bao nhiêu thời gian cho đến khi Matt đến. Ánh mắt của cô nảy bật từ chiếc đồng hồ đang chỉ 6 giờ 20 phút đến thân hình cao lớn ở ngưỡng cửa, và trái tim cô lỗi nhịp khi nhìn thấy anh. “Anh đợi em bao lâu rồi?” Cô hỏi Matt, bắt đầu tiến về phía trước.

“Không lâu lắm.” Không muốn giục cô khi cô rõ ràng còn nhiều chuyện phải giải quyết, anh nói thêm, “Anh sẽ chờ ở đây cho đến khi em xong việc.”

Meredith ngừng lại để xem cô có nên giấu Matt về cuộc thảo luận cô cần có với Mark về Gordon Mitchell hay không. Quyết định không có gì, cô mỉm cười với anh và nói, “Anh có thể vào trong, nhưng anh sẽ đóng cửa cho em nhé?” Matt làm như cô yêu cầu, và Meredith nhanh chóng giới thiệu Mark Braden với anh, sau đó cô quay sang Mark. “Anh đã nghe lời giải thích của Gordon và chứng kiến thái độ của anh ta. Nó khác hẳn với mọi thứ anh ta thường hay nói và làm. Anh nghĩ sao?”

Mark bắn tia nhìn dò hỏi lướt qua Matt, nhưng khi Meredith gật đầu ra hiệu anh ta cứ nói, Mark nói thẳng thừng, “Tôi nghĩ anh ta đang nhận hối lộ.”

“Anh có thể cho tôi một bằng chứng cụ thể chứng minh anh ta nhận tiền lót tay từ bất kỳ ai không?”

“Không,” Mark nói, trông có vẻ thất vọng. “Anh ta không mua món đồ mới xa xỉ nào như tàu thuỷ và máy bay, anh ta cũng không mua bất cứ bất động sản mới nào mà tôi có thể tìm ra nguồn gốc. Anh ta có một tình nhân, nhưng cô ta đã nổi tiếng hàng năm trời rồi. Vợ con anh ta vẫn sống như trước đây. Tóm lại, không có chứng cứ gì chứng tỏ anh ta đang sống mức sống cao hơn trước đây, không có động cơ nào, mà anh ta cũng không nghiện ma tuý hay cờ bạc.”

“Có lẽ anh ta vô tội,” Meredith nói, nhưng cô không tin.

“Anh ta không vô tội, anh ta thận trọng và thông minh,” Matt nói.

Mark tranh cãi, “Anh ta đã ở trong ngành bán lẻ đủ lâu để biết chúng ta luôn cẩn thận quan sát những người bán và người mua để tìm mọi dấu hiệu chứng tỏ họ đang nhận tiền đút lót. Anh ta đang bọc kỹ đường đi của mình. Tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm xung quanh,” Mark hứa hẹn, và với cái gật đầu cộc lốc anh đi ngang qua Matt.

“Em xin lỗi,” Meredith bảo Matt khi chất vào cặp những công việc cô cần làm đêm nay. “Em không biết là cuộc họp đã kéo dài bao lâu.”

“Anh rất thích nghe,” Matt nói, và cô bắn ánh mắt kinh ngạc nhìn anh khi cô khóa cặp lại.

“Anh nghe được bao lâu rồi?”

“Khoảng hai mươi phút.”

“Có câu hỏi gì không?” Cô trêu, nhưng nhìn thấy nụ cười ấm áp của anh, cái nhìn lười biếng trong đôi mắt xám của anh, cô lại cảm thấy nóng bừng lên, vì vậy cô vội quay mặt đi và tránh ánh mắt đi chỗ khác.

“Ba câu hỏi,” Matt nói, thích thú quan sát cách cô đang tránh nhìn anh. “Thực ra là bốn,” anh sửa lại.

“Là gì nào?”Cô hỏi, đi về phía anh và giả đò chú tâm vào việc lấy áo choàng.

“Cái gì là sô hàng hoá, cái gì là keystone, và tại sao em lẩn tránh ánh mắt của anh?”

Meredith cố gắng thu hết dũng khí nhìn anh với cái nhìn thẳng, lâu, bình tĩnh, nhưng nụ cười ác ôn của anh hầu như đã phá hỏng những cố gắng của cô. "Em không nhận ra là em đang lẩn tránh ánh mắt anh," cô nói dối, sau đó giải thích, "Keystone là bán cái gì đó với giá gấp đôi giá đã mua. Sô hàng hoá là những thứ đại loại như nữ trang và đồ trang sức mà thỉnh thoảng cửa hiệu mua rất nhiều, không được xem qua hàng hóa trước, đồng giá một đô-la mỗi cái – thường là hàng tồn kho của các nhà cung cấp thường xuyên của cửa hiệu. Còn câu hỏi thứ tư của anh là gì?" Cô hỏi trong khi họ chờ thang máy.

Đến bao giờ thì em mới tin anh? Matt nghĩ. Đến bao giờ thì em mới lên giường với anh? Đến bao giờ em mới ngưng khiêu vũ ngoài tầm với của anh? Anh hỏi câu hỏi cuối cùng bởi nó dường như có vẻ ít kích động nhất, và vì anh tò mò muốn thấy phản ứng của cô:

"Đến bao giờ em mới thôi lẩn tránh nhảy điệu valse với anh?"

Sửng sốt với sự thẳng thắn của anh, cô bắn cho anh một ánh mắt thích thú cùng vẻ ngoài tự mãn khiến anh thèm được hôn cô. "Chỉ đến khi nào anh nhảy đúng điệu nhạc."

"Anh nghĩ em đang bắt đầu thích nó đấy," Matt nhận xét với vẻ ranh mãnh và liếc cô qua khóe mắt.

Meredith nhìn chằm chằm vào mũi tên chỉ xuống của nút thang máy, nhưng cô mỉm cười rồi nói với vẻ bộc trực hơn cô dự định, "Em luôn thích sự bầu bạn của anh, Matt. Nhưng em không thích những động cơ của anh lần này."

"Anh đã nói với em đêm trước động cơ của anh là gì," giọng Matt sít lại, những bước chân đang bước đến đằng sau lưng họ êm ru bởi tấm thảm xanh dày.

"Em không thích động cơ đằng sau động cơ của anh," cô giải thích.

"Anh không có động cơ nào đằng sau động cơ của anh!" Matt nói bằng một giọng trầm, đầy sức thuyết phục.

Đằng sau lưng họ bỗng vang lên giọng nói vui vẻ của một người đàn ông, "Có lẽ không, nhưng cái mà anh có là có người đằng sau lưng đấy, và cuộc thảo luận của hai người đang trở nên vô cùng khó hiểu nếu chúng tôi lần theo mà không có bản đồ."

Họ cùng quay lại, và Mark Braden nhướng cao chân mày của anh ta, để lộ nụ cười cố tình cảnh báo là có những nhân viên khác đang nghe. "Chúc mọi người cuối tuần thật vui," Meredith nói với nụ cười rạng rỡ giả tạo với ba thư ký.

Họ phải len qua hàng dài người đi mua sắm khi tiến về nhà hàng đối diện. Tuy nhiên, khi đi qua một quầy thu ngân, Meredith dừng lại, "Em muốn giới thiệu anh với bà Millicent," cô bảo Matt. "Bà ấy đã nghỉ hưu cách đây một năm và quay lại giúp cửa hiệu vào dịp Giáng sinh. Bà ấy sẽ xúc động lắm khi gặp anh đấy – bà ấy ghi chép về tất cả những người nổi tiếng mà bà được nhìn thấy khi làm ở đây trong hơn hai mươi lăm năm qua, và bà rất say mê các ngôi sao điện ảnh."

"Anh không đủ tiêu chuẩn với cả hai hạng đó," Matt chỉ ra.

"Anh nổi tiếng, và hơn nữa, anh đã cặp bồ với đủ loại ngôi sao điện ảnh quyến rũ, vì vậy hẳn bà ấy sẽ chết lặng đi và nghĩ mình được lên thiên đường."

Hơi phật ý với sự cố tình của Meredith và vẻ ngoài lãnh đạm của cô với những gì cô biết được về những người phụ nữ anh đã ngủ chung, Matt máy móc đi theo cô xuyên qua một hàng dài người đi mua sắm tắc nghẽn trước quầy thu ngân và một phần lối đi.

Cặp anh đụng vào một cặp mông to và mắc trên quai của một cái ví, nhưng Meredith hiển

nhiên quen thuộc với chuyện này, vì cô đã lách người qua. Anh đang nhìn xuống gỡ quai cặp của mình ra khỏi quai ví thì người sở hữu cái ví nhầm anh là một kẻ cướp – cô ta la to giận dữ báo động và giật mạnh ví của mình. "Quai ví của cô vướng vào cặp của tôi!" Matt giải thích, nhìn lướt qua cô ta.

Miệng cô ta há hốc khi nhận ra khuôn mặt anh. "Anh không phải… không phải là Matt Farrell chứ?"

"Không," Matt nói dối, và thô lỗ đi qua cô ta, cố gắng đến với Meredith qua biển áo choàng và ví. Meredith ngoái lại, rõ ràng nôn nóng bởi sự chậm trễ của anh, và đưa bàn tay đeo găng của cô ra kéo anh đi qua đám đông, sau đó cô quay trở lại với một người bán hàng lớn tuổi mà cô đang trò chuyện. Loa phóng thanh đang phát bài *Jingle Bells*, hệ thống nhắn tin đang kêu vang, và to hơn cả là những tiếng la to của những phụ nữ yêu cầu người bán hàng giúp họ. Trong sự khó chịu gia tăng, Matt đợi bên cạnh cô ở quầy thu ngân đông đúc mà bây giờ anh mới nhận ra là bị bao bọc bởi những phụ nữ đang săm soi những đôi tất ny lông và áo nịt treo trên cái giá bằng crôm. Chúng được treo từ dây trên cao, vẫy ngay trước mũi anh, bị thổi tung bởi luồng không khí từ hệ thống máy sưởi và những cánh cửa xoay gần đó.

Matt thở phào khi nghe Meredith gọi tên anh, và anh nghiêng người về phía trước để nhìn một bà lão sáu mươi hai tuổi đang nhìn đăm đăm như thôi miên mọi hành động của anh. "Bà khỏe không," Matt nói, ngả người về phía trước để bắt bàn tay đang duỗi ra của bà. Khi anh làm như thế, một đôi tất trùm qua đầu anh từ sợi dây trên cao, và anh phải ngừng lại để gỡ nó ra. Anh chìa tay ra lần nữa, và đôi tất đó lại phủ ngay lên vai áo cashmere của anh.

"Tại sao, Meredith!" Bà Millicent đầy phấn khích, nhìn anh đánh vật với đôi tất ni lông. "Anh ta gợi cho tôi nhớ về Cary Grant!" Meredith ném một cái nhìn hoài nghi lướt qua Matt đúng lúc nhìn thấy một đôi tất khác đang phủ trên tai anh. Anh đã giật mạnh cái này xuống và đặt nó lên quầy tính tiền, và cô cố nén cười rồi nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện với bà Millicent.

Với Matt dẫn đầu, họ dò lại lối đi qua đám đông. Không may, khi họ đi gần hết quầy hàng, người phụ nữ đã nhầm anh là kẻ cướp ví tiền bỗng kêu lên cho mọi người trong tầm nghe. "Đó là anh ta!" Cô ta nói to, không để ý đến Meredith, người theo sau gót anh, tầm nhìn bị chặn lại bởi đôi vai của anh. "Matthew Farrell đấy – chồng của Meredith Bancroft, người đã từng cặp bồ với Meg Ryan và Michelle Preiffer!"

Một người phụ nữ bên phải Matt lôi túi đồ của cô ta tới chỗ anh. "Tôi có thể xin chữ ký của anh không?" Cô ta khẩn khoản, tìm kiếm trong ví tiền một cây bút với hy vọng rõ ràng là anh sẽ ký lên cái túi. Matt với lấy cánh tay Meredith, đẩy cô ta qua một bên. Sau lưng anh, cô ta tuyên bố bằng giọng điệu tức giận khó chịu với những người khác, "Ai mà thèm chữ ký của anh ta chứ? Tôi vừa mới nhớ rằng anh ta cũng từng cặp bồ với diễn viên đóng phim khiêu dâm!"

Matt có thể cảm thấy sự căng thẳng tỏa ra từ Meredith ngay cả khi họ đã đi qua những cánh cửa xoay và ra ngoài trời đêm giá lạnh. "Dù em đang nghĩ gì," anh nói với vẻ biện hộ, biết cô ghét sự tai tiếng đến mức nào, "mọi người cũng không có ý định xin chữ ký của anh đâu. Nó xảy ra vào lúc này là vì mặt của chúng ta được trát vữa trong khắp các tin tức địa phương."

Cô nhìn anh với vẻ hồ nghi và không nói gì.

Tình hình tại nhà hàng bên kia đường còn tệ hơn. Ở đó rất đông người đi mua sắm cho lễ Giáng Sinh đi ăn tối sớm, và họ đang xếp thành hai hàng chờ trong tiền sảnh. "Anh có nghĩ chúng ta nên đợi không?" Meredith hỏi. Và trước khi những lời đó thốt ra khỏi miệng cô, lời xầm xì bắt đầu nổi lên xung quanh họ. Đối diện với họ, một phụ nữ nhoài người qua hàng mà Matt và Meredith đang đứng. "Xin lỗi," cô ta nói với Meredith mà mắt dán chặt vào Matt. "Cô không phải là Meredith Bancroft sao?" Không chờ Meredith trả lời, cô ta nói với Matt, "Thế tức là anh là Matthew Farrell!"

“Không phải,” Matt nói ngay, và không cần phải siết chặt thêm cánh tay Meredith để bắt cô đồng ý thoát ra khỏi chỗ đó.

“Hãy đi về căn hộ của em và đặt bánh pizza,” cô nói khi họ đến gần xe cô ở chỗ dành riêng trong bãi đỗ xe.

Giận dữ với điều mà số mệnh đang làm với anh, Matt đợi trong khi cô mở khoá xe và chui vào, nhưng anh cản lại khi cô đóng cửa. “Meredith,” anh kiên quyết nói, “anh chưa bao giờ cặp bồ với diễn viên đóng phim khiêu dâm.”

“Điều đó trút được gánh nặng trong đầu em,” cô nói với nụ cười nhếch mép, và Matt bị bất ngờ và bớt căng thẳng khi thấy cô rõ ràng đã lấy lại được phần lớn sự hài hước và thăng bằng. “Và em sẽ thừa nhận,” cô nói thêm, xoay chìa khóa đề máy xe và chờ cho chiếc BMW bắt điện, “Meg Ryan và Michelle Pfeiffer đều có mái tóc màu vàng.”

“Anh chỉ tình cờ biết Michelle Pfeiffer thôi,” Matt nói, bất lực vì không thể biện hộ cho mình, “và anh chưa bao giờ gặp Meg Ryan.”

“Thật sao?” Meredith đáp tỉnh bơ, đóng cửa lại. “Bà Millicent đã hoàn toàn bị kích động khi nghe nói hình như cô ta đã ở trên du thuyền của anh trong một chuyến hành trình trên biển.”

“Cô ta thì đúng vậy. Anh thì không!”

Chương 46

Họ ăn bánh pizza và uống rượu tại căn hộ của cô – kiểu như đi picnic, trên sàn nhà và trước lò sưởi. Họ ăn xong và đang uống ly rượu cuối cùng trước khi quay sang xử lý công việc. Matt chồm người về phía trước và với lấy ly rượu của anh, kín đáo quan sát Meredith đang nhìn chằm chằm vào lò sưởi, cánh tay cô vòng quanh đầu gối. Vẻ ngoài của cô thật quyến rũ, ngay cả với những dáng vẻ hoàn toàn trái ngược nhau. Vài tuần trước anh nhìn cô bước xuống cầu thang chính ở buổi diễn opera, trông cô giống một bà hoàng. Ở văn phòng của cô hôm nay, trong bộ đồ công sở, với các nhân viên bao quanh, cô đúng là một nhà quản trị. Đêm nay, ngồi trước ánh lửa với quần jean ôm sát và cái áo len to dài gần đến đầu gối, cô là... cô gái mà anh biết cách đây đã lâu. Có lẽ sự thay đổi từ một nhà quản lý sang một cô gái hồn nhiên như thế đã khiến anh không thể phán đoán tâm trạng của cô hoặc không biết chắc cô đang nghĩ gì. Trước đó, anh nghĩ cô sẽ khó chịu khi nghe nhắc đến những phụ nữ được cho là đã từng bước vào cuộc đời anh, nhưng trong suốt bữa ăn cô đã nói chuyện rất vui vẻ.

Bây giờ, khi quan sát cô nhìn chằm chằm vào ánh lửa, anh phân vân về nụ cười mỉm thỉnh thoảng xuất hiện trên môi cô suốt bữa ăn của họ.

“Có chuyện gì buồn cười à?” Matt hỏi vu vơ, và câu hỏi bất ngờ của anh làm mắt cô mở to và hai vai cô bắt đầu rung lên với tràng cười ngặt nghẽo. “Sao?” Anh giục, cau mày khi cô lắc đầu và giấu khuôn mặt đang cười vào hai bàn tay. “Meredith?” Giọng anh hơi sẵng, và cô càng cười to hơn.

“Là anh,” cô cố nín cười, chỉ còn cười khúc khích. “Anh, với những đôi tất bám vào người!” Thậm chí Matt cũng bắt đầu cười trước cả khi cô nói thêm, “Nếu anh có thể nhìn thấy nét mặt của anh!” Kiểm soát được tràng cười, và vẫn giấu mặt sau hai bàn tay, cô quay về phía anh và nhìn trộm anh. Những gì cô thấy làm cô trợn tròn mắt và lại tan ra với nhưng tràng cười. “Cary Grant!” Cô cười giòn nắc nẻ, vai cô rung rung. “Bà Millicent chắc chắn là già quá nên nhìn nhầm mất rồi! Sự giống nhau giữa anh và Cary Grant còn ít hơn sự giống nhau giữa một con báo với một con mèo cái!”

“Vậy anh là con nào?” Matt cười khúc khích, nhưng anh biết cô ví anh như con báo. Ngã lưng ra, anh khoanh tay dưới đầu và mỉm cười với trần nhà, hoàn toàn hài lòng với số mệnh của anh – lần đầu tiên trong đời.

“Em nghĩ chúng ta nên bắt tay vào việc,” cuối cùng cô nói. “Đã tám giờ bốn mươi lăm rồi.”

Matt miễn cưỡng đứng lên, giúp cô dọn dẹp những gì còn lại của bữa ăn, sau đó đi đến ghế sofa, mở chốt cặp táp và lấy ra ba mươi trang hợp đồng mà anh cần đọc.

Đối diện anh, Meredith ngồi xuống cái ghế bọc vải hoa sặc sỡ và lấy ra những giấy tờ cần giải quyết. Mặc cho sự vui vẻ lúc ban đầu, cô run rẩy và không yên khi nhận thức được sự gần gũi của anh suốt bữa tối. Có Matt ở đây, dễ bảo như một con mèo con làm cô cười, không gì khác hơn ngoài làm cho cô thích thú và xoa dịu thần kinh cô. Anh đúng là một con báo, luôn kiên nhẫn với con mồi. Khoan thai, duyên dáng, sẵn sàng ăn tươi nuốt sống con mồi, và nguy hiểm. Cô biết sự đe dọa toả ra từ anh – và dẫu vậy, cô càng bị anh thu hút một cách tuyệt vọng với mỗi giờ đồng hồ ở bên cạnh anh.

Cô liếc trộm anh. Anh đang ngồi trước mặt cô trên ghế sofa, tay áo sơ mi xắn cao trên cánh tay, cặp kính gọng vàng làm cho anh nhìn gợi tình đến không ngờ. Một tập hồ sơ mở trên đùi, và anh đã bắt đầu đọc tài liệu bên trong tập hồ sơ.

Cảm giác cô đang nhìn mình, Matt ngước lên và thấy cô đang nhìn chăm chăm vào cặp kính của anh với vẻ ngạc nhiên. “Mỏi mắt,” anh nhẹ nhàng giải thích, sau đó lại cúi đầu và chú ý vào tập

tài liệu.

Meredith thán phục khả năng có thể đạt đến sự tập trung cao độ ngay tức khắc của anh, cô không thể làm được điều đó. Cô nhìn chòng chọc vào ánh lửa, nghĩ về những gì Sam Green đã kể cho cô nghe. Từ đó suy nghĩ của cô chuyển sang vấn đề bị dọa bom tại cửa hàng New Orleans, vấn đề với Gordon Mitchell, và cuộc điện thoại của Parker hôm qua, anh nói là anh phải tìm cho cô một ngân hàng khác có thể cho cô vay tiền để mua miếng đất Houston. Tất cả những vấn đề này xoay quanh tâm trí cô từ mười lăm phút trở thành hai mươi rồi ba mươi phút .

Đối diện với cô, Matt nhẹ nhàng hỏi, "Có muốn nói về nó không?"

Meredith bất ngờ xoay đầu và thấy anh đang nhìn cô, bản hợp đồng anh đang đọc nằm trên đùi anh. "Không," cô nói một cách máy móc. "Cũng không có gì đâu. Không có gì làm anh thích thú đâu."

"Tại sao em không thử để anh xem sao?" Matt đề xuất cũng bằng giọng điệu nhẹ nhàng trấn an đó.

Quyền lực toát ra từ vẻ ngoài của anh, rất quả quyết và không thể bị đánh bại. Anh đang ngồi đó, làm Meredith quyết định tận dụng những gì anh đang đề nghị. Cô dựa đầu vào lưng ghế và hơi nhắm mắt lại, nhưng giọng nói của cô là tiếng thở đứt quãng. "Em có một cảm giác rất lạ… không thoải mái," cô thừa nhận, ngẩng đầu lên và nhìn anh một cách chân thành, "là có chuyện gì đó đang xảy ra, hoặc sẽ xảy ra, và nó rất kinh khủng. Bất kể đó là gì, nó rất kinh khủng."

"Em có thể khoanh vùng những gì làm em khó chịu không?"

"Em nghĩ anh sẽ cười nhạo những gì em vừa nói," cô thừa nhận.

"Nó không phải là vấn đề đáng cười nếu thật sự các giác quan của em vô thức cảm nhận được một điều gì đó. Đó là bản năng, và em nên hết sức chú ý đến nó. Mặt khác, cảm giác của em có thể là do áp lực, hoặc thậm chí từ việc anh lại bước vào cuộc sống của em. Lần cuối cùng anh dính líu đến cuộc sống của em, mọi thứ trở nên hỗn loạn. Có thể em đang hoảng sợ là mọi thứ sẽ lại xảy ra giống như vậy."

Cô chùng lại bởi sự tóm lược chính xác của anh về cảm nghĩ của cô, nhưng cô lắc đầu với ý kiến cho rằng đó là nguyên nhân làm cho cô băn khoăn. "Em không nghĩ sự lo lắng này là do áp lực hay do anh. Em dường như không thể biết được điều gì thật sự làm cho em lo lắng."

"Bắt đầu nhớ lại em có cảm giác đó từ khi nào – chính xác là lúc nào, nếu em có thể nhớ. Ý anh không phải là lúc mà em khựng lại nhận ra nó và nghĩ ra nó, mà là trước đó. Hãy nghĩ trở lại cảm giác đột ngột bồn chồn, hay hỗn loạn, hay…"

Cô cười một nụ cười mệt mỏi với anh, "Hầu như thời gian gần đây em đều cảm thấy như thế."

Matt đáp lại nụ cười của cô. "Đó là lỗi của anh, anh hy vọng là vậy." Cô bắt được ẩn ý của anh, hít một hơi thở run run, rõ ràng để cảnh báo anh là anh đã hứa không nói đến chuyện cá nhân đêm nay, vì vậy anh quay lại với đề tài đang thảo luận. "Ý anh là đó là thời điểm em cảm thấy có một điều gì đó thật kỳ lạ – thậm chí là đó có thể là một điều gì đó có vẻ thật tốt, thật may mắn."

Những lời nói sau cùng của anh dễ dàng làm cho cô nhớ lại cảm giác lúc bố cô nói cho cô nghe chức Tổng giám đốc thuộc về cô, nhưng chỉ vì Gordon Mitchell đã từ chối. Cô nói với Matt chuyện đó, anh suy nghĩ, và nói, "Tốt lắm. Bản năng của em cảnh báo em là Mitchell đã hành động không thể đoán được hoặc không hợp lý. Bản năng của em rất đúng. Hãy nhìn xem chuyện gì đã xảy ra kể từ khi đó: anh ta trở thành giám đốc điều hành mà em không thể tin –

người mà em nghi ngờ đang nhận hối lộ. Hơn nữa, anh ta đang vi phạm các tiêu chuẩn mua hàng của cửa hiệu và công khai chống đối em trong cuộc họp."

"Anh đặt nhiều niềm tin vào bản năng của anh, phải không?" Meredith hỏi với vẻ sửng sốt.

Matt nghĩ về việc anh đặt cược bao nhiêu niềm tin dựa trên bản năng là tình cảm cô dành cho anh trước đây vẫn còn ở đó – đám than hồng sắp tắt mà anh đang cố quạt cho ngọn lửa bùng lên. Anh đang mơ về sự bùng cháy giữa họ, để cho ước muốn đó lớn lên trong anh với mỗi giây phút ở cùng cô. Nếu anh thất bại, thì thậm chí sức phá huỷ của thất bại này còn lớn hơn lúc đầu vì anh đang trông đợi thành công một cách tuyệt vọng. Và dù biết trước tất cả những điều đó, anh vẫn sẵn sàng liều lĩnh. "Em không hình dung được," anh nói với sự xúc động, "anh đặt bao nhiêu niềm tin vào chúng đâu."

Meredith cân nhắc tất cả những chuyện đó, và cuối cùng cô nói, "Nguyên nhân cảm giác về một tai họa nào đó sắp xảy ra của em có lẽ dễ xác định hơn. Có một vấn đề là cửa hiệu ở New Orleans đã bị dọa đánh bom vào hôm thứ Hai làm cho doanh thu bị sụt giảm nghiêm trọng. Đó là cửa hàng mới nhất, thậm chí còn chưa thu lại vốn đầu tư. Em đã đích thân bảo lãnh cho khoản vay của cửa hiệu ở New Orleans. Nếu nó bắt đầu thua lỗ, dĩ nhiên là lợi nhuận từ cửa hàng khác sẽ bù vào chỗ lỗ đó."

"Vậy thì tại sao em lo lắng về nó?"

"Vì," cô nói với tiếng thở dài, "cửa hiệu đã mở rộng quá nhanh đến nỗi nợ phải trả quá cao. Không có nhiều sự lựa chọn – Bancroft hoặc là tiến tới phía trước và đối diện với xu thế cạnh tranh, không thì sẽ bị loại trừ. Vấn đề là, ngay lúc này cửa hiệu không có nhiều tiền mặt dự trữ để trang trải nếu có chuyện gì đó đột ngột xảy đến với hàng loạt các cửa hàng khiến chúng bắt đầu bị thất thu."

"Em không thể đi vay nếu điều đó xảy ra à?"

"Không dễ đâu. Ngay lúc này cửa hiệu đang nợ ngập đầu với chi phí mở rộng. Em không chỉ lo lắng về chuyện đó đâu." Khi Matt tiếp tục nhìn cô trong sự im lặng chờ đợi, cô thừa nhận, "Có một số lượng mua bán cổ phiếu cửa hiệu kỷ lục trên thị trường chứng khoán mỗi ngày. Em đã nhận thấy điều đó trên báo trong vài tháng qua, nhưng em cho là các nhà đầu tư tìm hiểu về cửa hiệu và nhận biết cửa hiệu là một đầu tư lâu dài tốt. Nhưng," cô nói, hít thở đều lại trước khi nói thêm, "Sam Green, luật sư của cửa hiệu, nghĩ là tất cả các cổ phần được mua đó có thể là vì ai đó đang cố gắng chuẩn bị để sẵn sàng thu mua cửa hiệu. Sam đã liên lạc với Phố Wall, và rõ ràng đã có những lời thì thầm về nỗ lực tiếp quản cửa hiệu. Parker cũng biết tin đồn tương tự vào tháng Mười, nhưng ban quản trị đã lờ nó đi. Có thể tin đồn là đúng. Vài tuần nữa em và Sam mới biết tên những người gần đây đã mua cổ phiếu cửa hiệu. Thậm chí khi biết được rồi, nó cũng không thể hiện bất cứ điều gì đáng kể. Nếu một công ty muốn giữ bí mật về ý định tiếp quản cửa hiệu, họ sẽ không dùng tên thật mua cổ phiếu. Họ sẽ nhờ người khác mua. Thậm chí họ có thể mua cổ phiếu một cách bất hợp pháp bằng những tài khoản được lập ra với tên giả." Cô ngừng lại và nhìn anh với vẻ gượng gạo. "Anh đã biết tất cả những chuyện đó được làm như thế nào, phải không?"

Anh nhướng mày thích thú với cô. "Không bình luận."

"Một công ty anh bắt đầu tiếp quản vài tháng trước đây đã trả anh năm mươi triệu chỉ để anh tránh ra và để cho họ yên. Cửa hiệu không thể làm vậy, và ngay lúc này cửa hiệu cũng không có số tiền đó để có thể chống chọi lại một sự tiếp quản. Chúa ơi," cô kết thúc với vẻ khổ sở, "nếu Bancroft trở thành một bộ phận của một tập đoàn lớn nào đó, em sẽ không chịu đựng nổi đâu."

"Có vài bước em có thể làm để tự bảo vệ mình trước."

"Em biết, và hội đồng quản trị đã và đang thảo luận chúng trong hai năm qua, nhưng họ đã

không làm bất cứ một biện pháp nào thật sự có hiệu quả." Một cách bồn chồn, cô đứng lên và đẩy củi vào trong lò sưởi.

Sau lưng cô, Matt nói, "Đó có phải là phạm vi lo lắng của em hay còn nhiều hơn nữa?"

"Còn nữa à?" Cô nói với tiếng cười chán nản rồi đứng thẳng lên. "Còn nữa, nhưng em đoán là mọi thứ đang co rút lại, trước kia điều đó chưa bao giờ xảy ra, và nó đem lại cho em cảm giác chung chung về sự *sụp đổ*. Đó là nỗi sợ hãi trở thành mục tiêu tiếp quản, bị doạ đánh bom, và bây giờ Parker không thể cho cửa hiệu vay tiền để mua miếng đất Houston, vì vậy cửa hiệu sẽ phải thương thảo với người cho vay mới."

"Tại sao anh ta không thể?"

"Bởi vì ngay lúc này Reynolds Mercantile đang cần tiền, chứ không phải cho những khách hàng đã vay quá nhiều như Bancroft vay thêm. Em sẽ không bị bất ngờ nếu Parker tội nghiệp lo lắng về khả năng Bancroft có thể tiếp tục chi trả khoản tiền đã vay từ ngân hàng của anh ấy."

"Anh ta là một người lớn," Matt nói thẳng thừng, đẩy mớ giấy tờ vào trong cặp anh, "anh ta có thể chịu được áp lực. Nếu anh ta cho em mượn nhiều hơn số tiền anh ta có, đó là lỗi của anh ta, và anh ta sẽ tìm được cách giảm thiểu sự thiệt hại đó." Mỗi lần cô đề cập đến Reynolds, sự ghen tuông ăn mòn Matt như axít, và lần này cũng thế; tâm trạng của anh đột ngột theo chiều hướng xấu hơn. "Em cần có một đêm ngủ ngon," anh nói với cô, và Meredith cùng một lúc nhận ra sự bực mình của anh và việc anh đang sẵn sàng để rời khỏi. Bị bất ngờ bởi sự ra về đột ngột của anh, cô tiễn anh ra cửa, nhiếc móc mình đã đổ tất cả sự lo lắng của cô vào anh.

Anh xoay lại ở ngưỡng cửa. "Ngày mai chúng ta sẽ tập hợp ở đây để mừng sinh nhật của em lúc mấy giờ?"

"Bảy giờ ba mươi nhé?" Cô đề nghị.

"Được."

Anh bước vào hành lang và Meredith đi đến cánh cửa mở. "Về chuyện tối mai," cô nói, "vì là sinh nhật của em, em muốn xin anh một chuyện."

"Chuyện gì?" Matt hỏi, đặt cặp xuống và mặc áo choàng vào.

"Là anh và Parker hãy nói chuyện với nhau – không phải là sự im lặng lạnh lùng," cô cảnh báo, "như cái cách mà hai anh cư xử với nhau trước cuộc họp báo. Đồng ý chứ?"

Đó lại là một lời nhắc thêm quá nhiều về Parker quý báu của cô. Matt gật đầu, định nói cái gì đó, nhưng anh do dự, rồi bước tới một bước và nói. "Nói đến Reynolds," anh hỏi với vẻ bình tĩnh giả tạo, "em vẫn ngủ với anh ta à?"

Miệng Meredith há hốc và cô hỏi lại, "Nghĩa là sao?"

"Có nghĩa là anh cho rằng em vẫn ngủ với anh ta kể từ khi em đính hôn với anh ta, và anh đang hỏi em liệu em có còn làm chuyện đó hay không."

"Anh nghĩ anh là ai chứ?"

"Là chồng em."

Lời nói cuối cùng hết sức trang nghiêm của anh làm tim cô đập thình thịch. Bàn tay cô siết chặt trên tay nắm cửa như để đứng vững. Anh nhìn thấy phản ứng của cô và nói thêm với nụ cười nhẹ, "Hai chữ đó nghe rất hay, một khi em quen với nó."

“Không, không hề,” cô trả lời một cách chống đối. Nhưng nó có – một chút.

Nụ cười của anh biến mất. “Vậy anh sẽ đưa cho em một từ mà đối với em nó thậm chí còn nghe tệ hơn. Nếu em vẫn còn ngủ với Reynolds, đó là chữ ‘thông dâm’!”

Meredith đóng mạnh cánh cửa, nhưng Matt đã chặn nó lại bằng chân anh và cùng một lúc ôm cô trong hành lang với vòng tay anh trên vai cô. Môi anh chiếm lấy môi cô trong một nụ hôn vừa dữ dội vừa dịu dàng, vòng tay anh siết chặt lấy cô. Và sau đó anh hôn một cách nhẹ nhàng, áp đôi môi hé mở của anh trên môi cô trong cái chạm nhẹ, say đắm thậm chí còn khó kháng cự lại hơn nụ hôn kia. Anh lướt môi đến tai cô và hôn lên vành tai, tiếng thì thầm của anh làm cô rùng mình xuống tận sống lưng. “Anh biết em muốn hôn lại anh, anh có thể cảm thấy nó. Tại sao không chiều theo ham muốn,” anh khàn khàn dụ dỗ. “Anh còn sẵn sàng hơn và hoàn toàn sẵn sàng...”

Lời chòng ghẹo của anh nhấn chìm sự tức giận của cô và thôi thúc cô cười khúc khích và làm những gì anh vừa đề nghị.

“Nếu đêm nay anh chết trong một tai nạn trên đường về,” Matt khẽ phỉnh phờ, môi anh trượt từ má cô xuống môi cô, “nghĩ xem em sẽ cảm thấy có lỗi như thế nào nếu em không hôn anh.”

Meredith mở miệng muốn nói một câu gì đó suồng sã hoặc, tốt hơn là, mỉa mai, và ngay khi cô vừa làm, anh chiếm lấy miệng cô. Bàn tay anh ép chặt sau gáy cô, giữ miệng cô ép sát miệng anh trong khi cánh tay kia của anh đưa xuống ngang lưng cô, ôm chặt hông cô vào người anh. Và Meredith đầu hàng. Bị khóa chặt trong anh từ đầu xuống chân, bị chiếm hữu bởi bàn tay, miệng và lưỡi anh, cô đã đi đến sự đầu hàng. Trên ngực anh, hai nắm tay cô thả ra, tay cô trượt lên áo sơ mi vào bên trong áo choàng của anh, những ngón tay lan rộng theo ý chúng, xoè rộng trên vòm ngực ấm áp của anh. Lưỡi anh đâm sâu vào miệng cô, miệng anh ép buộc miệng cô mở lớn hơn, và đột ngột Meredith đón chào sự xâm chiếm của lưỡi anh, bất lực hôn trả lại anh với tất cả sự nổi loạn tuyệt vọng và hỗn độn trong mình. Ngay khi cô hôn lại, cánh tay anh siết chặt, miệng anh bắt đầu di chuyển dữ dội, đòi hỏi trên miệng cô, và Meredith cảm thấy sự ham muốn của anh bắt đầu truyền qua các tĩnh mạch của cô.

Hoảng sợ, cô tách rời miệng anh và vòng tay ôm chặt của anh. Cô lùi bước vào ngưỡng cửa, ngực phập phồng, hai nắm tay nắm chặt ở bên mình.

“Sao em có thể ‘cân nhắc’ đến chuyện ngủ với Reynolds khi em hôn anh như thế chứ?” Matt hỏi bằng một giọng trầm, buộc tội.

Meredith cố tỏ vẻ khinh thường tức giận. “Thế sao anh không giữ lời hứa cư xử vô tư đêm nay?”

“Chúng ta có ở trong căn hộ của em đâu,” Matt chỉ ra, và khả năng bóp méo mọi thứ cho phù hợp với anh là giọt nước làm tràn ly. Cô lùi bước, kìm chế thôi thúc dập mạnh cánh cửa vào mặt anh, và vào giây cuối, cô đột ngột đóng nó cái rầm. Tuy nhiên, khi đã ở bên trong sự bảo vệ của căn hộ, cô tựa lưng vào cửa, đầu cúi xuống trong sự thất bại đau đớn. Chỉ nội chuyện anh hăm dọa và ép buộc thực hiện sự sắp xếp này đã đủ để khiến cho bất cứ người phụ nữ có xương sống nào cũng chỉ chịu được anh trong ba tháng ngắn. Nhưng không phải cô, cô nghĩ một cách giận dữ, rời xa cánh cửa. Không phải cô. Cô thậm chí không chịu đựng được quá ba tuần! Cô như người bị rút xương sống khi liên quan đến anh, mềm nhũn trong tay anh. Đầy kinh tởm với bản thân, cô thẫn thờ đi về phía ghế sofa, dừng lại ở cuối bàn nhặt tấm ảnh Parker lên. Anh nhìn lại cô, mỉm cười, đẹp trai, đáng tin cậy, và chính trực. Hơn nữa, anh yêu cô! Anh đã nói với cô cả chục lần. Còn Matt thì không – không một lần! Nhưng liệu cô có ngăn nổi việc đánh mất sự kiêu hãnh của mình, lòng tự trọng của mình – cho Matthew Farrell không? Có lẽ là không, cô chua chát nghĩ. Không thể dừng việc đó lại được nếu tình hình cứ như thế này.

Stuart đã nói Matt không muốn làm tổn thương cô. Dựa theo cách anh đã lao vào để cứu cô hôm qua, Meredith có khuynh hướng chấp nhận điều đó dù vào lúc này cô đang bị hành hạ bởi những cảm xúc mà cô không muốn và không thể kiểm soát. Không, Matt không muốn làm tổn thương cô. Với những lý do mơ hồ và rối bời, những gì Matt 'đã' muốn là cô quay trở lại với anh, và đó là nơi cô bị thương tổn. Tai tiếng của Matt với các mối quan hệ lăng nhăng đã trở thành huyền thoại; anh cũng hoàn toàn không thể đoán trước và không đáng tin cậy. Sự kết hợp này tuyệt đối sẽ làm tan nát tim cô.

Cô ngồi sâu xuống ghế sofa và úp mặt vào lòng bàn tay. Anh không muốn làm tổn thương cô... trong vài phút cô ngẫm nghĩ về bản năng bảo vệ của anh – chính nó đã làm cho anh xoay xở đủ cách để giúp cô hôm qua. Cô có thể nói với anh một cách thành thật, "Matt, em biết anh thực sự không muốn làm tổn thương em, vì thế làm ơn tránh xa em ra. Em có một kế hoạch tốt đẹp cho cuộc đời của em. Đừng phá hỏng nó. Em không có ý nghĩa gì đối với anh... thật sự không có ý nghĩa. Em chỉ là một cuộc chinh phục khác đối với anh, một sự ám ảnh trong quá khứ của anh..."

Cô cân nhắc đến chuyện đó, nhưng cô biết nó sẽ chỉ mất thì giờ. Thật sự cô đã nói với anh nhiều lần, nhưng không có kết quả. Matt có ý định đánh trận chiến này cho đến tận phút cuối và ngẩng cao trong chiến thắng – và lý do mà anh làm điều đó rõ ràng là vì cô hơn là vì anh.

Ngẩng đầu lên, cô nhìn chòng chọc vào ánh lửa, nhớ lại từng lời của anh: 'Anh sẽ mang lại cho em thiên đường trên cái đĩa bằng vàng. Chúng ta sẽ là một gia đình, chúng ta sẽ có con... Anh thích sáu đứa, nhưng một đứa cũng được.'

Nếu cô nói cho anh nghe cô không thể có con, có thể anh sẽ từ bỏ toàn bộ kế hoạch của mình. Và khoảnh khắc cô nhận biết được điều đó, Meredith cảm thấy như thể trái tim mình tan nát, và phản ứng đó làm cho cô tự điên tiết với mình và với anh. "Anh chết đi!" Cô nói to với anh. "Anh thật là xấu xa khi làm cho em lại cảm thấy dễ bị tổn thương như thế này!"

Anh không muốn một gia đình; anh chỉ muốn thứ mới lạ, thực hiện được mục đích sống với cô trong một thời gian. Sức hấp dẫn tình dục của cô sẽ làm anh chán trong vài ngày, Meredith biết. Matt là người hoàn toàn đam mê khoái lạc; anh đã ngủ với các ngôi sao điện ảnh và những cô người mẫu khêu gợi. Meredith là người đè nén ham muốn và luôn bối rối không có khả năng đáp ứng, và cô biết điều đó. Cô đã cảm thấy điều đó cách đây mười một năm với Matt. Sau cuộc ly hôn của họ, phải mất hai năm cô mới lấy lại được một ít tự trọng và khả năng để cảm thấy một ít ham muốn. Lisa đã khăng khăng là cô chỉ có thể chữa khỏi bệnh hoàn toàn khi ngủ với một người khác, và Meredith đã thử. Cô đã lên giường với một ngôi sao điền kinh ở trường đại học, người đã đeo đuổi cô trong nhiều tháng trời, và nó thật thê thảm. Hơi thở hổn hển và sự lóng ngóng của anh ta làm cho cô thấy ghê tởm, trong khi sự dè dặt và vụng về của cô làm anh ta tức tối. Thậm chí đến bây giờ cô vẫn còn nhớ những lời đả kích của anh ta và chúng làm cô rùng mình: 'Này, em yêu, đừng có nằm ì ở đó, làm điều gì đó đối với anh đi... Có vấn đề quái quỷ gì với em vậy?... Làm thế nào mà một người trông nóng bỏng như em lại quá lạnh đến thế này?' Khi anh ta cố gắng hoàn tất chuyện đó, có cái gì đó bên trong cô trỗi dậy và cô đẩy anh ta ra, chộp lấy quần áo của cô, rồi chạy trốn. Tình dục, cô đã quyết định, không dành cho cô.

Parker là người tình duy nhất nữa của cô, và anh rất khác – dịu dàng, dịu ngọt, không đòi hỏi. Dù anh cũng thất vọng với cô trên giường; anh không bao giờ chỉ trích cô công khai, nhưng cô cảm nhận được anh cảm thấy như thế nào.

Meredith ngả người ra và tựa đầu vào tay ghế sofa, nhìn đăm đăm với đôi mắt ráo hoảnh lên trần nhà, cố kìm những giọt nước mắt đau đớn trong họng cô. Parker không bao giờ có thể làm cho cô cảm thấy khốn khổ như lúc này. Không bao giờ. Chỉ có Matt mới có thể làm được. Và dẫu vậy, cô vẫn muốn anh.

Nhận thức đó tự động đánh vào cô, khủng khiếp, không thể chấp nhận. Không thể chối bỏ.

Chỉ trong vài ngày Matt đã làm cho cô phải hoàn toàn thừa nhận và đầu hàng nhục nhã. Những giọt nước mắt xấu hổ và bất lực tràn đầy trong mắt cô. Anh thậm chí còn không nói anh yêu cô để khiến cô muốn vứt bỏ toàn bộ những kế hoạch của cuộc đời mình.

Bên kia phòng, chiếc đồng hồ cổ bắt đầu điểm mười giờ. Đối với Meredith, dường như nó đang báo hiệu sự yên tĩnh và sự thanh thản của cô sắp kết thúc.

Matt điều khiển chiếc Rolls vượt lên hai chiếc xe tải đang cản đường anh, sau đó anh với lấy điện thoại trên xe. Đồng hồ trên bảng đồng hồ chỉ mười giờ, nhưng anh không do dự khi thực hiện cuộc gọi. Peter Vanderwild trả lời điện thoại của Matt khi tiếng chuông thứ hai vang lên, nghe có vẻ giật mình và sợ sệt bởi cuộc gọi muộn không hẹn trước. "Chuyến đi của tôi đến Philadelphia đã thành công hoàn toàn, thưa ông," anh nói với Matt vì cho rằng đó là lý do ông chủ của anh đang gọi đến.

"Đừng để ý đến chuyện đó lúc này," Matt nói một cách sốt ruột. "Những gì tôi muốn biết là có thể có chút rò rỉ nào về chuyện chúng ta mua hết cổ phiếu của Bancroft – một thông tin sẽ khơi mào cho tin đồn tiếp quản trên Phố Wall không?"

"Không thể nào. Tôi đã rất thận trọng che đậy việc thu mua cổ phiếu của chúng ta cho đến lúc phải nộp hồ sơ cho SEC. Cổ phiếu của họ đang tăng đều đặn, vì vậy tự nhiên gần đây chúng ta phải trả giá cao hơn để mua được chúng."

"Tôi nghĩ có một đối thủ khác trong trò chơi," Matt nói một cách căng thẳng. "Tìm hiểu xem là kẻ chết tiệt nào!"

"Có người nào khác thực sự muốn tiếp quản họ à?" Vanderwild lặp lại. "Tôi cũng có nghĩ đến chuyện đó trước đây, nhưng tại sao? Ngay lúc này, Bancroft là một đầu tư đầy rủi ro trừ phi có lý do riêng như anh."

"Peter," Matt cảnh báo, "giữ mặt cậu tránh xa khỏi việc riêng của tôi, nếu không cậu sẽ bị xuất hiện trên mục rao vặt đấy."

"Tôi không có ý đó... thật đấy, tôi đã đọc báo… tôi xin lỗi…"

"Tốt," Matt cắt ngang. "Bắt đầu kiểm tra các tin đồn, tìm hiểu xem có đúng là có một đối thủ khác hay không, và nếu có, tìm hiểu xem kẻ chết tiệt đó là ai."

***

Con tàu sang trọng lướt một cách nhẹ nhàng trên Đại Tây Dương dậy sóng, sau đó chồm xuống theo cái cách làm cho Philip Bancroft khó chịu nhất, những cử động lặp đi lặp lại tẻ nhạt mà ông chưa bao giờ phải chịu đựng. Ngồi ở bàn thuyền trưởng giữa phu nhân của một Thượng nghị sĩ và một người buôn bán xăng dầu ở Texas, ông lắng nghe với vẻ quan tâm giả vờ khi người phụ nữ nói với ông. "Chúng ta sẽ đến cảng vào cuối chiều ngày kia," bà ta nói. "Ông có thích cuộc hành trình này không?"

"Rất thích," ông nói dối, liếc trộm cái đồng hồ bên dưới chiếc áo khoác tuxedo của ông. Bây giờ là mười giờ ở
Chicago. Lúc này có thể là ông đang theo dõi tin tức, hoặc đánh bài tại câu lạc bộ quốc gia, thay vì bị giữ như một tù nhân trên cái khách sạn nổi này.

"Ông sẽ ở lại với bạn bè khi chúng ta đến Ý hả?" Bà ta hỏi.

"Tôi không có bạn bè ở đó," Philip trả lời. Mặc dù chán chết, ông có cảm giác tốt hơn, khỏe hơn mỗi ngày. Bác sĩ của ông nói đúng – ông cần hoàn toàn không lo lắng đến những vấn đề của thế giới và của công ty ông trong một thời gian.

“Không có bạn bè ở Ý ư?” Bà ta lặp lại, cố gắng tiếp tục cuộc đàm thoại một chiều.

“Không. Chỉ có người vợ cũ,” Philip trả lời một cách lơ đãng.

“Ồ. Ông sẽ đến thăm bà ấy chứ?”

“Khó lắm,” Philip trả lời, rồi bàn tay ông cứng đờ trong cú sốc khi ông nhận ra ông thậm chí đã nói về người phụ nữ mà ông đã ném ra khỏi nhà và khỏi cuộc sống của ông nhiều năm trước đây. Rõ ràng, tất cả những chuyện nghỉ ngơi này đang làm tê liệt lý trí của ông.

Chương 47

Khi Matt đề nghị buổi sinh nhật cô trở thành cuộc hẹn bốn người, Meredith đã cảm thấy nghi ngờ về sự thất bại của buổi tối, nhưng khi Parker và Lisa đến cách nhau vài phút, cả hai nhìn hoàn toàn vui vẻ và hớn hở, cô tạm thở phào là rốt cuộc nó không phải là một thảm hoạ. "Sinh nhật hạnh phúc, Mer," Lisa nói, ôm chầm cô thật chặt và trao cho cô một hộp quà bọc giấy rực rỡ. "Chúc em sinh nhật hạnh phúc," Parker cũng nói và tặng cô một hộp quà thuôn nhỏ, khá nặng. "Farrell còn chưa đến sao?" Anh hỏi thêm, liếc nhìn xung quanh.

"Chưa đến, nhưng có rượu và thức ăn khai vị trong bếp rồi. Em chỉ vừa mới dọn thức ăn vào khay."

"Tớ sẽ làm xong và đem nó ra đây," Lisa tình nguyện. "Tớ đói muốn chết rồi." Cô biến mất vào bếp trong đám lụa màu mận của chiếc khăn quàng cổ.

Quắc mắt nhìn theo lưng của Lisa, Parker thắc mắc với Meredith, "Tại sao cô ta lại mặc như thế? Tại sao cô ta không thể ăn mặc như người bình thường?"

"Bởi vì cô ấy đặc biệt," Meredith nói với nụ cười. "Anh biết đó," cô nói thêm, nhìn anh với cái nhìn không cắt nghĩa được, "hầu như đàn ông đều nghĩ Lisa hấp dẫn."

"Anh thích cách ăn mặc của em," Parker nói, nhìn với vẻ khen ngợi cái áo khoác bolero nhung đỏ tươi viền vàng dính liền với cái cổ rộng như cà vạt làm cho bộ đồ trông có vẻ ngây thơ. Chiếc áo đang mở, để lộ bộ đầm đỏ không dây ôm lại ở vòng eo nhỏ nhắn và nhẹ nhàng chun lại ở lai áo. Cố lờ đi lời bình luận của cô về Lisa, anh mỉm cười và nói, "Tại sao em không mở quà của anh trước khi Farrell đến đây?"

Bên trong cái hộp gói giấy bạc là một hộp nhung xanh, và nằm trong lớp sa tanh mượt mà là một chiếc vòng đeo tay bằng ngọc bích và kim cương tuyệt đẹp. Meredith cẩn thận lấy nó ra. "Đẹp quá," cô thì thầm trong khi ngực cô đau nhói và dạ dày cô thắt lại từng đợt. Nước mắt chảy như mưa trên má cô, làm cho món nữ trang lấp lánh mờ đi như một ảo ảnh, và ngay lúc đó cô biết – cô biết là cả chiếc vòng lẫn Parker đều không thể thuộc về mình. Cô đã phản bội Parker trong tâm trí và trái tim vì sự ám ảnh bất lực của Matt trong cô. Ngẩng đầu lên, cô buộc chính mình phải nhìn vào mắt Parker và trả chiếc vòng lại cho anh. "Em xin lỗi," cô nói nghẹn ngào. "Nó thật lộng lẫy, nhưng em… em không thể nhận cái này."

"Tại sao lại không?" Parker hỏi, nhưng anh đã biết câu trả lời, đã cảm thấy khoảnh khắc này đang đến. "Vậy thôi sao?" Anh nói một cách cay nghiệt. "Vậy là Farrell đã thắng."

"Không hẳn," cô nói lặng lẽ, "nhưng dù có chuyện gì xảy ra đi nữa giữa Matt và em, em vẫn không thể kết hôn với anh. Không phải bây giờ. Anh xứng đáng có được một người vợ tốt hơn là người không thể kiểm soát tình cảm cô ta với một người đàn ông khác."

Sau một lúc im lặng căng thẳng, Parker nói, "Farrell có biết em hủy bỏ hôn ước của chúng ta không?"

"Không!" Cô giải thích. "Em không muốn anh ấy biết. Nó chỉ làm cho anh ấy kiên trì hơn."

Một lần nữa Parker do dự, rồi anh vươn ra phía trước, lấy cái vòng từ bàn tay cô, và cài nó vào cổ tay cô. "Anh sẽ không chịu thua đâu," anh nói với một nụ cười dữ tợn. "Anh xem đây như là một thất bại nhỏ. Anh thật sự ghét tên con hoang đó."

Tiếng chuông cửa bỗng reo lên. Parker nhìn lên, và ánh mắt anh chiếu vào Lisa, người đang đứng ở ngưỡng bếp, tay cầm một cái khay. "Cô đứng đó nghe lén bao lâu rồi?" Anh hỏi trong khi Meredith đi ra mở cửa cho Matt.

“Không lâu lắm,” Lisa nói, nhưng giọng nói cô dịu dàng khác thường. “Anh có muốn uống một ly rượu không?”

“Không,” Parker nói chua chát, “tôi thích cả chai.”

Thay vì hả hê bởi sự đau khổ của anh, Lisa rót một ly rượu và đem đến cho anh, mắt cô dịu dàng và sáng rực kỳ lạ.

Matt bước qua ngưỡng cửa, và dường như cả phòng khách bị lấn át bởi sự xuất hiện của anh. “Chúc mừng sinh nhật,” anh nói, mỉm cười với cô. “Em trông rất tuyệt,” anh thêm vào, lướt mắt từ mái tóc vàng sáng ngời xuống mũi đôi giày đỏ của cô.

Meredith nói cảm ơn và cố gắng không để ý đến chuyện anh đẹp trai đến mức nào trong bộ complet màu xám, áo sơ mi trắng tinh và cà vạt sọc vừa vặn. Lisa làm động thái đầu tiên xoa dịu bầu không khí. “Chào Matt,” cô nói và cười với anh. “Đêm nay anh trông có vẻ giống một ông chủ ngân hàng hơn Parker đấy.”

“Tôi đâu có khuy cài áo Phi Beta Kappa,” Matt nói đùa, miễn cưỡng vươn ra phía trước để bắt bàn tay Parker đã đưa ra cho anh cũng với vẻ miễn cưỡng như vậy.

“Lisa ghét chủ ngân hàng,” Parker nói, thả tay Matt ra và đi đến chai rượu vang. Anh rót đầy ly và uống hết.

“Sao, Farrell,” Parker nói một cách bất lịch sự chưa từng có, “hôm nay là sinh nhật của Meredith. Lisa và tôi vẫn nhớ. Quà của anh đâu?”

“Tôi không đem đến đây.”

“Ý anh là anh đã quên phải không?”

“Ý tôi là tôi không đem quà đến đây.”

“Sao chúng ta không bắt đầu đi, mọi người!” Lisa thốt lên, chia sẻ ước muốn của Meredith là đưa hai người đàn ông này đến một nơi công cộng – tốt nhất là một nơi ồn ào, một nơi mà họ không thể cãi nhau. “Meredith có thể mở quà của tôi sau.”

Xe limousine của Matt đang chờ bên lề đường. Lisa bước vào trước, Meredith bước vào theo, cố tình ngồi cạnh Lisa và loại bỏ một cách hiệu quả khả năng hai người đàn ông sẽ tham gia vào cuộc tranh giành nho nhỏ xem ai được ngồi cạnh cô. Người duy nhất nhìn không căng thẳng là Joe O’ Hara – cũng là người tăng thêm sự căng thẳng bằng cách nói với nụ cười đến tận mang tai, “Chào bà Farrell.”

Hai chai Dom Perignon đang đặt trong những cái xô đá bằng bạc bên cạnh tủ rượu của xe. “Có ai muốn uống chút sâm banh không? Tôi thích…” Lisa bắt đầu, nhưng ngay sau đó chiếc xe limo đã phi như tên lửa trên đường, ép cô ngã ra sau và làm cô thở hổn hển.

“Chúa ơi!” Parker thốt ra, cố gắng giữ thăng bằng khi anh bị ép tới phía trước rồi bị giật lại về phía sau. “Tên tài xế ngốc nghếch của anh vừa mới cắt qua bốn làn xe và vượt đèn đỏ đấy!”

“Anh ta rất thành thạo,” Matt trả lời, cất cao giọng để át những tiếng còi phát ra từ những người lái xe bực bội, và không ai nhận ra có một chiếc Chevrolet cũ đang bám sát theo xe họ, thay đổi làn xe bất cứ khi nào họ đổi làn xe, với một khoảng cách nhất định. Trong khi chiếc limo bay rít ầm ầm về hướng xa lộ làm các xe khác phải tản hết ra, Matt nâng chai sâm banh ướp lạnh và khui nó. “Sinh nhật thứ ba mươi vui vẻ nhé,” anh nói, trao cho Meredith ly sâm banh đầu tiên. “Anh xin lỗi là anh đã lỡ mất mười một lời chúc mừng trước đó.”

“Meredith bị say khi uống sâm banh,” Parker cắt ngang. Hướng về Meredith với nụ cười kín

đáo, anh nói thêm, “Nhớ cái lần em bị say sâm banh tại bữa tiệc kỷ niệm của Remingtons không?”

“Không phải là bị say. Chính xác là bị chóng mặt,” Meredith chỉnh anh, không hiểu được giọng nói của anh và sự lựa chọn đề tài của anh.

“Em chắc chắn là đã bị chóng mặt,” Parker trêu chọc. “Và hơi lảo đảo nữa. Em làm cho anh phải đứng ở trên ban công với em trong gió lạnh. Có nhớ – anh đã khoác cho em áo choàng của anh không? Rồi Stan và Milly Mayfield gia nhập cùng chúng ta và chúng ta đã lấy áo choàng làm lều rồi ở lại bên ngoài.” Parker nhìn lướt qua Matt và nói bằng giọng điệu trịch thượng lạnh lùng, “Anh có biết Mayfields không?”

“Không,” Matt trả lời, trao cho Lisa ly sâm banh.

“Ừ, dĩ nhiên là anh sẽ không biết,” Parker nói một cách tuỳ tiện. “Milly và Stan Mayfield là bạn bè lâu năm của Meredith và tôi.” Anh nói điều đó với ý định làm cho Matt cảm thấy như người ngoài. Meredith thấy thế bèn vội vàng đổi đề tài và Lisa nhanh chóng tham gia, kéo Matt vào cuộc thảo luận. Parker uống thêm bốn ly sâm banh nữa và góp thêm hai câu chuyện hay ho về những người mà anh cùng Meredith đều biết còn Matt thì không biết.

Nhà hàng Matt đã chọn là một nhà hàng mà Meredith chưa từng thấy hoặc nghe nói đến trước đây, nhưng cô thích nó ngay khoảnh khắc họ đi vào phòng chờ. Trang trí theo kiểu quán rượu Anh với cửa sổ gắn kính màu và lót ván gỗ tối màu, Manchester House có một phòng đợi lớn kéo dài cho đến tận phía sau. Phòng ăn, ở hai bên phòng đợi, nhỏ và ấm áp, tách biệt với phòng đợi bởi những cây trường xuân màu kem trên các giàn mắt cáo. Phòng đợi mà họ được đưa đến để chờ cho đến khi bàn của họ chuẩn bị xong, đầy những người vui chơi Giáng sinh, bao gồm một bữa tiệc khoảng hai mươi người. Từ những tràng cười khàn khàn đột nhiên xuất hiện từ phía bàn đó và một vài người ngồi trên những cái ghế cao bên quầy rượu, có thể thấy hầu hết mọi người đều thích thú thoải mái trong không khí vui vẻ của lễ Giáng sinh.

“Chắc chắn như địa ngục đây không phải là nơi mà tôi sẽ chọn để ăn mừng sinh nhật Meredith,” Parker nói và nhìn Matt vẻ khinh bỉ khi tất cả bọn họ đều ngồi xuống.

Giữ sự nóng nảy dưới tầm kiểm soát vì Meredith, Matt nói thẳng thừng, “Nó cũng không phải là nơi tôi sẽ chọn, nhưng nếu chúng ta muốn ăn trong hoà bình, thì địa điểm phải là một nơi nào đó tương đối tối và tách biệt.”

“Parker, sẽ ổn mà,” Meredith hứa hẹn, và cô thật sự thích bầu không khí Anh cùng tiếng nhạc sống động từ một ban nhạc sống.

“Ban nhạc rất hay,” Lisa đồng ý, ngả người trên ghế của cô và quan sát các nhạc sĩ. Trong chốc lát mắt cô mở to khi tài xế của Matt đi vào phòng đợi và ngồi xuống cái ghế cao ở đầu kia của quầy. “Matt,” cô nói với nụ cười ngờ vực, “tôi nghĩ tài xế của anh vừa mới quyết định tránh cái giá lạnh và uống một ly bia.”

Không nhìn theo hướng đó, Matt trả lời, “Joe uống Coca chứ không uống bia khi đang làm việc.”

Một người phục vụ xuất hiện để lấy đơn đặt thức uống của họ, và Meredith quyết định không cần phải thông báo cho Lisa biết Joe cũng là vệ sĩ, nhất là khi cô muốn quên chuyện đó đi.

“Tất cả các vị đều đã chọn thức uống rồi chứ ạ?” Người phục vụ hỏi, và khi được bảo là đã đủ, anh ta đi đến cuối quầy. Anh ta đang trao tấm phiếu cho người phục vụ ở quầy thì một người đàn ông thấp mặc cái áo khoác to lớn cồng kềnh khác thường bước đến sau lưng người phục vụ và nói, “Anh có muốn kiếm một trăm đô-la ngay không, anh bạn?”

Người phục vụ quay ngoắt lại. “Bằng cách nào?”

“Hãy để cho tôi đứng ở đằng sau giàn mắt cáo đó một lúc.”

“Tại sao?”

“Anh có vài nhân vật quan trọng tại một trong các bàn đó, và tôi có cái máy ảnh dưới lớp áo choàng này.” Anh ta chìa tay ra, và đó là một tấm thẻ phóng viên cho thấy anh ta đã được thuê bởi một tờ báo nổi tiếng, và một tờ giấy bạc 100 đô-la gấp gọn gàng.

“Đừng để người khác nhìn thấy,” người phục vụ nói, nắm lấy tờ tiền.

Ở bàn của người quản lý trước phòng giải lao, ông chủ nhà hàng nhấc điện thoại và quay số máy nhà của Noel Jaffe, người vẫn quảng cáo cho các nhà hàng ở các cột báo của anh ta. “Noel,” ông chủ nhà hàng nói, hơi xoay vai qua để tránh bị nghe lỏm bởi đám đông khách hàng mới bước vào cửa, “Alex tại Manchester House đây. Anh còn nhớ tôi đã nói một ngày nào đó tôi sẽ đền đáp cho bài giới thiệu dễ thương mà anh đã viết về nhà hàng của tôi không? Ôi, đoán thử ai đang ngồi trong nhà hàng của tôi ngay bây giờ?”

“Không giỡn chơi chứ!” Jaffe cười khi Alex nói tên. “Có lẽ họ là một gia đình nhỏ hạnh phúc như họ đã tỏ ra tại cuộc họp báo.”

“Không. Đêm nay họ không như thế,” Alex nói, lời thì thầm của ông ta nhỏ dần. “Vị hôn phu có khuôn mặt như đám mây báo hiệu cơn bão, và anh ta đã uống rất nhiều.”

Ngập ngừng trong chốc lát, rồi Jaffe cười khúc khích và nói, “Tôi sẽ đến đó ngay với nhiếp ảnh gia. Tìm cho chúng tôi một cái bàn để chúng tôi có thể theo dõi mà không bị nhìn thấy.”

“Không thành vấn đề. Nhưng nhớ là khi anh viết về chuyện này, hãy đánh vần tên nhà hàng của tôi cho đúng và nhớ ghi cả địa chỉ nhé.”

Alex gác máy. Rất phấn khởi về triển vọng quảng cáo miễn phí về chuyện những người giàu có và nổi tiếng ở Chicago đến ăn trong nhà hàng của anh ta, anh ta gọi thêm vài đài truyền hình và báo đài nữa.

Đến khi người phục vụ mang ra đồ uống lần thứ hai – và thứ ba – cho Parker, Meredith biết rõ là Parker đang uống quá nhiều và quá nhanh. Chỉ chuyện đó thôi thì không hoàn toàn đáng báo động, nhưng anh còn nhất quyết xen vào cuộc đàm thoại đều đặn những câu chuyện nhỏ mà anh và Meredith từng làm, hầu hết chúng bắt đầu bằng hai chữ “Nhớ khi...”

Meredith không phải lúc nào cũng nhớ, và hơn nữa cô càng lúc càng ý thức được là Matt đang nổi giận.

Matt không phải đang nổi giận, anh thật sự giận dữ một cách lạnh lùng. Trong bốn mươi lăm phút anh buộc phải lắng nghe Reynolds nói về những chuyện liên quan đến anh ta và Meredith, hòng chỉ cho Matt thấy là anh, vô vọng và không thể thay đổi, là người thấp kém hơn Meredith và Reynolds, dù cho anh có nhiều tiền như thế nào đi chăng nữa. Trong đó có câu chuyện Meredith bị gãy cây vợt của cô trong một cuộc đấu đôi mà cô chơi cặp với anh ta ở câu lạc bộ quốc gia khi cô còn là một thiếu nữ... một chuyện khác về buổi dạ vũ chết tiệt ở một trường tư nhân kiểu cách nào đó nơi cô đã đánh rơi sợi dây chuyền... và một chuyện khác về một trận đấu polo mà anh ta đã đưa cô đi xem gần đây.

Khi Parker bắt đầu nói về buổi đấu giá từ thiện mà họ đã làm việc cùng nhau, Meredith đứng lên một cách nhanh chóng. “Em đi vào phòng vệ sinh một lát,” cô nói, cố tình ngắt ngang Parker. Lisa cũng đứng lên. “Tớ sẽ đi với cậu.”

Ngay khi họ vào phòng vệ sinh nữ, Meredith đi đến bồn rửa tay, chống tay trên cái quầy gạch trong một tư thế hoàn toàn khổ sở. “Tớ không thể chịu đựng thêm nữa,” cô nói với Lisa. “Tôi

không bao giờ tưởng tượng được đêm nay sẽ tệ như thế này."

"Tớ có nên giả vờ bị bệnh và buộc họ đưa chúng ta về nhà không?" Lisa nói, cười toe toét khi cô nghiêng người tới và tô lại son môi. "Nhớ khi cậu làm chuyện đó cho tớ vào lúc chúng ta hò hẹn bốn người hồi ở Bensonhurst không?"

"Parker sẽ không quan tâm dù cho cả hai chúng ta có ngất ngay dưới chân anh ấy đêm nay," Meredith nói một cách bực bội. "Anh ấy quá bận rộn làm những gì mà anh ấy có thể để khiêu khích Matt gây gổ."

Ống son môi trong tay Lisa dừng lại, và cô bắn ánh mắt bực bội đến Meredith. "Matt đang kích động anh ấy!"

"Matt có nói một lời nào đâu!"

"Đó là cái cách anh ta đang kích động Parker. Matt đang ngả người trên ghế của anh ta, nhìn Parker như thể anh ấy là một thằng hề! Parker không quen bị thua, nhưng anh ấy đang mất cậu. Và Matt đang ngồi ở đó, lặng lẽ hả hê vì anh ta biết anh ta sẽ thắng."

"Tớ không thể tin cậu!" Meredith thốt lên bằng một giọng trầm, tức giận. "Trong nhiều năm cậu toàn chỉ trích Parker khi anh ấy đúng. Bây giờ khi anh ấy sai và say, cậu lại đứng về phía anh ấy! Mà Matt đâu có thắng bất cứ thứ gì. Anh ấy cũng đâu có hả hê. Anh ấy có thể tỏ ra chán ngán và thích thú trò hề của Parker, nhưng anh ấy không làm vậy! Tin tớ đi, anh ấy đang tức giận – thật sự tức giận vì Parker đang làm anh ấy trông giống như một… một kẻ bị xã hội ruồng bỏ."

"Đó là cách cậu nhìn thấy," Lisa nói với sự phẫn nộ dữ dội làm Meredith lùi bước trong kinh ngạc. Nó trở thành tội lỗi khi Lisa nói thêm, "Tớ không hiểu sao cậu lại có thể suy nghĩ đến chuyện cưới một người đàn ông mà cậu không có chút cảm thông!"

Người phục vụ vừa mới nói với Matt là bàn của anh đã sẵn sàng, thì qua vai Matt nhìn thấy Meredith cùng Lisa xuất hiện từ phòng vệ sinh nữ và đi ngang qua phòng đợi đông đúc người.

Parker đã ngừng nói về những chuyện anh ta và Meredith từng làm. Bây giờ anh ta đang gây thù địch với Matt bằng cách chất vấn Matt về xuất thân của anh và mỉa mai với câu trả lời của Matt. "Nói cho tôi biết đi, Farrell," anh ta nói bằng một giọng lè nhè, ầm ĩ làm cho nhiều người ở những bàn gần kề xoay lại, "anh học đại học ở đâu? Tôi đã quên rồi."

"Đại học bang Indiana," Matt nhả ra, nhìn Lisa và Meredith.

"Tôi đã học ở Princeton đấy."

"Vậy thì sao!"

"Tôi chỉ tò mò. Thế còn thể thao thì sao? Anh có chơi môn thể thao nào không?"

"Không," Matt nói ngắn gọn, đẩy lui ghế của anh và đứng lên để cho bốn người có thể đi đến phòng ăn ngay khi Meredith và Lisa đến.

"Thế anh làm gì trong thời gian rảnh rỗi?" Parker tiếp tục dai dẳng, cũng đẩy lui ghế của anh ta và đứng lên, hơi lảo đảo.

"Tôi làm việc."

"Ở đâu?"

"Trong nhà máy thép với công việc một thợ máy."

“Tôi thì chơi vài trận polo, một ít quyền Anh và…” Parker nói thêm với cái nhìn khinh khỉnh xuống toàn bộ người Matt, “tôi đã trao cho Meredith nụ hôn đầu tiên của cô ấy.”

“Tôi đã lấy đi sự trong trắng của cô ấy đấy,” Matt độp lại, bị mắc câu bởi sự kiềm chế của anh đã quá sức chịu đựng, nhưng mắt anh dán vào Lisa và Meredith – họ chỉ cách đó chưa đầy ba mét.

“Mày là đồ chó đẻ!” Parker rít lên, và, thu cánh tay của anh ta, nhắm một đấm vào Matt.

Matt vừa kịp để tránh. Phản ứng theo bản năng, anh tung cánh tay trái lên và đánh với tất cả sức mạnh của mình. Sự hỗn loạn bùng nổ: phụ nữ la hét, còn đám đàn ông nhảy ra khỏi ghế, Parker bị ngã xuống sàn, và những ánh sáng trắng bùng nổ ở đằng sau. Lisa gọi Matt là đồ con hoang. Matt nhìn về phía Lisa, và nắm tay nhỏ đánh vào mắt anh cùng lúc Meredith cúi xuống để giúp Parker đứng lên. Matt theo bản năng rút lại nắm tay để đánh trả lại cú đánh, nhận ra Lisa là người đã đánh mình. Anh kiểm tra những chuyển động xung quanh, nhưng khuỷu tay anh đụng phải cái gì đó rất cứng đằng sau và Meredith khóc thét lên. Joe đang đi hầm hầm đến phía trước, vượt qua các thực khách đang vội vàng bỏ đi, và Matt chụp cánh tay của Lisa để ngăn cản không cho cô gái hung dữ đánh anh
nữa trong khi các nhiếp ảnh gia không biết từ đâu hiện ra, tranh nhau chụp ảnh. Với cánh tay tự do còn lại, Matt giật mạnh Meredith ra khỏi Parker và đẩy cô về phía Joe . “Đưa cô ấy ra khỏi đây ngay!” Anh thét, cố che cho cô khuất khỏi tầm nhìn của máy quay bằng cơ thể mình. “Đưa cô ấy về nhà ngay!”

Đột nhiên Meredith cảm thấy mình bị đẩy qua đám đông đang la hét toán loạn và đi về phía cánh cửa xoay của nhà bếp. “Có lối ra ở cửa sau,” Joe nói hổn hển, kéo cô băng qua những đầu bếp đang ngơ ngác đứng ở các chậu hấp và những người bồi bàn với các khay thức ăn. Anh huých vai vào cánh cửa sau, làm cho nó bật tung ra và đâm sầm vào phía sau của toà nhà gạch, rồi họ lao ra trời đêm lạnh giá và đi về bãi đậu xe ở phía sau, lờ đi người phục vụ ở bãi đậu xe. Giật mạnh cửa xe limo, Joe đẩy cô vào phía sau xe và nằm xuống sàn. “Nằm xuống,” anh la to, đóng sầm cửa phía cô lại và chạy đến cửa bên ghế lái.

Trong sự lờ mờ không thực, Meredith nhìn chằm chằm vào những sợi chỉ xoắn của tấm thảm xanh đậm cách đôi mắt mở to của mình chỉ hơn một phân, không thể tin chuyện này đang xảy ra! Không chịu thu mình lại trên sàn, cô đẩy mình lên, cố bò vào ghế khi động cơ xe gầm rú. Chiếc Cadillac chạy ầm ầm ra khỏi bãi đậu xe, tiếng bánh xe rít lên, nghiêng qua một bên ở góc đường trên hai bánh xe, khiến Meredith lại ngã lăn xuống sàn. Đèn đường bay vùn vụt qua cửa sổ trong một màu trắng mờ đục khi chiếc xe lao điên cuồng xuống một con đường và lên con đường khác, và cô chợt nhận ra không phải họ đang quay xe và quay lại nhà hàng đón Lisa.

Một cách cẩn thận, cô bò lên ghế đối diện phía sau xe để có thể ra lệnh cho người tài xế điên khùng của Matt chạy chậm và quay trở lại. “Xin lỗi… Joe!” Cô gọi, nhưng anh hoặc là quá bận rộn phá vỡ giới hạn tốc độ và luật lệ giao thông để nghe cô nói, hoặc những tiếng còi từ những người lái xe giận dữ bị cắt ngang đã nhấn chìm giọng nói của cô. Thở dài tức giận, Meredith đứng dậy, dựa ngực cô vào ghế sau và ló đầu qua cửa sổ nối liền. “Joe,” cô nói, giọng cô vỡ ra vì sợ khi họ thình lình lạng qua bên phải và vượt qua một xe tải nhỏ chỉ cách họ chục phân. “Làm ơn! Anh đang làm cho tôi sợ!”

“Đừng lo lắng quá, bà Farrell,” Joe nói, liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. “Không có ai chặn chúng ta lại đâu. Dù họ có thể bắt kịp chúng ta, họ sẽ không làm phiền chúng ta đâu, vì tôi có đóng gói theo rồi.”

“Đóng gói gì?” Meredith điếng người lặp lại, nhìn lướt qua cái ghế trống cạnh Joe, phần nào hy vọng thấy cái va li mở ra. “Đóng gói cái gì?”

“Một cái cần[4].”

“Xin lỗi, tôi chưa nghe rõ?”

“Tôi có đóng gói theo một cái cần,” anh lặp lại.

“Anh đang đi câu cá à? Bây giờ à?”

Joe tuôn ra một tràng cười lớn, lắc cái đầu to lớn của anh, rồi để giải thích anh mở cái áo choàng đen ra. “Tôi mang theo cái cần này này,” anh lặp lại, và Meredith nhìn chòng chọc với đôi mắt mở to sợ hãi vào cái chuôi súng đang lòi ra từ một bao súng khủng khiếp trên vai.

“Ôi, Chúa ơi,” cô thở hổn hển và yếu ớt xoay người lại chỗ ngồi, hết sức lo lắng cho số phận của Lisa. Trong tư tưởng hiện thời của cô, cô không đặc biệt quan tâm nếu cả Matt và Parker đều phải trải qua một đêm trong tù cho tội phá rối trật tự, nhưng cô lo cho Lisa. Meredith đã nhìn thấy Parker đánh Matt trước; cô không nghi ngờ là ai đã bắt đầu vụ đánh đấm, nhưng cô cũng thấy Parker không đánh trúng mục tiêu của anh ấy, và cô không muốn tha thứ cho Matt, người tỉnh táo hơn, với việc biến cú đấm hụt của một người say thành một trận ẩu đả tại quầy rượu! Lisa, Meredith nhớ lại, đang lục ví lúc Parker đấm Matt, và cô ấy chỉ nhìn lên khi ai đó la hét – đúng lúc Matt cho Parker đo sàn. Điều đó khiến Lisa nhào vào trong sự vội vàng – và khó hiểu – mong muốn bảo vệ Parker, người mà cô ấy luôn có vẻ không thích. Toàn bộ cảnh tượng vừa rồi lướt qua trước mắt Meredith, và nếu cô không quá chán nản vì bọn họ, thì cô đã bật cười khi nhớ đến cảnh Lisa tung nắm tay thụi trúng vào mắt Matt. Cô không hình dung được là Lisa đã thực sự đánh trúng mục tiêu, vì lúc đó cô đang cúi xuống để giúp Parker đứng lên, và khi cô nhìn lên, khuỷu tay Matt đã đánh vào mắt cô. Nó làm cô chợt nhận ra khu vực quanh mắt phải của mình có cảm giác hơi khác và cô chạm đầu ngón tay vào đó. Nó có cảm giác rất mềm.

Vài phút sau Meredith giật mình khi điện thoại reo, rõ ràng đó là một âm thanh bình thường nếu nó không reo ầm ĩ trong một chiếc Cadillac đang chạy trốn được lái bởi một người đàn ông có lẽ trước đây là gangster.

“Là cho cô,” Joe nói một cách vui vẻ. “Matt gọi. Họ đã thoát khỏi nhà hàng yên ổn. Mọi người ổn cả. Anh ấy muốn nói chuyện với cô.”

Lúc này, cái tin Matt đang gọi cô để thông báo tình hình cho cô, sau mọi chuyện anh bắt cô trải qua, có tác động đến Meredith như thể một cơn bốc đồng tự phát. Cô giật mạnh điện thoại ra khỏi giá đỡ bên hông xe và áp nó vào tai. “Joe nói em không sao,” Matt bắt đầu, giọng trầm ấm khẽ khàng. “Anh đang cầm áo choàng của em và…” Meredith không nghe những lời còn lại. Rất từ từ, hoàn toàn cố ý, và vô cùng thoả mãn, cô gác máy.

Mười phút sau, khi lề đường phía trước cao ốc của cô vụt qua cửa sổ bên hông, tài xế của Matt cuối cùng cũng hãm phanh, và với tất cả sự khéo léo của một phi công hạ cánh chiếc phi cơ 727 trên cuối đường băng ngắn, anh đột ngột dừng lại. Không thể giết chết cô trên đường cao tốc hay làm cô chết vì sợ hãi, anh xuống xe trong khi nó vẫn còn rung rung, mở cửa sau với một nụ cười tươi rói và hài lòng, tuyên bố, “Chúng ta đến nơi rồi, bà Farrell, bình an vô sự.”

Meredith nắm chặt nắm tay cô lại.

Tuy nhiên, ba mươi năm cư xử có văn hoá và có giáo dục không thể quên được, vì vậy cô buộc ngón tay mình thả lỏng, bước ra khỏi xe trên đôi chân run rẩy, và một cách lịch sự miễn cưỡng, chúc anh ta ngủ ngon. Cô đi vào toà nhà, được hộ tống bởi Joe, người kiên quyết làm vậy, và mọi người trong tầng dưới nhìn cô chằm chằm một cách ngờ vực – người gác cửa, người bảo vệ, và nhiều người thuê nhà trở về từ đầu hôm. “C…chào cô Bancroft,” người bảo vệ lắp bắp, há hốc miệng nhìn cô.

Meredith cho là diện mạo của cô ắt hẳn gây ấn tượng lắm. Cô hất cằm lên và dũng cảm thốt ra, “Chào Terry” cùng nụ cười hoà nhã trong khi giật tay ra khỏi cánh tay bảo vệ của Joe.

Tuy nhiên vài phút sau, khi mở khoá căn hộ, Meredith thấy bóng mình phản chiếu qua tấm gương trong phòng đợi. Cô đứng sững lại, mắt mở to, hơi thở cô bắt nhịp với tiếng cười hoảng sợ. Tóc cô đang dựng thẳng qua một bên, và phía bên kia trông như bị đánh xù lên với cái máy đánh trứng, cái áo khoác bolero đỏm dáng của cô giờ treo lủng lẳng ra phía sau một bên vai, và cái vạt nơi cổ áo được vắt lên trên vai kia. "Rất dễ thương," cô nói một cách chế nhạo với hình ảnh phản chiếu của mình, rồi đóng cửa căn hộ lại.

***

"Tôi nên về nhà," Parker nói, cẩn thận xoa quai hàm đau đớn của mình. "Mười một giờ rồi."

"Chỗ của anh sẽ đầy đám phóng viên," Lisa nói với anh. "Anh nên ở lại đây đêm nay."

"Thế còn Meredith thì sao?" Anh nói vài phút sau khi Lisa quay lại từ nhà bếp và đưa cho anh một tách trà khác.

Lisa cảm thấy đau khổ một cách buồn cười từ tận đáy lòng khi thấy anh vẫn quan tâm trong vô vọng đến một người phụ nữ không yêu anh và hơn nữa là người phụ nữ cuối cùng trên thế giới anh nên yêu. "Parker," cô nói khẽ, "nó đã kết thúc rồi."

Parker ngẩng đầu nhìn Lisa trong ánh sáng lờ mờ của cây đèn bàn, nhận ra cô đang nói về tương lai của anh với Meredith. "Tôi biết," anh nói một cách ủ rũ.

"Không phải là ngày tận thế," Lisa tiếp tục, ngồi xuống cạnh anh. Parker nhận thấy, không phải lần đầu tiên, cách ánh đèn chiếu rọi lên tóc cô như ngọc đỏ. "Mối quan hệ giữa với anh và Meredith quá dễ chịu, nhưng anh có biết chuyện gì xảy ra với sự dễ chịu sau một vài năm không?"

"Không, chuyện gì?"

"Nó sẽ biến thành sự buồn tẻ."

Không có câu trả lời, Parker uống trà và đặt cái tách xuống, sau đó anh nhìn quanh phòng khách của cô bởi anh cảm thấy thật kỳ quặc khi nhìn vào cô. Căn phòng rõ ràng là sự kết hợp một cách đa dạng giữa nét hiện đại và truyền thống hấp dẫn, với vài món đồ nghệ thuật khác thường ném vào đó. Đúng như cô – táo bạo, rực rỡ, nguy hiểm. Một cái mặt nạ Aztec đứng trên cái bục bằng kính hiện đại, cạnh đó là chiếc ghế bọc da màu hồng đào nhạt cùng một giỏ thường xuân ở bên. Tấm gương trên lò sưởi theo kiểu hiện đại Mỹ; những bức tượng sứ Chelsea nhỏ trên mặt lò sưởi kiểu Anh. Hàng loạt những câu hỏi làm cho anh bứt rứt cứ khăng khăng đi qua tâm trí anh, Parker đứng lên và chuyển sang lò sưởi xem xét bức tượng sứ nhỏ. "Chúng rất đẹp," anh nói chân thành. "Thuộc thế kỷ XVII, phải không?"

"Đúng," Lisa lặng lẽ trả lời.

Parker quay lại và dừng ngay trước mặt cô, nhìn chằm chằm xuống cô nhưng cẩn thận giữ mắt anh trên cái cổ áo chữ V gợi cảm màu mận của cô, sau đó anh hỏi câu hỏi làm anh lúng túng nhất. "Điều gì khiến cô đánh Farrell vậy, Lisa?"

Lisa bắt đầu đứng lên một cách đột ngột và cầm lấy cái tách. "Tôi không biết," cô nói dối, tức giận vì sự gần gũi của anh trong căn hộ, sự thân mật và ao ước có anh ở đây đang làm giọng cô run rẩy.

"Cô không thể chịu đựng nổi tôi, tuy nhiên cô nhảy vào để bảo vệ tôi như một thiên thần hộ mệnh," Parker tiếp tục dai dẳng. "Tại sao?"

Nuốt khan, Lisa suy nghĩ những gì nên nói với gì anh; nên bỏ qua câu hỏi đó với lời chế nhạo về việc anh cần một người bảo vệ, hay tính xem có nên liều mọi thứ và nói cho anh nghe sự thật

trước khi có người phụ nữ khác chộp mất anh hay không. Anh không hiểu và anh muốn một lời giải thích, nhưng cô biết theo bản năng là anh không muốn hoặc liệu trước sự thú nhận tình cảm. "Điều gì làm anh nghĩ tôi không thể chịu đựng nổi anh?"

"Cô đang nói đùa chắc," anh nói một cách chế nhạo. "Cô lúc nào chẳng thể hiện một cách hùng hồn chuyện cô cảm thấy thế nào về tôi và nghề nghiệp của tôi!"

"Ồ, cái đó," cô nói, "đó là… đó là trêu thôi." Mắt cô tránh đôi mắt xanh nhìn xuyên thấu của anh, và cô đi vào bếp, lấy làm lạ khi anh nhặt tách trà lên và đi theo cô.

"Tại sao?" Anh tiếp tục dai dẳng, nói về chuyện cô tấn công Farrell.

"Ý anh là tại sao tôi lại trêu chọc anh hả?"

"Không, nhưng cô có thể bắt đầu với chuyện đó."

Lisa nhún vai, chăm chú một cách khó tính vào việc cất đi những dụng cụ pha trà và lau bồn rửa chén, nhưng tâm trí của cô đang làm việc điên cuồng. Parker là một chủ ngân hàng, mọi thứ phải rõ ràng, và hành động cùng thái độ của cô khó hiểu đối với anh. Cô có thể cố nói dối, điều mà cô rầu rĩ nhận ra là cô sẽ không làm được – không phải với anh – hoặc cô có thể đánh một canh bạc lớn nhất trong đời và nói cho anh nghe sự thật. Cô quyết định đặt cược. Cô đã đánh mất trái tim mình cho anh cách đây đã lâu; cô không còn gì để mất lúc này ngoài sĩ diện của mình. "Anh có nhớ khi anh còn nhỏ, khoảng chín hay mười tuổi không?" Cô bắt đầu, tiếp tục ngập ngừng lau những mảnh vụn không còn nữa trên kệ bếp.

"Dĩ nhiên là tôi nhớ," anh nói khô khốc.

"Anh có bao giờ thích một cô gái lúc ấy, và cố gắng thu hút sự chú ý của cô ta không?"

"Có."

Nuốt một cái ực rõ ràng, Lisa bước liều tới phía trước vì đã quá trễ để quay trở lại. "Tôi không biết các học sinh nam ở trường tư thục làm điều đó thế nào, nhưng gần nhà tôi có một cậu bé thường ném gậy vào một cô bé, hay trêu chọc cô bé. Cậu bé làm điều đó," cô kết thúc một cách đau đớn, "vì cậu không biết bất cứ cách nào khác để làm cho cô bé chú ý đến mình."

Bám chặt hai tay vào kệ bếp, Lisa chờ anh cất lời sau lưng cô, và khi anh không nói gì, dạ dày cô thắt lại. Hít một hơi dài và đứt quãng, cô nhìn chằm chằm về phía trước và nói, "Anh có biết em cảm thấy như thế nào về Meredith không? Mọi thứ em có – tất cả những thứ tốt đẹp – là từ cô ấy. Cô ấy là người tử tế nhất, tốt nhất mà em từng biết. Em yêu cô ấy hơn cả chị em ruột của mình. Parker, anh có thể tưởng tượng được... khủng khiếp như thế nào… khi nhận ra mình yêu một người – và người đàn ông đó đã đính hôn với người bạn mà mình hết sức yêu quý không?"

Rồi Parker cất lời, giọng của anh thẳng thừng và hoài nghi. "Tôi rõ ràng là đã bất tỉnh ở một nơi nào đó, rất say, và đang bị ảo giác… Vào buổi sáng khi họ vực tôi dậy, một nhà phân tích tâm lý học sẽ đòi biết mọi chi tiết của giấc mơ này. Để tôi có thể hoàn toàn chính xác khi mô tả nó, em đang định nói cho tôi biết là em yêu tôi?"

Vai của Lisa rung lên với tiếng cười như khóc. "Thật là ngu ngốc khi anh không nhận thấy."

Bàn tay anh đặt trên vai cô. "Lisa, vì Chúa. Tôi không biết nên nói gì. Tôi xin lỗi..."

"Đừng nói gì nữa!" Cô khóc. "Và nhất là lời xin lỗi!"

"Vậy thì tôi phải làm những gì?"

Lisa ngửa đầu ra, nước mắt tuôn trào, và nói chuyện với trần nhà trong giọng điệu tức giận đau

khổ. “Làm thế nào mà em có thể yêu một người không có trí tưởng tượng như thế này?” Áp lực trên vai cô tăng lên, và cô do dự để cho anh xoay cô lại. “Parker,” cô nói, “vào một đêm như thế này, khi hai người đang rất cần sự an ủi, và họ là một người đàn ông và một người phụ nữ, câu trả lời không rõ ràng với anh sao?”

Trái tim cô ngừng đập khi anh tiếp tục đứng yên, sau đó nện thình thịch một cách điên cuồng khi những ngón tay anh chạm vào cằm cô, nâng nhẹ nó lên. “Đây là một ý tưởng rất tệ,” anh nói, nhìn xuống hàng mi đẫm nước của cô, bị bất ngờ và cảm động bởi những gì cô đã nói và những gì cô đang đề nghị.

“Cuộc đời là một canh bạc lớn,” cô nói với anh, và Parker một cách muộn màng nhận ra rằng cô đang cười và khóc cùng một lúc. Và sau đó anh quên những gì đang nghĩ, bởi cánh tay Lisa đang quấn quanh cổ anh và anh bất ngờ nhận được nụ hôn ngọt ngào nhất, nồng nàn nhất... một nụ hôn khiến cánh tay anh tự nhiên bao quanh cô, kéo cô vào chặt hơn và sát hơn. Lisa hưởng ứng sự nồng nhiệt của anh, thúc đẩy nó đi thêm một bước xa hơn, hầu như đang thách thức anh kiềm chế. Và sau đó anh không còn chống lại đam mê nữa...

Chương 48

Quấn mình trong chiếc áo choàng tắm, Meredith ngồi ở phòng khách, cầm điều khiển ti vi trong tay. Phim hoạt hình sáng Chủ nhật đang chiếu trên hầu hết các kênh truyền hình địa phương, và cô lướt qua chúng với những cái ấn nút nôn nóng, tìm kiếm kênh phát lại bản tin muộn đêm qua để cô có thể hành hạ mình với những gì cô thật sự chắc chắn là những tin tức sẽ tràn lan trên các phương tiện thông tin đại chúng. Trên ghế sofa bên cạnh là tờ báo sáng Chủ nhật với một bài giật gân trên trang nhất và hình ảnh cuộc ẩu đả. Tờ *Tribune* đã trích dẫn lại nguyên lời phát biểu của Parker tại cuộc họp báo và đặt nó ngay trên những hình ảnh ẩu đả:

'Matt Farrell và tôi là hai người đàn ông lịch sự và chúng tôi đang xử lý chuyện này với cách thân thiện nhất. Tất cả chúng tôi, ba chúng tôi đều bị mắc kẹt trong một hoàn cảnh kỳ cục nhưng có thể dễ dàng khắc phục.'

Dưới đó, lời chú thích ghi:

FARRELL VÀ REYNOLDS –
ĐỐI ĐẦU MỘT MẤT MỘT CÒN.

Bên dưới là hình ảnh Parker tung quả đấm vào Matt, một tấm khác nắm đấm của Matt dính vào hàm Parker, và tấm thứ ba Parker nằm dài trên sàn nhà với Meredith cúi xuống để giúp anh.

Meredith nhấp một ngụm cà phê khi cô xem phát thanh viên kết thúc bản tin quốc gia và quay sang người phát thanh viên bản tin địa phương. "Janet," anh ta nói, cười toe toét với người phụ nữ bên cạnh, "đêm nay tôi nghe được tin tức về cuộc tình tay ba giữa Bancroft – Farrell – Reynolds thì phải."

"Chắc chắn rồi, Ted," cô ta trả lời, hướng mặt thẳng vào máy quay, giọng đầy hân hoan thích thú. "Hầu hết các bạn sẽ nhớ lại cuộc họp báo gần đây của họ, Parker Reynolds, Matthew Farrell, và Meredith Bancroft – tất cả có vẻ như một gia đình nhỏ hòa thuận. Nhưng tối nay ba người đã ăn tối tại Manchester House, và nó có vẻ là một vụ ẩu đả trong một gia đình nhỏ. Ý tôi là, các bạn, một cuộc đánh đấm chân tay thực sự! Parker Reynolds ở một góc và Matthew Farrell tại một góc khác, người chồng với vị hôn phu; Đại học Princeton với Đại học bang Indiana; tiền cũ đo ván tiền mới..." Cô ta ngừng lại để cười cho sự thông minh của mình, và sau đó nói với vẻ hài hước châm biếm, "Nghĩ xem ai thắng? À, đặt cược đi nào, các bạn, vì chúng tôi có hình ảnh để thuật lại toàn bộ những gì đã xảy ra." Ảnh Parker đánh Matt và bị hụt trên màn hình, tiếp theo là một cú Matt đo ván Parker.

"Nếu bạn đặt cược vào Matt Farrell, thì bạn đã thắng," cô ta kết luận, phì cười. "Người giật giải nhì trong trận đấu là cô Lisa Pontini, một người bạn của cô Bancroft, đã đánh Matt Farrell bằng một cú đấm tay phải ngay sau khi tấm ảnh đó được chụp. Cô Bancroft không chờ để chúc mừng người chiến thắng hay an ủi người thua trận. Chúng tôi được biết là cô đã bỏ trốn vội vàng trong xe limo của Matt Farrell. Ba chiến sĩ còn lại cùng nhau rời khỏi trong một chiếc taxi và…"

"Mẹ kiếp!" Meredith kêu lên, nhấn mạnh nút tắt của cái điều khiển từ xa, sau đó cô đứng lên và đi vào phòng ngủ. Khi đi ngang qua bàn trang điểm, cô máy móc bật radio. "Và bây giờ là bản tin địa phương lúc chín giờ," người giới thiệu chương trình nói. "Đêm qua, tại nhà hàng Manchester House trên phố North Side, chiến sự bùng nổ giữa nhà tư bản công nghiệp Matthew Farrell và nhà tư bản tài chính Parker Reynolds. Farrell, người đã kết hôn với Meredith Bancroft, và Reynolds, người đã đính hôn với cô ta, cả hai đang ăn tối với cô ta thì..."

Meredith đập mạnh nút tắt trên radio. "Không thể tin được!" Cô rít lên. Kể từ lúc Matt đi ngang qua lối đi của cô ở buổi diễn opera, không có gì trong cuộc đời cô là giống như cũ cả. Toàn bộ thế giới của cô đã bị đảo lộn hoàn toàn! Ngồi xuống giường, cô nhấc điện thoại và bấm số Lisa.

Cô đã cố gọi cho Lisa đến tận khuya, nhưng Lisa hoặc không trả lời điện thoại hoặc không có ở nhà. Cả Parker cũng vậy.

Parker trả lời vào tiếng reo thứ năm, và trong giây lát đầu óc Meredith trở nên trống rỗng. "Parker?" Cô thốt lên.

"Mmmm," anh nói.

"Anh… anh ổn chứ?"

"Anh khoẻ," anh lầm bầm, nghe ngái ngủ như thể anh đã thức suốt đêm và vừa mới ngủ say. "Chỉ hơi choáng váng sau khi say thôi."

"Ôi. Em xin lỗi. À, Lisa có ở đó không?"

"Mmmm," anh lại nói, và một giây sau tiếng thì thầm khàn khàn của Lisa mơ màng vào điện thoại, "Ai vậy?"

"Meredith đây," cô trả lời đúng lúc tiếng sét vang bên tai cô. Hai người họ ngủ gần nhau đến nỗi Parker có thể đưa cho Lisa điện thoại! Có hai cái điện thoại trong căn hộ của Lisa – một trong nhà bếp, và một cạnh giường. Họ không ngủ trong nhà bếp. Cú sốc lan đến chân cô. "Cậu đang… đang ở trên giường à?" Meredith buột miệng nói ra trước khi cô có thể chặn lại.

"Mmm…hmm."

Với Parker à? Meredith nghĩ, nhưng cô không hỏi. Cô đã biết câu trả lời, và cô chộp lấy tấm ván đầu giường để giữ thăng bằng trong căn phòng dường như nghiêng ngả một cách điên cuồng. "Xin lỗi đã đánh thức hai người," cô cố thốt ra, và gác máy. Thế giới đã quay khỏi trục của nó... hoặc cô đang quay cuồng khỏi trục của cô. Mọi thứ hoàn toàn không còn kiểm soát được nữa. Người bạn thân nhất lên giường với hôn phu của cô! Giống như một cú sốc, cô không cảm thấy bị phản bội hoặc bị nghiền nát. Cô cảm thấy choáng váng. Quay người lại, cô nhìn quanh phòng ngủ như thể để chắc chắn rằng nó, ít nhất, đã không thay đổi hoàn toàn trong vài giờ gần đây. Tấm khăn phủ giường bằng đăng ten và sa tanh màu kem vẫn nằm chỗ cũ với những diềm xếp nếp rũ xuống gần một phân trên tấm thảm phương Đông, như chúng luôn ở đó. Tất cả mười cái gối đã được dựng lên theo đúng kiểu mà cô luôn sắp xếp. Nhưng sau đó cô ngước lên và nhìn thấy hình ảnh khuôn mặt mình trong gương. Thậm chí nó đã thay đổi.

Một tiếng đồng hồ sau Meredith nhặt lên chùm chìa khoá, đeo vào cặp kính râm lớn, và rời khỏi nhà. Cô sẽ đi đến văn phòng và dành cả ngày cho công việc. Ít ra đó là việc cô có thể hiểu và kiểm soát. Matt không màng gọi, và cô chẳng việc gì mà không vượt qua được chuyện đó. Cánh cửa thang máy mở ra ngay bãi đậu xe dưới căn hộ của cô, và cô tiến về phía chỗ đậu xe dành riêng cho cô. Cô rẽ qua góc, chìa khoá xe trong tay, và dừng lại chết sững.

Xe của cô đã biến mất.

Xe của cô đã biến mất, và ai đó đã đậu một chiếc xe thể thao Jaguar mới vào chỗ của cô.

Xe của cô đã bị ăn cắp! Chỗ đậu xe của cô đã bị chiếm đoạt!

Cuối cùng Meredith cũng đến điểm giới hạn. Cô há hốc miệng nhìn chiếc Jaguar bóng lộn màu xanh đậm, và cô đột nhiên điên cuồng đến mất trí cười phá lên, một cơn điên thôi thúc cô đặt ngón tay cái lên mũi và vẫy vẫy các ngón tay chế nhạo định mệnh. Không có gì khác, tuyệt đối không gì khác nữa định mệnh có thể làm với cô! Cô đang sẵn sàng phản công lại – rất hăm hở chiến đấu với nó.

Quay gót, Meredith trở lại thang máy, ấn nút đi lên tiền sảnh, và tiến lại gần bàn của người bảo vệ. "Robert," cô nói, "có một chiếc Jaguar màu xanh ở chỗ đậu xe của tôi – L12. Xin vui lòng kéo

nó ra khỏi đó, ngay lập tức."

"Nhưng có lẽ chỉ là một người thuê mới không biết..."

Meredith nhấc máy điện thoại trên bàn và chĩa ống nghe về phía anh ta. "Ngay bây giờ," cô nói với giọng điệu căng thẳng một cách nguy hiểm, "gọi cho ga-ra xe trên đường Lyle và bảo họ kéo chiếc xe đó ra khỏi chỗ của tôi trong vòng mười lăm phút nữa!"

"Vâng, cô Bancroft. Vâng. Không thành vấn đề."

Hơi hài lòng, Meredith đi xăm xăm về cánh cửa ngoài tiền sảnh, định đón taxi đi đến văn phòng và từ đó gọi cho cảnh sát về chuyện bị xe của cô bị ăn cắp. Quyết tâm vẫy một chiếc taxi vừa dừng lại bên lề, cô vội chạy tới, rồi lập tức dừng lại khi nhìn thấy một hàng dài phóng viên đang ở bên ngoài tòa nhà. "Cô Bancroft, về chuyện đêm qua," một người gọi, và hai nhiếp ảnh gia chụp hình cô qua kính cửa sổ. Không nhận ra người đàn ông chui ra khỏi taxi đeo kính râm phi công là Matt, Meredith quay gót và đi xăm xăm đến thang máy. Có chuyện gì đâu nào nếu bây giờ cô là tù nhân trong chính toà nhà của mình? Không thành vấn đề. Cô sẽ lên lầu và điện thoại cho taxi đến đón cô ở ngay lối giao hàng, sau đó cô sẽ lẻn ra ngoài đó, bò thấp xuống sau những sọt rác, và nhảy vào taxi khi nó vừa dừng lại. Không có chút vấn đề nào! Cô có thể làm chuyện đó. Dĩ nhiên là cô có thể làm được.

Cô vừa mới nhấc điện thoại trong căn hộ của cô lên thì có ai đó gõ cửa. Hoàn toàn quá tải bởi những bước thăng trầm gần đây trong cuộc sống của mình, Meredith mở cửa mà không màng hỏi ai ở ngoài đó, sau đó cô điên cuồng nhìn chằm chằm vào Matt đang đứng ở ngưỡng cửa, kính râm của anh phản chiếu hình ảnh của cô. "Chào em," anh nói với nụ cười do dự.

"Ồ, vậy thôi sao?" Cô trả lời, để cho anh vào.

"Như vậy là có nghĩa là gì?" Matt hỏi, cố nhìn vào cặp mắt đằng sau đôi kính mát màu hổ phách lớn trên cánh mũi nhỏ của cô để có thể phán đoán tâm trạng của cô.

"Điều đó có nghĩa là," cô trả lời một cách cứng nhắc, "Nếu đây là lời chào buổi sáng, thì em đang nhốt mình trong phòng để không phải thấy ngày mai ra sao."

"Em đang khó chịu," anh kết luận.

"'Em à?" Cô nói một cách chế nhạo, chỉ vào ngực mình. "Em khó chịu à? Chỉ bởi vì em là một tù nhân trong căn hộ của mình, và em không thể đi đến gần các tờ báo, radio, hay truyền hình mà không thấy chúng ta là chủ đề chính à? Tại sao điều đó có thể làm cho em khó chịu chứ?"

Matt cố nhịn cười với giọng điệu đồng bóng một cách trẻ con của cô. Cô nhìn thấy anh cười. "Anh còn dám cười à," cô cảnh báo một cách căm phẫn. "Tất cả đều là lỗi của anh. Mỗi lần anh đến gần em, mọi thứ lại bắt đầu xảy đến!"

"Có chuyện gì đã xảy ra với em?" Anh hỏi với tiếng cười, ao ước kéo cô vào vòng tay mình.

Cô giơ tay lên. "Mọi thứ đang phát điên lên! Ở chỗ làm, những chuyện chưa từng xảy ra đang xảy ra – em có mấy vụ dọa bom để xử lý và cổ phiếu cứ lên xuống. Còn hơn thế nữa, sáng nay xe của em đã bị ăn cắp, người nào đó đang sử dụng chỗ đậu xe của em, và em khám phá ra người bạn thân nhất và hôn phu cũ của em đã ở chung cả đêm với nhau!"

Matt cười khúc khích với lý luận về các vấn đề của cô ở văn phòng. "Và em nghĩ tất cả đều là lỗi của anh?"

"Nếu không thì anh giải thích nó như thế nào?"

"Sự trùng hợp của vũ trụ chăng?"

“Ý anh là thảm họa của vũ trụ à!” Cô chỉnh anh. Chống hai tay lên vòng eo nhỏ nhắn, cô thông báo với anh, “Cách đây một tháng em đang có một cuộc sống tốt đẹp. Một cuộc sống thanh thản. Một cuộc sống có phẩm cách! Em tham dự các buổi tiệc từ thiện và khiêu vũ. Bây giờ em đi đến các tiệm rượu và can dự vào các cuộc ẩu đả, rồi em lao như điên trên đường phố trong một chiếc limo được lái bởi một người tài xế điên bảo đảm với em là anh ta… anh ta ‘mang một cái cần’! Đó là một khẩu súng ngắn – một hung khí dùng để bắn ai đó!”

Cô trông quá xinh đẹp, quá bấn loạn và quá giận dữ làm hai vai của Matt bắt đầu rung lên với tràng cười ngặt nghẽo. “Vậy đó là tất cả hả?”

“Không. Em chưa nhắc đến một chuyện đã xảy ra vào tối qua.”

“Là chuyện gì?”

“Là…” Cô công bố một cách đắc thắng, và kéo kính mát của mình xuống. “Em bị thâm tím mắt! Một người bị đấm thâm quầng mắt. Một...”

Giằng xé giữa tràng cười và sự hối hận, ngón tay Matt chạm vào vết xanh nhỏ xíu nằm bên dưới khoé mắt cô. “Đó,” anh nói với một nụ cười cảm thông, “không phải là một người bị đánh đến thâm tím mắt; chỉ là hơi sưng một chút thôi.”

“Ồ, tốt,” cô nói. “Em đã học được một từ mới!”

Lờ đi lời chế nhạo của cô, Matt xem xét vết bầm nhỏ được che đi rất khéo với sự thán phục. “Đâu có thấy đâu. Em đã dùng cái gì để che nó thế?”

“Đồ trang điểm,” cô trả lời, bị bối rối bởi câu hỏi của anh. “Sao anh hỏi thế?”

Gần như sặc với tiếng cười, Matt tháo kính mát của anh xuống. “Anh có thể mượn một ít không?”

Meredith há hốc miệng một cách hoài nghi khi nhìn thấy dấu vết giống như cô ở góc mắt anh, và đột ngột cảm xúc của cô đổi hướng cái vèo sang vui vẻ. Cô ngắm nụ cười cố nén giật giật ở môi anh, và bắt đầu cười khúc khích. Cô đưa tay lên che miệng để chặn tiếng cười lại, mắt cô mở to, và tiếng cười khúc khích biến thành những tràng cười phá lên vui vẻ. Cô cười nhiều đến nỗi chảy cả nước mắt, và Matt cũng bắt đầu cười. Khi anh vươn ra phía trước và kéo cơ thể đang rung lên của cô lại với anh, cô đổ sập vào người anh và cười dữ hơn.

Vòng tay quanh Meredith, Matt vùi bộ mặt tươi cười của anh vào tóc cô. Mặc cho vẻ mặt lãnh đạm của anh vài phút trước đó, những tội lỗi cô gán cho anh hầu hết đều đúng. Anh có cảm giác tội lỗi khi đọc báo sáng nay; anh đang làm cho cuộc sống cô bị đảo lộn, và nếu cô mắng mỏ anh, thì anh đáng bị vậy. Việc cô thấy được sự hài hước trong khi cô chấp nhận hậu quả tàn khốc khiến anh cảm thấy biết ơn cô sâu sắc.

Khi sự vui vẻ đã qua, Meredith ngã người trong vòng tay anh. “Có phải,” cô hỏi, cố nuốt tiếng cười khúc khích không thể nén lại, “Parker đã mang lại… đôi mắt sưng của anh không?”

“Anh sẽ ít mất thể diện hơn nếu anh ta làm được điều đó,” Matt đùa. “Sự thật là, cô bạn Lisa của em đã đánh vào anh với cái móc phải. Làm sao em có được đôi mắt sưng của em vậy?”

“Anh làm đấy.”

Nụ cười của anh nhạt đi. “Anh không có.”

“Có, anh có.” Meredith gật đầu khẳng định, khuôn mặt say sưa của cô vẫn ửng hồng trong tiếng cười vui vẻ. “A-anh đánh em bằng khuỷu tay khi em cúi xuống cứu Parker. Tuy vậy, nếu chuyện đó xảy ra hôm nay, có lẽ em sẽ nhảy lên người anh ta bằng cả hai chân!”

Nụ cười của Matt mở rộng thích thú. “Thật ư? Tại sao?”

“Em đã kể cho anh nghe rồi,” cô nói, hít một hơi run run, cười. “Em đã gọi cho Lisa sáng nay để xem cô ấy có ổn không, và họ đã ở trên giường với nhau.”

“Anh bị sốc đấy!” Matt nói. “Anh công nhận cô ta có khẩu vị tốt!”

Meredith mím môi để không cười bởi lời nói dí dỏm của anh. “Nó thật sự khủng khiếp, anh biết đấy – bạn thân nhất trên giường với hôn phu.”

“Nó thật là quá đáng!” Matt tuyên bố với vẻ giả vờ phẫn nộ.

“Đúng, quá đáng,” cô đồng ý, cười toe toét một cách bất lực với ánh mắt như cười của anh.

“Em phải trả thù.”

“Em không thể,” cô nói với tiếng cười khúc khích.

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì,” cô nói, cười phá lên, “Lisa không có hôn phu!” Cô lại đổ sập vào vòng tay anh, mất tự chủ bởi sự vô lý trong lời đùa của chính mình, giấu bộ mặt tươi cười của cô trong ngực anh, tay cô trượt qua gáy anh như chúng từng làm – bám vào anh theo bản năng mà họ đã có trong những đêm đam mê cách đây đã lâu. Cơ thể cô biết cô vẫn thuộc về anh, Matt nhận ra. Anh siết chặt vòng tay quanh cô, giọng anh trở nên trầm và khêu gợi. “Em vẫn có thể trả được thù đấy.”

“Bằng cách nào?” Cô cười khúc khích.

“Thay vào đó em có thể lên giường với anh.”

Meredith cứng đờ và vội vàng lùi lại một bước, vẫn mỉm cười, nhưng ngượng ngập hơn là vui vẻ. “Em – em phải gọi cảnh sát để báo về xe của em,” cô nói, bắt đầu cuộc trò chuyện để đánh lạc hướng và hối hả đi về phía bàn. Cô nhìn ra cửa sổ khi cô đi ngang qua. “Ồ, tốt quá, có hai chiếc xe kéo đến rồi,” cô lảm nhảm, cầm điện thoại lên để gọi cảnh sát. “Em đã bảo nhân viên bảo vệ kéo chiếc xe đó ra khỏi chỗ đậu xe của em.”

Vẻ kỳ quặc hiện lên trên khuôn mặt Matt khi anh nghe thấy lời thông báo đó, nhưng Meredith quá bận tâm tới việc anh đang đi theo cô đến bên bàn. Khi anh vươn ra phía trước và đè cái nút xuống để ngắt cuộc gọi cho cảnh sát của cô, cô nhìn anh với vẻ báo động dè dặt. Anh còn chưa kết thúc việc cố thuyết phục cô lên giường, cô biết, và sự kháng cự của cô hầu như biến mất. Anh thật quyến rũ, và cô đã cảm thấy thật vui khi cười với anh... Thay vì với tay ôm cô, như cô phần nào mong anh làm, anh nói nhẹ nhàng, “Số điện thoại của bàn bảo vệ là bao nhiêu?”

Cô đọc cho anh, sau đó quan sát với vẻ ngạc nhiên bối rối khi anh gọi cho bảo vệ.

“Tôi là Matt Farrell,” anh nói với nhân viên bảo vệ. “Vui lòng đi xuống ga-ra và bảo hai chiếc xe kéo để xe của vợ tôi tại chỗ nó đang đậu.” Khi nhân viên bảo vệ giải thích rằng xe của cô Bancroft là chiếc BMW đời 84, trong khi chiếc xe tại chỗ đỗ xe của cô là chiếc Jaguar xanh, Matt nói, “Tôi biết. Chiếc Jaguar là quà mừng sinh nhật của cô ấy.”

“Cái gì của em?” Meredith hổn hển.

Anh gác máy điện thoại và nhìn cô, nụ cười lấp ló ở miệng anh, nhưng Meredith không mỉm cười – cô bị điếng người bởi sự rộng rãi quá mức của món quà, hoảng sợ với mạng nhện mà anh đang dệt quanh cô, và vô cùng cảnh giác bởi nhịp đập không thể tin được của trái tim cô khi nghe giọng trầm của anh thản nhiên nói hai chữ “vợ tôi.” Cô bắt đầu với vấn đề ít quan trọng nhất, vì cô chưa hoàn toàn sẵn sàng nhắm đến những vấn đề khác. “Xe của em đâu rồi?”

“Tại chỗ đậu xe ban đêm của người giúp việc, một tầng dưới tầng đậu xe của em.”

“Nhưng… nhưng làm sao anh đề máy xe em để di chuyển nó? Anh đã nói ở trang trại là dù là anh có thể mở máy mà không có chìa khóa, còi báo động sẽ vô hiệu hoá cơ mà?”

“Đó không phải là vấn đề đối với Joe O’ Hara.”

“Em biết ngay khi em nhìn thấy khẩu súng đó là anh ta có lẽ là… một tên tội phạm.”

“Không, không phải đâu,” Matt nói tỉnh bơ. “Anh ta là một chuyên gia với hệ thống dây điện.”

“Em không thể nào chấp nhận cái xe khác…”

“Có, em yêu,” anh nói, “em có thể.”

Meredith cảm thấy nó lại xảy ra, sức hút tuyệt vời từ cơ thể và giọng nói của anh tan chảy bên trong cô khi anh gọi cô là em yêu. Cô bước lùi lại, và giọng nói của cô run rẩy. “Em… em sẽ đi đến văn phòng.”

“Anh không nghĩ vậy,” Matt nói nhẹ nhàng.

“Ý anh là gì?”

“Ý anh là chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.”

“Đó là chuyện gì?”

“Anh sẽ cho em xem,” anh hứa hẹn với giọng khàn khàn, “trên giường.”

“Matt, đừng làm điều này với em.” Cô khẩn khoản, giơ tay lên như thể cản anh bước tới và lùi lại hai bước.

Anh bước theo cô, một bước với mỗi bước lùi của cô. “Chúng ta muốn nhau. Chúng ta đã luôn muốn nhau.”

“Em thực sự phải đến văn phòng. Em có hàng đống việc.”

Cô lùi lại nữa cũng trong điệu valse tránh né mà Matt đã trêu chọc cô, nhưng mắt của cô vừa ấm áp vừa sợ hãi vì cô biết... cô biết bây giờ đã quá muộn để nhảy khỏi tầm với của anh.

“Nhượng bộ một cách duyên dáng đi, em yêu. Điệu nhảy này đã kết thúc. Điệu kế tiếp thuộc về chúng ta.”

“Xin đừng gọi em như vậy,” cô khóc, và Matt nhận ra có vài lý do nào đó làm cho cô thực sự sợ hãi.

“Tại sao em e ngại?” Anh hỏi, đuổi theo cô từ từ quanh lưng ghế sofa, cố đi về phía phòng ngủ.

Vì sao cô e ngại, Meredith nghĩ với một chút hỗn loạn. Làm thế nào để cô giải thích là cô không muốn yêu một người đàn ông không yêu cô... là cô không bao giờ muốn trải qua lần nữa cảm giác bị tổn thương đến đau khổ giống mười một năm trước đây... là cô nghĩ rằng anh sẽ nhanh chóng chán cô, và cô không nghĩ cô có thể chịu nổi nếu cô lại mất anh vì anh không thoả mãn với cô.

“Matt, nghe em nói. Đứng yên và nghe em nói, làm ơn đi!”

Matt đứng khựng lại, kinh ngạc vì sự kinh hoàng tột độ trong giọng nói của cô.

“Anh đã nói là anh muốn có con,” cô buột miệng nói ra, “nhưng em sẽ không thể có bất kỳ đứa con nào nữa. Cơ thể em có cái gì đó không ổn – sẽ quá mạo hiểm nếu em mang thai.”

Anh không để lỡ một nhịp. “Chúng ta sẽ nhận con nuôi.”

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu em nói là em không muốn có bất cứ đứa con nào?” Cô ném lại.

“Vậy thì chúng ta sẽ không nhận con nuôi.”

“Em không có ý định từ bỏ sự nghiệp…”

“Anh không mong em làm chuyện đó.”

“Chúa ơi, anh đang làm chuyện này trở nên quá khó khăn!” Cô khóc. “Anh không thể để lại cho em một chút sĩ diện sao? Em đang cố nói với anh rằng em sẽ không thể chịu đựng nổi việc kết hôn với anh – không thể sống với anh như vợ chồng, là những gì mà anh nói là anh muốn.”

Khuôn mặt Matt tái đi khi sự chân thành trong giọng nói của cô đánh vào anh. “Em có phản đối nếu anh hỏi em tại sao không?”

“Có, em phản đối.”

“Dù sao cũng nên nghe thử xem,” anh nói một cách căng thẳng.

Cô khoanh tay trước ngực như tự bảo vệ, lơ đãng xoa xoa hai bàn tay như thể để đề phòng sự lạnh lùng đột ngột từ vẻ mặt anh. “Đã quá muộn cho chúng ta,” cô bắt đầu. “Chúng ta đã thay đổi. Anh đã thay đổi. Em không thể giả vờ là em không… không cảm thấy điều gì đó đối với anh. Anh biết là em có. Em luôn có,” cô thừa nhận với vẻ khổ sở, nhìn chằm chằm đôi mắt xám không chớp của anh, tìm kiếm sự thông cảm từ anh. Nhưng cô chỉ tìm thấy sự trầm tĩnh lạnh lùng trong khi anh đợi để nghe phần còn lại của những gì cô phải nói. “Có lẽ nếu chúng ta vẫn còn ở với nhau, thì có thể được, nhưng bây giờ thì không thể rồi. Anh thích các ngôi sao điện ảnh hấp dẫn và… và các cô công chúa quyến rũ ở khắp châu Âu. Em thì không thể có được những thứ đó cho anh đâu!”

“Anh không đòi hỏi em là ai khác ngoài việc em là em, Meredith.”

“Sẽ không đủ!” Cô tranh cãi với vẻ khổ sở. “Và em không thể chịu đựng được việc sống với anh và biết rằng em không đủ cho anh – biết là một ngày nào đó anh sẽ bắt đầu thấy thiếu những thứ em không thể mang lại cho anh!”

“Nếu em đang nói đến chuyện có con, anh nghĩ chúng ta đã giải quyết chuyện đó.”

“Em không nghĩ chúng ta đã giải quyết chuyện đó, em nghĩ anh đã nhượng bộ một cách liều lĩnh vì anh sẵn sàng nói bất cứ điều gì ngay lúc này để em đồng ý làm những gì anh muốn. Nhưng không phải em đang nói về chuyện con cái, em đang nói đến chuyện anh sẽ muốn những người đàn bà khác! Em không bao giờ có thể đủ đối với anh. Em biết em không thể.”

Mắt của anh mở to. “Em nhắc lại đi?”

“Trước đây đã một lần em cố giải thích cho anh nghe về… về cảm giác của em khi chúng ta làm tình. Matt,” cô nói, hầu như nghẹn lại, “mọi người… đàn ông, ý em là… họ nghĩ là em... em bị mắc chứng lãnh cảm. Thậm chí ở trường đại học họ cũng đã nghĩ vậy. Em không nghĩ em như vậy, nhưng em không… em không giống hầu hết những phụ nữ khác.”

“Tiếp tục đi,” anh dịu dàng yêu cầu khi cô dừng lại, nhưng có một ánh sáng kỳ lạ trong mắt anh.

“Ở trường đại học, hai năm sau khi anh bỏ đi, em đã cố ngủ với một cậu con trai và em ghét

chuyện đó. Anh ta cũng vậy. Những cô gái khác trong trường ngủ với lũ con trai và thích chuyện đó, nhưng em thì không. Em không thể."

"Nếu họ phải trải qua tất cả những gì em đã trải qua," Matt nói, đầy trìu mến và nhẹ nhõm đến nỗi anh không thể giữ vẻ trầm tĩnh trong giọng nói, "chắc chắn là họ sẽ không muốn làm lại chuyện đó."

"Em cũng nghĩ vậy, nhưng không phải. Parker không phải là chàng trai vụng về, quan hệ tình dục lung tung và em biết anh ấy nghĩ em không… không nhiệt tình. Parker không quan tâm đến chuyện đó nhiều, nhưng anh… anh sẽ quan tâm đấy."

"Em chắc là đã đánh mất lý trí rồi, em yêu."

"Anh còn chưa biết rõ em! Anh không nhận ra rằng em cảm thấy vụng về và lóng ngóng. Không, em đúng là vụng về và lóng ngóng!"

Matt cố nén nụ cười và nghiêm trang nói, "Lóng ngóng nữa à? Tệ vậy hả?"

"Còn tệ hơn."

"Và đó là tất cả những lý do làm cho em lo sợ tiếp tục chuyện mà chúng ta đã ngưng cách đây mười một năm à?"

Anh không yêu em, mẹ kiếp, cô nghĩ. "Đó là tất cả những gì quan trọng," cô nói một cách không thành thật.

Nhẹ nhõm cả người, Matt lặng lẽ nói, "Anh nghĩ chúng ta có thể vượt qua các chướng ngại đó ngay tại đây. Anh đã thành thật nói rõ cảm nghĩ của anh về chuyện có con. Anh cũng đã nói thật những điều về sự nghiệp của em. Vậy là đã giải quyết xong hai trong ba sự lo lắng của em. Còn chuyện về những phụ nữ khác," anh tiếp tục, "chỉ là hơi phức tạp hơn. Nếu anh biết ngày này sẽ đến với chúng ta, anh đã sống một cuộc sống rất khác trong khi anh đợi nó. Thật không may là anh không thể thay đổi quá khứ. Tuy nhiên anh có thể nói với em rằng quá khứ của anh không khủng khiếp hay bừa bãi như những gì em đã biết đâu. Và anh có thể hứa với em," anh nói thêm với nụ cười rạng rỡ với khuôn mặt tươi hơn của cô, "là em đủ đối với anh – về mọi mặt."

Bị ảnh hưởng một cách bất lực bởi âm sắc khàn đục trong giọng nói của anh, sự tình tứ trong đôi mắt đẹp của anh, và hết sức cảm động với những gì anh đang nói, Meredith nhìn anh từ từ cởi cái áo khoác thể thao của anh và tung nó qua lưng ghế sofa, nhưng cô không để ý đến ẩn ý trong hành động của anh bởi cô bị say mê vào những lời anh đang nói. "Về chuyện em bị cho là mắc chứng lãnh cảm thật là vô lý. Những hồi ức trên giường với em cứ ám ảnh anh hàng mấy năm trời. Và nếu em nghĩ," anh vẫn tiếp tục một cách nghiêm trang, "em là người duy nhất nuôi dưỡng những ý nghĩ thiếu tự tin về những lần chúng ta từng ở trên giường thì anh có một tin cho em, em yêu. Cũng có lần anh có cảm giác thiếu thốn. Cho dù anh đã tự nhủ không biết bao nhiêu lần là chậm lại, để làm tình với em hàng giờ và làm cho cả hai chúng ta cùng đợi đến đỉnh cao khoái lạc, anh dường như không thể làm được điều đó, bởi vì lên giường với em luôn làm cho anh điên lên vì ham muốn."

Nước mắt của niềm vui và sự nhẹ nhõm tuôn dài trên má Meredith. Matt đã đem chiếc xe thể thao đắt tiền làm quà sinh nhật cho cô, nhưng những lời nói của anh còn ý nghĩa hơn mấy ngàn lần. Như bị thôi miên, cô nghe anh nói, "Khi anh nhận được bức điện của cha em, anh đã hành hạ mình nhiều năm, nghĩ là em có thể vẫn còn kết hôn với anh nếu anh có thể làm tình tốt hơn, lâu hơn, nóng bỏng hơn..." Đột ngột một nụ cười hiện ra trên khuôn mặt đẹp trai của anh, và giọng nói của anh thay đổi thành một giọng nghiêm trang đầy thích thú. "Thế là vấn đề lãnh cảm của em được giải quyết rồi nhé."

Matt nhìn thấy hai gò má mịn màng của cô đỏ bừng lên – chứng tỏ những lời của anh đã tác

động tới cô. “Vậy là chúng ta chỉ còn một vấn đề nhỏ của em về việc kết hôn với anh.”

“Là chuyện gì?”

“Em cảm thấy là em lóng ngóng và...?”

“Vụng về,” cô thêm vào, bị phân tâm bởi cách anh uể oải cởi cà vạt. “Và... và thấp kém.”

“Anh có thể thấy chuyện đó làm cho em lo lắng đến mức nào,” Matt đồng ý với vẻ giả đò nghiêm trang. “Anh nghĩ tiếp theo chúng ta nên xử lý chuyện đó,” anh bắt đầu cởi khuy nút trên cùng áo sơ mi của anh.

“Anh đang làm gì thế!” Cô kêu lên, mắt mở to.

“Anh đang cởi áo để em có thể thực hành với anh.”

“Đừng có cởi tiếp – em nói thật đấy, Matt.”

“Em nói đúng. Em nên làm việc này. Không gì đem đến cảm giác quyền lực và ưu thế cho một người tuyệt hơn là việc buộc người khác đứng im hoàn toàn trong khi bị cởi áo.”

“Quả là anh biết rõ. Anh có lẽ đã làm việc này cả chục lần rồi ấy nhỉ.”

“Hàng trăm lần. Đến đây, em yêu.”

“Hàng trăm à?!”

“Anh đang nói đùa đấy.”

“Nó không buồn cười chút nào cả.”

“Anh không biết sao nữa. Khi thần kinh anh căng thẳng thì anh hay nói đùa.”

Cô nhìn chằm chằm vào anh. “Anh đang lo lắng à?”

“Kinh hoàng thì đúng hơn,” anh nói có phần nghiêm trọng. “Đây là canh bạc lớn nhất trong đời anh. Ý anh là, nếu trong cuộc thử nghiệm nhỏ này mọi thứ không được hoàn hảo, có lẽ anh phải đối mặt với việc rốt cuộc chúng ta đã không phải là của nhau.”

Chút ít chống đối cuối cùng của Meredith sụp đổ khi cô nhìn anh. Cô yêu anh: cô đã luôn yêu anh. Và cô muốn anh rất nhiều – nhiều như cô muốn anh yêu cô. “Điều đó không đúng.”

Giọng Matt vỡ ra với sự âu yếm trong giọng nói của cô. Anh mở rộng vòng tay cho cô. “Lại giường với anh, em yêu. Anh hứa với em là em sẽ không còn bất cứ nghi ngờ gì về mình nữa, hay về anh, sau lần này.”

Meredith ngập ngừng rồi đi thẳng vào vòng tay anh.

Trong phòng ngủ, Matt làm đúng bốn việc để giữ lời hứa của anh: anh buộc cô uống một ít sâm banh để thả lỏng; anh nói với cô rằng nếu có bất kỳ cái vuốt ve hoặc nụ hôn nào của anh làm cho cô thích, anh cũng sẽ có cảm giác thích thú như vậy. Và sau đó anh biến cơ thể mình thành công cụ thực hành của một người phụ nữ mà chỉ cần giọng nói của cô cũng đã kích thích anh. Cuối cùng, anh không còn cố gắng che giấu hoặc kìm chế phản ứng với bất cứ điều gì cô làm với anh nữa. Để giữ lời hứa, Matt hết sức kiềm chế biến hai tiếng đồng hồ kế tiếp trong đời anh thành một cực hình đau đớn khổ sở gần như không thể chịu đựng, một cực hình mà vợ anh, sau khi vượt qua được sự e thẹn, bây giờ đang tăng thêm hiệu quả với vẻ cực kỳ thích thú.

“Nhưng em không hoàn toàn chắc chắn là anh thích như thế này,” cô thì thầm, chạm môi vào

cơ thể căng cứng của anh.

“Em đừng làm thế,” Matt nói hổn hển.

“Anh không thích à?”

“Em có thể thấy là anh thích mà.”

“Vậy thì sao anh lại muốn em dừng lại?”

“Cứ làm tiếp đi, và em sẽ biết tại sao trong một phút nữa.”

“Anh có thích như thế này không?” Lưỡi cô đánh nhẹ vào núm vú anh, và anh nín thở để nén lại tiếng thở hổn hển của mình.

“Có,” cuối cùng anh cũng kiềm chế được với giọng nói nghẹn lại. Anh với tay ra và chộp lấy tấm ván đầu giường, nghiến chặt răng khi cô cưỡi lên người anh và bắt đầu di chuyển, quyết tâm để cô làm tất cả những chuyện này, có được tất cả. “Đây là cái mà anh nhận được khi yêu phải một CEO thay vì một ngôi sao ngu ngốc...” Anh đùa, quá choáng váng với cảm xúc, anh không biết mình đang nói gì. “Lẽ ra anh nên biết là một CEO sẽ muốn ở trên...”

Phải mất một lát anh mới nhận thức được là cô đột nhiên ngồi yên.

“Nếu bây giờ em dừng lại mà không để cho anh đạt đến đỉnh, có thể anh sẽ chết ngay tại đây đấy, em yêu.”

“Gì cơ?” Cô thì thầm.

“Làm ơn, đừng dừng lại, hoặc anh sẽ lấy lại bất cứ điều gì anh đã hứa đấy,” anh nói hổn hển, rồi nâng hông lên cao hơn và ấn sâu vào nơi chật chội, ẩm ướt của cô.

“Anh yêu em chứ?”

Matt nhắm mắt lại và nuốt nước bọt, giọng anh đầy dục vọng và thích thú. “Thế em nghĩ tất cả những chuyện này là cái quái gì vậy?” Anh mở mắt ra, và ngay cả trong căn phòng mờ tối anh cũng có thể nhìn thấy nước mắt đang lấp lánh trong mắt Meredith.

“Đừng nhìn anh như thế,” anh khẩn khoản, tay anh thả tấm ván đầu giường ra và kéo cô xuống tì vào ngực mình. “Làm ơn, đừng khóc. Anh xin lỗi vì đã nói vậy,” anh thì thầm, hôn cô với nụ hôn đầy tuyệt vọng vì anh nghĩ cô không muốn nghe anh nói anh cảm thấy như thế nào, và anh đã làm hỏng cuộc ái ân của họ. “Anh không định nói câu đó sớm như vậy.”

“Sớm à?” Cô lặp lại một cách dữ dội, vai cô run rẩy với tiếng cười đầy nước mắt. “Sớm à?” Cô nấc nghẹn. “Em đã chờ đợi gần nửa cuộc đời để nghe anh nói anh yêu em.” Với gò má ướt đẫm, cô ép sát vào ngực anh và cơ thể cô vẫn còn dính chặt vào anh, cô thì thầm, “Em yêu anh, Matt.”

Ngay khoảnh khắc cô nói cô yêu anh, Matt bất giác đạt đến đỉnh bên trong cô, anh rùng mình, chộp lấy cô một cách dữ dội, những ngón tay anh bấm chặt vào lưng cô, khuôn mặt anh vùi vào cổ cô, không thể kiểm soát được nhưng hoàn toàn sung sướng vì cuối cùng cô đã nói những lời đó.

Cơ thể cô thả lỏng, ôm lấy anh. “Em đã luôn yêu anh,” cô thì thầm. “Em sẽ mãi yêu anh.”

Đỉnh cao khoái lạc gần như bùng nổ với năng lượng mới, cơ thể Matt rùng mình co thắt, và anh rên rỉ những tiếng nhỏ và dài, đẩy sâu vào người cô hơn, đạt tới khoảnh khắc nóng bỏng mãnh liệt nhất trong đời anh, không phải bởi những kỹ xảo hay sự kích thích, mà là những lời nói. Những lời nói của cô.

Meredith lăn tròn trong tay Matt và ôm chặt lấy anh, thỏa mãn và hạnh phúc.

Ở New Orleans, một người đàn ông ăn mặc trang nhã đi vào một trong những phòng thử đồ tại cửa hàng đông đúc của Bancroft & Company. Tay phải hắn cầm một bộ đồ mà hắn vừa lấy xuống trên giá. Tay trái hắn cầm một cái túi Saks Fifth Avenue với một ít chất nổ dẻo bên trong. Năm phút sau hắn rời khỏi phòng thay quần áo, chỉ cầm theo bộ đồ mà hắn đã treo trở lại trên giá.

Ở Dallas, một người phụ nữ đi vào một buồng trong phòng vệ sinh nữ ở Bancroft & Company, cầm theo ví tiền Louis Vuitton và một cái túi Bloomingdale. Khi cô ta rời khỏi, cô ta chỉ cầm theo cái ví tiền.

Ở Chicago, một người đàn ông đi thang cuốn tự động đến bộ phận bán đồ chơi ở cửa hàng Bancroft, tay hắn chất đầy những gói hàng của Marshall Field. Hắn bỏ lại một gói hàng nhỏ bên dưới căn nhà của ông già Noel, nơi trẻ em đứng xếp hàng để có thể chụp hình ngồi trên đầu gối ông già Noel.

Ở căn hộ của Meredith, cách mấy dặm và vài giờ sau đó, Matt nhìn lướt qua đồng hồ của anh, sau đó anh đứng dậy và giúp Meredith dọn sạch những thức ăn thừa từ bữa ăn mà họ đã ăn sau khi làm tình trước lò sưởi. Họ đã chạy thử xe của cô, ghé vào một nhà hàng Ý nhỏ, và mua thức ăn về nhà vì họ đều muốn ở riêng với nhau.

Meredith đang bỏ cái đĩa cuối cùng vào máy rửa bát thì Matt đi lặng lẽ đến phía sau cô. Cô cảm được sự hiện diện của anh như thể có một sức mạnh hữu hình thậm chí còn trước cả khi anh đặt tay lên thắt lưng cô và kéo cô tựa vào người anh. “Em có hạnh phúc không?” Anh hỏi khàn khàn, hôn lên thái dương cô.

“Rất hạnh phúc,” cô thì thầm, mỉm cười.

“Mười giờ rồi đấy.”

“Em biết.” Nụ cười của cô run rẩy khi cô tự trấn tĩnh với những gì cô nghi ngờ sẽ đến sau đó – và cô đã đúng.

“Giường của anh lớn hơn giường của em. Căn hộ của anh cũng vậy. Anh có thể cho xe chuyển đồ đến đây vào sáng mai.”

Hít một hơi dài, cô xoay người lại trong vòng tay anh và đặt bàn tay cô lên khuôn mặt anh như thể để xoa dịu cú đánh từ sự từ chối của cô. “Em không thể dọn về với anh – chưa đâu.”

Bên dưới những ngón tay cô, cô có cảm giác hàm anh bạnh ra. “Không thể hay không muốn?”

“Không thể.”

Anh gật đầu như thể chấp nhận câu trả lời của cô, nhưng anh thả vòng tay của mình ra. “Chúng ta hãy nghe lý do tại sao em nghĩ em không thể.”

Đút tay vào sâu trong túi áo choàng, Meredith bước lùi lại và mở đầu lý lẽ của mình. “Đầu tiên, tuần trước em đứng bên cạnh Parker và để cho anh ấy tuyên bố với công chúng là em và anh ấy sẽ kết hôn ngay sau khi vụ ly hôn được giải quyết xong. Nếu em dọn về với anh bây giờ, em sẽ biến Parker thành một con lừa, và chính em cũng giống như một kẻ ngu ngốc không thể quyết định – hoặc là một người phụ nữ quá nông cạn và lố bịch đến nỗi cô ta ngả về phía bất cứ người đàn ông nào chiến thắng trong vụ đánh đấm.”

Cô chờ anh tranh cãi hay đồng ý. Thay vào đó, anh dựa hông vào cạnh bàn ở đằng sau, khuôn mặt anh điềm tĩnh, và vẫn im lặng. Meredith nhận ra quan điểm của anh đối với công luận có lẽ sẽ làm anh xem sự lo ngại của cô là tầm thường, vì vậy cô đưa ra một vấn đề khác quan trọng

hơn. “Matt, em không muốn nghĩ về những rắc rối phát sinh từ trận ẩu đả tối qua, nhưng em có thể nói cho anh biết ngay bây giờ, có tới chín mươi phần trăm khả năng là em sẽ bị gọi ra trước Hội đồng quản trị để đưa ra một lời giải thích. Anh có hiểu tình huống khó khăn mà em phải đối diện không? Bancroft & Company là một tập đoàn lâu đời và trang nghiêm; Hội đồng quản trị thì cứng nhắc, và ngay từ đầu họ đã không muốn em ngồi vào ghế Tổng giám đốc. Mới vài ngày trước đây em đã đứng lên tại cuộc họp báo tổ chức tại Bancroft & Compnay và nói là chúng ta hầu như không biết nhau cũng như không có cơ hội cho sự hoà giải. Nếu em dọn về với anh ngay, uy tín của em với tư cách là một người điều hành của Bancroft cũng như tính trung thực của em với tư cách là một con người sẽ trở nên rất tệ trong mắt mọi người. Và đó không phải là tất cả. Tối qua em là một phần, và là nguyên nhân của cuộc ẩu đả nơi công cộng – một chuyện không hay có thể đã làm cho tất cả chúng ta bị bắt nếu cảnh sát được gọi đến. Em sẽ may mắn nếu ban quản trị không đe doạ viện dẫn ra điều khoản đạo đức trong hợp đồng của em và yêu cầu em từ chức.”

“Họ sẽ không dám viện dẫn điều khoản đạo đức với một chuyện như thế này!” Matt nói, anh có vẻ khinh bỉ quan điểm kỳ quặc này hơn là lo sợ.

“Họ có thể và có khả năng.”

“Nếu là anh, thì anh sẽ tìm cho mình một hội đồng quản trị mới,” anh nói.

“Em ước gì em có thể,” Meredith nói với nụ cười gượng gạo. “Ban quản trị của anh luôn làm điều mà anh muốn họ làm đúng không?” Khi anh gật đầu một cách dứt khoát, cô nói với một tiếng thở dài, “Thật không may, cả bố em hay em cũng không kiểm soát được ban quản trị. Điều quan trọng, em là một phụ nữ, và em còn trẻ, và ngay từ đầu họ đã không thích chuyện em trở thành Tổng giám đốc lâm thời. Anh không thể hiểu là tại sao em lo lắng với những gì họ có thể nghĩ về tất cả những chuyện này à?”

“Em là một nhà điều hành có năng lực, đó là tất cả những gì họ cần quan tâm đến. Nếu họ triệu tập một cuộc họp và yêu cầu một lời giải thích, hoặc đe doạ áp dụng điều khoản đạo đức nếu em không chịu rút lui, vậy thì hãy bắt đầu phản công lại chứ đừng phòng thủ. Em không phải đang bán thuốc phiện hay điều hành một nhà chứa; em chỉ có mặt trong một cuộc ẩu đả thôi.”

“Đó là những gì anh sẽ nói cho họ nghe – là anh không bán thuốc hay thứ gì đại loại như thế à?” Cô hỏi, thích thú với phương pháp làm việc của anh.

“Không,” anh nói một cách cộc cằn. “Anh sẽ bảo họ cút xéo ngay.”

Meredith nuốt tiếng cười rúc rích với viễn cảnh hài hước là cô đứng trước mười hai doanh nhân bảo thủ và làm một chuyện như vậy. “Không phải là anh đang nghiêm túc đề nghị em nói vậy chứ?” Cô nói khi anh dường như không chia sẻ sự hài hước của cô.

“Đó chính xác là những gì anh đang đề nghị. Em có thể sửa thành những lời nhẹ nhàng hơn nếu em muốn, nhưng vấn đề là em không thể sống một cuộc sống để làm vừa lòng người khác. Em mà càng cố thì họ sẽ càng áp đặt nhiều giới hạn cho em – chỉ để cho vui khi nhìn thấy em cứ nhảy qua những cái vòng của họ.”

Meredith biết anh nói đúng, nhưng không phải trong tình huống này hoặc trong hoàn cảnh cụ thể của cô. Lý do thứ nhất là cô chưa sẵn sàng gánh chịu sự tức giận của ban quản trị; còn lý do khác, cô đang sử dụng những khó khăn của cô để lảng tránh trước khi thực hiện cam kết mà Matt muốn. Cô yêu anh, nhưng theo nhiều cách anh vẫn còn là một người xa lạ. Cô chưa sẵn sàng hứa hẹn với anh. Còn chưa. Chưa cho đến khi cô tuyệt đối chắc chắn vào thiên đường mà anh đã hứa với cô – cuộc sống mà họ sẽ có cùng nhau – thực sự tồn tại. Và từ biểu hiện trên khuôn mặt Matt, cô cảm thấy anh đã nghi ngờ cô đang lẩn tránh. Những lời tiếp theo của anh xác nhận là anh biết chính xác những gì cô đang làm và không thích nó.

“Sớm muộn gì, Meredith, em cũng phải đánh liều và tin anh hoàn toàn. Nếu em không làm vậy, em đang lừa dối anh và đang tự lừa dối mình. Em không thể đánh lừa số phận bằng cách cố gắng đứng bên lề và đặt cược một ít về tương lai. Hoặc là em tấn công dữ dội và liều mọi thứ để chơi, hoặc là em không chơi. Và nếu em không chơi, thì em không thể thắng.”

Đó là một triết lý sống hay mặt này nhưng khủng khiếp về mặt khác – hơn nữa, là một triết lý sống thích hợp với anh hơn.

“Một sự thoả hiệp thì sao,” cô đề nghị với nụ cười quyến rũ làm Matt miễn cưỡng không chống lại nổi. “Em sẽ tấn công dữ dội – nhưng cho em ở lại trong vùng nước nông cho đến khi em quen với nó nhé?”

Sau một khoảnh khắc căng thẳng anh gật đầu. “Bao lâu?”

“Nhanh thôi.”

“Và trong khi em đang cân nhắc về chuyện dám lội xuống bao sâu, thì anh phải làm gì? Anh phải chờ đợi và tránh ra và tự hỏi liệu bố em có thể thuyết phục em không sống cùng anh hoặc theo đến cùng vụ ly hôn à?”

“Em có thừa can đảm để chống lại bố em bất kể ông ấy có nhìn mọi việc theo cách của chúng ta hay không,” cô nói một cách hùng hồn đến nỗi anh hơi mỉm cười. “Em chỉ lo là liệu anh có cố gắng để gặp ông ấy ở giữa đường nếu ông ấy làm điều đó – vì em không?

Meredith mong đợi Matt đồng ý, vì cô, nhưng cô đã đánh giá sai mức độ hận thù của anh, vì anh lắc đầu. “Anh và ông ấy có món nợ cũ phải giải quyết trước, và nó sẽ được giải quyết theo cách của anh.”

“Ông ấy bị ốm, Matt,” cô cảnh báo, một cảm giác khủng khiếp với điềm gở làm cho cả người cô run rẩy. “Ông ấy không thể chịu được nhiều căng thẳng hơn nữa đâu.”

“Anh sẽ cố gắng để nhớ điều đó,” Matt trả lời theo cách mà cô không thể bác được. Vẻ mặt của anh hơi dịu xuống, và anh thay đổi đề tài. “Bây giờ, ai ngủ đâu đêm nay?”

“Anh có nghĩ có bất cứ phóng viên nào thấy anh đi lên đây sáng nay và vẫn còn ở đó rình mò không?”

“Có lẽ vẫn còn một hoặc hai kẻ dai dẳng nào đó.”

Cô mím môi, ghét thấy anh rời khỏi, nhưng biết là anh không nên ở lại. “Vậy anh thực sự không thể ở lại đây suốt đêm, phải không?”

“Chắc là không,” anh nói với giọng điệu làm cô cảm thấy mình giống một kẻ hèn nhát.

Matt nhìn thấy mắt cô tối sầm lại, và anh bớt gay gắt. “Được rồi, anh sẽ về nhà và ngủ một mình. Nó không nhiều hơn những gì anh đáng bị trừng phạt vì chuyện tham dự vào cuộc ẩu đả đêm qua. Nhân tiện nhắc lại chủ đề đó,” anh bổ sung với vẻ dịu dàng hơn, “anh mong em biết là mặc dù anh đã có lỗi khi nói một điều gì đó làm cho vị hôn phu say rượu của em đánh anh, nhưng anh không biết chuyện gì đã xảy ra cho đến khi nó kết thúc. Anh vừa nhìn thấy em, thì một nắm tay đã nhảy xổ vào mắt anh. Với tất cả những gì anh biết, đó là một kẻ say xỉn ở quầy rượu cố tình gây sự, và anh đã phản ứng theo bản năng.”

Meredith ngăn một cái rùng mình khi nhớ lại cú đánh nhanh chết người, dễ gây thương tích, mà Matt đã đo ván Parker... cùng cái nhìn hung dữ trên khuôn mặt anh trong giây phút anh biết mình bị tấn công. Sau đó cô đẩy suy nghĩ đó qua một bên. Bây giờ Matt không phải, và sẽ không bao giờ là người đàn ông khó tính, lịch sự mà cô từng biết. Anh đã lớn lên trong khó nhọc, và anh cứng rắn đến khắc nghiệt. Nhưng không phải với cô, cô nghĩ với nụ cười âu yếm, và cô

vươn ra phía trước vuốt những sợi tóc đen của anh không cho chúng xòa xuống thái dương.

“Nếu em nghĩ,” anh nói một cách nhăn nhó, “là em có thể mỉm cười với anh như thế và làm cho anh đồng ý với bất cứ điều gì, thì em đã đúng rồi đấy.” Và sau đó anh đột ngột quay trở lại bản tính không thể khuất phục thường ngày khi nói thêm, “Tuy nhiên, trong khi anh đang làm quen với việc thận trọng che giấu mối quan hệ của chúng ta – cứ như là vụng trộm – thì em phải dành nhiều thời gian ở chung với anh khi có thể, bao gồm cả vài đêm cùng nhau. Anh sẽ thu xếp một tấm thẻ ra vào để em có thể đi vào bãi đỗ xe trong toà nhà của anh. Nếu bắt buộc, anh sẽ đứng trước cửa và nói chuyện với đám phóng viên chết tiệt kia để đánh lạc hướng mỗi lần em lái xe vào trong.”

Anh nhăn mặt khi nhắc đến viễn cảnh phải thoả mãn dư luận khiến cô nói bằng giọng rất biết ơn, “Anh sẽ làm chuyện đó à? Chỉ cho em à?”

Thay vì cười, Matt xem câu hỏi là nghiêm túc và kéo cô sát vào mình. “Em không hình dung được,” anh nói một cách dữ dội, “anh sẽ làm nhiều chuyện như thế nào đâu – chỉ cho em thôi!” Môi anh mở ra trên môi cô trong nụ hôn dữ dội, kéo dài như cướp đi hơi thở và tước đoạt tất cả khả năng suy nghĩ của cô. Khi anh kết thúc, Meredith nép vào anh. “Bây giờ thì em hầu như cũng khổ sở với chuyện ngủ tối nay như anh rồi,” anh nói với vẻ hài hước, “anh sẽ ra khỏi đây trước khi các phóng viên ở trước cửa quyết định về nhà và phao tin chúng ta ở với nhau nguyên đêm.”

Meredith tiễn Matt đến cửa, bực tức vì anh đã nói đúng – sau nụ hôn đó ham muốn được cả đêm trong cánh tay anh quá lớn đến nỗi làm cho cô đau đớn. Cô đứng nhìn anh mặc áo khoác và thắt cà vạt vào. Khi làm xong, anh nhìn cô trong chốc lát và nhướng mày. “Có điều gì làm em bận tâm à?” Anh chòng ghẹo.

Có – cô muốn được hôn. Hồi ức về những giờ đồng hồ dữ dội, tự do cô vừa mới có trên giường với anh trào dâng trong cô, và với nụ cười cố tình khêu gợi Meredith Bancroft vươn ra phía trước rồi nắm lấy cà vạt của chồng mình. Từ từ và mạnh mẽ, cô kéo nó, mỉm cười một cách thách thức vào đôi mắt màu khói, và rồi, khi anh đã đủ gần, cô nhón chân lên, quấn vòng tay quanh cổ anh, và hôn anh một nụ hôn làm cho anh không kịp thở.

Khi anh rời khỏi, Meredith đóng cửa và tựa người vào nó, mỉm cười một cách mơ mộng, mắt nhắm nghiền. Môi cô mềm nhũn với nụ hôn dữ dội cuối cùng của anh; tóc cô rối tung vì anh đã lùa tay vào đó khi hôn cô; và má cô đang bừng lên rạng rỡ. Cô có cảm giác mình giống một người phụ nữ đã được làm tình rất nồng nàn và hết sức thoả mãn. Và tất cả đều là sự thật.

Nụ cười của cô rạng ngời hơn khi cô nghĩ về những lời gợi tình, âu yếm mà anh đã nói với cô, và cô hầu như nghe giọng trầm ấm của anh đang nói...

‘Anh yêu em,’ anh đã thì thầm...

‘Anh sẽ không bao giờ để bất kỳ ai làm cho em đau đớn...’

‘Em không hình dung được anh sẽ làm cho em nhiều đến thế nào đâu!’

Bốn mươi dặm phía Đông Bắc Belleville, Illinois, một xe tuần tra nữa thắng gấp lại đằng sau những chiếc đã đỗ bên cạnh một con đường vắng vẻ cây cối rậm rạp, ánh đèn đỏ và xanh xoay tròn điên cuồng trong đêm. Trên cao, ánh đèn pha của trực thăng cảnh sát di chuyển không ngừng qua những rặng thông, chiếu sáng cho những nhóm tìm kiếm cùng chó nghiệp vụ đang đào bới trong bóng tối để tìm manh mối. Ở một con mương cạn bên cạnh con đường, một nhân viên điều tra những vụ chết bất thường đang quỳ gối bên cạnh cái xác của một người đàn ông trung niên. Cất cao giọng để át tiếng gầm rống của cánh quạt trực thăng, anh ta gọi người cảnh sát địa phương, “Anh đang làm mất thời gian của anh với đội tìm kiếm đó, Emmett. Ngay cả ban ngày anh cũng sẽ không tìm được bất cứ manh mối nào trong khu rừng đó đâu. Người

này đã bị quăng xuống từ một chiếc xe đang di chuyển và anh ta lăn tròn xuống đây."

"Anh nói sai rồi!" Emmett la to một cách đắc thắng. Rọi cây đèn pin vào cái gì đó ở dưới mương, anh ta cúi xuống và nhặt nó lên.

"Tôi nói đúng đấy! Tôi nói cho anh biết là có ai đó đã đánh anh chàng này tơi tả rồi đẩy anh ta ra khỏi chiếc xe đang di chuyển."

"Không phải chuyện đó," người cảnh sát trả lời rồi đi tới. "Tôi đã tìm thấy một thứ. Tôi tìm được một cái ví."

Nhân viên điều tra nghiêng đầu về phía thi thể. "Của anh ta à?"

"Chúng ta hãy nhìn xem," người cảnh sát trả lời, và sau khi rọi ánh đèn pin vào bức hình trên tấm bằng lái xe, anh ta cúi xuống và kéo tấm vải phủ ra khỏi khuôn mặt nạn nhân, xem xét để so sánh. "Của anh ta!" Anh ta tuyên bố một cách dứt khoát. Giữ tấm bằng lái xe trên ánh sáng của ngọn đèn, anh ta nói, "Anh ta có một cái tên nước ngoài rất khó phát âm. Stanislaus... Spyzhalski."

"Stanis…" Nhân viên điều tra thốt ra. "Không phải là gã luật sư giả mạo mà họ đã bắt được ở Belleville sao?"

"Lạy Chúa, anh nói đúng!"

Chương 49

Cầm cặp hồ sơ trên một tay và áo choàng trên tay kia, Matt dừng lại tại bàn cô thư ký đã giúp anh chuẩn bị hội trường vào cái ngày Meredith đến đây. "Chào ông Farrell," cô ta chào.

Không hài lòng bởi sự thù địch gay gắt trong giọng nói và trên khuôn mặt của cô ta, Matt ghi nhớ trong đầu là sẽ chuyển cô ta đến một tầng khác và thay vì lịch sự hỏi cô ta có một cuối tuần vui hay không, như anh đã định làm, anh nói lạnh lùng, "Eleanor Stern gọi về nhà tôi sáng nay và nói bà ấy cảm thấy không được khoẻ. Cô làm thay cho bà ấy, được không?" Đó là một mệnh lệnh, không phải một câu hỏi, và họ đều biết.

"Vâng, dĩ nhiên," Joanna Simons trả lời, và cô ta cười với anh một nụ cười rất chân thật, rất hân hoan, khiến Matt hầu như tự hỏi liệu mình có đánh giá sai về cô ta hay không.

Joanna đợi cho đến khi người chủ tịch mới – và không mong muốn – của Haskell biến mất vào văn phòng, sau đó cô ta vội vã đi đến bàn của nhân viên tiếp tân. Cô ta đã hy vọng được thả lỏng trong khi vị cấp trên mới của cô ta vừa đi khỏi thành phố. Tuy nhiên cơ hội làm việc cho Farrell đột nhiên đem đến cho cô ta một thời cơ lý thú. "Val," cô ta thì thầm với nhân viên tiếp tân, "cô còn giữ tên và số điện thoại của phóng viên tờ *Tattler*, người đã gọi cô để lấy một số thông tin về Farrell không?"

"Còn, có chuyện gì thế?"

"Vì," cô ta nói, "Farrell vừa bảo tôi phải làm thay cho bà già khó chịu hôm nay. Điều đó có nghĩa là tôi sẽ có chìa khoá bàn của bà ta." Cô ta nhìn lên để chắc chắn các thư ký khác đang bận rộn làm việc tại những cái bàn toả ra như cánh quạt quanh khu vực tiếp tân trong một vòng tròn rộng và không chú ý đến cô ta. Hầu hết bọn họ không chia sẻ tình trạng thù địch của cô với Matthew Farrell, họ không làm ở đây lâu, và sự trung thành của họ dễ dàng chuyển từ chủ cũ sang những người sở hữu mới. "Nói lại cho tôi biết tay phóng viên đó muốn biết điều gì."

"Hắn hỏi chúng ta nghĩ về Farrell như thế nào, và tôi đã kể cho hắn nghe vài người trong chúng ta không thể chịu nổi anh ta," Valerie nói. "Hắn hỏi liệu tôi có bao giờ nối dây các cuộc gọi từ Meredith Bancroft hay cô ta có đến đây không. Hắn đặc biệt quan tâm đến chuyện họ có thật sự thân thiện như họ đã cư xử tại cuộc họp báo hay không. Tôi đã kể cho hắn nghe là tôi không nhận các cuộc gọi của Farrell và Meredith Bancroft chỉ đến đây có một lần để gặp Farrell và luật sư của anh ta. Hắn muốn biết có bất cứ người nào khác tại cuộc họp đó không, và tôi đã nói tôi biết mụ già khó tính đã ở đó, vì tôi phải nhận các cuộc gọi của bà ta vào lúc đó. Hắn hỏi liệu tôi có nghĩ bà ta ngồi trong đó để ghi chép lại mọi thứ hay không. Tôi nói bà ta vẫn ghi chép lại hầu hết các cuộc họp của anh ta, và hắn hỏi liệu tôi có thể chạm tay vào các ghi chép của cuộc họp đó không. Hắn nói sẽ trả tiền cho bất cứ thông tin nào về cuộc họp mà chúng ta có thể lấy được cho hắn. Tuy nhiên hắn không nói là sẽ trả bao nhiêu."

"Không quan trọng. Tôi sẽ làm chuyện này miễn phí!" Joanna nói một cách chua chát. "Anh ta sẽ phải mở khoá bàn của bà già để cho tôi sử dụng hôm nay. Có lẽ cả tủ đựng hồ sơ nữa. Những ghi chép của các cuộc họp phải nằm ở một trong hai nơi đó."

"Nói cho tôi biết nếu tôi có thể giúp," Valerie nói.

Khi Joanna đi vào văn phòng của Eleanor Stern, cô ta nhận thấy Farrell đã mở khoá bàn thư ký của anh ta và để nó mở cho cô sử dụng, nhưng tủ đựng hồ sơ vẫn còn khóa. Lục tìm nhanh trong ngăn bàn cũng chẳng tìm được gì ngoài mấy vật dụng và ngăn kéo đầy những báo cáo công khai về hoạt động của Haskell. Không có gì về Bancroft. "Mẹ kiếp," cô ta lầm bầm, xoay quanh ghế và liếc cánh cửa nối liền văn phòng này với văn phòng của Farrell. Anh ta đang đứng, nhìn vào máy vi tính của mình. Hiển nhiên anh ta đang kiểm tra các bản báo cáo từ các

nhà máy của Haskell vào cuối tuần – hoặc một danh mục đầu tư chứng khoán mà anh ta sở hữu, cô ta nghĩ với sự hận thù dâng cao đối với người đàn ông không thèm quan tâm để nhớ tên cô... người đã đuổi ông chủ của cô và thay đổi mức trợ cấp cũng như cấu trúc lương.

Tựa sâu người vào ghế, Joanna có thể thấy đằng trước bàn làm việc của Farrell. Chìa khoá bàn của anh ta đang thò ra từ ổ khóa ở ngăn kéo giữa. Chìa khoá tủ hồ sơ hoặc là nằm trong chùm chìa khóa đó hoặc nằm đâu đó tại một trong những ngăn kéo của anh ta.

***

"Chào," Phyllis nói, đi theo Meredith vào văn phòng của cô. "Những ngày cuối tuần của cô thế nào?" Cô hỏi, sau đó cô mím môi và có vẻ hơi xấu hổ bởi câu hỏi của mình. Rõ ràng là Phyllis đã biết về cuộc ẩu đả tối thứ Bảy, Meredith nhận ra, nhưng cô không quan tâm. Cô đang rất hạnh phúc và vui vẻ. Ngừng lại khi đang mở chốt cặp, Meredith tặng Phyllis một nụ cười hài hước. "Cô nghĩ nó ra sao?"

"Kích động có phải là từ đúng không?" Phyllis mạo muội, mỉm cười trở lại.

Meredith nghĩ về cuộc ân ái với Matt, những điều anh đã nói và làm với cô, và cô cảm thấy nóng cả người. "Tôi dám chắc đó là một từ khá thích hợp," cô nói, hy vọng là giọng cô không có vẻ mơ màng như cảm giác của cô. Cố gắng kéo suy nghĩ ra khỏi những ngày cuối tuần, cô bắt mình nghĩ về công việc phải giải quyết trước khi có thể gặp lại Matt đêm nay. "Có cuộc gọi nào sáng nay không?"

"Chỉ có một thôi – Nolan Wilder. Ông ta muốn cô gọi lại cho ông ta ngay khi cô đến."

Meredith cứng đờ người. Nolan Wilder là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Bancroft, và không nghi ngờ gì cuộc gọi của ông là yêu cầu một lời giải thích cho trận ẩu đả tối thứ Bảy. Cuộc gọi của Nolan, trong buổi sáng rạng rỡ này, đập vào cô như một sự khó chịu ghê gớm, trong khi mà vụ ly hôn của chính ông ta thì quá tồi tệ và ầm ĩ đến nỗi phải mất hai năm mới giải quyết xong ở tòa án. "Gọi điện cho ông ấy giùm tôi nhé." Meredith yêu cầu.

Một phút sau, Phyllis liên lạc với cô. "Ông Wilder đang trên đường dây."

Ngừng lại một vài giây để trấn tĩnh, Meredith nhấc máy và nói bằng một giọng bình tĩnh, tươi vui, "Chào Nolan. Có chuyện gì vậy?"

"Đó là điều tôi sắp hỏi cô," ông nói bằng giọng điệu lạnh lùng, mỉa mai mà ông hay sử dụng trong các cuộc họp của ban lãnh đạo và là giọng điệu mà Meredith đặc biệt ghét. "Tôi đã nhận được các cuộc gọi từ những thành viên trong ban quản trị suốt những ngày nghỉ cuối tuần yêu cầu giải thích cho chuyện tối thứ Bảy. Tôi không muốn phải nhắc nhở cô, Meredith, đó là hình ảnh của Bancroft, là giá trị của cái tên, là nền tảng cho sự thành công của nó."

"Tôi không nghĩ tôi cần được bảo điều đó," Meredith nói, buộc giọng nói của mình nghe có vẻ châm biếm hơn là tức giận. "Nó..." cô sững lại khi Phyllis vội vã đi vào, khuôn mặt hoảng hốt.

"Cô có cuộc gọi khẩn cấp từ MacIntire ở New Orleans trên đường dây số hai."

"Đợi chút, Nolan," Meredith nói, "tôi có cuộc gọi khẩn cấp." Tiếng chuông báo động vang lên trong mọi tế bào của cơ thể cô khi cô trả lời điện thoại. Giọng của MacIntire căng thẳng. "Chúng tôi vừa có một vụ doạ bom nữa, Meredith. Lời đe dọa đánh bom đã được thông báo bằng điện thoại đến sở cảnh sát một vài phút trước đây. Kẻ gọi đến nói bom được hẹn giờ và sẽ nổ trong sáu tiếng đồng hồ nữa. Tôi đã ra lệnh di tản mọi người trong cửa hàng và đội dỡ bom đang trên đường đến đây. Chúng tôi đang làm theo những thủ tục di tản thông thường, như đã làm vào lần rồi. Tôi nghĩ cuộc gọi cũng là từ kẻ quái gở lần trước."

“Có thể thế,” cô nói, đấu tranh để giữ cho giọng mình bình tĩnh và suy nghĩ của mình rõ ràng. “Ngay sau khi có thể quay lại bên trong cửa hiệu, anh hãy bắt đầu tập hợp danh sách bất kỳ ai tình nghi có thể có lý do để làm chuyện này. Bảo giám đốc bộ phận bảo an của anh thảo ra danh sách những người từng bị giam giữ vì ăn cắp ở cửa hàng, và bảo nhà quản lý thẻ tín dụng của anh mang lại cho tôi danh sách của những người bị từ chối cấp thẻ tín dụng tại cửa hàng trong sáu tháng vừa rồi. Ngày mai, Mark Braden, người đứng đầu bộ phận bảo an của cửa hiệu, sẽ bay xuống dưới đó để làm việc với người của anh. Bây giờ, ra khỏi nơi đó – để phòng hờ đó không phải chỉ là hù dọa.”

“Tôi sẽ làm như cô bảo,” Maclntire miễn cưỡng nói.

“Gọi tôi từ bất cứ nơi nào anh quyết định sẽ đến và đưa cho tôi số điện thoại của anh để chúng ta có thể giữ liên lạc.”

“Tôi hiểu,” anh nói thêm, “Meredith, tôi thật sự xin lỗi về chuyện này. Tôi không hiểu tại sao cửa hàng này lại đột nhiên trở thành mục tiêu bị đánh bom. Tôi bảo đảm với cô là chúng tôi đã gập ngược cả người ra cho khách hàng, làm đúng theo chính sách của công ty, và…”

“Adam,” cô cắt ngang dứt khoát, “Ra khỏi cửa hàng đó ngay!”

“Đồng ý.”

Meredith gác máy và nhấn nút đường dây mà Wilder đang đợi. “Nolan,” cô nói, “tôi không có thời gian để nói về cuộc họp với hội đồng quản trị lúc này. Cửa hàng New Orleans vừa mới bị doạ đánh bom lần nữa.”

“Chuyện này sẽ làm hỏng lợi nhuận mùa Noel,” ông giận dữ dự đoán. “Thông báo ngay cho tôi khi có tin gì mới, Meredith. Cô biết tìm tôi ở đâu.”

Meredith lơ đãng lầm bầm một lời hứa, rồi bắt đầu hành động. Nhìn thư ký của cô, người đang quanh quẩn lo lắng ở ngưỡng cửa, cô nói, “Bảo người trực tổng đài nhắn tin đưa ra mã số tình trạng khẩn cấp. Giữ lại tất cả những cuộc gọi của tôi trừ phi chúng thật sự quan trọng, và nếu có, chuyển chúng đến hội trường cho tôi.”

Khi thư ký của cô rời khỏi, Meredith đứng lên và bắt đầu đi tới đi lui, tự nhủ với bản thân là sẽ không có chuyện gì đâu ngoài một báo động giả. Trên hệ thống liên lạc nội bộ của cửa hàng, mật mã báo hiệu tình trạng khẩn cấp bắt đầu vang lên – ba hồi ngắn ngay sau ba hồi dài – thông báo tất cả các trưởng phòng tập trung ngay ở địa điểm đã chỉ định trong trường hợp khẩn cấp, là hội trường ngay bên cạnh văn phòng Meredith. Lần cuối cùng mật mã khẩn cấp đó được sử dụng là hai năm trước đây, khi một người đi mua hàng chết vì một cơn đau tim trong cửa hàng. Còn hôm nay, mục đích tập hợp mọi người chủ yếu là để cung cấp cho họ thông tin, và do đó, ngăn ngừa việc bùng phát những thông tin hành lang sai lệch giữa các nhân viên, và lập kế hoạch những thông tin gì sẽ được cung cấp cho giới báo chí. Như đa số các tập đoàn lớn, Bancroft & Company đã thiết lập ra một trình tự các công việc cần thực hiện trong trường hợp xảy ra tình huống khẩn cấp có thể làm tổn hại đến con người, hoả hoạn... và thậm chí là báo động có bom.

Meredith chưa từng lường đến khả năng một quả bom có thể thực sự bùng nổ tại cửa hàng ở New Orleans và làm thương hại đến nhiều người. Nghĩ về trái bom nổ sau khi cửa hàng đã hoàn toàn được sơ tán ít kinh hãi hơn, nhưng dù sao cũng làm cho cô cảm thấy kinh tởm. Như tất cả các cửa hàng khác của Bancroft, cửa hàng ở New Orleans đẹp lộng lẫy, độc đáo, và vừa mới xây xong. Trong tâm trí cô, Meredith nhìn thấy mặt ngoài bằng đá trắng tráng lệ của nó toả sáng trong ánh nắng, rồi cô thấy nó bị nổ tung và sập xuống, và cô rùng mình. Cô tự nói với mình là không có quả bom nào trong cửa hàng cả, đó chỉ là một báo động giả khác. Báo động giả đó sẽ làm cho cửa hàng mất khá nhiều lợi nhuận trong mùa Noel.

Những người điều hành của cửa hàng đang vội vã bước qua cửa phòng cô, tập trung trong hội trường, nhưng Mark Braden, theo đúng trình tự, đi thẳng vào văn phòng cô. "Có chuyện gì vậy Meredith?"

Meredith kể cho anh nghe, và anh nguyền rủa, nhìn cô với sự kinh hoàng giận dữ. Khi cô nói xong với anh về những gì cô đã hướng dẫn MacIntire, anh gật đầu. "Tôi sẽ bay đến đó trong vài giờ tới. Chúng ta có người bảo vệ đáng tin cậy tại cửa hàng đó. Sự hợp tác giữa chúng ta và cảnh sát có thể giúp chúng ta phát hiện ra được điều gì đó để lần ra kẻ tình nghi."

Không khí hiếu kỳ và căng thẳng bao trùm cả hội trường đông đúc. Thay vì ngồi ở bàn hội nghị, Meredith đi đến giữa phòng, nơi mà những người đàn ông và đàn bà đang tụ tập ở đó có thể dễ dàng nhìn thấy cô và nghe những gì cô nói. "Chúng ta có một quả bom hẹn giờ khác ở New Orleans," cô bắt đầu. "Đội gỡ bom đang trên đường đến đó. Vì đây là lần thứ hai chúng ta bị doạ bom, chúng ta sẽ bị tấn công bởi những cuộc gọi từ giới báo chí. Không ai – không ai," cô nhấn mạnh, "được phép đưa ra bất cứ lời tuyên bố nào. Chuyển tất cả những yêu cầu cung cấp thông tin của giới truyền thông đến bộ phận quan hệ công chúng." Cô nhìn lướt qua giám đốc PR và nói, "Ben, tôi và anh có thể đưa ra lời tuyên bố sau cuộc họp này, và…" cô sững lại khi điện thoại reo trên bàn hội nghị. "Xin lỗi," cô nói rồi cầm nó lên.

Giám đốc cửa hàng Dallas dường như đang nổi điên. "Chúng tôi bị đe doạ đánh bom, Meredith! Có người gọi báo cảnh sát là bom đã được hẹn giờ và sẽ nổ sau sáu tiếng đồng hồ. Đội gỡ bom đang trên đường đến đây, và chúng tôi đang di tản tất cả mọi người trong cửa hàng." Meredith máy móc đưa cho anh ta cùng những hướng dẫn mà cô đã đưa cho giám đốc cửa hàng New Orleans rồi gác máy. Trong chốc lát đầu óc cô như mụ đi, sau đó cô từ từ nhìn đám đông đang tụ tập. "Chúng ta có một vụ doạ bom khác – tại cửa hàng Dallas. Họ đang di tản. Kẻ nào đó đã báo bằng điện thoại cho cảnh sát, hệt như cửa hàng ở New Orleans, và hắn cũng nói bom được hẹn giờ và sẽ nổ sau sáu tiếng nữa."

Những tiếng kêu giận dữ và nguyền rủa phẫn nộ thốt ra khắp phòng, rồi tất cả chết lặng trong cơn sốc khi điện thoại lại reo lên một lần nữa. Tim Meredith ngừng đập khi cô vươn ra phía trước và nhấc máy lên. "Cô Bancroft," giọng nói khẩn cấp của một người cảnh sát, "tôi là Đại úy Mathison ở Quận 1. Chúng tôi vừa mới nhận được một cuộc gọi nặc danh từ một người đàn ông nói bom đã được đặt trong cửa hàng của cô, đã được hẹn giờ và sẽ nổ sau sáu tiếng đồng hồ nữa."

"Đợi chút," Meredith nói, đôi mắt đờ đẫn của cô nhìn Mark Braden khi cô kéo dài ống nghe ra cho anh. "Mark," cô nói, máy móc làm theo quy định tại cửa hàng Chicago và chuyển vấn đề sang cho anh. "Là Mathison."

Meredith đợi trong sự tê liệt bởi giận dữ và đau khổ trong khi Mark cáu kỉnh hỏi người cảnh sát trưởng mà anh biết rất rõ. Sau khi gác máy, anh hướng về nhóm người im lặng trong hội trường. "Các quý bà và quý ông," anh nói, giọng anh sít lại tức giận, "chúng ta bị doạ bom ở cửa hàng này. Chúng ta sẽ áp dụng những quy định mà mọi người đã biết rõ trong trường hợp xảy ra hoả hoạn. Tất cả mọi người đã biết phải làm gì và nói gì với nhân viên của mình. Chúng ta hãy làm ngay và di tản mọi người ra khỏi đây ngay. Nếu anh đang cảm thấy hốt hoảng, Gordon," Mark cáu kỉnh, nhìn thẳng vào người giám đốc điều hành có vấn đề của Meredith đang bắt đầu lầm bầm điên cuồng, "hãy giấu nó đi cho đến khi nhân viên của anh đã hoàn toàn được di tản ra khỏi toà nhà!" Anh ném cái liếc nhanh vào những khuôn mặt khác trong phòng. Họ trông có vẻ căng thẳng nhưng bình tĩnh, và anh gật đầu dứt khoát, hướng ra cửa để rời khỏi và hướng dẫn nhân viên của mình giám sát trình tự di tản. "Trong trường hợp các vị ít khi sử dụng chúng," anh gọi với lại đằng sau mình, "đừng quên mang theo máy nhắn tin của các vị khi rời khỏi đây."

Trong vòng mười phút Meredith là người duy nhất có mặt trên tầng điều hành. Đứng ở cửa sổ, cô lắng nghe tiếng rền rĩ của còi báo động và quan sát nhiều xe cứu hoả và xe tuần tra đang đổ

dồn vào Michigan Avenue để tăng cường cho những lực lượng đã có mặt ở đó. Từ một điểm dễ quan sát trên tầng mười bốn, cô nhìn cảnh sát phong tỏa cửa hiệu và những người đi mua sắm đổ ra thành từng đám đông, trong khi cảm giác căng thẳng trong ngực cô ngày càng tăng lên và xoắn chặt lại cho đến khi cô không thể hít không khí vào phổi. Mặc dù cô đã ra lệnh cho hai người đứng đầu tại hai cửa hàng kia phải di tản, bản thân cô không có ý định rời khỏi nơi này cho đến khi cô bắt buộc phải đi. Cửa hiệu này là nhịp sống và hơi thở của cô; nó là di sản và tương lai của cô; cô không chịu bỏ rơi nó hoặc bị xua đuổi cho đến khi đội gỡ bom cần giải tán nó hoàn toàn. Không một phút nào cô tin là có bất cứ quả bom nào tại cửa hàng của cô, nhưng cho dù đó chỉ là những lời đe doạ, những thiệt hại mà cửa hàng phải gánh chịu là rất lớn. Như các cửa hàng bách hoá lớn khác, doanh thu của Bancroft phụ thuộc vào mùa Noel vì nó chiếm hơn bốn mươi phần trăm tổng doanh thu hàng năm của cửa hiệu.

"Sẽ không có gì," cô tự nói to với mình rồi rời khỏi cửa sổ, chú ý đến hai màn hình máy vi tính của cô. Bây giờ chúng đang nhấp nháy bởi máy tính đang cập nhật con số doanh thu từ cửa hàng ở Palm Beach và Phoenix. Vươn ra phía trước, Meredith ấn hàng loạt phím để tìm con số doanh thu của cửa hàng Phoenix vào ngày này năm ngoái, rồi những con số từ cửa hàng Palm Beach, để có thể so sánh. Năm nay cả hai cửa hàng đang kinh doanh tốt hơn năm ngoái nhiều, và từ đó cô cố an ủi mình. Nó làm cô chợt nhận ra là Matt có thể ở gần radio và nghe những gì đang xảy ra. Thay vì làm cho anh lo lắng, cô nhấc điện thoại và gọi cho anh. Có một cảm giác an tâm kỳ lạ khi biết anh quan tâm đến cô.

Matt không chỉ quan tâm khi cô kể cho anh nghe chuyện gì đang xảy ra, anh phát điên lên. "Ra khỏi cửa hàng đó ngay, Meredith," anh ra lệnh. "Anh nói thật đấy, em yêu, gác điện thoại và ra khỏi đó ngay!"

"Không," cô nói khẽ, mỉm cười với mệnh lệnh độc đoán và giọng nói hoảng hốt của anh. Anh yêu cô, và cô yêu giọng nói của anh mỗi khi anh gọi cô là em yêu hoặc ra lệnh. "Đó chỉ là một trò bịp thôi Matt, như vài tuần trước đây ấy."

"Nếu em không rời khỏi toà nhà đó," anh cảnh báo, "anh sẽ đến đó và chính tay anh sẽ lôi em ra khỏi đó."

"Em không thể," cô kiên quyết. "Em giống như thuyền trưởng trên một con tàu. Em không thể rời khỏi cho đến khi em biết tất cả những người khác đã ra khỏi đây một cách an toàn." Cô ngừng lại trong khi anh bày tỏ quan điểm của anh về chuyện đó với một tràng nguyền rủa hùng hồn. "Đừng ra lệnh cho em khi mà chính anh cũng sẽ không làm như vậy," cô nói với nụ cười trong giọng nói. "Trong vòng nửa giờ nữa cửa hiệu sẽ phải di tản toàn bộ. Lúc đó em sẽ rời khỏi đây."

Matt bật ra một hơi thở khó nhọc, nhưng anh ngừng lại không thuyết phục cô nữa vì anh biết là vô ích – và vì anh biết anh không thể đến được với cô trong vòng ba mươi phút và kéo cô ra khỏi đó. "Được rồi," Matt nói, đứng lên và trừng mắt một cách lo lắng tại văn phòng của mình, "nhưng gọi cho anh ngay khi em đã ra ngoài nhé, vì anh sẽ phát điên cho đến khi anh biết là em đã ra ngoài an toàn."

"Em sẽ gọi," cô hứa. Một cách trêu chọc, cô nói thêm, "Bố em đã bỏ lại điện thoại di động của ông ở đây. Anh có muốn có số điện thoại để có thể liên lạc được với em… trong trường hợp quá hồi hộp không?"

"Ừ, cho anh số đi."

Meredith mở hộc bàn, lấy ra điện thoại và cho anh số.

Khi cô gác máy, Matt bắt đầu đi tới đi lui, quá căng thẳng để có thể ngồi và chờ đợi mà không biết có chuyện gì đang xảy ra với cô. Cào tay qua mái tóc, anh đi đến cửa sổ, cố gắng một cách vô vọng để nhìn nóc toà nhà của cô qua những căn nhà chọc trời xen kẽ. Bản tính thận trọng

của cô làm anh không thể tin nổi cô đang khăng khăng đòi ở lại cái cửa hàng chết tiệt đó. Anh không nghĩ cô sẽ làm điều đó. Rồi anh chợt nhớ là nếu có một cái radio, anh có thể theo dõi những gì đang xảy ra cách đây mười hai dãy nhà cũng như những gì đang xảy ra tại các cửa hàng khác của Meredith. Anh không có cái radio nào tại văn phòng của anh, nhưng anh nghĩ Tom Anderson có.

Quay người khỏi cửa sổ, anh tiến về phía văn phòng thư ký. "Tôi sẽ ở chỗ của Tom Anderson," anh nói, "số máy 4114. Nếu Meredith Bancroft gọi tôi, tôi muốn cuộc gọi được nối đến đó cho tôi. Rõ rồi chứ? Đây là một tình huống khẩn cấp," anh cảnh báo cô ta, ước với Chúa là có Eleanor Stern ở đây.

"Rất rõ, thưa ông," cô ta trả lời, nhưng Matt đã không nhận thấy sự thù địch trong giọng nói của cô ta. Anh quá lo lắng về Meredith để chú ý tới cô thư ký; anh quá bồn chồn để nhớ lấy theo chùm chìa khoá khỏi bàn mình.

Joanna đợi cho đến khi cánh cửa thang máy đóng lại đằng sau Farrell, sau đó cô ta quay lại và nhìn vào bàn anh. Cái chùm chìa khoá màu vàng của anh vẫn còn giữa ngăn kéo. Cái chìa thứ ba mà cô ta thử đã mở được khoá tủ đựng hồ sơ; hồ sơ của Meredith Bancroft gọn gàng với cái nhãn ghi tên cô và được sắp xếp ở nơi dành riêng cho nó, dưới chữ B. Lòng bàn tay toát mồ hôi trong cơn kích động, Joanna lấy tập hồ sơ và mở nó ra. Nó có một số ghi chú được viết tay, và cô ta không dám phí thời gian để đọc – và một bản thỏa thuận hai trang được ký bởi Meredith Bancroft. Các điều khoản thỏa thuận làm cho mắt Joanna mở to và miệng cô ta từ từ cong lên thành một nụ cười hân hoan độc ác. Chính người đàn ông được xem như một trong mười người độc thân thích hợp để kết hôn nhất trên tạp chí *Cosmopolitan* – người đàn ông đã từng cặp bồ với các ngôi sao điện ảnh và người mẫu nổi tiếng, người làm cho bao phụ nữ thèm rỏ dãi – lại là người đàn ông đang phải trả năm triệu đô-la cho vợ của mình chỉ để cô ta gặp anh bốn đêm mỗi tuần trong mười một tuần. Anh ta cũng sẽ bán cho cô ta miếng đất Houston nào đó mà rõ ràng là cô ta muốn.

"Tôi cần một cái radio," Matt nói thẳng thừng khi anh đi sầm sầm vào văn phòng Anderson. Anh nhìn thấy nó trên bệ cửa sổ và bật nó lên. "Đội gỡ bom đang tập hợp và tìm kiếm khắp nơi ở Bancroft. Họ đã cho sơ tán cả ba cửa hàng," anh nói một cách rời rạc. Anh đã ăn tối với Tom thứ Ba vừa rồi sau cuộc họp dữ dội giữa anh và Meredith, và Matt đã kể với Tom tất cả những chuyện dẫn đến nó. Bây giờ anh điên cuồng nhìn vào bạn anh và nói thêm, "Meredith sẽ không rời khỏi cửa hàng chết tiệt đó!"

Tom lảo đảo tiến lại ghế của ông. "Chúa tôi! Tại sao lại không?"

Cuộc gọi của Meredith để báo với Matt là cô đã ra ngoài tòa nhà được nối cho anh ở văn phòng của Tom. Matt vẫn còn đang nói chuyện với cô thì phát thanh viên trên radio tuyên bố rằng một quả bom vừa mới được tìm thấy tại cửa hàng ở New Orleans của Bancroft & Company và đội gỡ bom đang cố gắng vô hiệu hoá nó. Matt là người báo tin cho cô. Một giờ sau, một quả bom khác đã được tìm thấy tại cửa hàng Dallas, và quả bom thứ ba được tìm thấy tại bộ phận đồ chơi của cửa hàng ở Chicago.

Chương 50

Đặt bàn tay lên cánh cổng sắt, Philip đứng nhìn tòa biệt thự nhỏ xinh đẹp mà Caroline Edwards Bancroft đã sống gần ba mươi năm. Nằm trên một ngọn đồi cao, nó nhìn ra cái vịnh lấp lánh xa xa bên dưới, nơi con tàu của ông đã cập cảng sáng sớm nay. Những bông hoa tươi thắm được chăm sóc cẩn thận tắm mình trong ánh nắng hoàng hôn. Hương thơm và sự yên tĩnh tràn ngập nơi này, và ông nhận ra ông gần như không thể tưởng tượng nổi ngôi sao điện ảnh – vợ cũ của ông lại sống hạnh phúc tại một nơi tương đối vắng vẻ như thế. Dominic Arturo, một tình nhân người Ý của bà trước khi họ kết hôn, đã tặng cho bà ngôi nhà này, và bây giờ ông đoán bà chắc đã tiêu hết từng xu nhận được từ vụ ly hôn, hoặc bà không còn sống ở đây nữa. Khối lượng cổ phiếu mà bà sở hữu ở Bancroft & Company được trả cổ tức, nhưng trên pháp lý bà bị cấm bán hoặc chuyển quyền sở hữu tất cả các cổ phiếu đó sang cho bất kỳ người nào khác ngoài ông. Ngoài ra, tất cả những quyền mà bà có thể làm với những cổ phiếu của mình là quyền đi bầu của các cổ phần, và bà luôn luôn bỏ phiếu phù hợp với bất cứ đề nghị nào của hội đồng quản trị. Đó là điều mà Philip biết, vì những năm tháng qua ông đã theo dõi cách bà bỏ phiếu. Bây giờ, khi nhìn vào căn nhà này, ông cho rằng hẳn bà đang rất khó chịu khi chỉ sống nhờ vào một ít cổ tức, bởi vì không có sự nghèo khổ nào có thể thuyết phục người vợ thích tiệc tùng của ông sống như thế này.

Philip nhấc tay ra khỏi cánh cổng sắt đen. Ông đã không có ý định đi đến đây, cho đến khi người phụ nữ ngu ngốc tại bàn của thuyền trưởng hỏi ông là ông có dự định đi thăm người vợ cũ của mình hay không. Một khi bà ta đã gieo ý tưởng đó vào đầu ông, ông thấy khó lờ đi chuyện đó. Bây giờ ông đã già, và ông không biết mình còn sống được bao lâu. Đột nhiên có vẻ như là một ý tưởng hay khi làm lành với người phụ nữ mà ông đã từng yêu. Caroline đã ngoại tình, và ông trả đũa bằng cách bắt bà phải sống xa con gái mình rồi buộc bà không bao giờ được đến gần Meredith hoặc ông. Lúc đó có vẻ như đó là công lý. Bây giờ, khi ông đang đối mặt với cái chết không báo trước, nó có vẻ hơi... gay gắt. Có lẽ thế. Tuy nhiên, nhìn cái cách mà Caroline đang sống làm ông quyết định không bước vào sân và gõ cửa. Kỳ lạ thay, lý do của ông là thương hại: ông biết bà là một người kiêu ngạo như thế nào, và ông biết cái tôi của bà sẽ bị tổn thương kinh khủng nếu bà biết ông thấy bà sống thế này. Thỉnh thoảng khi ông nghĩ về Caroline trong ba thập niên vừa qua, ông luôn tưởng tượng bà sống một cuộc sống giàu sang, luôn luôn xinh đẹp, và tham dự những hoạt động quay cuồng của xã hội cùng với những người hâm mộ bà trước khi họ kết hôn. Người phụ nữ sống ở đây chắc chắn đã trở thành một phụ nữ xấu xí và cô độc, không có việc gì để làm ngoài việc năm này qua năm khác ngắm nhìn các con tàu vào cảng hay đi mua sắm ở ngôi làng nhỏ xíu lân cận.

Hai vai ông gục xuống cùng một sự tuyệt vọng kỳ lạ về những quãng đời tan vỡ và những giấc mộng đã bị quên lãng từ lâu, Philip quay về phía con đường nhỏ chạy quanh sườn đồi đi xuống bến cảng bên dưới. “Ông đã đi một chặng đường dài chỉ để quay lui thôi sao, Philip?” Một giọng nói không thể quên được cất lên.

Ông quay đầu lại, và ông thấy bà, đứng im dưới một tán cây trên sườn đồi bên trái ông, một giỏ hoa trên cánh tay bà.

Caroline bắt đầu đi về phía ông, bước đi của bà dài và duyên dáng, mái tóc vàng ẩn dưới tấm khăn choàng cổ kiểu dân dã không hiểu sao nhìn rất đẹp trên người bà. Ông nhận ra bà không hề trang điểm khi bà đi đến gần hơn, bà trông già hơn, và – không hiểu sao – đáng yêu hơn. Sự bồn chồn trên khuôn mặt bà bây giờ đã biến mất; thay vào đó là sự thanh thản bình tĩnh mà bà chưa bao giờ thể hiện vào lúc trẻ. Một cách kỳ lạ, bây giờ bà gợi cho ông nhớ về Meredith nhiều hơn khi bà ở tuổi Meredith. Và bà vẫn có một đôi chân đẹp tuyệt.

Ông nhìn chằm chằm vào bà, cảm giác con tim không đáng tin cậy của ông đập hơi nhanh hơn bình thường, và ông không thể nghĩ được mình nên nói gì. Điều đó khiến cho ông cảm thấy vụng về, rồi làm ông xoay sang giận chính bản thân ông. “Bà trông có vẻ già hơn,” ông nói một

cách thẳng thừng.

Bà trả lời với nụ cười dịu dàng và không chút ác ý, "Ông nói chuyện thật dễ nghe."

"Tôi chỉ là đang đi ngang qua đây..." Ông gật đầu về phía con tàu đậu trong cảng, nhận thức những lời nói của mình nghe thật ngớ ngẩn, và cau có với bà vì dường như bà đang cười sự lúng túng của ông.

"Chuyện gì đã làm cho ông rời khỏi cửa hàng vậy?" Bà nói, đặt bàn tay lên cánh cổng nhưng không mở nó.

"Tôi đã nghỉ phép. Tim tôi không được tốt lắm."

"Tôi biết ông đang bệnh. Tôi vẫn đọc báo Chicago."

"Tôi vào được chứ?" Philip hỏi mà không biết ông đang nói gì, và sau đó ông nhớ là luôn có đàn ông vây quanh bà. "Hay là bà đang đợi ai?" Ông nói thêm với vẻ chế nhạo không giấu giếm.

"Thật hay khi biết rằng trong khi mọi thứ và tất cả những người khác trên thế giới này dường như luôn thay đổi," bà nói bằng giọng chua chát, "thì ông và chỉ một mình ông vẫn tiếp tục giữ lấy sự ghen tuông và đa nghi." Bà mở cánh cổng, và ông đi theo, thật sự hối hận là mình đã đến đây.

Nền căn biệt thự làm bằng đá, đôi chỗ được phủ bằng những tấm thảm rực rỡ và những chậu khổng lồ trồng các loại hoa từ vườn của bà. Bà gật đầu ra hiệu đến một cái ghế trong căn phòng lớn gấp hai lần phòng khách và tiền sảnh. "Ông có muốn uống gì không?" Philip gật đầu, nhưng thay vì ngồi, ông đi đến cửa sổ lớn rồi nhìn ra bến cảng. Ông đứng đó cho đến khi ông buộc phải quay lại và nhận lấy ly rượu mà bà đang đưa ra cho ông. "Bà khoẻ chứ?" Ông hỏi một cách khập khiễng.

"Rất khỏe, cảm ơn ông."

"Tôi hết sức ngạc nhiên là Arturo không thể mang lại cho bà cái gì đó tốt hơn cái này. Nơi này nhỏ như một túp lều." Bà không nói gì, và điều đó thúc đẩy Philip nói đến người tình cuối cùng của bà, kẻ đã gây ra cuộc ly hôn của họ. "Spearson không bao giờ làm được chuyện gì cả, bà có biết chuyện đó không, Caroline? Ông ta vẫn còn cố sống tằn tiện bằng cách huấn luyện ngựa và dạy cưỡi ngựa."

Không tin nổi, bà cười với chuyện đó và quay lại, tự rót rượu cho mình. Trong sự im lặng bà nhấp một ngụm, đôi mắt to màu xanh quan sát ông qua gọng kính. Bị bắt gặp lúc không cảnh giác và cảm thấy mình ngu ngốc và cay cú, Philip thản nhiên nhìn bà chằm chằm.

"Chắc chắn là ông còn chưa kết thúc?" Bà lặng lẽ nói sau một hồi lâu. "Ông chắc là có cả hàng tá ý tưởng về việc không chung thuỷ và hành động vô ý của tôi để ném vào mặt tôi. Rõ ràng là, chúng vẫn còn làm cho ông khó chịu sau ba mươi năm."

Hít một hơi thật sâu, Philip ngửa đầu ra và nói với một tiếng thở dài. "Tôi xin lỗi," ông nói một cách thật lòng. "Tôi không hiểu tại sao tôi lại bắt đầu với bà như vậy. Những gì bà làm không dính dáng gì đến tôi."

Bà mỉm cười, vẫn nụ cười thanh thản, điềm tĩnh làm cho ông thấy lúng túng. "Ông đã bắt đầu như vậy với tôi," bà nói, "vì ông vẫn hoàn toàn không biết sự thật."

"Sự thật gì?" Ông hỏi mỉa mai.

"Dennis Spearson không phá vỡ cuộc hôn nhân của chúng ta, Philip, và cả Dominic nữa. Ông đã làm điều đó." Sự tức giận bùng ra trong mắt ông và bà lắc đầu, giọng bà dịu dàng. "Ông không

thể tránh được điều đó. Ông giống như một cậu bé khiếp sợ đến chết là có người sẽ lấy cái gì đó hay ai đó khỏi ông, và là người không chịu được nỗi sợ hãi cũng như không biết chắc những gì đang xảy ra. Và do vậy, thay vì chỉ ngồi ở đó và bất lực chờ nó xảy ra, ông nắm lấy nó trong tay mình và buộc nó phải xảy ra – để ông có thể vượt qua nỗi đau. Ông bắt đầu bằng cách áp đặt những luật lệ với những người mà ông yêu – những luật lệ mà họ không chịu được, và cuối cùng khi họ phá vỡ một luật lệ của ông, ông cảm thấy bị phản bội và giận dữ. Sau đó ông trả thù – với chính những người mà ông nghĩ đã làm cho ông thương tổn, và vì ông không phải là một cậu bé, mà là một người đàn ông với quyền lực và tiền, sự trả thù của ông đối với những kẻ phạm tội mà ông tưởng tượng ra thật kinh khủng. Bố ông gần như cũng làm như vậy với ông."

"Bà học được ở đâu cái mảnh tâm lý rác rưởi đó – từ vài cuộc tình với những nhà tâm lý học của bà à?" Ông hỏi một cách gay gắt.

"Tôi học được nó từ những cuốn sách mà tôi đã đọc để cố gắng hiểu ông," bà trả lời, ánh mắt của bà cũng gay gắt như ông.

"Và đó là điều mà bà muốn tôi tin là đã xảy ra với cuộc hôn nhân của chúng ta à? Là bà vô tội còn tôi là một lão chồng ghen tuông và sở hữu không biết lý lẽ à?" Ông hỏi, uống hết ly rượu của ông.

"Tôi sẽ vui mừng nói cho ông biết tất cả sự thật nếu ông nghĩ sức khoẻ của ông có thểchịu nổi."

Philip cau mày với Caroline, ngạc nhiên bởi sự bình tĩnh kiên định và nụ cười đẹp dịu dàng của bà. Bà đã rất quyến rũ ở tuổi đôi mươi; giờ đây ở tuổi năm mươi bà đã có vài nếp nhăn ở khoé mắt và một số nếp nhăn trên trán; khuôn mặt bà in hằn dấu vết thời gian và nó làm cho bà quyến rũ hơn một cách kỳ lạ. Và hoàn toàn làm cho ông nguôi giận.

"Hãy nói sự thật cho tôi nghe thử," ông nói khô khốc.

"Được thôi," bà nói, đi lại gần ông. "Chúng ta hãy xem liệu bây giờ ông có đủ trưởng thành và đủ nhận thức để tin khi ông nghe sự thật không. Tôi có cảm giác ông sẽ tin."

Philip đã có sẵn một quyết đinh hoàn toàn trái ngược. "Tại sao vậy?"

"Bởi vì," bà trả lời, dựa vai trái vào cửa sổ, "ông sẽ nhận ra rằng tôi tuyệt đối không được gì hay mất gì khi thừa nhận tất cả với ông, đúng không?"

Bà đợi, buộc ông phải thừa nhận chuyện đó. "Đúng, có lẽ là không."

"Vậy thì, đây là sự thật," bà nói một cách bình tĩnh. "Khi chúng ta gặp nhau, tôi hoàn toàn bị ông làm cho loá mắt. Ông không phải là một kẻ giả mạo ở Hollywood; ông không giống bất cứ người đàn ông nào mà tôi từng biết trước đây. Ông có học thức, có phong cách, và thuộc giai cấp thượng lưu. Tôi đã yêu ông vào lần hẹn hò thứ hai của chúng ta, Philip." Bà nhìn thấy cú sốc và sự hoài nghi thoáng qua khuôn mặt ông liền sau đó, nhưng bà tiếp tục với sự kiên định. "Tôi đã quá yêu ông, và vì vậy tràn đầy sự bất an và cảm thấy thấp kém đến nỗi tôi không thể thở được khi chúng ta ở bên nhau, vì sợ hãi với những lỗi lầm của tôi. Thay vì nói với ông sự thật về quá khứ của tôi và những người đàn ông tôi đã từng ngủ, tôi đã bịa đặt với ông về xuất thân của tôi mà bộ phận quảng cáo tại phim trường đã dựng lên. Tôi đã kể cho ông nghe tôi lớn lên trong trại trẻ mồ côi, và tôi đã có một chuyện tình nhỏ khi tôi còn là một cô thiếu nữ ngu ngốc."

Khi ông không nói gì, bà hít một hơi thở xúc động và nói, "Sự thật mẹ tôi là một gái điếm không biết ai là cha tôi, và tôi đã bỏ nhà đi năm mười sáu tuổi. Tôi đi xe buýt đến Los Angeles và tìm được việc làm trong một nhà hàng rẻ tiền, nơi một gã khốn nạn làm việc như một người đưa tin cho hãng phim đã phát hiện ra tôi. Tôi đã diễn thử cho hắn trên ghế sofa trong văn phòng ông chủ của hắn đêm đó. Hai tuần sau tôi gặp mặt sếp hắn và lại thử vai nữa – cùng cách

đó. Tôi không thể diễn xuất, nhưng tôi ăn ảnh, cho nên sếp hắn đã đưa tôi đến một đại lý người mẫu, và tôi bắt đầu kiếm tiền bằng cách thực hiện quảng cáo cho những cuốn tạp chí. Tôi đi học trường diễn xuất, và cuối cùng tôi có được một vài cảnh trong phim, dĩ nhiên là sau khi đã thử vai trên giường của ai đó. Sau đó tôi có vài vai tốt hơn, và tôi gặp ông."

Caroline chờ đợi phản ứng của Philip, nhưng tất cả những gì ông làm là nhún vai và nói một cách lạnh lùng, "Tôi biết tất cả những chuyện đó, Caroline. Tôi đã điều tra bà một năm trước khi tôi thật sự xin ly hôn. Bà không nói cho tôi biết thêm bất cứ thứ gì mà tôi chưa tìm hiểu hoặc tự đoán được."

"Không, nhưng tôi sắp nói. Lúc gặp ông, tôi đã có chút ít thành công và tự tin, và tôi đã không còn ngủ với những người đàn ông chỉ bởi vì tôi tuyệt vọng hoặc quá yếu đuối để từ chối."

"Bà đã làm điều đó vì bà thích nó!" Ông phun ra. "Và không phải với một người, mà là với hàng trăm người!"

"Không tới hàng trăm," bà sửa lại với nụ cười buồn, "nhưng với rất nhiều người. Đó chỉ là… chỉ là cái gì đó mà tôi đã làm. Đó là một phần của chuyện kinh doanh, như bắt tay là chuyện mà đàn ông các ông vẫn làm."

Bà nghe ông khịt mũi với vẻ coi thường và lờ đi nó. "Rồi tôi gặp ông, và tôi đã yêu, và lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác xấu hổ – xấu hổ với những gì mình đã làm. Vì thế tôi cố thay đổi quá khứ của mình bằng cách tái tạo nó cho hợp với tiêu chuẩn của ông, dĩ nhiên, là một nỗ lực vô vọng."

"Vô vọng," ông đồng ý ngay.

Mắt bà dịu dàng nhìn ông, giọng của bà nghe có vẻ chân thành và trầm tĩnh. "Ông nói đúng. Nhưng những gì tôi có thể thay đổi – và đã thay đổi – là hiện tại. Philip, không người đàn ông nào chạm vào tôi ngoài ông kể từ ngày chúng ta gặp nhau."

"Tôi không tin bà," ông cáu kỉnh.

Nhưng Caroline chỉ mỉm cười rộng hơn và lắc đầu. "Ông phải tin tôi – vì ông đã đồng ý là tôi tuyệt đối không được gì khi nói dối ông. Sao tôi phải tự hạ mình như thế này chứ? Đó là sự thật đau buồn," bà tiếp tục, "tôi đã thật sự nghĩ là mình có thể chuộc lỗi cho quá khứ bằng cách sống cuộc sống hiện tại tốt đẹp hơn. Meredith là con gái của ông, Philip. Tôi biết ông vẫn nghĩ nó là con của Dominic hay của Dennis Spearson, nhưng tất cả những gì Dennis từng đem đến cho tôi là những bài học cưỡi ngựa. Tôi muốn hoà hợp với giai cấp của ông, và tất cả những người phụ nữ đó đều biết cách cưỡi ngựa, vì vậy tôi đã lén lút ra ngoài với Spearson để học cưỡi ngựa."

"Đó là lời nói dối mà bà đã nói lúc đó."

"Không, tình yêu của tôi," bà nói mà không suy nghĩ, "đó là sự thật. Tôi sẽ không giả vờ là tôi không có cuộc tình nào với Dominic Arturo trước khi tôi gặp ông. Anh ấy cho tôi căn nhà này như là một cách đền bù cho sự ngu ngốc, say xỉn của anh ấy khi ông nhìn thấy anh ấy với tôi."

"Đó không phải là say xỉn!" Philip rít lên, "Hắn ở trên giường của chúng ta khi tôi về nhà sớm một ngày từ chuyến đi công tác!"

"Tôi không có ở đó với anh ấy!" Bà phản kích. "Và anh ấy đã bị ngất."

"Đúng, bà không có ở đó với hắn ta," ông đồng ý một cách chế nhạo. "Bà đã lẻn ra ngoài với Spearson, rời khỏi ngôi nhà đầy khách khứa, tất cả những người đang bàn tán xôn xao về sự vắng mặt của bà."

Philip bị sốc khi thấy bà cười nhạo cho chuyện đó – một nụ cười buồn, như tiếng nhạc – và một cách cả tin bà hỏi, "Đó không phải là mỉa mai sao khi tôi chưa bao giờ bị bóc trần câu chuyện bịa đặt về quá khứ? Ý tôi là, mọi người trên thế giới đều tin câu chuyện cổ tích mồ côi của tôi, và những cuộc tình tôi đã có trước khi chúng ta kết hôn chưa bao giờ lộ ra." Bà lắc đầu, làm cho mái tóc dày dài ngang vai của mình lung linh trong ánh hoàng hôn. "Tôi thoát khỏi quá khứ mà không hề bị tổn thương khi tôi có tội, nhưng khi tôi thực sự vô tội, ông kết tội tôi bằng những chứng cớ gián tiếp. Ông có nghĩ như vậy là sự trừng phạt công bằng không?"

Philip không thốt nên lời – ông không thể tin bà, cũng không thể hoàn toàn nghi ngờ bà. Không phải những chuyện mà bà kể cho ông nghe khiến ông tin bà vô tội, mà là thái độ của bà đối với tất cả những chuyện đó – bình thản chấp nhận số phận, không có oán hận, sự trung thực và sự thẳng thắn trong đôi mắt bà. Câu hỏi tiếp theo của bà làm ông quay về phía bà theo phản xạ với vẻ bất ngờ. "Ông có biết tại sao tôi đã kết hôn với ông không, Philip?"

"Chắc là bà muốn sự bảo đảm về tài chính và địa vị mà tôi có thể cho bà."

Caroline cười khúc khích ngay sau đó và lắc đầu. "Ông đã tự đánh giá thấp mình. Tôi vừa nói cho ông biết là tôi đã bị vẻ ngoài và phong cách học thức của ông cuốn hút, và tôi yêu ông, nhưng tôi sẽ không bao giờ kết hôn với ông nếu không phải còn có một điều khác nữa."

"Điều gì?" Philip hỏi bất chấp một phần trong ông ngăn lại.

"Tôi tin," bà thú nhận một cách ủ rũ, "tôi thật sự tin là tôi có cái gì đó cho ông – cái gì đó ông cần. Ông có biết đó là gì không?"

"Tôi không thể tưởng tượng."

"Tôi nghĩ tôi có thể dạy cho ông biết cười và yêu đời."

Sự im lặng bao trùm trong phòng một hồi lâu, sau đó bà nhìn ông từ dưới hàng mi dày và giọng nói của bà có vẻ buồn cười khi bà khẽ hỏi, "Anh đã học được cách cười chưa, anh yêu?"

"Đừng gọi tôi như vậy!" Phillip gần như hét lên, nhưng ngực của ông có cảm giác như bị bóp chặt với cảm xúc mà ông không muốn cảm thấy – cũng như không hề cảm thấy trong mấy thập niên qua – và ông đặt mạnh cái ly rỗng xuống bàn. "Tôi nên đi thôi."

Bà gật đầu. "Hối hận là một gánh nặng khủng khiếp. Ông rời khỏi đây càng sớm, thì ông sẽ càng sớm thuyết phục được mình là ông thật sự đã đúng cách đây ba mươi năm. Nhưng nếu ông ở lại, ai biết được chuyện gì sẽ xảy ra?"

"Không gì sẽ xảy ra cả," ông nói, ám chỉ đến chuyện lên giường với bà, giật mình khi ý nghĩ đó thậm chí còn đến với ông.

"Tạm biệt," bà nói lặng lẽ. "Tôi yêu cầu ông trao tình thương của tôi đến Meredith, nhưng ông sẽ không làm, phải không?"

"Không."

"Nó không cần điều đó," Caroline nói với nụ cười quyến rũ. "Từ những gì tôi đã và đang đọc, nó thật xuất sắc và tuyệt vời. Và," bà nói thêm với vẻ hãnh diện, "dù là ông có thích hay không, có một phần của tôi ở trong nó. Nó… biết cách cười."

Philip nhìn chằm chằm vào bà mà hoàn toàn bối rối. "Ý bà là gì, từ những gì bà đã và đang đọc? Bà đang nói về chuyện gì vậy?"

Caroline nghiêng đầu về đống báo Chicago và cất tiếng cười khúc khích khàn khàn. "Tôi đang nói đến cách nó xử lý cuộc hôn nhân với Matthew Farrell và đính hôn với Parker Reynolds..."

“Làm thế nào mà bà biết được chuyện đó?” Philip bùng nổ, khuôn mặt ông tái lạnh đi.

“Nó đăng đầy trên báo kìa,” Caroline bắt đầu, rồi bà lúng túng nhìn ông xăm xăm đi đến đống báo và giật mạnh chúng lên. Toàn bộ cơ thể ông rung lên giận dữ khi ông chộp lấy tờ báo có tin Stanislaus Spyzhalski bị bắt, rồi ông nhìn chằm chằm vào tấm hình Meredith, Matt, và Parker trên trang bìa bài báo về vụ doạ bom ở cửa hàng New Orleans, và nó trượt khỏi những ngón tay của ông. “Thằng con hoang đó đã cảnh báo tôi những gì nó sẽ làm cách đây mười một năm,” ông nói với lời thì thầm bị nghẹn lại, với ông hơn là với bà. “Nó đã cảnh báo tôi, và nó đang làm chuyện đó!” Ông nhìn lên Caroline, mắt ông đầy cuồng nộ. “Điện thoại gần đây nhất là ở đâu?”

Chương 51

Matt đang đi tới đi lui trong tiền sảnh căn hộ của anh thì Meredith cuối cùng cũng đến vào lúc bảy giờ tối – trễ ba mươi phút. Anh mở cửa, kéo cô vào vòng tay mình rồi nói một cách giận dữ, "Mẹ kiếp, nếu em sẽ đến trễ, và các quả bom đang sắp sửa nổ tung vung vãi khắp nơi, thì em phải gọi cho anh biết là em đã ổn chứ!" Anh đẩy cô ra, muốn lắc mạnh cô, và ngay lập tức hối tiếc vì đã tỏ ra giận dữ. Cô trông hoàn toàn kiệt sức.

"Em xin lỗi," cô nói. "Em đã không nghĩ anh tưởng tượng được bất cứ thứ gì như thế."

"Rõ ràng là trí tưởng tượng của anh rất phong phú khi có liên quan đến em". Matt nói một cách gượng gạo, mỉm cười để lấy đi sự châm chích ra khỏi lời chào đón của anh. Anh đưa cô lên những bậc thang để vào phòng khách vì đó là nơi ấm cúng nhất của căn hộ, và vì tầm nhìn từ góc cửa sổ là tuyệt nhất.

"Hầu như cả buổi chiều em đã ở đồn cảnh sát," cô giải thích khi ngồi xuống ghế sofa, "cố gắng cung cấp bất cứ thông tin gì mà em có để giúp họ tìm ra kẻ nào đã đặt bom các cửa hàng. Khi em về nhà thay đồ và đi đến đến đây, Parker gọi đến, và chúng em đã nói chuyện trên điện thoại suốt cả tiếng đồng hồ."

Meredith dừng lại, nhớ lại cuộc gọi của Parker. Không ai đề cập đến chuyện anh đã ở nguyên đêm với Lisa. Parker không phải là một kẻ nói dối, và việc anh cố ý không đưa ra lời giải thích là một sự xác nhận trong im lặng đêm đó hai người họ đã thực sự ngủ với nhau. Cô có cảm giác thật kỳ lạ khi tưởng tượng đến chuyện đó – lạ lẫm nhưng hầu như nhẹ nhõm, vì Meredith yêu thương cả hai.

Trước khi gác máy, Parker đã chúc cô hạnh phúc, nhưng anh có vẻ hơi nghi ngờ và lo lắng về khả năng cô được hạnh phúc với Matt. Parker ít nói về Matt – ngoại trừ anh lấy làm tiếc đã bắt đầu vụ đánh đấm với Matt. "Điều duy nhất mà anh hối tiếc," Parker nói bằng giọng chua chát, "là anh đã hụt cú đấm của mình."

Phần còn lại câu chuyện của họ là về công việc kinh doanh, và nó không làm cho cô yên lòng hay vui vẻ gì.

Kéo mình ra khỏi sự mơ màng, cô nói, "Em xin lỗi nếu em có vẻ lơ đãng. Hôm nay là một ngày khác thường."

"Em có muốn nói về nó không?"

Meredith nhìn anh, chú ý đến âm điệu chỉ huy, quyền năng tuyệt đối bao quanh anh. Xuề xoà trong chiếc quần đen với áo trắng hở cổ và cổ tay áo xắn lên trễ nải, rõ ràng Matthew Farrell toát ra sức mạnh của quyền lực và sự bất khuất. Nó được tạc vào quai hàm và hiện rõ qua mỗi nét mặt cứng rắn, dứt khoát của anh.

Tuy nhiên, cô nghĩ với nụ cười vô thức, trên giường cô có thể làm cho người đàn ông táo bạo, mạnh mẽ này rên rỉ với những đòi hỏi và hướng về cô trong ham muốn mãnh liệt. Cô yêu thích khi biết được điều đó. Cô yêu anh.

Câu hỏi của anh làm cho những suy nghĩ vui vẻ của cô khựng lại: "Em không muốn cố gắng quên đi chuyện ngày hôm nay sao?"

"Em cảm thấy có lỗi vì cứ là gánh nặng cho anh," Meredith nói, cho dù cô đang khao khát lời khuyên của anh và có lẽ cả sự trấn an.

Môi Matt cong lên, và rõ ràng là có ánh đam mê trong mắt anh. "Lại có em làm gánh nặng cho

anh là một ý nghĩ thật lạ kỳ khiến anh không ngủ được cho đến sáng." Anh quan sát sự ám áp không thể che giấu hiện ra trong đôi mắt cô khi cô nhận thức được những gì anh đang nói và nhớ lại những kỷ niệm trước đây. Anh mỉm cười, cố không làm cho cô rối bời thêm nữa. Nghiêm trang, anh nói, "Chúng ta hãy nghe về ngày hôm nay của em nào."

Meredith cố gắng kéo mình ra khỏi những hình dung đến đam mê nóng bỏng với anh. "Mọi chuyện đã qua," cô nói, gập đôi chân bên dưới cô và hướng chúng về phía anh. "Nhưng cổ phiếu của cửa hiệu bị xuống ba điểm vào lúc đóng cửa chiều nay."

"Nó sẽ lại lên một khi chuyện dọa bom lắng xuống," Matt nói.

Gật gù, cô tiếp tục, "Sáng nay, Chủ tịch Hội đồng quản trị gọi em. Họ muốn em giải thích về chuyện ẩu đả tối thứ Bảy. Em đang nói chuyện với ông ấy thì cuộc gọi đầu tiên thông báo có bom đến, vì vậy câu chuyện giữa em và ông ấy đành bỏ dở."

"Các vụ doạ bom sẽ làm cho họ phân tâm một thời gian."

Với một cố gắng hài hước yếu ớt, cô bổ sung, "Có lẽ trong cái rủi vẫn có cái may." Tránh ánh mắt trầm tĩnh chăm chú của Matt, cô nhìn đăm đăm ra cửa sổ.

"Còn chuyện gì khác làm cho em lo lắng không?"

Rõ ràng Matt biết còn có chuyện khác và anh mong đợi được nghe về nó. Cảm thấy vô cùng đau khổ, cô nhìn anh và nói, "Anh có thể cho em thêm thời gian thu xếp tài chính để mua miếng đất Houston không? Parker đã thu xếp một ngân hàng khác cho em vay tiền vì ngân hàng của anh ấy không thể. Hôm nay, khi người cho vay đó nghe về các vụ doạ bom, họ đã gọi cho Parker và rút khỏi vụ làm ăn. Họ nói họ muốn chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra với Bancroft trong một vài tháng tới."

"Reynolds thật là tốt khi đổ tất cả nhưng chuyện đó vào em hôm nay," Matt chế nhạo.

"Anh ấy gọi để chắc chắn là em an toàn và xin lỗi về những chuyện đã xảy ra vào tối thứ Bảy. Phần còn lại – liên quan đến tiền bạc – được nói đến vì ngày mai em và anh ấy sẽ có một cuộc họp để thương lượng điều khoản cho vay với người cho vay mới. Parker phải nói cho em biết người cho vay mới đã hủy hỏ cuộc họp." Một tiếng bíp ồn ào từ máy nhắn tin của cô làm Meredith ngừng lại và với lấy cái ví. Cô lấy máy nhắn tin ra, đọc tin nhắn, và với một tiếng kêu tuyệt vọng cô ngả vật ra ghế sofa, mắt nhắm chặt lại. "Đây là cái em cần để làm cho ngày hôm nay trở thành hoàn hảo!"

"Có chuyện gì vậy?"

"Là bố em," cô nói với một tiếng thở dài, miễn cưỡng nhìn Matt. Sự ấm áp biến mất khỏi mắt anh khi nghe nhắc đến bố cô, và quai hàm của anh sít lại. "Bố em muốn em gọi cho ông ấy. Bây giờ là hai hoặc ba giờ sáng ở Ý. Hoặc là ông ấy muốn nói lời chào vào lúc nửa đêm, bằng không ông ấy cuối cùng cũng đã nhìn thấy một tờ báo. Em có thể sử dụng điện thoại của anh không?"

Philip đang ở sân bay Rome, đợi một chuyến bay để về nhà, và khi giọng ông bùng nổ qua điện thoại, Matt giận dữ còn Meredith thì chùn bước. "Con đang làm cái quái gì thế!" Ông la to ngay khoảnh khắc người trực tổng đài nối dây cho ông.

"Bố làm ơn bình tĩnh lại đi," Meredith bắt đầu, nhưng không xoa dịu được ông.

"Con bị điên rồi à!" Ông la ầm ầm như sấm dậy. "Bố mới để con một mình trong vài tuần mà mặt con đã tràn đầy trên báo bên cạnh bộ mặt của thằng khốn khiếp đó và rồi chúng ta còn bị dọa bom nữa!"

Lờ đi vấn đề của Matt trong lúc này, Meredith cố làm dịu ông về các vụ hăm dọa đánh bom

ngày hôm nay, cô nghĩ ông đã khám phá ra. “Bố đừng để bị nhồi máu cơ tim vì chúng,” cô khẩn khoản, cố gắng giữ bình tĩnh và thần kinh cô căng ra. “Tất cả ba quả bom đã được tìm thấy mà không ai bị thương...”

“Ba à!” Ông gầm rú. “Ba quả bom à? Con đang nói chuyện gì thế?”

“Thế bố đang nói về chuyện gì?” Cô hỏi, nhưng quá muộn.

“Bố đang nói về vụ doạ bom giả ở New Orleans,” ông nói, và cô có thể cảm thấy ông đang cố gắng kìm chế mình. “Có ba quả bom được phát hiện à? Khi nào? Ở đâu?”

“Hôm nay. Ở New Orleans, Dallas, và ở đây.”

“Chuyện gì đã xảy đến với doanh thu bán hàng của chúng ta?”

“Không thể tránh được điều xảy ra,” cô nói và khích lệ. “Chúng ta phải đóng cửa trong ngày hôm nay, nhưng chúng ta sẽ lấy lại được sau này. Con đã bắt đầu sắp xếp một số chương trình khuyến mãi đặc biệt – Bộ phận quảng cáo muốn gọi nó là ‘giảm giá những đồ bị dọa bom’ thay vì ‘giảm giá những đồ bị cháy,” cô cố đùa.

“Chuyện gì đã xảy ra với cổ phiếu của chúng ta?”

“Nó rớt ba điểm vào lúc đóng cửa ngày hôm nay.”

“Còn Farrell thì sao?” Ông lại hỏi với sự giận dữ. “Có chuyện gì xảy ra với hắn vậy? Con nên tránh xa thằng đó ra. Không có cuộc họp báo nào nữa cả – không gì cả!”

Ông nói ầm ĩ đến nỗi Matt có thể nghe thấy ông, và Meredith nhìn anh với vẻ khiếp đảm bất lực, nhưng thay vì mang lại cho cô một nụ cười động viên hoặc bất kỳ hành động nào như chỗ dựa tinh thần, Matt chờ cô từ chối mệnh lệnh của cha cô, và khi cô không làm nó ngay, anh quay gót đi đến cửa sổ, đứng quay lưng về phía cô.

“Bố, hãy nghe con nói,” Meredith yêu cầu cha cô bằng một giọng run run, bình tĩnh, “chẳng ích gì khi phải bực dọc và bị một cơn đột quỵ khác vì những chuyện này.”

“Đừng nói chuyện với bố như thể bố là một kẻ ngốc!” Ông cảnh báo, nhưng giọng ông đang căng thẳng và cô tin chắc là ông vừa ngừng lại để nuốt một viên thuốc. “Bố đang đợi nghe câu trả lời về Farrell.”

“Chúng ta không nên thảo luận chuyện này trên điện thoại.”

“Đừng trì hoãn nữa, mẹ kiếp!” Ông mắng mỏ, và Meredith nhận ra rằng có lẽ nên xử lý vấn đề ngay bây giờ thay vì cố gắng trì hoãn nó, vì ông dường như đang trở nên căng thẳng nhiều hơn bởi sự lảng tránh của cô.

“Được rồi, tốt thôi,” cô nói lặng lẽ, “chúng ta sẽ xử lý nó ngay bây giờ, nếu đó là điều bố muốn.” Cô ngừng lại, điên cuồng suy nghĩ tìm ra cách tốt nhất để nói chuyện đó. Có vẻ sẽ khôn ngoan hơn nếu trước tiên cố gắng xoa dịu ông khỏi sự lo âu mà ông sẽ chắc chắn cảm thấy cho dù cô có phát hiện ra sự lừa dối của ông vào mười một năm trước hay không, vì vậy cô bắt đầu bằng việc đó. “Con biết là bố yêu con và bố đã làm điều mà bố tin là tốt nhất cách đây mười một năm...” Sau đó là sự im lặng căng thẳng, vì vậy cô nói thêm một cách thận trọng, “Con đang nói về bức điện mà bố đã gửi cho Matt nói rằng con đã phá thai. Con biết về nó…”

“Con đang ở chỗ quái nào vậy?” Ông hỏi một cách nghi ngờ.

“Con đang ở tại căn hộ của Matt.”

Giọng của ông run lên vì tức giận và có gì đó Meredith nghe như nỗi sợ hãi. Hoảng sợ. “Bố đang chuẩn bị về nhà. Máy bay của bố sẽ rời khỏi đây trong ba tiếng đồng hồ nữa. Tránh xa khỏi thằng đó! Đừng tin nó. Con không biết người đàn ông đó đâu, bố nói cho con biết!” Quay trở lại với giọng điệu rõ ràng là nhạo báng, ông nói thêm, “Để bố xem thử con có thể xoay xở được và không làm cho chúng ta bị phá sản không cho đến khi bố về đến đó.”

Ông dập mạnh điện thoại xuống. Meredith từ từ gác máy, sau đó cô nhìn Matt, lưng anh vẫn còn xoay lại với cô, như thể buộc tội cô đã không thể đấu tranh một cách mạnh mẽ hơn. “Hôm nay đúng là một ngày hoàn hảo,” cô nói chua chát. “Anh giận dữ vì em đã không nói thẳng ra và cho ông ấy biết thêm về chúng ta đúng không.”

Không xoay người lại, Matt đưa tay lên và mệt mỏi xoa bóp cơ bắp căng thẳng sau ót anh. “Anh không tức giận, Meredith,” anh nói bằng một giọng vô cảm, đều đều. “Anh đang cố thuyết phục mình là em sẽ không rút lui khi ông ấy về đến đây, rằng em sẽ không bắt đầu nghi ngờ anh hoặc bản thân em, hoặc, tệ hơn – bắt đầu cân đong những gì em đạt được khi ở chung với anh so với những gì em sẽ phải mất nếu em làm vậy.”

“Anh đang nói về chuyện gì thế?” Cô nói, đi đến gần anh.

Anh liếc ngang nhìn cô với cái nhìn khắc nghiệt. “Những ngày qua anh đang cố gắng đoán – đoán những gì ông ấy sẽ làm khi ông ấy quay về đây và phát hiện em muốn quay lại với anh. Anh vừa mới hình dung ra.”

“Em lặp lại,” cô nói nhẹ nhàng “anh đang nói về chuyện gì vậy?”

“Bố em sẽ chơi quân át chủ bài của ông. Ông sẽ buộc em chọn: anh hay ông ấy; Bancroft & Company cùng với văn phòng Tổng giám đốc – hoặc không gì cả nếu em chọn anh. Và anh không rõ,” anh bổ sung với một hơi thở đứt quãng, “là em sẽ chọn con đường nào.”

Meredith quá mệt mỏi, quá kiệt sức để suy nghĩ về một vấn đề mà cô còn chưa đối mặt. “Nó sẽ không đến mức đó đâu,” cô nói, vì cô thành thật tin là mình có thể, với thời gian, thuyết phục cha chấp nhận Matt. “Em là tất cả những gì ông ấy có, và ông ấy yêu em theo cách riêng của ông ấy,” cô nói, mắt cô khẩn cầu anh đừng làm cho mọi chuyện trở nên khó khăn hơn với cô. “Và bởi vì ông ấy yêu em, ông ấy sẽ bớt gay gắt hơn dù ông ấy có giận dữ đến mức nào. Em đã nghĩ nhiều về những gì ông ấy từng làm với chúng ta. Matt, làm ơn, thử đặt mình vào vị trí của ông ấy,” cô nài nỉ. “Giả sử anh có đứa con gái mười tám tuổi mà anh luôn bảo vệ nó khỏi những thứ xấu xa, hãy nghĩ xem nó gặp một người lớn tuổi hơn, người mà anh thực sự tin là một… kẻ đào mỏ, người đó đã lấy đi sự trong trắng của nó và làm cho nó mang thai. Anh sẽ cảm thấy như thế nào về người đó?”

Sau một lúc im lặng Matt nói ngắn gọn, “Anh sẽ ghét cay ghét đắng anh ta,” và khi Meredith nghĩ cô đã thắng, anh nói thêm, “nhưng anh sẽ tìm cách chấp nhận anh ta vì nó. Và anh chắc chắn là sẽ không ép nó bằng cách làm cho nó nghĩ rằng anh ta đã ruồng bỏ nó. Anh cũng sẽ không cố gắng dùng tiền để buộc anh ta làm chuyện đó.”

Meredith nuốt nước bọt. “Ông ấy đã cố làm chuyện đó à?”

“Đúng. Vào cái ngày anh đưa em về nhà với ông ấy.”

“Anh đã nói gì?”

Matt nhìn chằm chằm vào đôi mắt mở to bối rối của cô, anh mỉm cười một cách trấn an và ôm choàng lấy cô. “Anh đã bảo với ông ấy,” anh thì thầm khi môi anh áp vào môi cô trong một nụ hôn dài, đê mê, “là anh nghĩ ông ấy không nên can thiệp vào đời tư của chúng ta. Nhưng,” anh thì thầm khàn khàn, hôn tai cô khi cô đã mềm nhũn tựa vào người anh, “anh không hoàn toàn diễn đạt đúng như thế.”

Đã nửa đêm khi Matt đưa cô xuống xe của cô. Kiệt sức từ những biến cố trong ngày và mềm nhũn cả người từ cuộc mây mưa với anh, Meredith gieo mình xuống ghế lái chiếc Jaguar. "Em có chắc là em đủ tỉnh táo để lái không?" Anh hỏi, tay đặt trên cánh cửa đang mở.

"Hơi hơi," cô nói với nụ cười uể oải, đề máy xe.

"Anh sẽ tổ chức một buổi tiệc cho các diễn viên của vở kịch *Phantom of the Opera* vào đêm thứ Sáu," anh nói. "Nhiều người mà em biết cũng đến. Em gái anh cũng sẽ ở đấy, và anh nghĩ anh nên mời luật sư của em. Có khi hai người đó sẽ thích nhau đấy."

Khi anh do dự như thể sợ phải hỏi, Meredith nói một cách trêu chọc, "Nếu đó là lời mời, câu trả lời của em là đồng ý."

"Anh sẽ không yêu cầu em đến dự như một người khách."

Bối rối và lúng túng, Meredith nhìn lướt qua vô lăng. "Ồ."

"Anh mong em sẽ làm nữ chủ nhân của anh, Meredith."

Cô nhận ra lý do làm anh ngần ngại. Anh đang yêu cầu cô phần nào công khai rằng họ là một đôi. Cô nhìn đôi mắt màu xám hấp dẫn của anh và mỉm cười bất lực. "Đó là một bữa tiệc thắt cà vạt đen à?"

"Ừ, nhưng sao?"

"Bởi vì," cô nói với cái liếc nhìn khoái chí, "nó rất quan trọng đối với nữ chủ nhân vì cô ta phải ăn mặc cho đúng."

Với một tiếng nửa cười, nửa như rên, Matt kéo cô ra khỏi xe vào vòng tay anh, tóm lấy môi cô trong nụ hôn dài của lòng biết ơn và nhẹ nhõm.

Anh vẫn còn hôn cô khi phóng viên trên radio tuyên bố rằng thi thể của Stanislaus Spyzhalski, kẻ đã bị bắt giữ vì giả mạo làm luật sư đại diện cho khách hàng, trong đó có cả Matthew Farrell và Meredith Bancroft, đã được tìm thấy trong một cái mương trên con đường bên ngoài Belleville, Illinois.

Meredith lùi lại và nhìn chằm chằm vào Matt trong cơn sốc. "Anh có nghe không?"

"Hôm nay anh đã nghe chuyện đó rồi."

Sự thờ ơ của anh và việc anh đã không đề cập đến nó làm Meredith thấy hơi kỳ quặc, nhưng sự kiệt sức đã tước đi khả năng suy nghĩ hợp lý của cô, và môi Matt lại đặt trên môi cô.

Chương 52

Inquest, cơ quan điều tra mà Intercorp sở hữu, có trụ sở chính ở Philadelphia và được điều hành bởi một cựu nhân viên của Cục tình báo Trung ương Hoa Kỳ, Richard Olsen. Olsen đang chờ ở khu vực tiếp tân khi Matt ra khỏi thang máy lúc 8 giờ 30 phút sáng hôm sau. "Rất vui được gặp anh, Matt," ông nói khi họ bắt tay nhau.

"Tôi sẽ gặp anh trong vòng năm phút nữa," Matt hẹn. "Trước khi chúng ta bắt đầu, tôi cần gọi một cuộc gọi."

Đóng cánh cửa văn phòng lại sau lưng, Matt ngồi vào bàn làm việc và gọi một số điện thoại riêng đến bàn một chủ tịch ngân hàng lớn ở Chicago. Đích thân vị chủ tịch ngân hàng đó trả lời ngay tiếng reo đầu tiên. "Matt đây," anh nói mà không mào đầu. "Reynolds Mercantile đang rút ra khỏi vụ cho vay với Bancroft, như chúng ta dự tính. Và cả người cho vay khác mà họ đã thu xếp cho Bancroft cũng vậy."

"Nền kinh tế đang bấp bênh và người cho vay đang lo lắng," chủ ngân hàng nhận xét. "Hơn nữa, Reynolds Merc có hai khoản nợ lớn không có khả năng thu hồi trong quý này, vì vậy họ sẽ tìm kiếm thêm nguồn tiền trong một thời gian."

"Tôi biết tất cả những chuyện đó," Matt trả lời sốt ruột. "Những gì tôi muốn biết là liệu các vụ dọa bom có đủ để khiến họ quyết định Bancroft & Company trở nên rủi ro, và bắt đầu bán đi một vài khoản nợ mà họ đang nắm không."

"Chúng ta có nên thử không?"

"Làm ngay vào hôm nay," Matt ra lệnh.

"Cùng phương pháp mà chúng ta đã thảo luận trước đây à?" Chủ ngân hàng xác nhận lại. "Chúng ta sẽ mua hết số nợ của Bancroft & Company với tư cách là Collier Trust và anh sẽ sắp xếp thu mua lại từ chúng tôi trong vòng sáu mươi ngày?"

"Đúng."

"Nếu đề cập tên Collier với Reynolds có ổn không? Anh ta sẽ không tìm thấy sự liên quan giữa cái tên đó với anh chứ?"

"Nó là họ của mẹ tôi trước khi kết hôn," Matt nói, "sẽ không ai biết nó liên quan với tôi."

"Nếu vụ dọa bom này kết thúc mà không gây ra thiệt hại nghiêm trọng cho tổng giá trị của Bancroft & Company," chủ ngân hàng nói thêm, "chúng tôi có thể nghĩ đến chuyện giữ lại những khoản nợ cho mình – một khi chúng ổn định."

"Trong trường hợp đó, chúng ta sẽ thảo luận về các điều khoản sau," Matt đồng ý. "Còn lúc này, một khi anh đề nghị mua những khoản nợ từ tay của Reynolds, phải nói cho anh ta nghe là Trust cũng muốn tài trợ cho dự án Houston của Bancroft. Làm cho anh ta phải gọi Meredith Bancroft ngay và báo với cô ấy điều đó. Tôi muốn cô ấy biết là có ngân quỹ dành sẵn cho cô ấy."

"Chúng tôi sẽ xử lý chuyện đó."

Sau khi gác máy, Matt yêu cầu Eleanor đưa Richard Olsen vào văn phòng mình. Anh đợi với sự căng thẳng kiên nhẫn khi Olsen cởi bỏ áo choàng, nhưng trước khi ông ngồi xuống chiếc ghế đối diện với anh, Matt đã hỏi câu hỏi làm anh bận tâm nhất: "Cảnh sát biết được điều gì về vụ đánh bom?"

“Họ chưa biết được nhiều,” Olsen nói, mở cặp lấy một tập hồ sơ rồi mở nó ra trên đùi. “Tuy nhiên họ đã vẽ ra vài kết luận thú vị, và cả tôi cũng vậy.”

“Nghe xem nào.”

“Ngay từ đầu, cảnh sát đã nghĩ thủ phạm cố ý để các quả bom bị phát hiện trước khi chúng nổ – vì những lời cảnh báo đã được gọi đến cảnh sát trước thời điểm phát nổ rất lâu, và những quả bom được đặt tại nơi dễ tìm. Những quả bom là tác phẩm của những tay chuyên nghiệp. Theo cảm nhận của tôi thì đây không phải là một trò hù dọa điên rồ của một kẻ muốn trả đũa vì bị Bancroft làm nhục hay xúc phạm. Nếu cảnh sát nói đúng – và tôi nghĩ họ đúng – thì bất cứ kẻ nào cài đặt các quả bom đó rõ ràng không có ý định gây thiệt hại cho cửa hàng hoặc bất kỳ người nào. Như thế, chỉ có một động cơ còn lại hợp lý là làm giảm lợi nhuận của cửa hàng bằng cách làm người đi mua sắm sợ hãi. Tôi biết doanh số bán hàng của Bancroft & Company đã tụt xuống trên toàn quốc vào hôm qua và giá trị của cổ phiếu của họ đã rớt xuống đáng kể. Bây giờ, câu hỏi là, ai muốn gây ra chuyện đó và tại sao?”

“Tôi không biết,” Matt nói, cố gắng nén lại sự bực bội trong giọng nói của anh. “Hôm qua tôi đã kể cho anh nghe tin đồn về một công ty khác ngoài tôi đã và đang cố gắng thu mua họ. Bất kỳ người đó là ai, họ cũng đang lặng lẽ mua hết cổ phần của Bancroft. Khi tôi cũng vào trò chơi và bắt đầu mua, tôi làm cho giá cổ phiếu của Bancroft tăng lên. Có lẽ có một công ty khác đang rình rập ở ngoài kia, quyết định hoặc là làm cho tôi sợ mà bỏ cuộc với các vụ đánh bom hỗn độn và rủi ro với lợi nhuận của Bancroft, hoặc là họ chỉ cố gắng làm giảm giá của cổ phiếu xuống để có thể chộp chúng với giá rẻ hơn.”

“Anh có nghĩ ra bất kỳ ai hay công ty nào có thể làm như vậy không?”

“Không có. Có kẻ nào đó muốn Bancroft đến nỗi họ không hề suy nghĩ sáng suốt. Con số nợ của Bancroft là một đầu tư rủi ro trong ngắn hạn.”

“Rõ ràng là anh cũng không quan tâm đến chuyện đó.”

“Tôi không mua nó vì lợi nhuận,” Matt trả lời.

Với tính tình bộc trực Olsen hỏi, “Vậy tại sao anh lại mua cổ phiếu của họ vậy?” Khi câu hỏi của ông được trả lời với cái nhìn trấn áp và hoàn toàn im lặng, Olsen đưa tay lên. “Tôi đang tìm các động cơ khác ngoài lợi nhuận, Matt. Nếu tôi biết động cơ của anh, tôi có thể tìm ra người nào khác với động cơ tương tự hoặc các động cơ sẽ mang lại cho tôi vài manh mối.”

“Động cơ ban đầu của tôi là trả thù Philip Bancroft,” Matt nói khi ước muốn giữ kín chuyện này phải nhường chỗ cho ước muốn giải quyết xong chuyện này.

“Có bất cứ người nào khác – có nhiều tiền – cũng muốn trả thù ông ta không?”

“Làm thế quái nào mà tôi biết được?” Matt nói, đứng dậy và bắt đầu đi tới đi lui. “Ông ta là một kẻ kiêu ngạo khốn kiếp. Tôi không thể chỉ là kẻ thù duy nhất của ông ta.”

“Được rồi. Chúng ta sẽ bắt đầu từ đó – chúng ta sẽ tìm kiếm những kẻ thù của ông ta, người đang thấy đây là cơ hội trả thù lâu dài và tìm kiếm lợi nhuận, và người có đủ khả năng để theo đuổi đến cùng bằng cách tiếp quản Bancroft & Company.”

“Rõ ràng là buồn cười.”

“Không buồn cười chút nào khi anh nhận ra sự thật là chẳng có một tập đoàn hợp pháp nào chỉ vì tìm kiếm lợi nhuận một cách chính đáng mà phải nhờ vào những lời đe doạ đánh bom như thể đó là phương tiện để làm suy yếu con mồi.”

“Nó vẫn nghe rất buồn cười,” Matt cãi. “Sớm muộn gì họ cũng sẽ phải lộ ý đồ của họ ra, và ngay

khi họ làm vậy, họ sẽ bị nghi ngờ là dính líu vào các vụ dọa bom."

"Bị nghi ngờ thì không có nghĩa là có tội trừ phi có bằng chứng," Olsen nói thẳng thừng.

Chương 53

Cho đến giữa trưa, việc kinh doanh vẫn không khá lên ở bất cứ cửa hàng nào, và Meredith đang cố gắng không quanh quẩn quanh cái máy tính trong văn phòng cô. Mark Braden có thể quay về từ New Orleans bất cứ lúc nào, và kể từ sáng sớm cô cứ nghĩ là cha cô sẽ đột ngột bước vào phòng cô. Lời thông báo của Phyllis rằng Parker đang ở trên điện thoại là một sự giải thoát đúng lúc khiến cô tạm quên đi nỗi lo. Anh đã gọi một lần để khích lệ cô, và cô cho rằng đây là một cuộc gọi động viên khác. Điều này một lần nữa làm cho cô nhận ra là tình cảm cô dành cho Parker không hề sâu đậm như cô nghĩ, nếu cô có thể chuyển từ hôn thê sang bạn của anh dễ dàng như vậy. Và việc Parker dường như đang thích ứng với việc này cũng dễ dàng như cô làm cho cô thắc mắc là tại sao ngay từ đầu họ lại không thận trọng xem xét việc kết hôn của họ. Hiển nhiên việc Lisa đã liên tục chế nhạo mối quan hệ của cô và Parker thiếu lửa là đúng. Nhưng bây giờ Meredith tự hỏi liệu sự phản đối của Lisa có phải vì động cơ ích kỷ hay không. Điều này phần nào cũng làm cho cô cảm thấy bị tổn thương, và nếu cô không gặp phải quá nhiều chuyện rắc rối cần giải quyết ngay, cô đã gọi Lisa và thử nói chuyện với cô ấy. Nhưng cô cũng cho rằng Lisa là người nên mở miệng trước, và đáng lý ra Lisa phải nên làm điều đó rồi chứ không phải vẫn còn im lặng cho đến hôm nay. Bỏ qua những rắc rối ngay lúc này, Meredith cầm điện thoại lên.

“Chào người đẹp,” Parker nói với nụ cười trong giọng nói của anh. “Em có đồng ý là một tin vui sẽ thay đổi một chút không khí không?”

“Em không chắc là em sẽ xử lý nó thế nào, nhưng để em thử xem sao,” Meredith trả lời, và cô cũng đang mỉm cười.

“Anh đã tìm được người sẽ cho em vay tiền để mua miếng đất ở Houston, và người đó sẽ tài trợ toàn bộ dự án khi nào em sẵn sàng tiếp tục thực hiện nó. Sáng nay họ đi vào văn phòng anh như các thiên thần từ trên trời rơi xuống, tìm kiếm những khoản nợ để mua lại.”

“Đó là một tin tuyệt vời,” Meredith trả lời, nhưng hơi gượng gạo do sự lo lắng về việc làm thế nào mà họ có thể trả cả ba khoản vay để mở rộng trong sáu tháng tới nếu tình hình kinh doanh không khả quan.

“Em nghe không phấn chấn lắm.”

“Em lo về doanh số bán hàng tệ hại tại tất cả các cửa hàng,” cô thừa nhận. “Em không nên nói điều này với chủ ngân hàng của Bancroft & Company, nhưng anh cũng là bạn của em.”

“Bắt đầu từ sáng mai,” Parker nói với chút lưỡng lự, “anh sẽ tuyệt đối là bạn của em.”

Meredith cứng đờ người trên ghế. “Anh nói vậy nghĩa là sao?”

“Ngân hàng của anh cần tiền,” anh nói với tiếng thở dài miễn cưỡng, “vì vậy ngân hàng anh đang bán các khoản nợ của em cho nhà đầu tư đang sắp sửa cho em mượn tiền để trả cho dự án Houston. Từ giờ trở đi em sẽ chỉ phải trả nợ cho Collier Trust.”

Meredith nhăn mũi, đăm chiêu. “Ai cơ?”

“Một công ty tên Collier Trust. Họ là khách hàng của ngân hàng Criterion ngay góc đường gần chỗ em, và Criterion bảo lãnh cho họ. Thực ra, người của Criterion đến thăm dò ý kiến của anh giùm cho họ. Collier Trust là một công ty tư nhân với nhiều vốn để cho vay, và họ đang tìm kiếm những khoản nợ tốt để mua hết. Để chắc chắn hơn, anh đã kiểm tra họ với nguồn thông tin của chính anh. Đó là một công ty làm ăn đàng hoàng, đáng tin cậy và hoàn toàn không có gì phải giấu giếm.”

Meredith cảm thấy hơi lo lắng. Mới vài tháng trước đây, mọi thứ có vẻ rất ổn và có thể dự đoán được – giống như Reynolds Mercantile với Bancroft & Company, và cuộc sống cá nhân của cô. Bây giờ thì tất cả đều ở trong tình trạng biến đổi đột ngột và liên tục. Cô cám ơn Parker đã tìm được người tài trợ cho dự án Houston rồi gác máy. Có cái gì đó về Collier Trust vẫn làm cô lo lắng. Cô chưa bao giờ nghe về nó trước đây, thế mà nó có vẻ gần như quen thuộc.

Một phút sau Mark Braden đi vào văn phòng cô, nhìn khắc khổ và râu không cạo, và cô đã sẵn sàng giải quyết những vấn đề khẩn cấp hơn phát sinh từ các vụ đánh bom. "Tôi đến thẳng đây từ sân bay, như ý cô," Mark giải thích cho diện mạo của mình. Anh đang cởi áo choàng và quăng nó trên ghế thì những lời chào đón bất ngờ xôn xao bên ngoài văn phòng Meredith khi cô thư ký kêu lên, "Hoan nghênh ông trở về, ông Bancroft!" và "Chào ông Bancroft!" Meredith đứng lên, cố gắng trấn tĩnh để đối mặt với cuộc đối đầu mà cô đang khiếp sợ.

"Được rồi, chúng ta hãy nghe nó!" Philip bắt đầu, dập mạnh cánh cửa văn phòng ông. "Chiếc máy bay khốn kiếp gặp rắc rối về động cơ nếu không thì bố đã ở đây mấy tiếng đồng hồ trước rồi." Nắm lấy công việc với phong cách có một không hai của ông, ông đi về phía trước, cởi áo choàng và yêu cầu Mark Braden, "Sao? Anh tìm hiểu được những gì từ các vụ dọa bom này? Ai là kẻ đứng sau lưng? Tại sao anh không ở New Orleans – cửa hàng có vẻ như là mục tiêu chính?"

"Tôi vừa mới quay về từ New Orleans, và tất cả những gì chúng ta đang có chỉ là giả thuyết," Mark bắt đầu một cách kiên nhẫn, sau đó anh ngừng lại khi Philip hầm hầm đi đến màn hình máy vi tính trên kệ đằng sau bàn và bấm vào các nút trên bàn phím để đưa ra con số tổng doanh thu tại tất cả các cửa hàng trong ngày. Khi ông so sánh con số đó với con số của năm ngoái, trên màn hình khác, khuôn mặt rám nắng của ông trở nên tái mét một cách đáng báo động. "Chúa lòng lành!" Ông thì thầm. "Nó còn tệ hơn những gì tôi nghĩ."

"Nó sẽ hồi phục nhanh thôi," Meredith cố nói một cách dịu dàng khi ông nhớ ra và đặt một nụ hôn lơ đãng lên má cô. Nếu mọi chuyện những ngày qua không quá kinh khủng, cô đã chế giễu diện mạo hiện giờ của ông. Luôn ăn mặc không chê vào đâu được, vậy mà bây giờ cha cô đang mặc một bộ đồ nhăn nhúm sau chuyến bay dài qua Đại Tây Dương, ông cần cạo râu, và tóc ông trông như thể được chải bằng ngón tay! "Lúc này mọi người đang tránh xa cửa hàng của chúng ta," cô nói thêm, "nhưng trong mấy ngày tới, khi mọi người đều biết vụ đánh bom đã kết thúc, họ sẽ trở lại." Cô bắt đầu rời khỏi bàn ông để ông có thể ngồi vào cái ghế đằng sau bàn, nhưng ông làm cho cô ngạc nhiên khi lơ đãng ra hiệu là cô cứ ngồi ở đó. Đi đến một trong những cái ghế dành cho khách, ông ngồi xuống đó, và cô nhận ra rằng ông đang kiệt sức và căng thẳng hơn những gì thể hiện qua vẻ ngoài của ông.

"Hãy bắt đầu từ ngày bố rời khỏi," ông nói với cô. "Ngồi đi, Mark. Trước khi nghe những giả thuyết của anh, tôi muốn nghe một số việc từ Meredith trước. Con đã hoàn thành vụ mua miếng đất ở Houston chưa?"

Meredith cứng đờ người khi nghe nhắc đến dự án đó, sau đó cô nhìn lướt qua Mark. "Anh làm ơn chờ bên ngoài vài phút được không, Mark, trong khi tôi thảo luận vấn đề này với cha tôi."

"Đừng ngớ ngẩn, Meredith," Philip nói. "Braden có thể tin tưởng được, và con nên biết chuyện đó."

"Con biết," cô nói, nổi cáu bởi giọng nói của ông, nhưng cô vẫn kiên quyết. "Mark, anh sẽ vui lòng cho chúng tôi năm phút chứ?"

Meredith đợi cho Mark rời khỏi, sau đó cô đi đến quanh bàn. "Nếu chúng ta nói về dự án Houston, chúng ta sẽ phải nói về Matt. Bố có đủ bình tĩnh để nghe mà không nổi giận không?"

"Đúng là chúng ta sẽ nói về Farrell! Nhưng trước tiên bố muốn cứu công ty của bố…"

Bản năng bảo Meredith rằng đây đúng là thời điểm tốt để kể cho ông nghe về mọi chuyện, bao gồm mối quan hệ của cô với Matt. Bây giờ, khi ông đang bị phân tâm bởi những vấn đề kinh doanh và Braden đang ở bên ngoài để đợi báo cáo những gì anh ta biết được, ông sẽ không có nhiều thời gian để quát mắng với mỗi tin mà ông nghe. "Bố đã nói là bố muốn nghe mọi chuyện đã xảy ra, và con sẽ nói với bố tất cả những chuyện đó – con sẽ nói ngắn gọn và theo thứ tự ngày tháng, cho nên nó sẽ chỉ mất một vài phút, nhưng bố sẽ phải hiểu rằng Matt có dính líu đến một vài chuyện trong đó."

"Bắt đầu nói đi," ông gầm gừ ra lệnh.

"Được," cô nói, rồi lấy ra quyển sổ mà cô đã ghi lại những chỉ dẫn của ông trước khi ông bắt đầu cuộc hành trình. Vừa lật qua từng trang cô vừa nói, "Chúng ta đã thử mua miếng đất Houston, nhưng trong lúc đàm phán, có người khác đã mua nó." Ngước lên, cô nói, "Intercorp đã mua nó…"

Philip gần như nhỏm lên khỏi ghế, mắt ông rực sáng bởi sự giận dữ và choáng váng. "Bố ngồi xuống và cố gắng bình tĩnh nào," cô cảnh báo ông một cách nhẹ nhàng. "Intercorp đã mua nó với giá hai mươi triệu và bán lại với giá ba mươi triệu. Matt đã làm điều đó," cô nhấn mạnh, "để trả đũa bố – vì anh ấy phát hiện ra bố đã ngăn cản vụ quy hoạch ở Southville của anh ấy. Anh ấy cũng định kiện bố cùng Thượng nghị sĩ Davies và Hội đồng Ủy ban quy hoạch Southville". Mặt ông lập tức tái lại và cô nhanh chóng bổ sung, "Tất cả mọi chuyện đã được giải quyết xong. Sẽ không có vụ kiện cáo nào, và Matt đang bán cho chúng ta miếng đất với cái giá hai mươi triệu ban đầu."

Cô nhìn ông, hy vọng sẽ nhìn thấy một vài biểu hiện dễ chịu hơn với Matt, nhưng ông vẫn cứng nhắc trong nỗ lực kiểm soát cơn tức giận và hận thù của mình, và cô hướng ánh mắt trở lại quyển nhật ký kinh doanh, lật qua các trang. Cảm thấy vui là vấn đề kế tiếp không liên quan đến Matt, cô nói, "Sam Green đã nói có một số lượng thu mua bất thường đối với cổ phiếu của chúng ta trên thị trường chứng khoán. Nó làm giá cổ phiếu tăng lên, nhưng đến tuần này, giá cổ phiếu lại bắt đầu rớt xuống vì các vụ dọa bom."

"Sam có nhắc đến từ 'tiếp quản' không?" Philip thắc mắc, giọng ông sít lại.

"Có," Meredith nói một cách miễn cưỡng, rồi lật qua trang kế tiếp, "nhưng tất cả đã đồng ý đó có lẽ chỉ là một sự lo lắng tưởng tượng thôi, vì ngay lúc này chúng ta là một mục tiêu tiếp quản hết sức rủi ro. Như bố đã biết, chúng ta bị đe doạ đánh bom ở cửa hàng New Orleans,. Điều này làm cho doanh số bán hàng giảm trong vài ngày." Trong vài phút kế tiếp cô tiếp tục nhìn lướt qua các trang cho đến khi cô báo cáo lại với ông toàn bộ những chuyện đã xảy ra, bao gồm cả cuộc gọi sáng nay của Parker về người cho vay mới của họ. "Vậy là xong chuyện kinh doanh," cô nói, nhìn ông để tìm kiếm những dấu hiệu căng thẳng mà trái tim ông không thể chịu nổi. Ông trông giống như bức tượng đá trong cái ghế đó, nhưng nét mặt ông đã trở lại bình thường. "Bây giờ chúng ta hãy nói về các vấn đề cá nhân – đặc biệt là Matthew Farrell." Cố tình chia câu hỏi thành nhiều phần như một sự thách thức, cô nói, "Bố có thể chịu nổi một cuộc thảo luận liên quan đến anh ấy bây giờ không?"

"Có," ông cáu kỉnh.

Dịu giọng xuống, cô nói, "Khi con khám phá ra Matt đã mua miếng đất Houston, con đã đi đến căn hộ của anh ấy để nói chuyện. Thay vì tìm thấy Matt ở đó, con đã thấy bố anh ấy, ông đã cảnh báo con phải tránh xa Matt ra, và buộc tội con cố phá hỏng cuộc sống của anh ấy và đã phá thai cách đây mười một năm." Hàm cha cô siết chặt, và Meredith bình tĩnh tiếp tục, "Con đã đi gặp Matt ở trang trại vào cuối tuần đó, và chúng con đã phát hiện ra những gì bố từng làm, bao gồm việc ngăn chặn không cho anh ấy gặp con trong bệnh viện. Khi con có thời gian để suy nghĩ," cô nói với nụ cười buồn, "con hiểu là bố muốn bảo vệ con – khỏi một người đàn ông mà bố tin là muốn leo lên nấc thang của xã hội – một kẻ đào mỏ, là những gì bố đã gọi anh ấy vào lúc đó. Bố lẽ ra không nên can dự vào," cô nói thêm một cách ủ rủ. "Con yêu anh ấy, và

con chưa bao giờ hoàn toàn vượt qua được nỗi đau vì đã tin là anh ấy bỏ rơi con và đứa bé. Cuối cùng bố đã làm cho con đau khổ nhiều hơn những gì mà anh ấy có thể làm. Nhưng con biết bố đã không có ý đó," cô nói thêm, quan sát khuôn mặt cứng đờ của ông.

Khi cha cô không di chuyển hoặc nói gì, Meredith tiếp tục, "Vào cái tuần con trở lại sau khi gặp Matt ở trang trại, tên luật sư giả mạo mà bố đã thuê bị bắt, và hắn ta bắt đầu nêu tên các khách hàng của mình, gây ra một vụ hỗn độn trong giới báo chí về Matt, Parker, và con. Matt đã cho người bảo lãnh hắn ra và giải quyết xong hắn ta, sau đó ba đứa con cùng nhau làm một cuộc họp báo. Chúng con đã cố gắng vượt qua vấn đề càng nhẹ nhàng càng tốt và đã trình diễn một màn kịch của tình đoàn kết. Không may, tuần trước bốn người chúng con ra ngoài ăn tối để kỷ niệm sinh nhật của con, và Parker đã uống quá nhiều... và… có một trận ẩu đả, nó đã làm cho chúng con lại xuất hiện trên báo. Tất cả những gì con có thể nói," cô bổ sung, cố gắng một cách tuyệt vọng để nói đùa và tìm ra điểm gì đó khả quan từ chuyện đó, "là mấy ngày sau cuộc họp báo đó, cửa hàng đông khách hơn hẳn."

Cha cô không cười. Cuối cùng khi ông cất lời, giọng nói của ông run lên vì giận dữ và hoài nghi. "Con đã hủy cuộc đính hôn của con với Parker rồi phải không?"

"Vâng."

"Vì Farrell?"

"Vâng." Nhỏ nhẹ, nhưng với niềm tin tuyệt đối, cô nói, "Con yêu anh ấy."

"Vậy thì con là một đứa ngốc!"

"Và anh ấy yêu con."

Câu nói đó làm cho cha cô đứng lên khỏi ghế, môi ông cong lên một cách khinh miệt. "Con quái vật đó không muốn con hoặc yêu con – những gì hắn muốn là trả thù bố!"

Giọng nói của ông đau như những lời của ông, nhưng Meredith đã thốt ra – không hề ấp úng, "Matt hiểu rằng con chưa thể sống với anh ấy trong một vài tuần nữa – nhất là khi con mới vừa đứng trong hội trường và công khai tuyên bố rằng chúng con chẳng biết nhau và không có khả năng hoà giải. Bây giờ," cô kết luận với vẻ dứt khoát nhẹ nhàng, "thực tế là hai người sẽ phải học cách chấp nhận nhau. Matt đúng là giận dữ với bố bởi những gì mà bố đã làm, nhưng anh ấy yêu con, và bởi vì anh ấy yêu con, anh ấy rồi cũng sẽ tha thứ cho những chuyện trong quá khứ của bố, và thậm chí cố gắng tìm cách để làm bạn với bố..."

"Hắn thật sự bảo với con vậy à, Meredith?" Ông hỏi với vẻ khinh thường cay cú.

"Không," cô thú thật, "nhưng..."

"Vậy thì để cho bố nói cho con biết những gì hắn đã nói với bố cách đây mười một năm," ông thốt ra, chống hai nắm tay lên bàn. "Thằng con hoang đó đã cảnh báo bố – hắn đã đe doạ bố ngay trong nhà của bố – rằng nếu bố đứng giữa con và hắn, hắn sẽ mua bố và sau đó chôn sống bố! Mười một năm về trước hắn chẳng có đến vài ngàn đô-la trong tay, vì thế đó chỉ là những lời dọa suông, nhưng bây giờ thì không phải vậy, Chúa ơi!"

"Lúc đó bố đã nói gì mà làm cho anh ấy nói vậy?" Meredith thắc mắc, đã đoán ra câu trả lời.

"Bố sẽ không giấu con. Bố đã cố mua chuộc hắn để hắn tránh xa con, và khi hắn từ chối không nhận tiền, bố đã tung quả đấm vào hắn!"

"Và anh ấy đã không đánh trả bố à?" Cô hỏi, biết là anh sẽ không làm vậy.

"Nó không ngu ngốc đến vậy! Nó đang ở trong nhà bố, và bố sẽ gọi cảnh sát. Bên cạnh đó, hắn

không dám làm cho con ghét hắn khi đánh bố. Hắn biết con sẽ được thừa hưởng mấy triệu từ ông nội con, và hắn có ý định thò tay vào đó. Hắn đã cảnh báo bố những gì sẽ xảy ra nếu bố ngăn cản hắn, và bây giờ hắn đang thực hiện điều đó!"

"Đó không phải là một lời cảnh cáo, chỉ là một lời dọa suông thôi," Meredith nói từ từ, cố gắng đặt mình vào vị trí của Matt và nghĩ đến những cảm giác của anh lúc đó. "Bố mong anh ấy làm gì chứ, đứng ở đó để cho bố làm nhục và ăn hiếp anh ấy, rồi cám ơn bố về chuyện đó à? Sự kiêu hãnh của anh ấy cũng cao như bố, anh ấy cứng cỏi mạnh mẽ không kém gì bố. Đó là lý do tại sao hai người không thể chịu nổi nhau!"

Miệng ông há hốc vì sự ngây thơ của cô, và ông nhìn chằm chằm vào cô trong sự thắc mắc không nói nên lời, cơn tức giận của ông biến mất. "Meredith," ông nói hầu như nhẹ nhàng, "con là một cô gái trẻ rất thông minh, nhưng lại là một kẻ ngu ngốc yếu đuối mỗi khi dính líu tới Farrell! Con ngồi ở đây báo cáo với bố hàng loạt sự kiện có ảnh hưởng trầm trọng đến công ty của chúng ta. Thế mà hình như con không hề nghĩ ra tất cả những chuyện đó, bao gồm cả các vụ doạ bom, đều xảy ra đúng lúc Farrell lại bước vào cuộc sống của chúng ta!"

"Ôi, bố đừng ngớ ngẩn như vậy chứ!" Cô nói, bị sốc đến phát buồn cười.

"Chúng ta sẽ thấy ai là người ngớ ngẩn," ông cảnh báo dữ dội, và tựa qua bàn, ông cầm lên hệ thống liên lạc nội bộ rồi nói, "Bảo Braden vào đây. Bảo cả Allen Stanley và Sam Green là tôi muốn họ đến đây ngay."

Ngay sau khi luật sư và giám đốc tài chính của công ty đến, Philip ngay lập tức hành động. "Chúng ta sẽ giữ bí mật cuộc họp này," ông nói với họ. "Tôi sẽ giữ lại tất cả những báo cáo, và không có lời nói nào trong căn phòng này được lọt ra ngoài. Rõ rồi chứ?"

Ba người đàn ông gật đầu ngay, và Philip hướng về Braden. "Chúng ta hãy nghe giả thuyết của anh về các vụ dọa bom."

"Cảnh sát tin, và tôi cũng đồng ý," Mark giải thích, "rằng mục đích thật sự của các quả bom không phải là làm hư hại cửa hàng. Ngược lại thì khác, vì những quả bom đã được cẩn thận đặt tại những nơi dễ tìm trước khi phát nổ – và nếu có nổ thì thiệt hại cũng không đáng kể. Những lời cảnh báo cũng được gọi đến chỗ cảnh sát rất lâu trước thời điểm phát nổ. Hơn nữa, tại cửa hàng ở Chicago, là nơi phải mất nhiều thời gian mới định vị được quả bom, thật sự là đã có người gọi đến gợi ý chỗ đặt quả bom trước khi nó được tìm ra. Cứ như thể là bất cứ ai ở đằng sau tất cả những chuyện này đều không muốn có thiệt hại nghiêm trọng nào cho cửa hàng. Thật kỳ lạ," anh nói thật lòng.

"Tôi không nghĩ vậy," Philip chế giễu. "Đối với tôi thì nó hoàn toàn có lý!"

"Như thế nào?" Braden hỏi, nhìn chằm chằm vào ông trong im lặng hoang mang.

"Thật đơn giản! Nếu anh đang chuẩn bị sẵn sàng cho nỗ lực tiếp quản một hệ thống cửa hàng bách hoá, và anh đủ đồi bại để bỏ bom vào trong cửa hàng đó để cổ phiếu của họ tụt xuống khiến anh có thể mua nó rẻ hơn, anh sẽ chăm sóc chu đáo các quả bom đó để không có bất cứ tổn hại nào đối với cửa hàng – vì anh đang định sở hữu chúng mà!"

Đột ngột ông hướng về Sam Green. "Tôi muốn một danh sách cụ thể tên từng người, từng công ty, từng tổ chức đã mua hơn một ngàn cổ phiếu của chúng ta trong hai tháng qua."

"Tôi có thể giao cho ông vào ngày mai," Sam Green nói. "Tôi cũng gần hoàn tất danh sách đó theo yêu cầu của Meredith."

"Tôi muốn ngay sáng mai, bản danh sách đó là thứ đầu tiên nằm trên bàn tôi!" Philip ra lệnh, sau đó ông hướng về Braden. "Tôi muốn anh điều tra kỹ về Matthew Farrell và lấy cho tôi từng

mẩu thông tin về hắn ta mà anh có thể tìm."

"Sẽ dễ cho tôi hơn nếu tôi biết những loại thông tin gì mà ông đang tìm," Mark nói.

"Khởi đầu, tôi muốn biết tên của từng công ty mà hắn sở hữu đa số cổ phần, và từng cái tên mà hắn sử dụng để giao dịch làm ăn. Tôi muốn biết mọi thứ anh có thể tìm hiểu về cơ cấu tài chính cá nhân của hắn, nơi hắn cất tiền, và dưới những cái tên nào. Tôi muốn biết những cái tên. Hắn nhất định sẽ thiết lập nhiều tài khoản và nhờ người khác đứng tên giùm – tìm những cái tên đó cho tôi."

Meredith biết cha cô có ý định làm gì với những cái tên đó – ông sẽ bắt đầu tìm kiếm chúng trên danh sách cổ đông mới mà Sam đang thu thập lại.

"Allen," ông nói với giám đốc tài chính, "anh làm việc với Mark và Sam. Tôi không muốn có bất cứ người nào khác dính líu vào chuyện truy tìm thông tin này, bởi vì tôi không muốn mọi thư ký chết tiệt trong cửa hiệu này nghe được tin đồn là chúng ta đang truy tìm thông tin của tên tội phạm mà con gái tôi đã kết hôn..."

"Bố không được nói bất cứ điều gì như thế về anh ấy nữa trừ phi bố đã thật sự chứng minh được," Meredith nói một cách giận dữ.

"Đồng ý," Philip nói, rất tin là ông đã đúng đến nỗi ông không do dự. Khi những người đàn ông đã rời khỏi,
Meredith quan sát trong sự im lặng tức giận khi ông chồm người tới và nhặt lên cái chặn giấy, xoay tròn nó trong tay như thể ông đột ngột lúng túng đến mức không thể nhìn vào cô. Những điều ông nói đã hạ đo ván cô: "Luôn có sự khác biệt giữa chúng ta, bố và con," ông bắt đầu một cách lưỡng lự. "Chúng ta đã thường xuyên hiểu lầm nhau, và phần lớn là do lỗi của bố. Trong khi bố chỉ có một mình trên con tàu đó, bố nghĩ nhiều về những điều con nói khi bố nói với con là bố không muốn thấy con tiếp quản chức Tổng giám đốc. Con đã buộc tội bố vì đã không…" ông ngừng lại để đằng hắng, "không yêu thương con, nhưng con đã sai." Ông bắn ánh mắt không thoải mái lướt qua cô, sau đó ông trừng mắt nhìn vào cái chặn giấy, thừa nhận, "Bố đã gặp mẹ con vài tiếng trong khi bố ở Ý."

"Mẹ của con ư?" Meredith ngây ra lặp lại, như thể đó là một người trong tưởng tượng chứ không phải là một người thực đối với cô.

"Đó không phải là sự hoà giải hay thứ gì đại loại như thế," ông nói nhanh và bắt đầu phòng thủ. "Thực ra, bố mẹ đã tranh cãi. Bà ấy buộc tội bố đã gán cho bà ấy tội phản bội mà bà ấy chưa bao giờ làm..." Ông bỏ lửng câu nói trong chốc lát, và từ cái nhìn lo lắng trên khuôn mặt ông, Meredith chợt nhận ra rõ ràng là ông đã nghĩ tới khả năng đó. Trước khi cô có thể bắt đầu phản ứng lại cú sốc đó, ông tiếp tục, "Mẹ con đã nói vài chuyện khác, những chuyện mà bố đã suy nghĩ trong suốt chuyến bay trở lại đây."

Ông thở dài, trấn tĩnh và nhìn lên Meredith. "Bà ấy buộc tội bố đã quá ích kỷ và cố gắng khống chế người mà bố yêu. Bà ấy nói bố đã đặt ra những luật lệ bất công đối với những người bố yêu vì bố sợ mất họ. Có lẽ trong trường hợp của con, điều đó là đúng trong quá khứ."

Meredith cảm thấy một cảm xúc đột ngột đau đớn dâng lên trong cổ họng cô, nhưng những lời tiếp theo của ông thẳng thừng và lạnh lùng. "Cảm nghĩ của bố với Farrell vào lúc này tuy nhiên chẳng liên quan gì đến việc ghen tị với hắn về tình cảm của con. Hắn đang cố huỷ diệt mọi thứ mà bố đã tạo dựng nên, mọi thứ bố có, và tất cả những thứ sau này sẽ là của con. Bố sẽ không để cho hắn làm được chuyện đó. Bố sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ thứ gì để ngăn chặn hắn. Bố nhất định sẽ làm vậy!"

Meredith định mở miệng để biện hộ cho Matt, nhưng ông giơ tay lên và cắt ngang cô. "Khi con thấy là bố đúng, con sẽ phải lựa chọn, Meredith – Farrell hoặc bố – và bố đánh cuộc là con sẽ có

quyết định đúng đắn bất chấp sự hấp dẫn của người đàn ông đó với con."

"Sẽ không có lựa chọn nào như thế, vì Matt không làm những điều mà bố nghĩ anh ấy làm!"

"Con luôn mù quáng mỗi khi có liên quan tới hắn. Tuy nhiên, bố sẽ không để cho con nhắm mắt lại lần này và giả vờ như không có chuyện gì xảy ra. Con sẽ tiếp tục làm Tổng giám đốc của công ty này trong khi chúng ta điều tra hắn. Bancroft & Company là quyền thừa kế của con, và bố đã sai khi cố ngăn cản con nắm lấy quyền điều hành nó. Con đã hành động một cách thông minh và nhanh chóng từ những gì bố vừa nghe từ Allen Stanley và Sam. Lỗi duy nhất của con là một điều dễ hiểu – con đã bỏ qua khả năng có một nỗ lực tiếp quản vì con không thể thấy lý do hợp lý nào đối với bất kỳ ai muốn tấn công vào chúng ta. Không có lý do hợp lý nào, vì nó không phải là chuyện kinh doanh, đó là thù hằn, vì vậy con tự nhiên bỏ qua nó. Khi chúng ta có tất cả các dữ kiện," ông cảnh báo, "con sẽ phải chọn chỗ đứng chính thức. Con sẽ phải quyết định là con muốn đứng ở bên kẻ thù của chúng ta hay chiến đấu cho quyền thừa kế của con với tư cách là Tổng giám đốc của công ty ta. Và con sẽ phải thông báo với hội đồng quản trị về sự lựa chọn của mình."

"Chúa ơi, bố quá sai về Matt!"

"Bố hy vọng là bố không sai về con," ông cắt ngang, "vì bố tin là con sẽ không báo động hắn về chuyện chúng ta đang điều tra hắn để hắn có thể dọn sạch đường đi của mình." Philip với lấy áo choàng. Trông ông đột nhiên có vẻ mệt mỏi và già nua, ông nói, "Bố quá kiệt sức rồi. Bố về nhà để nghỉ ngơi đây. Ngày mai bố sẽ quay lại, nhưng tạm thời bố sẽ dùng hội trường bên cạnh. Gọi cho bố nếu Braden phát hiện ra được bất cứ điều gì trước lúc đó."

"Con sẽ làm vậy," cô nói với vẻ bình tĩnh thách thức, "nhưng con muốn một cam kết từ bố ngay bây giờ."

Ông quay lại, bàn tay đặt trên nắm cửa. "Cam kết gì?"

"Con muốn khi tìm ra Matt vô tội trong tất cả những chuyện này, bố sẽ không chỉ xin lỗi anh ấy về những chuyện bố đã làm, mà còn trung thực và thành khẩn cố gắng kết thân với anh ấy! Hơn nữa, con muốn bố hứa rằng bố sẽ thông báo cho Mark, Sam và bất cứ một người nào khác mà bố đã nói lời phỉ báng anh ấy là bố hoàn toàn sai." Ông cố phớt lờ điều không thể tránh khỏi này với cái nhún vai tức giận, nhưng Meredith quyết tâm đạt được thỏa thuận. "Được không bố?"

"Được," ông cấm cẳn thốt ra.

Sau khi ông rời khỏi, Meredith buông người xuống ghế của cô. Cô chưa từng nghĩ đến chuyện cảnh báo Matt về chuyện này, nhưng cô có cảm giác như thể cô hơi bị điều khiển bởi nhu cầu im lặng đứng bên cạnh anh. Và cùng lúc, cô thấy rất cảm động bởi cách thức mà bố cô tuyên bố là ông yêu cô và tán thành những công việc cô đã làm trong lúc ông vắng mặt. Nhưng trên hết, cảm giác của cô là hy vọng – hy vọng là khi tất cả mọi việc được sáng tỏ và cha cô xin lỗi Matt, Matt sẽ đủ rộng lượng để chấp nhận lời xin lỗi ấy.

Mặc cho sự lạc quan và tự tin này, có một điều mà cha cô nói cứ vang mãi trong đầu cô. Tối hôm đó, cô ăn tối với Matt dưới ánh sáng dìu dịu trong một góc của một nhà hàng địa phương. Khi anh hỏi về cuộc đối đầu của cô với cha cô, cô kể cho anh nghe hầu hết mọi chuyện, ngoại trừ sự tin tưởng vô lý của cha cô về chuyện Matt đứng đằng sau các vụ dọa bom và một nỗ lực tiếp quản không tồn tại. Cô sẵn sàng che giấu anh bao nhiêu đó để đổi lấy lời hứa hẹn xin lỗi của cha cô khi có đủ bằng chứng chứng minh là ông sai. Nhưng cô chủ định đợi cho đến khuya đêm đó, khi họ quay lại căn hộ của cô và làm tình, để hỏi anh về một chuyện mà cha cô đã nói làm cho cô lo lắng. Cô đợi bởi vì cô không muốn nó nghe như lời buộc tội hoặc một cuộc đối đầu.

Nằm bên cô, Matt chống khuỷu tay, vu vơ vuốt ve gò má cô. “Về nhà với anh,” anh thì thầm một cách đau đớn, “anh đã hứa cho em một thiên đường, và anh không thể đưa nó cho em khi chúng ta sống ở hai nơi khác nhau và giả vờ như chúng ta chỉ kết hôn có một nửa.”

Meredith cười với anh một nụ cười lơ đãng, và nó cũng đủ để báo động anh có chuyện đang làm cho cô bận tâm.

Nâng cằm cô lên giữa ngón tay cái và ngón trỏ, anh xoay khuôn mặt cô sang phía anh. “Có chuyện gì vậy?” Anh nhẹ nhàng hỏi.

Cẩn thận giữ giọng mình không có vẻ phán xét, Meredith nhìn lên anh. “Bố em đã nói một chuyện,” cô thừa nhận.

Hàm của anh thít lại khi nghe nhắc đến cha cô. “Ông ấy nói gì?”

“Ông ấy nói với em rằng cách đây nhiều năm anh đã đe doạ sẽ mua ông ấy rồi chôn sống ông ấy nếu ông ấy cố phá vỡ mối quan hệ của chúng ta. Anh đã không nói vậy, phải không?”

“Có,” Matt trả lời ngay, sau đó anh nói thêm một cách bình tĩnh, “khi anh nói điều đó, bố em đang cố dụ dỗ và rồi hăm dọa anh để anh rời khỏi em. Vì thế anh đã đưa ra những lời đe doạ của riêng mình.”

“Nhưng ý của anh thật ra không giống như những điều anh nói, phải không?” Cô hỏi, ánh mắt chằm chằm tìm kiếm trên mặt anh.

“Lúc đó anh thật sự có ý như vậy. Anh luôn làm những điều anh nói,” anh thì thầm khi môi anh áp vào môi cô với một nụ hôn dài, nồng nàn. “Nhưng,” anh thì thầm, vờn môi trên má cô, “đôi khi anh cũng thay đổi quan điểm của mình...”

“Thế còn chuyện chôn sống ông ấy,” Meredith tiếp tục dai dẳng, “anh thật sự đã có ý giết ông ấy à?”

“Thật ra anh đã nói vậy để cho lời đe doạ nghe có vẻ bóng bẩy, không phải theo nghĩa đen, mặc dù lúc đó anh rất muốn làm tổn thương cơ thể của ông ấy.”

Dịu xuống nhưng chưa hoàn toàn hài lòng, Meredith đặt ngón tay cô lên môi anh để ngăn anh làm cho cô phân tâm với một nụ hôn khác. “Tại sao anh lại nói là anh có ý định mua ông ấy?”

Matt ngẩng đầu lên, cau mày bởi giọng điệu nghi ngờ của cô. “Lúc đó anh vừa mới từ chối tiền của ông ấy và lắng nghe ông ấy buộc tội anh chỉ muốn đuổi theo sau tiền của em. Anh đã bảo với ông ấy là anh không cần tiền của em, rằng một ngày nào đó bản thân anh sẽ có đủ tiền để mua và bán ông ấy. Anh đã nói gần như thế. Và khi anh nói sẽ chôn sống ông ấy, ý anh cũng là vậy – có thể mua và bán ông ấy.” Mọi thắc mắc của Meredith đã được giải tỏa, và cô kéo đầu anh xuống, những ngón tay cô mơn trớn trên má anh. “Em có thể có được nụ hôn đó bây giờ chứ?” Cô thì thầm, mỉm cười.

Chương 54

Dư âm của nụ cười vẫn đọng lại trên môi Meredith cho đến sáng hôm sau khi cô với lấy tờ báo nằm bên ngoài cánh cửa căn hộ của mình.

MATTHEW FARRELL BỊ HỎI CUNG
TRONG VỤ MƯU SÁT STANISLAUS SPYZHALSKI

Tim nện thình thịch, cô cầm tờ báo lên và đọc bài viết kèm theo. Nó bắt đầu bằng việc kể lại toàn bộ tội lỗi của gã luật sư giả mạo đã cung cấp những tài liệu ly hôn giả mạo và kết thúc với lời tuyên bố đáng ngại là Matt đã bị cảnh sát hỏi cung chiều qua. Meredith nhìn chằm chằm vào tờ báo trong cơn sốc lạnh toát người. Matt đã bị chất vấn hôm qua. Hôm qua! Và đêm qua anh không chỉ giữ bí mật với cô, anh còn không tỏ vẻ hoặc hành động như thể có gì không ổn! Điếng người bởi bằng chứng rành rành này về khả năng che giấu cảm xúc của anh, để đánh lừa ngay cả cô, cô bước từng bước vào căn hộ và chuẩn bị để đi làm, định sẽ gọi cho anh từ văn phòng.

Lisa đang đi tới đi lui khi cô đến.

“Meredith, tớ phải nói chuyện với cậu,” Lisa nói khi cô đóng cửa văn phòng Meredith lại.

Meredith nhìn người bạn thuở thơ ấu, mỉm cười do dự. “Tớ đang phân vân khi nào cậu sẽ làm chuyện đó.”

“Ý của cậu là gì?”

Meredith bâng quơ nhìn Lisa. “Ý tớ là về Parker.”

Chuyện đó dường như thay đổi vẻ sốt ruột của Lisa thành sự tuyệt vọng lo lắng. “Parker ư? Ôi, Chúa ơi, tớ rất muốn nói với cậu về chuyện đó, chỉ là tớ vẫn chưa có can đảm. Meredith,” Lisa van xin, giơ cao tay và để chúng rơi xuống một cách bất lực, “tớ biết cậu sẽ nghĩ tớ là một kẻ ngụy biện và nói dối đê tiện nhất thế giới với cái cách tớ đã trêu chọc anh ấy với cậu, nhưng tớ thề là tớ không làm chuyện đó để cố ngăn cản cậu kết hôn với anh ấy. Tớ đã cố tự kiềm chế mình về chuyện muốn anh ấy, cố gắng tự thuyết phục mình anh ấy chẳng là gì ngoài một... một chủ ngân hàng bảo thủ. Và, mẹ kiếp, cậu không thực sự yêu anh ấy – hãy xem cậu đã bị đốn ngã vào tay Matt nhanh cỡ nào khi anh ta trở lại.” Sự bướng bỉnh giả tạo của Lisa sụp đổ. “Ôi, làm ơn đi, đừng ghét tớ vì chuyện này. Xin đừng, Meredith,” Lisa nói, và giọng cô òa vỡ, “tớ yêu cậu hơn cả chị em ruột của mình, và tớ ghét bản thân tớ vô cùng vì đã yêu người mà cậu muốn...”

Bất ngờ họ lại trở về kỷ niệm hồi lớp Tám – hai cô bé tranh cãi và đấu chọi nhau trên sân trường St. Stephen, nhưng bây giờ họ đã lớn, đã khôn ngoan, và họ biết giá trị tình bằng hữu của họ. Lisa nhìn Meredith, nước mắt nhạt nhòa mắt cô, tay cô bóp chặt thành hai nắm tay bất lực bên hông. “Làm ơn,” Lisa thì thầm. “Đừng ghét tớ.”

Meredith hít một hơi thở nhẹ. “Tớ không thể ghét cậu,” cô nói, nụ cười của cô run run. “Tớ cũng yêu cậu, với lại, tớ không có người chị em nào…” Với tiếng cười nghẹn lại Lisa lao vào vòng tay Meredith, và như họ làm cách đây đã lâu hồi vẫn còn là những nữ sinh, họ ôm nhau, cười và cố không khóc. “Cậu không thấy nó có vẻ hơi… loạn luân sao?” Lisa hỏi với nụ cười e dè khi họ đứng giang ra. “Chuyện tớ ở chung với Parker ấy?”

“Đúng, thật ra mà nói nó có vẻ ‘loạn luân’ thật – vào buổi sáng tớ gọi cho cậu, và hai người rõ ràng là ở trên giường. Với nhau.”

Lisa bắt đầu cười, sau đó cô đột ngột nghiêm trang. “Thực ra tớ không đi lên đây để nói về Parker. Tớ đến hỏi cậu về chuyện cảnh sát chất vấn Matt hôm qua. Tớ đã đọc trong tờ báo buổi

sáng và tớ…" cô quay mặt đi, ánh mắt cô lướt quanh căn phòng, "và tớ, ờ thì, có lẽ tớ đi lên đây để tìm kiếm một lời cam đoan. Ý tớ là… cảnh sát nghĩ anh ấy giết chết Spyzhalski sao?"

Cố gắng đè nén sự giận dữ dâng trào bởi lòng trung thành với Matt, Meredith nói một cách bình tĩnh, "Tại sao họ lại nghĩ vậy chứ? Quan trọng hơn, tại sao cậu lại nghĩ vậy?"

"Tớ không có," Lisa phản đối với vẻ khổ sở. "Chỉ là tớ cứ nhớ mãi vào buổi sáng cuộc họp báo của cậu, khi Matt đang nói chuyện với luật sư của anh ấy trên loa điện thoại, Matt đã rất tức giận với Spyzhalski, bất kỳ ai cũng có thể thấy, và quyết tâm một cách tuyệt vọng giữ cậu ra khỏi vụ bê bối. Và sau đó anh ấy nói một điều có vẻ... kỳ lạ và... thậm chí là đe doạ ngay lúc đó."

"Cậu đang nói về chuyện gì thế?" Meredith hỏi lại, lúc này cảm thấy nôn nóng hơn là khó chịu.

"Tớ đang nói về những gì Matt đã nói khi luật sư của anh ấy cảnh báo Spyzhalski là một tên lừa đảo muốn trình diễn một màn biểu diễn lớn trong phòng xử án. Matt bảo luật sư của anh ấy tẩy não Spyzhalski đi và đưa hắn ra khỏi thành phố. Rồi Matt nói rằng anh ấy sẽ 'chăm sóc hắn' sau. Cậu không nghĩ," Lisa kết thúc, ánh mắt sợ hãi tìm kiếm trên khuôn mặt Meredith, "cách Matt nói 'chăm sóc hắn' có thể là đập hắn nhừ tử và quăng xác hắn xuống mương không?"

"Đó là chuyện vô lý nhất, điên khùng nhất mà tớ từng nghe!" Meredith nói bằng một giọng thì thào giận dữ, nhưng giọng bố cô vang lên làm cho cả hai xoay lại.

"Bố không nghĩ cảnh sát sẽ thấy một lời nhận xét như thế là vô lý," ông nói từ cánh cửa thông với hội trường. "Hơn nữa, bổn phận của con là thông báo cho họ biết về nó."

"Không," Meredith nói, bắt đầu hoảng sợ với cách cảnh sát có thể phân tích lời nhận xét của Matt, rồi một ý tưởng chợt đến. Bớt căng thẳng, cô mỉm cười, "Con là vợ Matt, con không có bổn phận nhắc lại chuyện đó, ngay cả trong phòng xử án."

Philip nhìn Lisa. "Con đã nghe chuyện đó, và con không có kết hôn với đồ con hoang đó!"

Lisa nhìn Meredith và thấy sự khẩn cầu trong mắt cô. Không ngần ngại, Lisa ủng hộ Meredith. "Thực sự thì, bác Bancroft," cô nói dối với một nụ cười hối tiếc, "rốt cuộc cháu không nghĩ đó là những gì Matt đã nói. Vâng, cháu chắc chắn là nó không phải vậy. Bác biết trí tưởng tượng phong phú của cháu mà," cô bổ sung, rút khỏi văn phòng, "đó là lý do tại sao cháu trở thành một nhà thiết kế xuất sắc đến như vậy ở đây – một trí tưởng tượng rất sống động!"

Khi bố cô chuyển ánh mắt trừng trừng thất vọng sang cô, Meredith chỉ ra cho ông một điều mà cô vừa mới nhận ra. "Bố biết đó," cô nói lặng lẽ, "trong sự tuyệt vọng của bố để đổ mọi tội lỗi cho Matt, bố đang vấp phải một sai lầm. Một mặt, bố buộc tội anh ấy không có tình cảm với con, và sử dụng con đơn thuần để trả thù bố. Nếu điều đó là đúng, sao bố lại tin là anh ấy đã thực sự giết chết Spyzhalski để giữ con khỏi vụ bê bối?" Cô đã ghi điểm với lý lẽ đó, cô biết, vì cha cô chỉ chửi thề lầm bầm rồi bỏ đi, nhưng ngay lập tức tim Meredith đập loạn lên khi nhớ ra một điều khác mà Matt đã nói cứ ám ảnh cô. Cùng cái đêm thi thể Spyzhalski được tìm thấy, cô trêu chọc anh về đề nghị anh sẽ đánh lạc hướng đám phóng viên trong khi cô lái xe vào bãi đỗ xe tại căn hộ của anh. 'Anh sẽ làm vậy à? Chỉ cho em sao?' Cô đùa, nhưng câu trả lời của anh không phải là đùa, nó được nói với vẻ nghiêm túc chết người. 'Em không hình dung được,' anh đã trả lời, 'anh sẽ làm nhiều chuyện đến thế nào đâu – chỉ cho em thôi…'

Meredith đi đến bàn của cô và lắc đầu, đẩy suy nghĩ đó qua một bên. "Dừng lại đi!" Cô lớn tiếng cảnh báo mình. "Mi đang để cho những nghi ngờ của tất cả những người khác làm mi khó chịu!"

Tuy nhiên, lúc sáu giờ, cô gần như không thể làm được điều đó. "Đây là hai mảnh chứng cứ đầu tiên của con, Meredith," cha cô công bố, đi vào với Mark Braden và giận dữ quăng hai bản báo cáo lên bàn cô.

Đột nhiên linh tính thấy điềm gở, Meredith từ từ đẩy hồ sơ ngân sách quảng cáo mà cô đang xem qua một bên, nhìn lướt qua nét mặt dữ tợn đầy sát khí của hai người đàn ông, và kéo bản báo cáo tới trước mặt mình. Bản báo cáo đầu tiên là bản điều tra dài dòng mà Mark đã tìm hiểu được về Matt. Trên đó, Mark đã khoanh đỏ tên các công ty mà Matt sở hữu, mỗi doanh nghiệp kinh doanh hợp pháp anh có dính líu đến, và có hàng tá công ty. Tám trong số những cái tên đó có chữ X đỏ lớn bên cạnh. Cô nhìn bản báo cáo còn lại, đó là tên của những người, tổ chức, và công ty gần đây đã mua hơn một nghìn cổ phiếu của Bancroft, và tim cô bắt đầu sợ hãi: tám cái tên với chữ X đỏ trên bản báo cáo điều tra về Matt cũng xuất hiện trên danh sách cổ đông mới. Kết hợp hai bản báo cáo, Matt đã mua một khối lượng khổng lồ cổ phiếu của Bancroft & Company, tất cả chúng đều được mua dưới những cái tên khác của anh hay Intercorp.

"Đó mới chỉ là sự khởi đầu," cha cô nói. "Đây chưa phải là danh sách cổ đông mới nhất, và bản báo cáo điều tra về Farrell cũng chưa đầy đủ. Có trời mới biết hắn đã mua thêm bao nhiêu cổ phần hoặc dưới những cái tên gì. Khi giá cổ phiếu của chúng ta tăng lên, Farrell rõ ràng đã quyết định đặt một vài quả bom vào cửa hiệu để hạ giá xuống, để hắn có thể mua chúng rẻ hơn. Bây giờ," ông nói, chống tay lên bàn làm việc của cô, "con sẽ thừa nhận rằng hắn đứng đằng sau những chuyện đang xảy ra với chúng ta chứ?"

"Không!" Meredith nói một cách lạnh lùng, nhưng Chúa phù hộ cho cô, cô không chắc liệu mình đang phủ nhận là ông đúng hay phủ nhận khả năng thừa nhận nó của mình. "Tất cả những cái này chỉ chứng tỏ là anh ấy… anh ấy quyết định mua cổ phiếu của chúng ta. Có thể có nhiều lý do. Có lẽ anh ấy biết chúng ta là một đầu tư dài hạn tốt và anh ấy… thích thú khi kiếm tiền trên chính công ty của bố!" Cô đứng lên, đầu gối run run, và nhìn cả hai người đàn ông. "Chuyện đó khác xa với các vụ đặt bom tại những cửa hàng của chúng ta hoặc giết người!"

"Tại sao bố lại từng nghĩ là con có đầu óc vậy!" Philip nói trong sự thất vọng. "Thằng con hoang đó đã sở hữu mảnh đất mà chúng ta muốn ở Houston, và chỉ có Chúa mới biết hắn còn sở hữu bao nhiêu cổ phần của chúng ta! Ngay lúc này, có lẽ hắn đã có đủ cổ phần cần thiết để chễm chệ ngồi vào cái ghế của ban quản trị..."

"Đã muộn rồi," Meredith cắt ngang, nhưng giọng cô căng ra khi cô nhét công việc của mình vào cặp. "Con sẽ đi về và cố gắng làm việc ở đó. Bố và Mark có thể tiếp tục chuyện săn phù thủy này mà không có con!"

"Tránh xa thằng đó ra, Meredith!" Bố cô cảnh báo khi cô bắt đầu đi ra cửa. "Nếu không, con rồi sẽ trở thành một tòng phạm trong tất cả những chuyện này. Chậm nhất là đến thứ Sáu chúng ta sẽ thu thập đủ bằng chứng để giao hắn cho các nhà chức trách..."

Cô quay lại, cố trông có vẻ khinh bỉ. "Nhà chức trách gì?"

"Đầu tiên là Ủy ban Giao dịch chứng khoán! Nếu hắn đã mua năm phần trăm cổ phiếu của chúng ta, và bố biết chắc là bây giờ hắn đã mua đủ, thì hắn sẽ vi phạm luật của Ủy ban Giao dịch chứng khoán vì đã không thông báo với Ủy ban! Và nếu hắn vi phạm luật như vậy, thì cảnh sát sẽ không nghĩ là hắn trong sạch khi nói đến cái chết của gã luật sư đó, hay các vụ dọa bom..."

Meredith bỏ đi và đóng cửa lại phía sau cô. Không hiểu sao cô có thể mỉm cười, nói lời chúc ngủ ngon với những người điều hành khác mà cô gặp trên đường đến bãi đỗ xe, nhưng khi ngồi vào ghế trước chiếc xe Matt đã tặng cô, sự bình tĩnh của cô vỡ nát. Chộp lấy vô lăng, cô nhìn chằm chằm vào vách tường xi măng của bãi đỗ xe, run rẩy không kìm chế được. Cô tự nhủ là mình đang hoảng sợ một cách không cần thiết, và Matt sẽ có một lời giải thích lôgic, hợp lý cho tất cả những chuyện này. Cô không, tuyệt đối sẽ không kết tội anh dựa vào những chứng cớ gián tiếp như vậy. Cô lẩm bẩm không biết bao nhiêu lần điều đó như một bài thánh ca. Hay một lời cầu nguyện. Từ từ, sự run rẩy dịu xuống, và cô đề máy xe. Matt vô tội, cô biết điều đó với mọi tế bào của cô, và cô sẽ không làm mất danh dự của anh bằng cách nghi ngờ anh dù chỉ trong một hay hai giây.

Mặc dù đã rất kiên quyết, nhưng mối nghi ngờ và nỗi sợ hãi của cô không thể dễ dàng tống đi được, và cho đến lúc thay quần áo cô đã khốn khổ đến nỗi không thể tập trung vào bất cứ thứ gì khác. Cô mở cặp ra, một cách lơ đãng lấy ra ngân sách quảng cáo, và nhận thấy thật là vô nghĩa khi cố gắng làm việc trong tình trạng này. Nếu cô có thể được nhìn thấy Matt, cô tự nói với mình, thấy khuôn mặt, đôi mắt, và nghe giọng nói của anh, cô sẽ được trấn an là anh đã không làm những chuyện mà bố cô đang buộc tội anh.

Meredith vẫn còn nói với chính mình lý do duy nhất của việc cô cần gặp anh là để được anh trấn an với sự hiện diện của anh và ngăn cản trí tưởng tượng của cô loạn lên khi cô ấn chuông căn hộ. Matt đã để tên cô trong danh sách khách mời thường trực ở bàn bảo vệ, vì vậy anh không biết là cô đang đến. Joe O' Hara mở cửa, vẻ mặt thô kệch của anh ta nở nụ cười toe toét khi thấy cô. "Chào bà Farrell! Matt sẽ rất vui khi thấy bà! Không gì có thể làm anh ấy vui hơn," anh ta dự đoán khi hạ thấp giọng và nhìn xung quanh cô, "trừ khi bà tình cờ mang theo cái va li của bà?"

"Tôi sợ là tôi không có," Meredith nói, mỉm cười bất lực với sự điên khùng lớn mật của anh ta. Trong căn hộ của Matt, Joe hình như nghề nào cũng biết nhưng chẳng thành thạo nghề nào – không chỉ là tài xế hoặc vệ sĩ, những lúc không làm việc, anh ta mở cửa, nghe điện thoại, thậm chí thỉnh thoảng còn nấu ăn. Vì cô đã quen dần với thân thể to lớn thô kệch và khuôn mặt đen sì đầy sát khí của anh ta, anh ta gợi cho cô nhớ đến một con gấu bông hơn – mặc dù là một con gấu bông chết người.

"Matt đang ở trong thư viện," anh ta nói khi đóng cửa. "Anh ấy mang cả đống công việc về nhà, nhưng anh ấy sẽ không phiền nếu bị gián đoạn, không một chút nào đâu! Muốn tôi đưa bà đến chỗ anh ấy không?"

"Không cám ơn," cô nói với nụ cười qua vai. "Tôi biết đường đi."

"Tôi sẽ đi khỏi đây vài tiếng đồng hồ nhé," Joe nói thêm một cách có ý nghĩa, và Meredith cố kìm chế sự xấu hổ tràn lên một cách ngớ ngẩn với những gì rõ ràng anh ta đã nghĩ là lý do cho cuộc viếng thăm này của cô.

Ở ngưỡng cửa thư viện cô dừng lại, trong giây lát vui vẻ và chắc chắn khi nhìn thấy Matt. Ngồi bắt chéo chân trên chiếc trường kỷ bằng da, anh đang đọc một số văn bản, ghi chú bên cạnh. Nhiều văn bản khác được trải rộng ra trên bàn cà phê trước mặt anh. Anh ngước lên, nhìn thấy cô đứng đó, và một nụ cười để lộ hàm răng trắng hết sức quyến rũ của anh làm rung động trái tim cô. "Hôm nay phải là ngày may mắn của anh," anh nói, đứng dậy và đi về phía cô. "Anh đã nghĩ anh sẽ không thể gặp em đêm nay – vì em cần làm việc và có một giấc ngủ không bị phá rối. Anh nghĩ đến nó quá nhiều đến mức không thể hy vọng," anh thêm vào với nụ cười khác, "em có mang vài cái va – li theo không?"

Meredith cười, nhưng tiếng cười nghe có vẻ giả tạo với cả chính tai cô. "Joe cũng hỏi như vậy."

"Anh chắc chắn nên đuổi anh ta vì sự láo xược," Matt đùa, kéo cô vào vòng tay anh với một nụ hôn dữ dội. Cô cố đáp lại, nhưng cô không để tâm vào đó, và anh gần như cảm thấy nó ngay lập tức. Ngẩng đầu, anh quan sát cô với vẻ bối rối trong chốc lát. "Tại sao anh có cảm giác," anh hỏi, "tâm trí em đang ở nơi nào khác chứ không phải ở những gì chúng ta đang làm nhỉ?"

"Rõ ràng là trực giác của anh nhạy hơn em."

Bàn tay anh trượt xuống cánh tay cô, sau đó anh thả cô ra và lùi bước, hơi cau mày. "Điều đó có nghĩa là gì?"

"Nghĩa là em không giỏi mấy trong việc đoán cái gì đang diễn ra trong đầu anh," Meredith trả lời với nhiều sự tấn công hơn cô dự định, và cô choáng váng nhận ra là cô không đến đây để trấn an lại mình bằng việc nhìn thấy anh.

Cô đi đến đây để nghe một số câu trả lời.

“Sao chúng ta không vào phòng khách, ở đó thoải mái hơn, và em có thể giải thích ẩn ý của lời nhận xét đó.”

Meredith gật đầu và đi theo anh, nhưng một khi họ ở đó, cô quá bồn chồn đến mức không thể ngồi xuống và quá lúng túng để đối mặt với anh sau những lời buộc tội ngầm của cô. Không thoải mái dưới cái nhìn quan sát kỹ lưỡng của anh, cô để ánh mắt mình lang thang trong căn phòng... qua những khung ảnh cũ cha mẹ và em gái anh trên chiếc bàn cẩm thạch tráng lệ, qua quyển album bọc da nằm cạnh. Cảm nhận được sự căng thẳng của cô, Matt tiếp tục đứng, và khi anh cất tiếng, giọng anh vừa không hiểu vừa hơi cộc lốc, “Chuyện gì làm cho em bận tâm vậy?”

Bị giật mình bởi giọng nói của anh, ánh mắt cô dán chặt vào khuôn mặt anh, và cô hỏi đúng những gì đã làm cho cô bận tâm, “Sao đêm qua anh không nói cho em biết cảnh sát đã chất vấn anh về cái chết của Spyzhalski? Làm thế nào mà anh ở chung suốt buổi tối với em mà không hề có dấu hiệu nào cho thấy anh là một… một người bị tình nghi?”

“Anh không nói cho em biết vì em đã có đủ chuyện để xử lý mà không cần phải biết chuyện này. Thứ hai, cảnh sát đang chất vấn nhiều ‘thân chủ’ của Spyzhalski và anh không phải là người bị tình nghi trong cái chết của hắn ta.” Anh nhìn thấy sự nhẹ nhõm và hồ nghi mà cô đang cố giấu, và quai hàm anh bạnh ra. “Hay là anh?”

“Anh cái gì?”

“Là một kẻ bị tình nghi giết người – trong mắt em?”

“Không, dĩ nhiên là không!” Vuốt tóc ra khỏi trán bằng một cử chỉ căng thẳng trong sự bối rối và bực bội, cô quay mặt tránh nhìn anh. “Em xin lỗi, Matt. Em đã có một ngày khủng khiếp.” Quay lại, cô quan sát anh với những lời nói tiếp theo có phần mạnh dạn hơn, chờ phản ứng của anh, “Bố em tin rằng có ai đó sắp sửa bắt đầu một nỗ lực tiếp quản cửa hiệu.” Vẻ mặt anh vẫn không đổi, không đọc nổi. Phòng thủ ư? “Ông ấy nghĩ rằng bất cứ ai đã đặt bom tại các cửa hiệu có thể cũng là một người hay một nhóm đang lập kế hoạch để thu mua cửa hiệu.”

“Có thể là ông ấy đúng,” anh nói, và từ giọng điệu lạnh lùng, cụt lủn của anh, cô biết anh đã bắt đầu nhận ra rằng cô nghi ngờ anh, và anh sẽ ghét cô vì điều đó. Đau đớn đến khổ sở, cô lại quay mặt đi, và ánh mắt cô rơi trên khung hình cha mẹ anh cười với nhau vào ngày cưới của họ. Tấm hình tương tự nằm trong một quyển album mà cô đã xếp ở trang trại. Những tấm ảnh. Những cái tên bên dưới chúng... Những cái tên. Tên thời con gái của mẹ anh là COLLIER. Collier Trust đã mua hết các khoản nợ của Bancroft & Company. Nếu cô không bị vây quanh bởi quá nhiều các vấn đề khác, cô đã nhận thấy sự liên quan này từ trước.

Ánh mắt cô bắn vào khuôn mặt Matt, trong khi nỗi đau bị phản bội tràn qua cô như ngàn mũi dao sắc nhọn. “Tên thời con gái của mẹ anh là Collier, phải không?” Cô nói, giọng cô hét lên với sự đau khổ. “Anh không phải là Collier Trust chứ?”

“Đúng, là anh.” Matt nói, nhìn cô, như thể hầu như không chắc chắn là làm thế nào hay tại sao cô đang phản ứng như thế này.

“Ôi, Chúa tôi!” Cô nói, thụt lùi lại. “Anh đang mua hết cổ phiếu của cửa hiệu, và anh đã mua tất cả các khoản nợ của cửa hiệu. Anh định làm gì, tịch thu và tiếp quản cửa hiệu nếu thanh toán trễ à?”

“Thật là điên rồ,” anh nói, nhưng có sự khẩn thiết trong giọng nói của anh khi anh bắt đầu đi về phía cô. “Meredith, anh đang cố giúp em.”

“Bằng cách nào?” Cô khóc, hai tay ôm gập lấy bụng và lùi phắt lại khỏi tầm với của anh. “Bằng

cách mua hết các khoản nợ hay mua hết cổ phiếu của cửa hiệu à?"

"Cả hai…"

"Anh đang nói dối!" Cô nói khi mọi thứ rơi vào đúng chỗ, và sự mê mụ mù quáng của cô đối với anh nhường lối cho một thực tế đau đớn. "Anh bắt đầu mua cổ phiếu của cửa hiệu sau cái ngày chúng ta ăn trưa với nhau – ngay sau khi anh nhận ra cha em đã ngăn cản yêu cầu quy hoạch của anh. Em đã nhìn ra cái ngày đó rồi. Anh không hề cố gắng muốn giúp em!"

"Không, lúc đó thì anh đã không," Matt trả lời với vẻ chân thành tuyệt vọng. "Lúc đầu anh mua cổ phiếu với ý định tích luỹ đủ số cổ phiếu để có được một ghế trong hội đồng quản trị của em, hoặc có thể kiểm soát nó."

"Và anh vẫn cứ tiếp tục mua chúng kể từ đó," cô mỉa mai. "Chỉ là bây giờ các cổ phiếu mà anh đang mua rẻ hơn nhiều, phải không, vì chúng đã bị giảm giá sau các vụ doạ bom đó! Nói cho em biết đi," cô yêu cầu run rẩy, "chỉ một lần này thôi, nói thật với em – toàn bộ sự thật và hoàn toàn! Anh có giết Spyzhalski không? Anh có đứng đằng sau các vụ doạ bom đó không?"

"Không, mẹ kiếp!"

Rung chuyển với sự giận dữ và đau khổ, cô lờ đi lời quả quyết của anh. "Vụ doạ bom đầu tiên diễn ra cùng tuần lễ chúng ta ăn trưa và anh đã phát hiện ra cha em muốn yêu cầu quy hoạch của anh bị từ chối! Anh có nhận thấy nó có phần trùng hợp không?"

"Anh không liên quan gì tới chuyện đó," Matt tranh cãi một cách khẩn nài. "Nghe anh nói này! Nếu em muốn toàn bộ sự thật, anh sẽ đưa nó cho em." Giọng của anh xoa dịu. "Em sẽ nghe anh nói chứ, em yêu?"

Trái tim phản bội của cô đập thình thịch khi cô nghe anh gọi hai tiếng 'em yêu' và nhìn thấy ánh mắt trong đôi mắt xám. Meredith gật đầu, nhưng cô biết cô sẽ không bao giờ có thể tin là anh sắp kể cho cô nghe sự thật hoàn toàn, khi mà anh đã giấu cô quá nhiều chuyện, và quá khéo léo.

"Anh thừa nhận chuyện anh bắt đầu mua cổ phiếu để trả đũa bố em. Sau khi chúng ta ở chung với nhau tại trang trại, anh bắt đầu nhận biết tầm quan trọng của cửa hiệu bách hoá đối với em, nhưng anh cũng biết khi bố em quay về và thấy chúng ta lại ở chung với nhau, ông ấy sẽ khuyên can em ngừng lại. Anh nghĩ sớm muộn gì ông ấy cũng sẽ buộc em chọn: ông ấy hay anh. Bancroft & Company và chức vị Tổng giám đốc đi kèm, hoặc không có gì, nếu em chọn anh. Anh đã quyết định tiếp tục mua thêm cổ phiếu của cửa hiệu để ông ấy không thể làm được chuyện đó. Anh đã chuẩn bị mua nhiều cổ phiếu để đạt được quyền kiểm soát hội đồng quản trị, như thế ông ấy mới không thể đe doạ em bằng chức Tổng giám đốc!"

Meredith nhìn chằm chằm vào Matt, lòng tin của cô sụp đổ bởi vì anh đã giữ bí mật chuyện này và tất cả những điều khác. "Nhưng anh đã không thể thổ lộ động cơ cao quý đó với em," cô nói, đầy vẻ khinh thị.

"Anh không rõ cách em sẽ phản ứng."

"Và hôm qua anh đã để cho em xử sự như một kẻ ngốc khi nói với anh về người cho vay mới của cửa hiệu – Collier Trust, khi anh chính là Collier Trust."

"Anh sợ em sẽ nhìn thấy điều đó như… một sự ban ơn!"

"Em không ngu ngốc đến thế," cô công kích, nhưng giọng cô đang run rẩy và nước mắt vỡ òa trong mắt cô. "Đó không phải là ban ơn, mà là một chiến lược xuất sắc! Anh quả quyết với cha em là anh sẽ sở hữu ông ấy vào một ngày nào đó, và bây giờ anh đang làm điều đó! Với sự giúp

đỡ của một vài quả bom, và sự hợp tác vô tình của em."

"Anh biết là nó trông có vẻ như vậy…"

"Bởi vì nó chính là vậy!" Cô khóc. "Từ ngày em đi đến trang trại để nói cho anh biết những gì đã thực sự xảy ra cách đây mười một năm, anh đã tàn nhẫn sử dụng mọi điều em nói với anh để thao túng mọi thứ cho đến khi chúng xảy ra như anh muốn. Anh đã nói dối em..."

"Không, anh không có!"

"Anh đã cố tình làm cho em lầm đường lạc lối, cũng thế cả thôi! Phương pháp của anh toàn những thứ không thành thật, vậy mà anh còn mong em tin động cơ của anh là cao quý à? Em không thể!"

"Đừng làm điều này với chúng ta," Matt cảnh báo, giọng anh khàn khàn trong nỗi tức giận xen lẫn thất vọng khi anh nhận ra anh đang mất cô. "Em đang để cho mười một năm nghi ngờ bóp méo mọi thứ anh đã làm."

Một phần nào đó trong Meredith không chắc là anh sai. Tất cả những gì mà cô chắc chắn là một luật sư giả mạo đã chết khi chen vào lối đi của Matt, và cha cô, người can thiệp vào chuyện của anh, chẳng bao lâu sẽ không hơn một con rối múa trên những xâu chuỗi tài chính của Matt. Và cả cô cũng vậy. "Chứng minh cho em đi," cô khóc trên bờ vực của sự cuồng loạn. "Em muốn bằng chứng."

Khuôn mặt anh căng ra. "Có ai đó phải chứng minh cho em anh không phải là một kẻ đốt phá hay một kẻ giết người, phải không? Em phải có bằng chứng về việc anh không phạm tất cả những tội còn lại, và nếu anh không thể chứng minh, em sẽ tin vào điều xấu nhất, phải không?"

Bị hành hạ bởi sự thật trong lời nói của anh, cô nhìn anh, cảm giác như thể tim mình bị xé nát thành từng mảnh. Khi anh nói tiếp, giọng nói trầm ấm của anh đầy đau đớn.

"Tất cả những gì em cần làm là tin anh trong vài tuần cho đến khi nhà chức trách tìm ra sự thật." Anh chìa tay ra cho cô. "Tin anh, em yêu," anh nói một cách âu yếm.

Với sự nghi ngờ đang gặm nhấm cô, Meredith nhìn bàn tay đang đưa ra của anh, nhưng cô không thể di chuyển. Những lời đe doạ đánh bom quá thuận lợi... cảnh sát đã không chất vấn tất cả các khách hàng của Spyzhalski, vì họ đã không chất vấn cô.

"Hoặc đưa tay em cho anh," anh nói, "hoặc nên chấm dứt mọi chuyện ngay bây giờ, và để cho cả hai chúng ta thoát ra khỏi nỗi đau khổ này."

Meredith muốn đặt bàn tay cô vào trong tay anh và tin anh vô cùng, nhưng cô không thể. "Em không thể," cô thì thầm đứt quãng. "Em muốn, nhưng chỉ là em không thể!" Bàn tay Matt rớt xuống bên hông, khuôn mặt anh xóa sạch mọi cảm xúc. Không thể chịu đựng nổi cách anh đang nhìn cô, cô hướng ra cửa để rời khỏi. Những ngón tay cô nắm quanh chùm chìa khoá trong túi, chìa khoá chiếc xe mà anh đã tặng cô. Cô lôi chúng ra và chìa chúng về phía anh. "Em xin lỗi," cô nói, cố gắng để giữ giọng mình không run rẩy," em không được phép nhận món quà nào hơn hai mươi lăm đô-la từ bất kỳ ai mà công ty em có giao dịch kinh doanh."

Matt không cử động, một cơ bắp giật giật ngay quai hàm đang sít chặt của anh, không chịu với lấy chùm chìa khóa, và Meredith cảm thấy như thể lòng cô đang chết. Cô thả chúng trên bàn và chạy trốn. Dưới lầu cô gọi một chiếc taxi.

***

Doanh số bán hàng ở Dallas, New Orleans và cửa hàng Chicago tăng lên một cách đáng ngạc nhiên vào sáng hôm sau. Meredith thấy nhẹ nhõm nhưng không có niềm vui đặc biệt nào khi

cô xem những con số thay đổi trên màn hình máy tính. Những gì mà cô cảm thấy cách đây mười một năm khi mất Matt không thể so sánh với nỗi đau khổ mà cô cảm thấy lúc này – bởi vì cách đây mười một năm, cô không thể thay đổi kết cục. Lần này, sự lựa chọn hoàn toàn là của cô, và cô không thể rũ bỏ sự nghi ngờ khổ sở rằng có thể cô đang phạm phải một sai lầm ghê gớm, ngay cả khi Sam Green đưa cho cô bản báo cáo mới nhất cho biết Matt đã mua nhiều cổ phiếu Bancroft hơn đánh giá ban đầu của họ.

Hai lần trong ngày, cô bảo Mark Braden gọi điện cho Đội Tháo gỡ bom và Cứu hỏa ở Dallas, New Orleans và Chicago, hy vọng hão huyền rằng ai đó có thể đã tìm ra vài đầu mối mà không báo cho cô biết. Cô đang tìm kiếm một cái gì đó, bất cứ thứ gì, để biện hộ cho sự thay đổi trong tâm trí cô và gọi cho Matt, nhưng không có manh mối nào về các vụ đánh bom cả.

Sau đó, cô chuyển động một cách thờ ơ trong suốt thời gian còn lại trong ngày, đầu cô đau nhức do nhiều đêm không ngủ được. Tờ báo chiều đang nằm bên ngoài cánh cửa khi cô về đến nhà đêm đó, và, không màng cất áo choàng, Meredith lướt qua nó một cách lo lắng, tìm kiếm những mẩu tin đăng cảnh sát đã tìm thấy một kẻ tình nghi trong vụ giết Spyzhalski, nhưng không có một tin tức nào. Cô bật ti vi tìm bản tin lúc 6 giờ với cùng lý do – và với cùng kết quả.

Trong nỗ lực vô ích để ngăn mình không chìm vào trong sự bi thảm, cô quyết định dựng cây thông Noel lên. Lúc 10 giờ, cô đã hoàn tất xong việc trang trí và đang sắp xếp cảnh Chúa giáng sinh dưới cây thông thì bản tin cuối ngày của truyền hình bắt đầu. Tim nện thình thịch, cô ngồi trên sàn ngay bên cạnh cây thông, cánh tay ôm quanh đầu gối, mắt dán chặt vào màn hình.

Nhưng mặc dù tin tức về vụ giết Spyzhalski được đề cập đến, cũng như các vụ dọa bom của Bancroft, vẫn không có tin tức gì mới có thể giải tội cho Matt.

Nản lòng, Meredith tắt ti vi, nhưng vẫn còn ngồi ở chỗ cũ, nhìn chằm chằm vào ánh đèn nhấp nháy trên cây thông Noel. Giọng nói trầm ấm của Matt vang lên trong tâm trí cô, quen thuộc một cách đau đớn, sâu sắc một cách lặng lẽ: "Sớm muộn gì, em sẽ phải chấp nhận rủi ro và tin anh hoàn toàn, Meredith. Em không thể đánh lừa số phận bằng cách cố gắng đứng bên lề và đặt cược chút ít vào tương lai. Hoặc là em tấn công dữ dội và liều mọi thứ để chơi, hoặc là em không chơi. Và nếu em không chơi, thì em không thể thắng." Khi thực sự đến lúc cần lựa chọn, cô đã không thể chấp nhận rủi ro.

Cô nghĩ về những điều khác anh đã nói với cô, những điều thật đẹp với giọng nói âu yếm. "Nếu em dọn về với anh, anh sẽ mang lại cho em thiên đường trên cái đĩa bằng vàng. Bất cứ thứ gì em muốn – mọi thứ em muốn. Anh đi cùng với nó, dĩ nhiên. Đó là lời đề nghị trọn gói..."

Sự sâu sắc trong những lời nói của anh làm ngực cô đau nhói. Cô tự hỏi bây giờ Matt đang làm gì và liệu anh có đang chờ đợi, hy vọng cô sẽ gọi hay không. Câu trả lời cho câu hỏi đó nằm trong lời nói của anh lúc họ chia tay đêm qua. Bây giờ, lần đầu tiên, những lời nói của anh, cùng sự dứt khoát của chúng, thực sự đánh vào cô, và cô biết anh sẽ không chờ cô gọi lúc này hay mãi mãi. Sự lựa chọn mà anh đã buộc cô phải làm đêm qua là không thể thay đổi theo lập trường của anh: hoặc đưa tay em cho anh, hoặc chấm dứt mọi chuyện ngay bây giờ, và để cho cả hai chúng ta thoát ra khỏi nỗi đau khổ này.

Khi cô bỏ lại anh đứng đó đêm qua, cô đã không hiểu rằng quyết định của cô mãi mãi sẽ không thể thay đổi được, rằng anh sẽ không bao giờ cho cô thêm một cơ hội nữa để quay lại với anh – dù cho anh có được chứng minh vô tội. Bây giờ thì cô biết. Lẽ ra cô nên nhận ra ngay lúc đó. Nhưng cho dù cô có nhận ra, cô vẫn sẽ không thể tin anh và trao cho anh bàn tay mình. Các bằng chứng đều chống lại anh, tất cả.

Mãi mãi...

Những hình ảnh về Chúa giáng sinh nhòe đi khi dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên má cô, và cô gục đầu vào trong vòng tay. "Ôi, xin đừng," Meredith khóc nức nở, "đừng để cho chuyện này

xảy đến với tôi. Làm ơn, đừng.”

Chương 55

Năm giờ chiều hôm sau, Meredith được triệu tập đến phòng hội nghị nơi hội đồng quản trị đã họp một cuộc họp khẩn cấp trong nhiều giờ. Khi cô đi vào phòng, cô bất ngờ khi thấy chỗ ngồi đầu bàn rõ ràng là được dành riêng cho cô. Cố không cảm thấy quá sợ hãi bởi những nét mặt lạnh lùng, dữ tợn đang chiếu vào mình, cô nhìn quanh mọi người, kể cả cha cô. "Xin chào các ngài." Bọn họ đồng thanh trả lời "Chào", nhưng chỉ có một giọng nói thực sự thân thiện thuộc về lão già Cyrus Fortell. "Chào cháu, Meredith," ông lão trả lời, "và tôi có thể nói là cháu nhìn đáng yêu hơn bao giờ hết."

Meredith biết là vẻ ngoài của mình rất tệ, nhưng cô tặng cho ông một nụ cười biết ơn khi mà thông thường sự ám chỉ rõ ràng của ông về giới tính trong một cuộc họp như thế này sẽ làm cho cô bực bội. Cô cho rằng một phần nguyên nhân dẫn đến cuộc họp khẩn cấp này có liên quan đến Matt và họ sẽ khăng khăng đòi những lời giải thích từ cô, nhưng cô cũng cho rằng họ sẽ hỏi những thông tin mới nhất của nhiều vấn đề khác nữa. Vì thế cô hoàn toàn ngạc nhiên khi Chủ tịch Hội đồng quản trị, người ngồi bên phải cô, gật đầu ra hiệu đến tập hồ sơ trên bàn ngay trước mặt cô và nói bằng giọng điệu lạnh tanh, "Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn các văn bản cho cô ký, Meredith. Sau khi kết thúc cuộc họp này, chúng ta sẽ nộp chúng cho các cơ quan có thẩm quyền. Hãy xem qua chúng. Vì hầu hết chúng tôi đều tham dự soạn thảo các văn bản này, chúng tôi không cần phải xem lại nữa."

"Tôi chưa hề thấy chúng," Cyrus phản đối, mở hồ sơ của ông cùng một lúc với cô.

Trong chốc lát Meredith không thể tin nổi những gì cô đang đọc, và khi cô đọc nó, có thứ gì đó dâng lên trong cổ họng cô, làm cô nghẹn lại trong nỗi kinh tởm. Hồ sơ đầu tiên là đơn khiếu nại chính thức với Ủy ban Chứng khoán, tuyên bố là chính cá nhân cô biết Matthew Farrell cố tình thao túng cổ phiếu của Bancroft, rằng anh đang sử dụng những thông tin nội bộ thu thập được từ cô để tiến hành các vụ giao dịch, và đề nghị Ủy ban Chứng khoán điều tra và ngăn chặn những hành động của anh. Đơn khiếu nại thứ hai là gửi cho Cục Điều tra Liên bang và các cảnh sát trưởng ở Dallas, New Orleans, Chicago, tuyên bố là cô tin, và có lý do để tin, Matthew Farrell chịu trách nhiệm về những vụ dọa bom các cửa hàng của Bancroft & Company tại các thành phố đó. Đơn khiếu nại thứ ba cũng gửi đến Sở Cảnh sát; nó viết là cô nghe lỏm được Matthew Farrell đe doạ mạng sống của Stanislaus Spyzhalski trong khi nói chuyện qua điện thoại với luật sư của anh, và cô từ chối quyền được im lặng với tư cách là vợ Matthew Farrell, kèm theo đó đưa ra lời tuyên bố với công chúng là cô tin rằng anh chịu trách nhiệm về vụ sát hại Spyzhalski.

Meredith nhìn những lời lố bịch được viết hết sức cẩn thận, những lời buộc tội đồi bại, và cả cơ thể cô bắt đầu run lên. Một giọng nói hét vang trong đầu cô rằng cô đúng là một kẻ ngu ngốc và một kẻ phản bội khi đã tin có một tí sự thật trong đống chứng cứ rác rưởi gián tiếp chống lại chồng cô. Sự mê mụ bất lực và nghi ngờ vây quanh cô kể từ khi cô rời khỏi Matt hai ngày trước giờ đột ngột tan biến, và cô nhìn ra mọi thứ một cách rõ ràng – những sai lầm của cô, động cơ của ban quản trị, và việc làm của cha cô.

"Ký nó đi, Meredith," Nolan Wilder nói, đẩy cây bút của ông ta về phía cô.

Ký nó.

Meredith thực hiện sự lựa chọn của mình, một lựa chọn không thể hủy bỏ – dù nó có lẽ là một lựa chọn quá muộn. Từ từ, cô đứng lên. "Ký nó à?" Cô lặp lại một cách khinh miệt. "Tôi sẽ không làm một việc như vậy!"

"Chúng tôi hy vọng rằng cô sẽ cảm kích mà nhận lấy cơ hội này để giải tội cho bản thân cô và tách cô ra khỏi Farrell, cũng như để nhìn thấy sự thật được đưa ra ánh sáng và công lý được thi

hành," Wilder nói một cách lạnh lùng.

"Đó là những gì mà các người quan tâm đến sao?"
Meredith hỏi, chống bàn tay lên bàn và nhìn chằm chằm vào tất cả bọn họ. "Sự thật và công lý?" Những người đàn ông nhìn đi chỗ khác như thể họ không hoàn toàn thoải mái với những hồ sơ mà cô được yêu cầu ký. "Vậy thì để tôi nói cho các người nghe sự thật!" Cô tiếp tục, giọng cô vang lên với vẻ kết tội. "Matthew Farrell chẳng hề liên quan gì đến các vụ dọa bom đó, cũng như chẳng hề liên quan gì đến vụ sát hại Stanislaus Spyzhalski, và anh ấy không vi phạm bất cứ điều luật nào của Ủy ban Chứng khoán. Sự thật," cô nói với vẻ gay gắt khinh bỉ, "là tất cả các người đều sợ anh ấy. So với chiến thắng của anh ấy, thành công của các người trong doanh nghiệp của mình thật là nhỏ bé, và nghĩ đến việc anh ấy trở thành một cổ đông lớn của công ty này, hay trong ban quản trị này, làm cho các người cảm thấy tầm thường! Các người là những kẻ tự phụ, và nếu các người thật sự tin là tôi sẽ ký vào các giấy tờ này vì các người bắt tôi ký, thì các người cũng là những kẻ ngốc!"

"Tôi đề nghị cô xem xét lại quyết định của mình một cách cẩn thận ngay bây giờ, Meredith," một thành viên khác trong hội đồng quản trị cảnh cáo cô, khuôn mặt ông ta cứng đờ vì bị những lời nói của cô xúc phạm. "Hoặc cô hành động vì lợi ích tốt nhất của Bancroft & Company, và ký các văn bản đó, chính là bổn phận của cô với tư cách Tổng giám đốc lâm thời của công ty này – hoặc chúng tôi chỉ có thể cho là lòng trung thành của cô đã đặt vào kẻ thù của công ty này."

"Ông đang nói với tôi về bổn phận của tôi với Bancroft, đồng thời lại bảo tôi ký các giấy tờ đó à?" Cô lặp lại, và đột ngột cảm thấy muốn bật cười với niềm vui khi cô giữ vững lập trường của mình – một lập trường đúng. "Các người đang đối mặt với nguy hiểm nếu các người vẫn còn chưa biết những gì Matthew Farrell sẽ làm để trả đũa những lời phỉ báng và bôi nhọ anh ấy trong đống hồ sơ rác rưởi này. Anh ấy sẽ sở hữu Bancroft và tất cả các người khi anh ấy hoàn tất việc thưa kiện các người!" Cô gần như kết thúc với vẻ tự hào.

"Chúng tôi chấp nhận rủi ro. Ký vào giấy tờ đó đi."

"Không!"

Không nhận thức được vẻ mặt của một vài thành viên trong ban quản trị đang rõ ràng thể hiện vẻ nghi ngờ về sự khôn ngoan khi chọc tức Farrell, Nolan Wilder nhìn cô và nói một cách lạnh nhạt, "Hình như lòng trung thành đặt sai chỗ của cô đang khiến cô không hoàn thành trách nhiệm của một người điều hành công ty để hành động vì lợi ích tốt nhất của nó. Hoặc là từ chức ở đây và bây giờ, hoặc ký vào các giấy tờ này."

Meredith nhìn thẳng vào mắt ông ta. "Đi xuống địa ngục đi!"

"Thật là hay, cô gái!" Cô nghe lão Cyrus la lên trong sự im lặng căng thẳng, sửng sốt khi nắm tay ông đập lên bàn. "Tôi biết là cô có nhiều thứ hơn đôi chân mà!" Nhưng Meredith không nghe ông nói; cô đang quay lưng lại với tất cả bọn họ, rời khỏi phòng hội nghị, đóng sầm cánh cửa phía sau mình. Đóng sầm lại quãng đời tràn đầy hy vọng và những giấc mơ.

Cô nhớ lại những lời của Matt, đầy cổ vũ và mạnh mẽ, khi cô bước nhanh về phía văn phòng mình. Cô đã hỏi anh những gì anh sẽ làm nếu ban quản trị của anh vô lý gây áp lực cho anh, và anh đã trả lời anh sẽ bảo bọn họ cút xéo đi. Ký ức đó gần như khiến cô bật cười. Không hẳn cô đã nói thế với họ, thực ra cô sẽ không bao giờ nói vậy với bất kỳ ai, nhưng những gì cô đã nói với họ hôm nay cũng giống vậy, cô kết luận một cách tự hào. Tối nay bữa tiệc của Matt sẽ diễn ra, và cô đang vội đi về nhà để thay quần áo. Điện thoại trên bàn làm việc cô đang reo khi cô quay lại văn phòng, và vì hôm nay Phyllis đã về rồi, Meredith tự động trả lời cuộc gọi.

"Cô Bancroft," một giọng nói lạnh lùng, phách lối thông báo cho cô biết, "tôi là William Pearson, luật sư của ông Farrell. Tôi đã cố gắng gọi cho Stuart Whitmore suốt cả ngày, và vì

anh ta chưa trả lời cuộc gọi của tôi, tôi tự cho rằng tôi nên trực tiếp gọi cho cô."

"Không sao," Meredith nói, áp điện thoại giữa vai và tai khi cô mở cặp và bắt đầu nhét tất cả những vật dụng cá nhân của cô từ bàn làm việc vào trong đó. "Tại sao ông lại gọi cho tôi?"

"Ông Farrell đã ra lệnh cho chúng tôi phải nói với cô rằng ông ấy không còn bất cứ mong muốn nào để tiếp tục thời gian còn lại của mười một tuần mà cô đã đồng ý. Ông ấy còn ra lệnh cho chúng tôi phải nói cho cô biết là," ông ta tiếp tục với giọng điệu đe doạ, "cô phải nộp hồ sơ xin ly hôn trong vòng sáu ngày kể từ ngày hôm nay, nếu không chúng tôi sẽ thay mặt ông ấy nộp đơn ly hôn vào ngày thứ bảy."

Meredith đã chịu đủ những lời đe doạ áp bức mà cô sẵn sàng chịu đựng. Giọng điệu đáng ngại, độc đoán của Pearson là giọt nước làm tràn ly! Cô đưa điện thoại ra xa tai, trừng mắt giận dữ nhìn cái ống nghe, sau đó cô nói nhanh hai từ, nhấn mạnh vào tai Pearson, và dập mạnh cái điện thoại lên giá đỡ của nó.

Cho đến khi cô ngồi xuống để viết đơn từ chức một cách vội vàng thì tác động cuộc gọi của Pearson thực sự đánh vào cô, và cảm giác chiến thắng nhường lối cho sự hoảng sợ đang ngày càng tăng lên bởi hành động của Matt. Anh muốn ly hôn. Ngay lập tức. Không, đó không thể là sự thật, cô tự nói với mình một cách tuyệt vọng, rồi viết nhanh hơn. Cô ký tên vào đơn từ chức của mình, đứng lên, sau đó nhìn xuống những gì cô đã viết. Lần thứ hai trong khoảnh khắc này cô cảm thấy khủng khiếp khi đối mặt với hiện thực. Bố cô đi vào văn phòng cô lúc đó, và cô chợt nhận ra là mình đang tự cắt đứt với mọi thứ. Kể cả ông.

"Đừng làm vậy," ông nói, giọng ông gay gắt khi cô đẩy lá đơn từ chức về phía ông.

"Bố đã buộc con làm vậy. Bố đã thuyết phục họ soạn thảo các văn bản đó, sau đó bố đưa con vào đó như đưa một con cừu non vào lò mổ. Bố đã buộc con phải chọn lựa."

"Con đã chọn hắn, không phải bố, không phải tài sản thừa kế của con."

Meredith tựa lòng bàn tay ẩm ướt của cô vào bàn, giọng cô đau khổ. "Không cần phải có một lựa chọn, bố thân yêu," cô nói, quá rối bời đến nỗi cô gọi ông là 'bố thân yêu' như cô từng gọi khi còn bé. "Tại sao bố phải làm điều này với con? Tại sao bố phải xé con ra từng mảnh như thế này? Tại sao con không thể cùng lúc yêu thương bố và anh ấy?"

"Không phải là vì chuyện đó đâu," Philip nói một cách giận dữ, nhưng vai ông đang rũ xuống, giọng ông tuyệt vọng. "Hắn có tội, nhưng con không nhìn thấy. Con thà tin bố đã làm điều sai trái vì ganh tị, sử dụng mánh khóe và trả thù..."

"Bởi vì," Meredith cắt ngang, biết là cô không thể chịu được nữa, "đó là sự thật. Bố là vậy. Bố không yêu con, không yêu con nhiều để muốn cho con được hạnh phúc. Nó không phải là tình yêu, nó là sự ích kỷ sở hữu người khác!" Đóng khóa cặp lại, Meredith cầm ví, áo choàng và đi ra cửa.

"Meredith, đừng!" Ông cảnh báo khi cô bắt đầu đi ngang qua ông.

Cô ngừng và quay lại, nhìn khuôn mặt hốc hác của ông qua đôi mắt đẫm lệ. Cô nói to câu "Chào bố", và thì thầm "Bố thân yêu" trong tim.

Cô đi được một nửa khu vực tiếp tân thì Mark Braden hét toáng lên, khuôn mặt anh rạng rỡ với nụ cười khi anh kéo cô qua một bên. "Tôi cần cô đến văn phòng của tôi ngay. Thư ký của Gordon Mitchell đang ở dưới đó, khóc muốn rớt tim ra. Tôi đã tóm được Mitchell! Chúng ta đã đoán đúng – đồ con hoang đó ăn tiền lót tay."

"Đó là chuyện cần bảo mật của công ty," cô nói một cách lặng lẽ, "và tôi không còn làm việc ở

đây nữa."

Khuôn mặt anh khựng lại và sự hoang mang tức giận của anh rất chân thật, rất cảm động, làm cho Meredith phải đấu tranh để giữ bình tĩnh. Nhưng tất cả những gì anh nói là một lời chua xót, "Tôi hiểu rồi."

Cô cố mỉm cười. "Tôi chắc chắn là anh hiểu." Khi cô quay đi, anh đặt bàn tay anh lên cánh tay cô và kéo cô lại. Lần đầu tiên trong mười lăm năm cứng nhắc bảo vệ quyền lợi của Bancroft, Mark Braden phá vỡ luật của chính mình; anh tiết lộ thông tin của công ty cho một người khác ngoài người quản lý có thẩm quyền. Anh làm điều đó vì anh cảm thấy cô có quyền được biết. "Mitchell đã nhận rất nhiều tiền lót tay từ nhiều nhà cung cấp. Một người đã hăm dọa bắt anh ta từ chối chức Tổng giám đốc."

"Và thư ký của anh ta biết được và đi tố anh ta à?"

"Không hẳn là như vậy," Mark nói một cách chế nhạo. "Cô ta nổi tiếng cả mấy tuần nay. Họ vụng trộm qua lại với nhau và anh ta đã nuốt lời hứa kết hôn với cô ta."

"Thế nên cô ta mới tố anh ta," Meredith kết luận.

"Không, cô ta tố anh ta vì sáng nay anh ta đưa cho cô ta bản thành tích làm việc hàng năm của cô ta, và đánh giá cô ta xứng đáng. Cô có thể tin nổi không!" Mark khịt mũi. "Con lừa ngu ngốc ấy đánh giá cô ta xứng đáng và sau đó nuốt luôn lời hứa thăng chức cho cô ta trở thành trợ lý thu mua. Đó là lý do tại sao cô ta tố anh ta. Cô ta đã lường trước anh ta nói dối về chuyện kết hôn, nhưng cô ta cực kỳ quyết tâm trở thành người trợ lý thu mua."

"Cảm ơn vì đã kể cho tôi nghe," cô nói, đặt một nụ hôn trìu mến lên má Mark. "Tôi luôn muốn biết điều đó."

"Meredith, tôi thấy rất tiếc…"

"Đừng," cô nói, ngoảnh đầu đi, e rằng sự kìm chế của cô sẽ bị tiêu tan nếu ai đó tỏ ra tử tế ngay lúc này. Nhìn lướt qua đồng hồ, cô vươn ra phía trước và ấn nút thang máy, sau đó cô nhìn Mark. Với nụ cười quyến rũ cô giải thích, "Tôi phải tham dự một bữa tiệc rất quan trọng, và tôi sắp bị trễ. Thật ra, tôi là một người khách không được mời và không được hoan nghênh..." Cánh cửa thang máy mở ra và cô bước vào trong. "Chúc tôi may mắn đi," cô nói thêm khi nó bắt đầu đóng lại.

"Chúc cô may mắn," Mark nói một cách buồn rầu.

Chương 56

Nhìn vào gương, Matt thắt chiếc cà vạt bộ tuxedo đen cũng với vẻ hờ hững như trong suốt hai ngày qua. Mấy ngày trước anh vẫn mơ về chuyện Meredith đứng bên anh đêm nay, chào đón khách của họ, nhưng giờ không còn nữa. Không phải lúc này. Anh sẽ không cho phép mình nghĩ về cô, nhớ cô, hoặc cảm thấy bất cứ thứ gì. Anh đẩy cô ra khỏi trái tim và tâm trí anh, lần này là vĩnh viễn. Ra lệnh cho Pearson báo cho cô biết việc tiến hành ly hôn là bước đầu tiên, và khó khăn nhất. Sau đó mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

"Matt…" bố anh nói, đi vào phòng ngủ chính, trán ông nhướng lên với vẻ không thoải mái, "có người muốn gặp con. Bố đã bảo nhân viên bảo vệ để cho bà ấy lên. Bà ấy nói bà ấy là Caroline Bancroft – mẹ của Meredith – và bà ấy cần nói chuyện với con."

"Tống khứ bà ấy đi. Con không có gì để nói với bất kỳ người nào mang tên Bancroft cả."

"Lý do bố để cho bà ấy lên," Patrick tiếp tục, đương đầu với cơn tức giận của con trai ông, "là bà ấy muốn nói với con về các vụ dọa bom ở cửa hiệu Bancroft. Bà ấy nói bà ấy biết người đứng đằng sau."

Matt đứng sững trong giây lát, sau đó anh nhún vai và với lấy áo khoác. "Bảo bà ấy mang thông tin của bà ấy đến cho cảnh sát."

"Đã quá muộn, bố đã cho bà ấy vào. Bà ấy đang ở đây."

Lầm bầm chửi thề, Matt quay lại và nhận ra bố anh thực sự đã mang người phụ nữ đó đến ngưỡng cửa phòng ngủ của anh. Trong giây lát, sự giống nhau giữa bà ta và Meredith xé nát tim anh khi anh nhìn người phụ nữ có mái tóc vàng hoe mảnh mai đang che giấu sự lo lắng đằng sau vẻ ngoài điềm tĩnh. Bà ta có đôi mắt và màu tóc của Meredith, nhưng không có sự hoàn hảo sang trọng trong nét mặt và thân hình như cô. Nhưng những điểm giống nhau đó cũng đủ làm cho anh muốn ném bà ta ra ngoài, đẩy bà ta ra khỏi tầm nhìn của anh.

"Tôi nhận ra cậu đang tổ chức tiệc và tôi là một vị khách không mời," bà nói một cách thận trọng, bắt đầu tiến về phía trước và băng qua Patrick, người đã rút lui, "nhưng máy bay của tôi vừa mới đáp từ Rome, và tôi không có bất kỳ sự lựa chọn nào khác ngoài việc đi thẳng đến đây. Sau khi tôi đã ngồi trên máy bay, tôi mới nhận ra là một khi tôi đến đây, Philip có lẽ sẽ không chịu gặp tôi, đừng nói chi đến chuyện tin tôi, và dù Meredith có tin hay không, thì tôi cũng không biết nơi nó sống."

"Thế sao bà biết nơi tôi sống?" Anh hỏi.

"Cậu là chồng của Meredith, phải không?"

"Tôi sắp sửa là chồng cũ của cô ấy," anh khẳng định.

"Ồ," Caroline nói, quan sát người đàn ông khó gần đến lạnh lùng mà con gái bà đã kết hôn. "Tôi nghĩ tôi rất tiếc khi nghe chuyện đó. Nhưng để trả lời câu hỏi của cậu, tôi có đặt báo Chicago ở Ý, và có một bài viết khá chi tiết cách đây ít lâu về căn hộ của cậu và toà nhà này."

"Được." Matt cáu kỉnh một cách sốt ruột. "Bây giờ bà đã tìm được tôi và vào đây, bà muốn nói cho tôi biết điều gì?"

Caroline hơi nổi giận bởi giọng nói của anh, rồi đột nhiên bà mỉm cười. "Có lẽ cậu có dính líu với Philip. Ông ấy đã làm cho rất nhiều người phản ứng tiêu cực với bất cứ người nào mang họ của ông ấy."

Câu nói đó đủ để mang đến một nụ cười thoáng qua, khắc nghiệt trên môi Matt. “Đó là những gì bà đến đây để nói cho tôi biết sao?” Anh hỏi, nhưng chỉ là cố gắng xã giao một cách lịch sự.

“Philip đã đến Ý vào tuần trước,” bà vừa nói vừa cởi khuy áo choàng len đỏ và nới lỏng khăn quàng cổ. “Tôi biết ông ấy nghĩ cậu đứng đằng sau những vụ dọa bom tại các cửa hiệu của Bancroft, và ông ấy cũng nghĩ cậu là người có kế hoạch thôn tính Bancroft & Company. Nhưng ông ấy đã sai.”

“Thật vui khi có người nghĩ vậy,” Matt nói một cách chế nhạo.

“Tôi không nghĩ, tôi biết điều đó.” Bị mất bình tĩnh bởi thái độ không khuyến khích của anh và muốn làm cho anh tin bà, Caroline bắt đầu nói nhanh hơn. “Cậu Farrell, tôi sở hữu một khối lượng lớn cổ phiếu Bancroft & Company, và sáu tháng trước Charlotte Bancroft – người vợ thứ hai của cha Phillip – đã gọi cho tôi. Bà ta hỏi liệu tôi có muốn một cơ hội để trả đũa Philip vì đã ly dị và tách tôi ra khỏi cuộc đời Meredith hay không. Charlotte là người đứng đầu Seaboard Industries ở Florida,” bà nói thêm một cách rời rạc.

Matt nhớ Meredith có lần đã nhắc đến người vợ lẽ của ông nội cô. “Bà ta thừa kế từ chồng bà ta,” anh nói, miễn cưỡng tham dự vào cuộc thảo luận.

“Đúng, và bà ta đã xây dựng nó thành một công ty mẹ khổng lồ sở hữu rất nhiều công ty con.”

“Và?” Anh hỏi khi bà do dự.

Caroline nhìn anh, cố đánh giá cảm xúc của anh, nhưng anh dường như không thể hiện bất cứ cảm xúc gì. “Và bây giờ,” bà nói, “bà ta đang chuẩn bị sẵn sàng để bổ sung Bancroft & Company vào tài sản của mình. Bà ta hỏi liệu tôi có bỏ phiếu cho bà ta sau khi bà ta thu mua đủ số lượng cổ phiếu để nắm được quyền kiểm soát hay không. Bà ta cũng rất ghét Philip, tuy nhiên bà ta không nghĩ tôi biết lý do tại sao bà ta lại ghét Philip.”

“Tôi chắc chắn ông ta phải có hàng ngàn lý do,” Matt nói một cách mỉa mai, xoay người lại và mặc áo khoác vào. Chuông cửa đang vang lên không ngừng và âm thanh trò chuyện vang vào phòng ngủ khi quan khách dừng lại ở phòng nghỉ để cởi áo choàng.

“Bà ta ghét Philip,” Caroline kiên nhẫn, “vì Philip mới là người mà bà ta muốn, không phải bố ông ấy, và bà ta đã cố hết sức để lùa ông ấy vào giường ngay cả khi đã đính hôn với bố ông ấy. Philip đã liên tục từ chối bà ta, và một ngày nọ ông ấy đã làm hơn thế. Ông ấy nói với bố mình rằng bà ta là một con điếm hám lợi đang tìm mọi cách quyến rũ ông ấy. Đó là tất cả sự thật,” bà nói một cách ủ rũ, “nhưng cha Philip vẫn yêu bà ta. Dù tin Phillip, mấy năm sau cuối cùng ông cũng quyết định lấy bà ta. Trở lại chuyện cũ, vài tháng trước đây, tôi đã nói với Charlotte là tôi sẽ nghĩ đến việc biểu quyết cho bà ta sau khi bà ta tiếp quản công ty, nhưng khi có thời gian suy xét lại, tôi bắt đầu thay đổi ý kiến. Philip là một người nóng tính ngu ngốc, nhưng Charlotte mới thực sự là một kẻ ác độc. Bà ta không có trái tim. Vài tuần trước đây bà ta gọi và nói cho tôi biết có người nào khác đang mua nhiều cổ phần Bancroft & Company, và làm cho giá cổ phiếu tăng lên.”

Matt biết anh là người chịu trách nhiệm về chuyện đó, nhưng anh không nói gì khi bà tiếp tục. “Charlotte trở nên hốt hoảng. Bà ta nói bà ta sẽ làm điều gì đó để làm giá cổ phiếu hạ xuống, sau đó bà ta sẽ tiếp tục hành động. Thế rồi tôi nghe về các quả bom hẹn giờ được tìm thấy trong các cửa hiệu – chúng phá hoại việc kinh doanh vào mùa Giáng sinh của Bancroft và đã làm cho cổ phiếu xuống giá.”

Caroline đã đưa cho Matt những mảnh ghép bị mất của câu đố – động cơ của việc cẩn thận lựa chọn vị trí đặt bom với mục đích gây thiệt hại cho việc kinh doanh chứ không phải cho cửa hiệu, động cơ của việc thôn tính vì trong ngắn hạn Bancroft & Company là một khoản đầu tư tồi. Charlotte Bancroft có động cơ và cũng có đủ tiền cần thiết để thôn tính một tập đoàn đang

mắc nợ rồi đợi cho đến khi Bancroft & Company lại sinh lợi nhuận.

“Bà sẽ phải nói chuyện với cảnh sát,” anh nói, quay về phía chiếc điện thoại bên cạnh giường mình.

Bà gật đầu. “Tôi biết. Cậu đang gọi họ đấy à?”

“Không. Tôi đang gọi cho một người đàn ông tên Olsen, người có liên hệ với cảnh sát địa phương. Ngày mai ông ấy sẽ đi với bà và để chắc chắn bà không bị đối xử như một kẻ nghiện ngập, hoặc, tệ hơn, thành kẻ tình nghi mới của cảnh sát.”

Caroline đứng im, khuôn mặt bà phản chiếu sự kinh ngạc khi anh gọi điện thoại đường dài và ra lệnh cho một người đàn ông tên Olsen đến Chicago trên chuyến bay đầu tiên vào buổi sáng – tất cả chỉ để làm mọi việc trở nên dễ dàng hơn với bà. Bà xem xét lại ý kiến ban đầu cho anh là người đàn ông khó gần nhất mà bà từng gặp, và quyết định anh đơn giản chỉ là không muốn dính dáng gì nữa tới bất kỳ ai mang tên Bancroft – gồm cả Meredith, bà đánh giá như vậy từ vẻ lạnh lùng khi anh nói anh sắp sửa trở thành chồng cũ của cô. Khi gác máy, anh viết hai số điện thoại lên cuốn sổ bên cạnh điện thoại và xé tờ giấy ra. “Đây là số điện thoại nhà Olsen. Gọi cho ông ấy bất cứ lúc nào vào đêm nay và nói cho ông ấy nơi gặp bà. Số điện thoại thứ hai là của tôi, trong trường hợp bà gặp phải rắc rối.” Matt quay lại chỗ bà, và sự thù địch lúc nãy của anh biến mất. Rõ ràng anh vẫn còn xa cách và miễn cưỡng, nhưng anh đủ vui vẻ để nói, “Meredith nói với tôi là bà từng đóng phim. Các diễn viên của vở kịch *Phantom of the Opera* sẽ có mặt ở đây đêm nay cùng với một trăm năm mươi người nữa, có lẽ bà biết vài người trong số đó đấy. Nếu bà muốn ở lại dự tiệc, cha tôi sẽ giới thiệu bà với mọi người xung quanh.”

Bữa tiệc đang diễn ra sôi động khi họ bước về phía phòng khách. “Tôi không muốn được giới thiệu,” bà nói ngay, “và tôi không muốn nối lại quan hệ với bất cứ người nào thuộc giới thượng lưu cũ ở Chicago ngoài kia.” Sau đó bà do dự, nhìn một người phục vụ mặc áo khoác đen bưng những khay đồ uống giữa đám đàn ông trong những bộ tuxedo và những phụ nữ ăn mặc sang trọng. Ai đó đang chơi đàn dương cầm và tiếng nhạc du dương hòa lẫn với âm thanh của tiếng cười tiếng nói. “Dù vậy tôi… tôi muốn được ở lại đây trong một lát,” bà nói với nụ cười đột nhiên vui vẻ làm cho bà như trở lại tuổi ba mươi lăm thay vì năm mươi lăm. “Tôi đã từng tham dự những bữa tiệc như thế này. Có thể sẽ thú vị khi ở lại để xem và cân nhắc lại tại sao tôi đã từng nghĩ chúng quá tuyệt vời.”

“Hãy cho tôi biết nếu bà tìm hiểu được,” anh nói, rõ ràng sự thờ ơ của anh còn nhiều hơn bà.

“Tại sao cậu lại tổ chức bữa tiệc nếu cậu không thích?” Bà hỏi với nụ cười ngập ngừng, thắc mắc với người đàn ông lạ lùng, bí hiểm mà con gái bà đã kết hôn.

“Tiền thu được tại buổi diễn tối mai sẽ dành cho từ thiện,” anh nói với cái nhún vai.

Matt đưa bà ra khỏi đám đông, nơi em gái anh đang say sưa chuyện trò với Stuart Whitmore, và anh chỉ đơn giản giới thiệu bà là Caroline Edwards. Anh nhận ra Whitmore và em gái anh đang quan tâm đến nhau, và anh ước gì mình đã không giới thiệu họ. Whitmore gặp gỡ em gái anh sẽ là một nhắc nhở không mong muốn về Meredith – nhất là về buổi chiều không may mắn trong hội trường của anh khi anh muốn cô đặt bàn tay vào tay anh và hứa hẹn sẽ tin anh. Cô không có khả năng để làm vậy vào ngày hôm đó, và sau này cũng vậy. Bởi vì suy cho cùng, anh vẫn còn là một kẻ tầm thường không ra gì đối với cô. Cô sẽ không bao giờ nghi Parker, hay bất cứ một người nào khác trong tầng lớp của cô, là một kẻ giết người hoặc một kẻ phá hoại. Cô sẵn sàng ngủ với Matt – nhưng đó là tất cả. Cô sẽ tiếp tục trì hoãn việc sống cùng anh mãi mãi. Cô thích lên giường với anh, nhưng còn chuyện sống và kết hôn với anh, thì bản thân cô không thể làm được việc đó.

Anh định bước về phía trước và bắt đầu vai trò của một chủ nhà thì Caroline đặt bàn tay lên tay áo anh và chặn anh lại. “Tôi sẽ không ở lại lâu,” bà nói. “Tôi nghĩ đây là lời tạm biệt.”

Matt gật đầu, do dự, và sau đó buộc mình nhắc đến Meredith vì lợi ích của bà. “Stuart Whitmore là bạn cũ của con gái bà, cũng là luật sư của cô ấy,” anh nói với Caroline. “Nếu bà có thể tìm cách hướng cuộc đàm thoại sang cô ấy, anh ta nhất định sẽ nói về cô ấy. Nếu bà muốn biết.”

“Cảm ơn cậu,” bà nói với vẻ xúc động. “Tôi rất muốn biết.”

Cho đến lúc Meredith đi vào tiền sảnh toà nhà của Matt, cô không chắc là mình thông minh hay điên rồ khi cố gắng đối đầu với anh giữa buổi tiệc của anh – đặc biệt khi anh quá giận cô đến nỗi khăng khăng đòi ly dị ngay lập tức. Cô hoàn toàn không dám chắc anh sẽ không ném cô ra ngoài trước con mắt của mọi người, và hoàn toàn không dám chắc là mình không xứng đáng bị vậy.

Hy vọng một cách tuyệt vọng sẽ làm suy yếu sự chống đối của anh, cô đang mặc chiếc váy dạ hội khêu gợi nhất của mình – một chiếc váy vải the đen hở lưng với hai quai váy mảnh và thân trên hình chữ V được đính những hạt đen nhỏ xíu thành những chiếc lá và hoa kiểu cách. Chúng ôm lấy bộ ngực của cô, sau đó rũ xuống dưới cánh tay cô và lượn vòng thấp ra sau. Ám ảnh với mong muốn có được vẻ ngoài đẹp nhất, cô mất cả tiếng đồng hồ để cố gắng làm những kiểu tóc khác nhau. Cuối cùng cô chải tóc thẳng và để nó buông xõa xuống vai. Sự tinh tế của chiếc váy cần một kiểu tóc cầu kỳ, nhưng mặt khác, xõa tóc xuống mang lại cho cô vẻ ngoài ngây thơ, trẻ trung mà cô hy vọng có thể làm mềm lòng Matt khi cô cố nói chuyện với anh.

Người bảo vệ kiểm tra danh sách và Meredith thở một hơi nhẹ nhõm đứt quãng khi thấy Matt chưa xóa tên cô. Với hai đầu gối run rẩy và tim đập thình thịch, cô bước vào thang máy lên căn hộ sang trọng, tại đó cô gặp ngay chướng ngại vật mà cô đã đoán trước: khi cô ấn chuông cửa căn hộ của Matt, Joe O’ Hara mở cửa, liếc nhìn cô, và bước tới phía trước chặn cô lại. “Lẽ ra cô không nên đến đây, cô Bancroft,” anh ta nói một cách lạnh lùng, và việc anh ta không gọi cô là ‘bà Farrell’ lần đầu tiên kể từ khi họ biết nhau làm cô hơi đau lòng. “Matt không muốn dính líu gì tới cô nữa. Tôi nghe anh ấy nói vậy. Anh ấy muốn ly hôn.”

“Nhưng tôi không muốn,” Meredith mạnh mẽ phản bác. “Làm ơn đi, Joe, cho tôi vào để tôi có thể thuyết phục anh ấy là anh ấy cũng không muốn ly dị.”

Người đàn ông to lớn do dự, giằng xé giữa lòng trung thành với Matt và sự cầu khẩn chân thành trong đôi mắt xanh khi những tràng cười nói từ bên trong căn nhà bao quanh hai người. “Tôi nghĩ rằng cô không thể làm được, đây cũng không phải là nơi cô nên thử làm điều đó. Có rất nhiều người trong đó, và có cả các phóng viên.”

“Tốt,” cô nói với sự tin chắc nhiều hơn những gì cô cảm thấy. “Vậy thì tất cả bọn họ có thể rời khỏi đây và bảo với cả thế giới là ông bà Farrell ở chung với nhau đêm nay.”

“Khả năng cao hơn là họ sẽ cho cả thế giới biết ông Farrell đã ném cô ra ngoài và đuổi cổ tôi vì đã để cho cô vào trong,” anh ta lầm bầm vẻ dứt khoát, nhưng rồi cũng lùi bước, và Meredith bốc đồng choàng tay ôm lấy anh ta. “Cảm ơn anh, Joe.” Quá căng thẳng để nhận thấy khuôn mặt anh ta đỏ lên vì bối rối và vui thích, cô hỏi, “Tôi trông ra sao?” Cô xòe chiếc váy như thể cô sắp sửa khẽ nhún đầu gối cúi chào và chờ ý kiến của anh.

“Cô đẹp lắm,” Joe trả lời cụt lủn, “nhưng nó sẽ không làm Matt động lòng đâu.”

Với lời tiên đoán gây hoang mang và thất vọng này, Meredith bước vào căn hộ vui vẻ, ồn ào. Ngay khoảnh khắc cô bắt đầu bước xuống những nấc thang của phòng nghỉ, những cái đầu chợt xoay lại và những cuộc hội thoại im bặt, sau đó chúng lại bắt đầu với một sự sinh động mới, và cô nghe tên cô được xì xào nhắc tới. Lờ đi tất cả những chuyện đó, cô lướt mắt suốt căn phòng khách đông đúc, phòng ăn, rồi đến tầng trệt được bao bọc bằng kính. Tim cô bắt đầu nện thình thịch khi cô thấy Matt đứng ở đó, cao hơn chục phân so với mọi người xung quanh, và cô bắt đầu tiến về phía trước trên đôi chân run rẩy.

Khi bước lên những nấc thang đi về phía anh, cô có thể thấy rõ nhóm người đang vây quanh anh. Ngôi sao của vở kịch đang đứng cạnh anh, nói chuyện một cách chăm chú với anh, trong khi anh hờ hững nhìn khuôn mặt hấp dẫn của cô ta. Meredith chỉ còn cách vài bước thì Stanton Avery, người đang đứng đối diện với Matt, nhìn lên và thấy cô. Ông nói cái gì đó với Matt – rõ ràng là cảnh báo anh cô đang ở đây. Matt đột ngột quay lại phía cô. Anh nhìn chằm chằm vào cô, ly rượu của anh dừng lại giữa đường đến môi anh, mắt anh giống những mảnh băng vỡ khi chúng chiếu vào cô, vẻ mặt anh quá lạnh lùng làm bước đi của Meredith do dự, nhưng cô vẫn buộc mình tiến lại gần.

Hiểu được dấu hiệu, hay có lẽ là lịch sự xã giao, nhóm người đang trò chuyện với anh giải tán, bỏ hai người một mình dưới tầng trệt. Meredith đợi, hy vọng anh sẽ nói điều gì đó hoặc làm điều gì đó. Cuối cùng khi anh đi bước đầu tiên, anh thừa nhận sự có mặt của cô với cái nghiêng đầu cộc lốc, và chỉ nói một lời – tên cô – bằng giọng lạnh lẽo: "Meredith."

'Hãy làm theo bản năng của em,' anh đã khuyên cô cách đây một tuần như vậy, và Meredith đang cố làm theo bản năng của mình. "Chào anh," cô nói một cách ngớ ngẩn, ánh mắt cô van xin sự giúp đỡ, nhưng ngay lúc này Matt không quan tâm đến chuyện giúp cô. "Có lẽ là anh đang thắc mắc em đang làm gì ở đây."

"Không nhiều."

Câu nói đó làm cô đau đớn, nhưng ít nhất anh đang chờ cô nói, và bản năng mách bảo cô là anh không hoàn toàn hờ hững với cô. Cô hơi mỉm cười, muốn cho anh thấy sự đầu hàng, nhưng không chắc phải làm như thế nào. "Em đến đây để kể cho anh nghe về ngày của em." Giọng cô run rẩy vì căng thẳng và cô biết anh nhận ra sự căng thẳng ấy, nhưng anh chẳng nói một lời động viên hoặc gì khác. Thu hết can đảm, Meredith hít một hơi sâu và tiến lên phía trước. "Chiều nay em bị gọi vào một cuộc họp khẩn cấp của ban quản trị. Họ đang rất bực bội. Thực ra là giận dữ. Họ buộc tội em có sự xung đột về quyền lợi khi có liên quan tới anh."

"Họ thật là ngu ngốc," anh nói với vẻ chua cay xem thường. "Em không nói với họ Bancroft & Company là quyền lợi duy nhất của em à?"

"Không đúng hoàn toàn," cô nói, cố nén nụ cười buồn bã. "Họ cũng muốn em ký một số văn bản khiếu nại chính thức – buộc tội anh trong cái chết của Spyshalski, buộc tội anh sử dụng mối quan hệ giữa em và anh một cách bất hợp pháp để kiểm soát cửa hiệu, và cho người đặt bom tại các cửa hiệu."

"Chỉ vậy thôi sao?" Anh mỉa mai hỏi.

"Không hẳn là vậy," Meredith đáp. "Nhưng đó là lý do chính em bị gọi vào cuộc họp." Cô tìm kiếm một số dấu hiệu, một chút ấm áp – bất cứ điều gì trên khuôn mặt anh để nói cho cô biết anh vẫn còn quan tâm tới tất cả những chuyện này. Và cô không thể nhìn thấy điều đó. Những gì cô thấy là mọi người khắp phòng quay lại nhìn họ. "Em… em bảo những giám đốc..." giọng cô nhỏ dần, nghẹn lại với sự căng thẳng và sợ rằng anh thực sự không còn muốn cô nữa.

"Em đã bảo họ chuyện gì?" Anh hỏi một cách bình thản, và Meredith chụp nhanh câu hỏi của anh như một sự khích lệ nhỏ nhoi để tiếp tục.

"Em đã bảo họ," cằm cô nâng lên với vẻ tự hào, "những gì anh đã bảo với em nên nói với họ!"

Vẻ mặt anh không thay đổi. "Em bảo họ cút xéo ngay à?"

"Không, không chính xác như vậy," cô nói với chút ít hối hận. "Em bảo họ xuống địa ngục đi."

Matt chẳng nói một lời nào, và khi tim cô chùng xuống thì cô đột ngột nhìn thấy điều đó – sự thích thú ánh lên trong đôi mắt xám của anh, và nụ cười yếu ớt hiện lên trên môi anh. "Và rồi,"

cô tiếp tục khi hy vọng bùng lên như ánh sáng mặt trời, "luật sư của anh đã gọi điện bảo với em rằng nếu em không nộp hồ sơ xin ly hôn trong vòng sáu ngày, ông ta sẽ thay mặt anh nộp vào ngày thứ Bảy. Và em đã bảo ông ta..."

Giọng cô nhỏ dần, và với giọng điệu hài hước ấm áp, Matt hỏi một cách giúp đỡ, "Và em cũng bảo ông ta xuống địa ngục à?"

"Không, em đã bảo ông ta cút xéo ngay!"

"Em đã làm vậy à?"

"Vâng."

Anh chờ cô nói thêm, mắt anh nhìn sâu vào mắt cô. "Và?" Anh nhẹ nhàng giục.

"Và em đang nghĩ đến một chuyến du lịch," cô nói. "Bây giờ, em… em sẽ có rất nhiều thời gian."

"Em xin nghỉ phép à?"

"Không, em đã từ chức."

"Anh hiểu rồi," Matt nói, nhưng giọng anh đột nhiên dịu xuống với sự âu yếm, và cô muốn nhấn chìm mình trong ánh mắt anh. "Trong đầu em đang nghĩ đến chuyến đi như thế nào vậy, Meredith?"

"Nếu anh vẫn còn muốn đưa em đến đó," cô nói, gần như đau đớn, "em nghĩ là em muốn thấy thiên đường."

Anh không di chuyển hoặc nói gì, và trong một khoảnh khắc khủng khiếp Meredith nghĩ rằng có lẽ cô đã sai, rằng cô chỉ tưởng tượng là anh vẫn quan tâm.

Và sau đó cô nhận ra anh đang chìa tay cho cô.

Nước mắt của niềm vui và nhẹ nhõm tuôn ra khi cô đặt tay vào lòng bàn tay anh, cảm nhận những ngón tay anh bao bọc lấy tay cô trong sức mạnh ấm áp của chúng, rồi đột ngột anh kéo cô vào vòng tay mạnh mẽ như những vòng thép của mình.

Che cô khỏi tầm nhìn với bờ vai rộng, anh quay cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô. "Anh yêu em!" Lời thì thầm mãnh liệt thốt ra trước khi anh tóm lấy môi cô trong một nụ hôn say đắm vì đã bị kìm nén quá lâu. Những ánh đèn bùng nổ ở một nơi nào đó khi nhiếp ảnh gia nâng cao máy ảnh của anh ta, tiếp theo là những cái khác, và cái khác nữa. Ai đó bắt đầu vỗ tay, và tiếng vỗ tay ngập tràn trong sự tán thưởng, và sự tán thưởng hòa cùng với những tiếng cười, mà nụ hôn vẫn còn chưa dứt.

Meredith không biết những điều đó. Cô đang hôn trả lại anh, mềm nhũn trong tay anh, hoàn toàn quên hết những chuyện đó – tiếng reo hò, vỗ tay, tiếng cười, ánh đèn trắng từ những chiếc máy quay phim giơ cao. Cô đã đi được hơn nửa đoạn đường để đến được nơi mà cô muốn đến cùng anh.

Chương 57

Với đôi mắt nhắm lại và nụ cười còn đọng trên môi, Meredith từ từ thức dậy trên giường của Matt, để cho những ký ức về tối qua uể oải trôi qua tâm trí cô như một bản nhạc êm đềm. Họ đã cùng nhau nói chuyện với khách khứa, và cô yêu thích được đóng vai nữ chủ nhân của anh. Sau bữa tiệc, trên giường với anh, cô yêu thích được đóng vai vợ anh hơn gấp ngàn lần. Tin cậy và giao phó, cô mơ màng quyết định, rõ ràng là có tác động sâu sắc đến việc ân ái giữa họ, bởi cuộc làm tình dữ dội đêm qua đã hoàn toàn xua tan tất cả những hiểu lầm trước đó.

Ánh nắng xuyên qua màn cửa rọi vào phòng, và cô lăn tròn một vòng, mở mắt ra. Matt vừa hôn tạm biệt cô, nói là anh đi mua bánh ngọt cho bữa điểm tâm của họ. Anh để lại tách cà phê trên bàn bên cạnh giường cho cô, và cô thoải mái ngồi dậy, dựa trên gối.

Cô vừa mới uống một ngụm cà phê thì Matt đi vào phòng với túi bánh mì trong tay, một tờ báo kẹp dưới cánh tay, và vẻ kỳ quặc, căng thẳng hiện lên trên khuôn mặt đẹp trai của anh. "Chào anh," cô nói, mỉm cười khi anh cúi xuống hôn cô. "Cái gì đấy anh?" Cô nói thêm, nhận thấy tờ báo có khổ nhỏ giống như báo lá cải.

Matt đã hứa với cô đêm qua là sẽ không bao giờ giấu cô chuyện gì, nhưng lúc này anh thà bị một cú quất của giới truyền thông còn hơn là đưa cho cô thấy tờ báo. "Là tờ *Tattler*," anh nói. "Anh thấy nó khi trả tiền bánh ngọt. Không biết vì sao," anh bổ sung khi miễn cưỡng đưa nó cho cô, "họ khám phá ra thoả thuận mười một tuần của chúng ta, và đã dịch chúng theo kiểu riêng của họ." Anh nhìn cô đưa tay cầm lấy tờ báo, nhớ rằng cô luôn ghê tởm với loại tin tức giật gân mà anh bị đưa tin mấy năm nay, biết rõ là cứ như thế này thì sẽ tiếp tục làm cho cô thêm mệt mỏi. Chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với một lời kết tội nặng nề hoặc một cơn giận dữ chính đáng sẽ bùng nổ, anh nhìn cô mở tờ báo ra và đọc.

Ánh mắt Meredith dán chặt lên cái tiêu đề khủng khiếp:

NGƯỜI THỪA KẾ TÍNH TIỀN CHỒNG 113.000 ĐÔ-LA
CHO MỖI ĐÊM LÀM TÌNH.

"Lúc đầu anh đã không thể hình dung làm thế nào họ nghĩ ra được con số đó," Matt nói. "Sau đó anh chợt nghĩ ra. Họ nhân mỗi tuần bốn lần cho mười một tuần và lấy năm triệu mà anh đã hứa với em chia đều cho con số đó. Anh xin lỗi," anh nói. "Nếu anh có thể kiểm soát, anh..."

Đột nhiên Meredith kéo tờ báo úp vào mặt và tuôn ra một tràng cười ngặt nghẽo lấn át lời xin lỗi của anh. Cô cười dữ dội đến nỗi rũ người xuống gối, và căn phòng đầy ắp tiếng cười vui vẻ như tiếng nhạc của cô. "Một tr…ăm mười b... ba ng...ngàn đô-la," cô tắc nghẹn, buông người xuống giường, và nụ cười nhẹ nhõm của Matt biến thành nụ cười trìu mến, vì anh biết những gì cô đang làm: cô đang đương đầu với chuyện mà cô ghét và tìm cách xử lý nó để nó không thể làm tổn hại đến họ.

"Anh có bao giờ nói với em," anh khàn khàn thì thầm, cúi xuống ôm lấy bờ vai đang phập phồng của cô, "là anh tự hào như thế nào về em chưa?"

Cô lắc đầu, vẫn còn cười, và anh kéo tờ báo ra khỏi khuôn mặt cô, hôn lên đôi má hồng hào của cô, buộc cô phải ngừng tiếng cười khúc khích bằng môi anh.

"A... anh có chắc chắn," cô thì thầm, chế ngự tràng cười đang dâng lên trong khi ôm lấy vai anh và kéo anh xuống với mình, biết anh muốn làm tình lại, "anh có... có đủ khả năng để làm lại chuyện này không đấy?"

"Anh nghĩ nó nằm trong ngân sách của anh," Matt cố trêu, nhưng bàn tay anh run lên khi anh âu yếm vuốt một lọn tóc vàng ra khỏi má cô.

“Vâng, nhưng vì bây giờ em đã chấp nhận chuyện này như một công việc thường xuyên, em có được tăng lương định kỳ cao hơn một trăm mười ba ngàn không?” Cô nói đùa, tay cô áp vào khuôn mặt anh, đôi mắt long lanh đầm nước của cô quan sát anh, “Và còn quyền lợi, với bảo hiểm y tế và tiền thưởng thì sao?”

“Nhất định rồi,” anh hứa, xoay khuôn mặt mình trong tay cô và hôn vào lòng bàn tay cô.

“Ồ, không!” Cô than phiền. “Anh sẽ đẩy em tiến thẳng vào nhóm người đóng thuế cao hơn mất.”

Chồng cô làm nghẹn lại tiếng cười trong họng cô, và Meredith xoay người trong vòng tay anh. Rồi suốt một giờ sau đó, cả hai tiến thẳng vào đám mây bềnh bồng của thiên đường.

Chương 58

Vào tối Chủ nhật, bản tường thuật đặc biệt trên bản tin lúc sáu giờ là tin tức Ellis Ray Sampson bị bắt với tội danh giết Stanislaus Spyzhalski. Theo viên chức hạt St. Clair, Spyzhalski đã không bị giết bởi một khách hàng bị hắn ta lường gạt, mà bởi người chồng giận dữ của một phụ nữ ở Belleville mà Spyzhalski đã có quan hệ lăng nhăng. Sampson đã ra đầu thú và thú nhận là đã đánh đập Spyzhalski, thề rằng gã luật sư dởm vẫn còn sống khi ông ta ném hắn xuống mương. Bản báo cáo của nhân viên điều tra cho thấy Spyzhalski còn bị một cơn đau tim trong đêm đó, và có khả năng lời cáo buộc đối với Sampson có thể giảm từ tội giết người thành ngộ sát.

Meredith và Matt xem bản tin cùng nhau. Matt có vẻ chế nhạo khi nhận xét rằng Sampson nên được tặng một huy chương vì đã giải thoát thế giới khỏi một động vật sống ký sinh vào con người.

Meredith hiểu được cảm giác khi bị Spyzhalski lường gạt, cô cũng hy vọng lời buộc tội đối với Sampson sẽ được giảm.

Matt gửi Pearson và Levinson xuống Belleville để đảm bảo chuyện đó.

Vào ngày thứ Ba của tuần lễ sau, Charlotte Bancroft, Chủ tịch Seaboard Industries và con trai Jason của bà ta chính thức bị chất vấn ở Palm Beach, Florida, liên quan đến một loạt vụ đe doạ đánh bom và thao túng cổ phiếu của Bancroft & Company. Cả hai đã ngay lập tức phủ nhận mọi liên quan cũng như bất cứ ý định nào nhằm tiếp quản Bancroft. Vào ngày thứ Tư, Caroline Edwards Bancroft tự nguyện xuất hiện trước bồi thẩm đoàn ở Florida. Bà khai Charlotte Bancroft đã thật sự có ý định tiếp quản Bancroft & Company, và bà ta còn ám chỉ thêm là sẽ lập một kế hoạch gì đó để làm cho giá cổ phiếu của Bancroft giảm xuống.

Ở đảo Cayman, nơi Joel Bancroft đang đi nghỉ với người yêu của anh, cựu thủ quỹ Seaboard Industries, anh đã đọc về việc anh trai và mẹ mình bị tình nghi. Anh đã từ chức sáu tháng trước, khi cả hai ra lệnh cho anh phải mở một tài khoản giả dưới tên giả với một nhà môi giới chứng khoán đặc biệt, người sẵn sàng cộng tác, bắt đầu mua hết cổ phiếu của Bancroft, và sau đó lượng cổ phiếu trên sẽ "nằm" trong các tài khoản giả.

Nằm bên bờ biển, Joel nghĩ về mẹ anh, kế hoạch ba mươi năm trả thù chống lại Philip Bancroft là do nỗi ám ảnh điên cuồng, và về anh trai anh, người – giống như mẹ anh – luôn căm ghét anh vì anh là người đồng tính. Sau nhiều giờ anh đi đến quyết định và gọi một cú điện thoại.

Ngày hôm sau, Charlotte và Jason Bancroft bị bắt và bị kết tội vì những hành động phạm pháp dựa theo những thông tin từ một người gọi vô danh báo cho cảnh sát tên của những tài khoản chứng khoán gian lận. Charlotte phủ nhận và nói không hề biết về các tài khoản đó. Nhưng Jason, người đã mở các tài khoản đó và trả tiền cho những kẻ đặt bom dưới sự hướng dẫn của mẹ mình, bắt đầu sợ rằng mình sắp trở thành con cừu hiến tế của bà ta. Anh ta nhanh hơn mẹ mình bằng cách đề nghị làm chứng chống lại bà ta để đổi lấy sự miễn thứ đối với bên nguyên cáo.

Hội đồng quản trị của Seaboard, thấy trước mắt cần phải cứu vớt hình ảnh của công ty, và làm theo sự hướng dẫn của Charlotte, đã đưa Joel Bancroft lên làm Chủ tịch và giám đốc điều hành.

Ở Chicago, Meredith theo dõi tất cả mọi chuyện xảy ra trên ti vi, và cái cảm giác khao khát đến nhức nhối mỗi lần ai đó nhắc đến Bancroft & Company hầu như đã làm giảm đi cú sốc mà cô cảm thấy khi khám phá ra Charlotte và Jason mới là những kẻ chịu trách nhiệm về những việc mà cô đã tin là Matt làm.

Ngồi cạnh cô trên ghế sofa, Matt nhìn sự buồn bã làm cho đôi mắt cô tối lại bất cứ khi nào tên công ty của cô được đề cập đến, và anh nắm lấy tay cô, đan những ngón tay anh vào tay cô. "Em

đã nghĩ về những gì em muốn làm sau này chưa vậy?"

Meredith biết anh đang nói về một sự nghiệp mới thay thế cho cái mà cô đã bỏ lại khi đứng về phía anh, nhưng cô có cảm giác câu trả lời của cô sẽ làm cho anh lo lắng và hoảng sợ. Cố tình hiểu lầm câu hỏi của anh, cô nhìn xuống bàn tay đang nắm chặt với nhau của họ và cười với chiếc nhẫn 14 ca ra bằng kim cương cắt theo kiểu ngọc lục bảo mà anh đã đeo vào ngón tay cô cùng với nhẫn cưới. "Em có lẽ sẽ xem xét làm một sự nghiệp mua sắm mỗi ngày," cô đùa, "nhưng anh đã mua nữ trang và xe hơi sang trọng cho em. Bất cứ thứ gì khác em có thể mua sẽ là một tác dụng tệ hại, anh không nghĩ như vậy sao? Ý em là, còn gì để mua đâu chứ?"

"Một chiếc phản lực nhỏ," anh nói, hôn mũi cô, "hay một du thuyền lớn thì sao?"

"Anh dám à…" Cô cảnh báo anh, nhưng anh chỉ cười nhạo vẻ ngoài hoảng sợ của cô.

"Phải có thứ khác mà em muốn chứ?"

Meredith nghiêm trang, và quyết định nói thật với anh. "Có. Em muốn nó ghê gớm, Matt ạ."

"Nói ra đi, và nó sẽ là của em."

Cô ngập ngừng, ngón tay cái của cô vu vơ cà lên chiếc nhẫn cưới bằng vàng mà anh đeo trên ngón tay anh, sau đó cô ngước mắt lên để nhìn thẳng vào mắt anh. "Em muốn thử có một đứa con khác."

Anh phản ứng ngay tức khắc và dữ dội. "Không! Tuyệt đối không. Em sẽ không liều như vậy nếu em kết hôn với Parker, và em cũng không được liều như vậy cho anh!"

"Parker không muốn có con," cô phản đối. "Với lại anh đã nói," cô khẽ nhắc nhở anh, "bất cứ thứ gì em muốn cơ mà? Em muốn điều đó."

Thông thường ánh mắt cô sẽ làm cho anh tan chảy, nhưng cô đã giải thích với anh trên giường một đêm nọ rằng xác suất rất cao là cô sẽ lại bị sẩy thai vào cuối thời kỳ thai nghén. Anh biết cô đã suýt chết lần cuối cùng, và rủi ro là chắc chắn khi cân nhắc đến vấn đề này. "Đừng làm điều này với anh," anh cảnh báo, ngắn gọn và khẩn cầu.

"Có những bác sĩ sản khoa chuyên về vấn đề mang thai của phụ nữ. Hôm qua em đã đến thư viện và đọc rất nhiều sách về vấn đề này. Có vài thứ thuốc mới và vài phương pháp mới họ đang cố gắng thử…"

"Không!" Matt cắt ngang, giọng anh căng ra. "Tuyệt đối không! Hãy yêu cầu bất cứ thứ gì khác từ anh, nhưng không phải là chuyện đó. Anh không thể chịu đựng nổi sự lo lắng đâu. Anh muốn nói vậy đấy."

"Chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau," cô nói với nụ cười vừa bướng bỉnh vừa bình thản.

"Câu trả lời của anh vẫn thế," anh trả lời cô.

Anh sẽ còn nói nữa, nhưng ngay sau đó người phát thanh viên tuyên bố rằng họ có một tin tức mới về chuyện tiếp quản Bancroft & Company gần đây, và ánh mắt Meredith gắn chặt vào màn hình ti vi. "Philip A. Bancroft," người phát thanh viên nói, "đã triệu tập một cuộc họp báo cuối chiều nay để nhận xét về bài báo viết về con gái ông, Meredith Bancroft, bị đuổi khỏi chức vị Tổng giám đốc lâm thời của Bancroft & Company do quan hệ giữa cô ấy với nhà tư bản công nghiệp Matthew Farrell."

Sự khiếp sợ làm Meredith siết chặt lấy tay Matt khi khuôn mặt khắc nghiệt, nghiêm nghị của cha cô xuất hiện trên màn hình ti vi. Đứng thẳng người tại cái bục trong hội trường của Bancroft, ông đọc lời tuyên bố đã được soạn sẵn:

“Để trả lời cho các bài báo viết về hôn nhân của con gái tôi với Matthew Farrell dẫn đến việc nó từ bỏ chức vụ Tổng giám đốc lâm thời của Bancroft & Company, Hội đồng quản trị, bao gồm chính tôi, tuyệt đối phủ nhận mọi luận điệu như thế. Con gái tôi đang tận hưởng một tuần trăng mật ngắn lẽ ra phải làm từ lâu rồi với chồng của nó. Khi kết thúc kỳ nghỉ này, nó sẽ phải trở lại vai trò của nó ở đây.” Ông ngừng lại và nhìn thẳng vào ống kính, và chỉ có Meredith nhận ra rằng ông không phải đang đọc một lời tuyên bố, mà là đang ra lệnh. Cho cô.

Cú sốc lan xuống tận chân cô, nhưng đó vẫn chưa là gì so với những cảm giác của cô vào khoảnh khắc ông bình luận về những tin đã xuất hiện trên báo chí Chicago suốt tuần nay. “Để đáp lại những tin đồn rằng có một mối hận thù lâu nay giữa Matthew Farrell và tôi, tôi muốn khẳng định rằng cho đến gần đây tôi mới có cơ hội biết...” ông dừng lại để hắng giọng “...con rể tôi.”

Những gì ông đang làm đánh vào Meredith. “Matt,” cô khóc, chộp lấy cánh tay anh với nụ cười không thể tin, “ông ấy đang xin lỗi anh!” Matt bắn cho cô ánh mắt hoài nghi rồi đột ngột thay đổi thành sự thích thú miễn cưỡng khi Philip Bancroft tiếp tục. “Như mọi người bây giờ đều biết, Matt Farrell và con gái tôi từng kết hôn trong một vài tháng ngắn ngủi cách đây nhiều năm, một cuộc hôn nhân mà tất cả chúng ta đều tin là đã sớm chấm dứt bằng một cuộc ly hôn. Tuy nhiên, vì cả hai đã hòa hợp lại với nhau, tôi chỉ có thể nói rằng có một người bản lĩnh như Matthew Farrell làm con rể là một điều mà bất kỳ người cha nào cũng thấy...” ông ngừng lại để đằng hắng, và sau đó ông trừng mắt nhìn vào ống kính khi ông ngập ngừng nhưng mạnh mẽ nói, “thật vinh dự!”

Meredith nhìn chằm chằm vào màn hình khi nó chuyển qua điểm số thể thao, và tiếng cười của cô lắng xuống khi cô nhìn chồng mình. “Em đã buộc ông ấy hứa rằng ông ấy sẽ xin lỗi anh khi ông ấy nhận ra anh vô tội.” Trải những ngón tay cô trên má anh với cử chỉ khẩn nài vô thức, cô thì thầm một cách đau đớn, “Từ tận đáy lòng anh có thể quên đi quá khứ và cố làm bạn với ông ấy bây giờ được không?”

Cá nhân, Matt nghĩ rằng không có gì Philip Bancroft làm, bao gồm lời tuyên bố trên truyền hình mà ông vừa đọc, có thể chuộc lại được những gì ông đã làm đối với họ, đừng nói chi đến chuyện anh coi người đàn ông đó như một người bạn. Anh cân nhắc đến việc bảo với cô điều đó, nhưng khi nhìn chằm chằm vào đôi mắt xanh lung linh của vợ anh, anh hoàn toàn không thể nói vậy. “Anh có thể thử,” anh nói. Giọng nói anh khi anh nói ra ý định này sao mà nghe chán nản, và anh cảm thấy mình buộc phải mang lại cho cô thêm sự bảo đảm, vì vậy anh nhận xét một cách không trung thực nhưng mạnh mẽ, “Ông ấy đã đọc một bài diễn văn rất hay.”

Caroline Edwards Bancroft cũng nghĩ vậy. Ngồi đối diện với Philip trong phòng khách căn nhà mà bà từng sống với ông, bà đợi cho đến khi chương trình chuyển qua tin tức thể thao, sau đó bà tắt điều khiển và lấy ra cuộn băng mà bà đã thu lại lời tuyên bố. “Philip,” bà nói, “đó là một bài diễn văn rất hay.”

Ông trao cho bà ly rượu, vẻ mặt ông có vẻ nghi ngờ. “Điều gì làm cho bà nghĩ rằng Meredith sẽ nghĩ vậy?”

“Tôi nghĩ nó sẽ nghĩ vậy vì tôi cũng nghĩ vậy.”

“Dĩ nhiên là bà sẽ nghĩ vậy. Bà đã viết bài diễn văn đó mà!”

Bình thản nhấp một ngụm rượu, Caroline nhìn ông đi tới đi lui.

“Bà có nghĩ là nó sẽ xem không?” Ông hỏi, đi vòng qua bà.

“Nếu nó không xem, ông có thể đưa cho nó cuộn băng này. Tốt hơn là, ông hãy đi gặp nó ngay bây giờ và yêu cầu Matt và cả nó xem trong khi ông ở đó.” Caroline gật đầu. “Tôi thích ý tưởng đó. Nó có vẻ riêng tư hơn.”

Mặt ông hơi tái. “Không, thật sự, tôi không thể làm điều đó. Có lẽ nó rất ghét tôi, và Farrell sẽ ném tôi ra ngoài. Cậu ta không phải là một kẻ ngu ngốc. Cậu ta biết một vài chữ không thể đền bù được những sai lầm mà tôi đã làm. Cậu ta sẽ không chấp nhận lời xin lỗi của tôi.”

“Có, Matt sẽ chấp nhận,” bà lặng lẽ nói, “vì cậu ta yêu nó.”

Khi ông do dự, Caroline trao cho ông cuộn băng và nói với vẻ kiên quyết, “Ông đợi càng lâu, thì mọi chuyện sẽ càng trở nên khó khăn hơn với ông và hai đứa nó. Đi lại đó ngay bây giờ đi, Philip.”

Đút tay vào túi, Philip nói với một tiếng thở dài. “Caroline,” ông nói cộc cằn, “bà sẽ đi với tôi chứ?”

“Không,” Bà nói, trong lòng cảm thấy mất tinh thần khi nghĩ đến chuyện lần đầu tiên đối diện với con gái bà. “Máy bay của tôi sẽ rời khỏi đây trong ba tiếng đồng hồ nữa.”

Giọng ông dịu xuống, và bà thoáng thấy hình bóng người đàn ông có sức thuyết phục không cưỡng lại nổi mà bà từng yêu ba thập niên trước đây. “Bà có thể đi với tôi,” ông lặng lẽ nói, “và tôi sẽ giới thiệu bà với con gái chúng ta.”

Tim bà như ngừng đập với cách ông nói con gái chúng ta, rồi bà nhận ra những gì ông đang làm và bà lắc đầu, cười. “Ông vẫn là người đàn ông mánh khóe nhất mà tôi từng biết.”

“Tôi cũng là người đàn ông duy nhất mà bà từng kết hôn,” ông nhắc nhở bà với nụ cười hiếm hoi. “Tôi chắc là đã có vài phẩm chất tốt.”

“Dừng lại đi, Philip,” bà cảnh báo ông.

“Chúng ta có thể đi gặp Meredith và Farrell...”

“Bắt đầu gọi cậu ấy là Matt đi.”

“Được rồi,” ông chịu thua. “Matt. Và sau khi chúng ta rời khỏi chỗ của hai đứa nó, chúng ta có thể trở lại đây. Bà có thể ở lại một thời gian, và chúng ta có thể tìm hiểu nhau lại.”

“Tôi biết ông quá rõ,” bà nói một cách nóng nảy. “Và nếu ông muốn tìm hiểu tôi, ông sẽ phải làm việc đó ở Ý!”

“Caroline,” ông nói gay gắt. “Làm ơn đi.” Ông thấy bà lưỡng lự. “Ít nhất hãy đi cùng tôi đêm nay. Đây có thể là cơ hội cuối cùng của bà để gặp con gái chúng ta. Bà sẽ thích nó. Nó giống bà nhiều mặt… nó rất can đảm.”

Nhắm mắt lại, Caroline cố lờ đi lời nói của Philip và sự thúc giục của con tim, nhưng sự kết hợp của chúng trở nên mạnh mẽ không cưỡng lại nổi. “Gọi cho nó trước đi,” bà run rẩy nói. “Sau ba mươi năm tôi không nên xuất hiện mà không báo trước với nó. Mà, đừng bị bất ngờ khi nó không chịu gặp tôi nhé,” bà bổ sung thêm, lấy ra số điện thoại mà Matt đã đưa cho bà và đưa nó cho Philip.

“Có lẽ là nó sẽ không chịu gặp cả hai chúng ta,” ông nói. “Và tôi không thể trách nó.”

Ông đi vào căn phòng bên cạnh để gọi điện và lại xuất hiện nhanh đến nỗi Caroline nghĩ Meredith chắc đã gác máy không nghe ông nói, và tim bà chùng xuống.

“Nó nói gì?” Bà cố thốt lên khi Philip có vẻ không nói được.

Ông đằng hắng như thể có một cục nghẹn trong cổ ông, và tiếng nói của ông nghe khàn khàn một cách kỳ lạ. “Nó nói được.”

Chương 59

Meredith rời khỏi toà nhà có văn phòng bác sĩ sản khoa của cô, cố ngăn lại thôi thúc điên rồ tung hai cánh tay lên và xoay tròn trên vỉa hè. Ngửa mặt lên trời, cô đứng đó, để cho gió thu nhè nhẹ vuốt ve làn da, rồi cô mỉm cười với những đám mây. "Cảm ơn," cô thì thầm.

Phải mất gần cả năm và hai cuộc tư vấn dài với các bác sĩ khoa sản chuyên về vấn đề thai nghén, cô mới thuyết phục được Matt rằng cho dù kết quả thai nghén của cô như thế nào, nếu cô tuyệt đối làm theo sự hướng dẫn và phương pháp điều trị của họ, bao gồm nằm trên giường một khoảng thời gian trong thời kì mang thai, nguy cơ đối với cô chỉ hơi cao so với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Phải mất thêm chín tháng nữa để cuối cùng cô cũng nghe được những lời nói như hôm nay: "Chúc mừng, bà Farrell. Bà đã mang thai!"

Trong cơn bốc đồng, cô băng qua phố và mua một bó hoa hồng, sau đó cô đi đến khúc đường nơi Joe đang đợi với chiếc xe, làm cho anh ngạc nhiên bằng cách đi đến từ một hướng khác. Cô tự mở cửa và trượt vào ghế sau.

Joe choàng cánh tay qua phía sau chỗ ngồi và xoay lại nhìn cô. "Bác sĩ nói sao?"

Meredith nhìn lên anh, khuôn mặt của cô ánh lên vẻ ngạc nhiên và kinh sợ. Và cô mỉm cười.

Một nụ cười đáp lại bừng lên trên khuôn mặt Joe. "Matt sẽ là người đàn ông cực kỳ hạnh phúc!" Anh dự đoán. "Sau khi anh ấy khắc phục được chuyện là một người đàn ông cực kỳ nhát chết!" Quay trở lại, anh cài số chiếc limousine.

Meredith ngồi vững vàng để tránh bị ném về phía sau ghế khi Joe vọt khỏi lề đường theo cách anh luôn làm, nhưng hôm nay Joe đã bỏ lỡ ba cơ hội để lao vào lòng đường và hai cơ hội thích hợp nữa để làm việc đó với tốc độ vừa phải. Cho đến khi cách cả dãy nhà cũng không có ai sau lưng họ, anh mới lái xe ra, rồi anh lái thật từ từ, cẩn thận như thể đang đẩy xe đẩy em bé. Ở ghế sau Meredith cười khanh khách.

Matt đang đợi cô, đi tới đi lui bên cửa sổ phòng khách, cào tay qua tóc, nhiếc móc mình mãi là đã đồng ý để cho cô cố gắng có thai. Anh biết cô nghĩ là cô đã mang thai, và anh một nửa hy vọng là cô sai, vì anh không biết mình có chịu đựng nổi sự sợ hãi hay không nếu cô đúng.

Anh lảo đảo xoay lại khi cánh cửa trước mở ra, nhìn Meredith khi cô đi về phía anh với một tay giấu sau lưng. "Bác sĩ nói sao?" Anh hỏi khi không thể chịu đựng thêm sự hồi hộp này nữa.

Cô giơ ra một tá hoa hồng từ phía sau lưng và đưa nó cho anh, nụ cười cô ngập tràn như ánh nắng. "Chúc mừng, ông Farrell. Chúng ta đã có thai!"

Anh giật mạnh cô vào vòng tay anh, nghiền nát những đóa hoa hồng giữa họ. "Chúa cứu anh!" anh thì thầm đứt quãng.

"Ngài sẽ làm, anh yêu," cô hứa, hôn quai hàm bạnh ra của chồng mình.

Phần kết

"Đã bảo với hai người là chúng ta sẽ về kịp," Joe O' Hara nói khi chiếc limousine rít mạnh rồi dừng lại trước Bancroft & Company. Một lần nữa Matt cám ơn tài năng lái xe của Joe, vì Meredith đã muộn một cuộc họp quan trọng với ban quản trị. Máy bay của họ đã hạ cánh trễ từ Ý, nơi họ đã dừng lại để thăm Philip và Caroline trên đường đi trượt tuyết ở Thụy Sỹ về.

"Đây," Matt bảo Joe, trao cho anh ta cái cặp mà anh ta đã mang tới sân bay với các ghi chú cho cuộc họp của Meredith trong đó. "Anh cầm cặp của Meredith, còn tôi sẽ ẵm cô ấy."

"Anh sẽ làm gì cơ?" Meredith hỏi, vừa ngoái lại nhìn vừa thò tay vào trong ghế sau lấy cái nạng mà cô phải sử dụng cho đến khi mắt cá chân bị trật của cô khỏi hẳn.

"Em không có thời gian đi tập tễnh trên đường đến thang máy," Matt nói, và nhấc bổng cô trên cánh tay anh.

"Chuyện này không đứng đắn chút nào," Meredith phản đối. "Anh không thể giúp em đi qua cửa hiệu như thế này!"

"Hãy xem anh," anh nói, cười toe toét.

Và anh đã làm vậy.

Những người đi mua sắm há hốc miệng khi anh bước về phía họ. Tại một trong những quầy bán đồ trang điểm, một người phụ nữ trung niên kêu lên với bạn cô ta, "Có phải đó là Meredith Bancroft và Matthew Farrell không?"

"Không, không thể nào là họ," một khách hàng khác tại quầy thu ngân đối diện trả lời. Meredith úp khuôn mặt cô vào ngực Matt, vai cô run lên với sự xấu hổ vui vẻ khi người phụ nữ tiếp tục, "Tôi đọc trong tờ *Tattler* là họ đang ly hôn mà! Cô ta sắp kết hôn với Kevin Costner, còn Matt Farrell thì ở Hy Lạp với một ngôi sao điện ảnh cơ."

Khi họ đến thang máy, Meredith ngước đôi mắt đang cười lên nhìn Matt. "Thật đáng xấu hổ cho anh," cô nói đùa. "Một ngôi sao điện ảnh khác à?"

"Kevin Costner à?" Anh phản kích, lông mày nhướng cao với sự thách thức thích thú. "Anh thậm chí còn không biết là em thích Kevin Costner đấy!"

Tới văn phòng của Meredith, anh đặt cô xuống để cô có thể đi khập khiễng vào cuộc họp.

"Lisa và Parker nói họ sẽ gặp chúng ta ở đây với đứa bé và ăn trưa cùng chúng ta đấy," cô bổ sung, nhìn hơi lo lắng với khu vực tiếp tân vắng vẻ bên ngoài.

"Anh sẽ đợi họ ở đây," Matt hứa hẹn, trao cho cô cái cặp.

Vài phút sau đó Matt quay lại khi Lisa xuất hiện ở ngưỡng cửa, một đứa bé trên cánh tay cô. "Parker thả chúng tôi xuống trước," cô giải thích. "Anh ấy sẽ lên đây trong một vài phút nữa."

"Vẻ ngoài của cô," Matt trêu chọc với nụ cười đến tận mang tai, "trông rất giống như cô đang có thai đấy, bà Reynolds," nhưng mắt anh đang ở trên đứa bé sáu tháng tuổi trong vòng tay Lisa, và anh vươn tới phía trước để bế nó.

"Tôi sẽ đi đón Parker," Lisa nói.

Khi Lisa rời khỏi, Matt nhìn xuống đứa bé gái mà Meredith đã liều mình để mang đến thế giới.

Marissa mở mắt ra ngay lúc đó và bắt đầu khóc. Với một nụ cười dịu dàng, Matt chạm ngón tay vào gò má mềm mại của bé. “Suỵtttt, con cưng,” anh thì thầm. “Chủ tịch tương lai của các doanh nghiệp lớn không được khóc – đó là một nghi thức ngoại giao tệ hại cho công ty. Hỏi mẹ con đi,” anh đề nghị.

Đứa bé im lặng, và một lát sau bé toét miệng cười với anh rồi nói ríu rít điều gì đó. “Bố biết ngay mà!” Anh nói, cười toe toét nhìn lại bé. “Cô Lisa đã dạy cho con tiếng Ý cùng với chú Parker, phải không nào?”

Với thời gian rảnh rỗi mà anh có trước khi Meredith kết thúc cuộc họp của cô, Matt đưa con gái anh lên tầng mười một để cho bé thấy gian hàng ưa thích nhất của anh. Đó là một bộ phận mới mà Meredith đã thiết kế tại tất cả các cửa hiệu của Bancroft & Company, và nó bán hàng hóa đến từ khắp nơi trên thế giới, từ nữ trang, quần áo đến các món đồ chơi được làm thủ công. Điểm chung duy nhất của chúng là đáp ứng được yêu cầu của Meredith: mỗi một món đồ phải hiếm có, và nó phải hoàn hảo trước khi được mang nhãn hiệu mới độc quyền đã nổi tiếng tượng trưng cho sự hoàn hảo.

Với Marissa trong vòng tay, Matt nhìn lên hình ảnh biểu tượng trên gian hàng đặc biệt của Meredith, và anh lại có cảm giác nghẹn lại trong cổ họng như bất cứ khi nào anh đứng ở đây. Hình ảnh đôi tay; tay một người đàn ông đưa ra cho một người phụ nữ, những ngón tay của họ chạm vào nhau êm ái.

Meredith đã đặt tên cho gian hàng này là Thiên đường.

HẾT

Chia sẽ ebook : http://downloadsachmienphi.com/
Tham gia cộng đồng chia sẽ sách :
Fanpage : https://www.facebook.com/downloadsachfree
Cộng đồng Google : http://bit.ly/downloadsach